

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"I was hooked on the very first page...
gorgeous writing. Don't miss this one!"
— CARLEY FORTUNE*

HOW TO END A LOVE STORY

a novel

YULIN KUANG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOW TO END A LOVE HİKAYE

Å Roman

YULIN KUANG

Harpe rC ollinsJa klishers'in Künyesi Olarak

Adanmışlık

Zack için bu bir aşk mektubu.

*Göçmen ebeveynlerin en büyük kızları, bu sizin
için de bir aşk mektubu.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Yazarın Notu

Bir

İki Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On On

bir On

iki

On Üç On

Dört On Beş

On Altı On

Yedi On

Sekiz On

Dokuz Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki Yirmi

Üç Yirmi Dört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi

Yirmi Sekiz

Yirmi Dokuz

Otuz

Otuz Bir

Otuz İki

Otuz Üç

Otuz Dört

Otuz Beş

Teşekkür Yazar

Hakkında

Bir Aşk Hikayesi Nasıl Biter için Övgüler

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Yazarın Notu

Bu hikâye, karmaşık yas, intihar ve kardeş ölümü gibi konularla ilgili sayfa içi tartışmalar içermektedir.

Bir

Her şey düşünöldüğünde, küçük kız kardeşinin cenazesi oldukça sıkıcı bir olaydır.

Helen Zhang (Michelle'e göre iyi olan, akıllı olan, *sıkıcı olan*, huzur içinde yatsın) yas tutan anne ve babasının arasında ön sırada oturuyor. Michelle burada olsaydı, kapalı tabutunun üzerine yanlışlıkla örtölen fallik çiçek aranjmanı gibi uygunsuz bir şeye kıs kıs gülüyor olurdu. Michelle burada olsaydı, huzursuzca ayağını yere vuruyor, tuvalette gizlice bir sigara içmek için sabırsızlanıyor, şimdiden bir partiye kaçmak. Michelle *burada* olsaydı, bu kadar sessiz olmazdı.

Helen'in annesi sessiz hıçkırıklarla titrer ve hayatta kalan kızının sağ elini o kadar sıkı tutar ki, Helen papazın konuşması sırasında elini hissetmez olur. hoş geldiniz konuşması. Babası Michelle'in ikinci sınıftaki fotoğrafının bulunduğu ahşap şövaleye bakıyor. Bakışları önce kilisenin yavan penceresine kayar.

Körler (Helen ilk kez Katolik olmalarını dilemiyor, bu hisler için), sonra papazın ayakkabılarına. Babam ona dönüp bakacak yüzü olan birinin olmadığı her yere bakıyor.

Helen ilk kırk sekiz saat içinde bütün gözyaşlarını tüketmiş, gözleri yaşarana kadar yaralı, dilsiz bir hayvan gibi odasında tek başına titreyerek ağlamıştı.

kabarık yarıklardı, acıklı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük varoluşsal soruları düşünüyordu. Kuyu kurumuştı ve geriye kalan tek şey onu bütünöyle yutmakla tehdit eden, giderek büyüyen bir kızgınlık çukuruydu. Papazın Michelle'in kısa hayatına *anlam* katmaya çalışan basmakalıp sözlerinden nefret ediyor, annesinin gözyaşlarından nefret ediyor, babasının gözyaşı dökmemesinden nefret ediyor, belki de *kendinden* bile nefret ediyor, ama *neden*?

Gerçekten, kızması *gereken* biri varsa, o da Michelle'dir.

Kilisenin arka tarafındaki bir kapı gıcırdayarak açılır -geç kalmış bir yasçı- ve Helen'in ensesindeki ani bir karıncalanma "bu o" der.

Sessiz fısıltılar koridorda hızla ilerliyor ve Helen kendine başını çevirmemesini, bakmamasını söylese de, annem odadaki ani dikkat değişimini fark etmeyecek kadar kederinin içinde kaybolmuyor. Dönüyor ve Helen'in utanmasına engel olamadığı dramatik bir *feryat* koparıyor.

Helen arkasını döner ve gözleri onaylar, bu *Grant Shepard'dır, Grant Fucking Shepard. Sınıf başkanı, mezuniyet balosu kralı, parti, arkadaş, öğretmen ve futbol aşığı. Ve kız kardeşimin katili.*

Bu son kısmın mahkemede kabul görmesi pek mümkün görünmüyor - on altı yaşındaki Michelle Zhang'ın geçen Cuma gece ikiden kısa bir süre sonra on sekiz yaşındaki Grant Shepard'ın cipinin önüne bilerek atladığını (ve Route 22'de korkunç bir trafik sıkışıklığına neden olduğunu) öne süren yeterince görgü tanığı vardı. Michelle'in internet geçmişinde bunu doğrulamaya yetecek kadar "anahtar arama terimi" vardı. Ve ebeveynleri için en aşağılayıcı darbe: toksikoloji raporunda, yerel haberlerde *sorunlu genç* ifadesinin kullanılmasını gerektirecek kadar çok şey vardı.

Michelle hakkında, Grant değil.

Herkes Grant için üzülüyordu: Bu kızın -pratikte bir yabancı, intihara meyilli bir ikinci sınıf öğrencisi- böyle bir şey yapması ve onun gibi parlak bir genci parlak, gelecek vaat eden hayatının geri kalanında kazara birini öldürmekle yaşamak zorunda bırakması ne kadar üzücü, ne kadar trajik, ne kadar *bencilce*.

"Sen," diyor annem, koridorun ortasında durmuş, ağzı bir Yunan trajedisindeymiş gibi soluk soluğa.

Grant Shepard, sanki sadece yaşlı anneler tarafından soluk soluğa izlenmek ve orta yaşlı Çinli teyzeler ve amcalar tarafından aval aval bakılmak için varmış gibi hareketsiz duruyor.

Tam da Helen'in onu düşündüğü gibi görünüyor; sanki mezuniyet gecesi temalarını tartışmak üzere öğrenci konseyi toplantısına gidiyormuş gibi, bembeyaz bir gömlek üzerine koyu lacivert bir kazak giymiş. Kravatı mükemmel bir şekilde düğümlemiş ve koyu kahverengi saçları özenle taranmış ve bu odaya girmesine izin *verilemeyecek* kadar iyi - çok genç, yakışıklı ve *canlı* görünüyor.

Grant'in yumuşak kahverengi gözleri kilisede geziniyor. Buraya gelmekle hata yaptığını biliyor, bunu söyleyebilir. Muhtemelen her şeyin yolunda gideceğini, neden saygılarını sunmak istediğini anlayacaklarını, belki de onu affedeceklerini düşünmüştür.

Burada varlığının isteneceğini düşünmek için ne kadar büyük bir egoya sahip olmak gerekirdi.

"Hayır," diyor Helen'in annesi, dudakları beyaz ama güçlü.
Grant'in elleri neredeyse yatıştırıcı bir şekilde havaya kalkıyor.

"Öyle demek istemedim-"

"Gitmeni istiyor," diyor Helen sonunda, sesi kararlı. "Şimdi."

Grant'in gözleri Helen'a takılır. Anlayışla başını eğiyor. Ayrılmak için dönerken, mırıldanarak "Özür dilerim" der.

Her şey o kadar dramatik ki, Helen onun geri çekilen sırtına bağlamak için bir kaşıntı hissediyor,

Ve o aptal suratını bir daha burada gösterme!

Sanki yedi yıldır gitmedikleri Presbiteryen kilisesinde değil de bir filmde gibiler.

Ancak dünyanın Grant Shepard'larının, dünyanın kederli Zhang aileleriyle -soluk soluğa anneler, kaçan babalar, dedikoducu teyzeler ve amcalar- yollarının bir daha kesişme ihtimali bu kadar düşükken, buna değmez gibi görünüyor.

Onun yerine Helen annesini sıraya geri götürür. Koridorda yürürken Michelle'in gülümseyen portresiyle göz teması kurar.

Eminim bu hoşuna gitmiştir, diye düşünüyor Helen, kız kardeşinin cevap vermesine cesaret ederek. Eminim cenazenin en sevdiğin kısmı buydu.

İki

On Üç Yıl Sonra

Salı sabahı telefon çaldığında, Helen bunun iyi bir haber olacağını zaten biliyordur. Edebiyat ajansı Chelsea Pierce, e-posta yoluyla sempatik beyitlerle kötü haberler gönderir -bunu *istemediler; siktir et onları- ama o* iyi haberler için telefonu açar.

"Umarım dairenden nefret ediyorsundur çünkü Hollywood'a gidiyorsun!" Helen kahkaha atar ve hemen ardından temkinli bir enerjinin akın ettiğini hisseder.

Çok heyecanlanmayın, evraklar henüz imzalanmadı, her şey hala ters gidebilir.

Batıl inançları var. Ivy Papers serisinin ilk kitabını yayınladığında kendi kendine, "*Acele etme, insanlar bundan nefret edebilir ya da daha kötüsü, belki kimse okumaz bile*" demişti.

Kitap en çok satanlar listesine girdiğinde ve *New York Times* onu Genç yetişkin alanında izlenecek sesler, diye kendi kendine öğüt verdi, *Gerçekten önemli değil, eser listeye girmeden önce olduğu gibi hala aynı ve ya ikinci kitabı beğenmezlerse?*

Şimdiye kadarki tüm kariyeri, ihtiyatlı zihinsel feragatnameden feragatnameye, bazı süslü Hollywood İnsanlar onun karanlık, akademik sırlar saklayan karamsar hazırlık okulu gençleri hakkındaki kitaplarını daha seksi bir TV şovuna dönüştürüyor.

Bir keresinde kendisinden çok daha başarılı, kıdemli bir yazara bir kutlama brunch'ında "Sahtekârlık sendromu konusunda ne yapıyorsunuz?" diye sormuştu.

"Belli bir noktadan sonra yakışksız oluyor," dedi ona.

Altı hafta sonra, Santa Monica İskelesi'nin karşısındaki deniz kıyısındaki yeni dairesinin kapısını açarken (hazırlık ve prodüksiyon sırasındaki tüm yaşam masrafları stüdyo tarafından karşılanıyor, ayrıca harcırah da veriliyor) Helen belki de *belli bir noktaya* ulaştığını düşünüyor.

Ev pahalı bejlerle döşenmiş ve son moda bir otel gibi kokuyor. Eylül sonu güneşi, özel balkonuna açılan tavandan tabana pencerelerden süzülüyor ve Helen'in burada tamamen farklı bir insan olup olamayacağını merak etmesine neden oluyor, sabah rutinleri ve iç huzuru olan bir tür. En üst katta partiler için ayırabileceği ortak bir alan var (Helen bu şehirde parti verecek kadar insan tanımıyor ama yine de bina yöneticisine kibarca başını sallıyor) ve mutfak

Pencere, geçici komşusu Akademi Ödüllü Frances McDormand'ın verandasına bakıyor.

Doğu Yakası'ndaki arkadaşları onlara anlattığında "Ne kadar da *LA*," diyorlar. "Kim?" diyor annesi, iki kıyıda yaptıkları ilk FaceTime sırasında.

"Frances McDormand, anne," diye iç geçiriyor Helen yiyecekleri yerleştirirken. "O bir aktris, onu tanıyor olmalısın. O"

Helen duraksıyor, çünkü zihni Frances McDormand'ın şanlı, ödüllü kariyerinin tamamını aniden siliyor. *Miss Pettigrew Lives for a Day* filminde oynamıştı ama annem onu izlememişti.

"Sanırım bir filmde Kraliçe'yi oynamıştı. Oh, ve o anne *Moonrise Kingdom!*"

"Onu tanımıyorum," diyor annem. "Boş ver. Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

Helen itaatkâr *bir şekilde* akşam yemeği menüsünü okur - *sadece kolay bir şey, hala daha tencere ve tava almam gerekiyor, evet yeşil bir şeyler ekleyeceğim, teşekkürler* anne - *ve bir kırk dakika daha tarih üzerine el sıkışma muamelesi görür.*

LA County'deki depremler.

Helen domatesli ve yumurtalı pilav kâsesini bitirirken, "Yer yarılırsa hemen içine atlayacağım, böylece hızlı ve acısız olacak," diyor. "O kadar endişelenme. Seni seviyorum, hoşça kal!"

Spotify'da "Los Angeles'ta yeni bir daireye taşınmak" diye aratıyor ve son teknoloji Bluetooth hoparlör sistemi üzerinden başka birinin iyi seçilmiş çalma listesini açıyor.

Helen hiçbir zaman "müzik insanı" olacak kadar havalı olmadı. Bunu internette aynı deneyimi yaşamış yabancılara bırakmayı tercih ediyor. Hayatta film müziğine layık belirli anlar-"rahat bir Ekim sabahı

mutfak" ya da "belirsiz geleceğime doğru ilerliyorum"- ve ona bu duyguları en iyi hangi şarkıların ortaya çıkaracağını söyleyeceklerini umuyor, yeşil gözler için mor bir eşarp gibi.

Stevie Nicks zamanın onu daha cesur kıldığını ve çocukların büyüdüğünü söylerken, Helen giysilerini gömme dolaba artan uzunlukta asıyor ve hayatın kendini düzgün bir şekilde bölümlere ayırdığı zamanları düşünüyor.

Seyahat, sayfayı çevirmenin bir yoludur, diye hatırlatıyor Helen kendine, terapistinin öğütlerini tekrarlayarak. *Belki sonunda yeni bir şeyler yazabilirsin.*

Helen zihinsel olarak *belki* de vahşi bir kararlılıkla saldırır. Bu bölümün kısa ve verimli bir bölüm olmasını umuyor.

Çarşamba günü telefon çaldığında, Grant zaten boktan bir konuşma olacağını biliyordu.

TV ajanı Fern, "Sadece toplantıya katıl," diye yalvarır. "Toplantıya katılmanın ne zararı var?"

"Kitabı beğenmedim," diyor, hiç de haksız değil.

Hazırlık okulu gençleri ve onların seks hayatları tam olarak onun *alanı* değil ve Grant bu işsizlik serisini daha heyecan verici bir şeyle kırmayı umuyordu, örneğin bir sinema filmi (zamanı olur olmaz bitirecek) veya en azından bir yerde bir geliştirme anlaşması (pilot sezonu kaçırmaması onun suçu değil çünkü annesi böyle bir şey yapan bazı gölgeli müteahhitleri işe aldı.

Bütün yazı New Jersey'de onun döşemelerini söküp yeniden yaparak geçirmek zorunda kaldığı kötü bir iş).

Fern, "Yani materyale yanıt vermediniz - bu daha önce üstesinden gelmediğimiz bir şey değil," diyor. "Bu, kitaplara kafayı takmış bir ezikten daha iyi bir aday olduğun anlamına geliyor. Kusurlarını görebiliyorsun, nasıl düzeltileceğini biliyorsun, falan filan-"

"Yazarla aynı liseye gittim," diyor sonunda. "Bu mükemmel-"

"Hayır," diyor Grant acımasızca. "Öyle değil. Benden hoşlanmadı."

"Bu çok saçma, herkes seni seviyor," diyor Fern, onun adına biraz annelik gücenmesiyle. "Ayrıca, toplantıda o olmayacak; sadece dizi sorumlusu ve baş yapımcılar olacak."

"I . . ." Sakin bir *nefes* alıyor -sizin nefes *aldığınızdan daha uzun süre* nefes veriyor- ve başını sallıyor. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Başka bir şey olmalı. Jason'ın spin-off şovu ne olacak? İyi bir toplantıydı, değil mi?"

"Senin seviyendeki bir yazar için bütçeleri yok," diyor Fern eşit bir şekilde. "Ve nihayet yardımcı yapımcılığa yükseldiğimizde maaşından kesinti yaparak yardımcı yapımcılığa geri dönmeyeceksin."

Grant'ın IMDb profili, kariyerinin şimdiye kadarki her basamağını kısa ve öz bir şekilde tek satırlık bir krediye sığdırıyor: kadrolu *yazar, hikaye editörü, yönetici hikaye editörü, ortak yapımcı, yapımcı, ortak yönetici yapımcı*. Birlikte çalıştığı diğer yazarlar bu ilk krediyi geçmeyi asla başaramadı ve gerçekten çok fazla yok

onu onlardan ayıran çizgiler. Grant sahip olduğu başarıyı hak etmediğini biliyor ve bu yüzden kendisini her zaman çok daha istikrarsız hissetti.

Grant bir Advil içiyor ve şakaklarına masaj yapıyor. "Peki ya özellikler?"

"Benim için bir taslak hazırlar hazırlamaz okumaktan mutluluk duyarım. Bu arada, sen bir TV yazarısın. TV yazarı olarak ikimize de para kazandırıyorsun. Ve bu bir dizi, prestij dizisi" -burada alay ediyor ama Fern ona karşı çıkıyor- "çok ses getiren bir dizi. Stüdyo yöneticilerinin hepsi Materyaller, dizi yapımcısı zaten örneğini okudu. Gerçekten onlara zamanlarını boşa harcadıklarını mı söyleteceksin?"

Grant iç çeker. "Tamam, görüşmeyi kabul ediyorum" derken bile bir şekilde bunun bir hata olduğunu biliyor.

O gece Google'da *YA yazarı Helen Zhang'ı* araştırır. İlk olarak yazarın fotoğrafı çıkıyor ve aşağı yukarı onun gibi görünüyor.

Daha yaşlı ve daha pahalı olması dışında onu hatırlıyor. Gözleri zeki ve değerlendirci, duruşu o gün kilisede kız kardeşinin cenazesinde olduğu gibi dik. Gülümsemiyor -Helen onun hafızasında hiç gülümsemedi, bu yüzden bu mantıklı- ve bunca zaman sonra bile onda okul gazetesinin sert, ciddi yazı işleri müdürünü görebiliyor.

Hayatını sonsuza dek değiştiren o geceden önce yolları nadiren kesişmişti - Helen inek, Ivy League takıntılı kalabalıkla takılıyordu ve o ve futbol takımındaki ve amigo takımındaki arkadaşları hakkında çok da gizli olmayan bir şekilde yargılayıcıydı, moral mitinglerinde, mezuniyet balosunda ve on yedi yaşındayken hayatına anlam katan her şeyde gözlerini deviriyordu.

Ve sonrasında ... sonrasında Helen ona hiç bakmamıştı. Ne zaman aynı odada olsalar ona bakıyordu.

Grant, Fern'e "akıl sağlığı nedeniyle" bu işi kabul edemeyeceğini söylerse ne diyeceğini düşünür. Kendi kendine güler -Fern muhtemelen ona ipoteğini hatırlatacaktır (o evi almamalıydı).

Silver Lake'te bir bungalov, ama *The Guys*'ın zamansız iptalinden önce en az bir sezon daha geçireceğini düşünüyordu) ve çekici

rakamları önüne koyun (*eksi yüzde on*) ve ona terapinin paralı olduğunu söyleyin.

Birkaç gün sonra kendisine iş teklif etmek istediklerine dair bir telefon aldığıında, mücadele etme noktasını çoktan geçmiştir. Terapi paraya mal olur ve Helen Zhang'ın onun TV'sinin yazar kadrosunda olmasıyla bir sorunu varsa gösteri, iyi.

Bunu eğlence avukatıyla görüşebilir.

Üç

Helen, Fryman Kanyonu'nun eteğindeki otoparkta uzanıyor, sabahın erken saatlerindeki soğuk hala gölgeli bir battaniye gibi tüm arabaların üzerinde asılı duruyor.

Dizinin yönetmeni Suraya'dan gelen e-postada, "Toplantılarım çok yoğun ama günlük sabah yürüyüşümde bana katılmanı çok isterim" deniyor. "Daha önce hiç yapmadıysan Fryman güzel bir yer ve evimin hemen sokağında."

Helen, Suraya'nın Studio City'deki adresini Zillow'da arar (dokuz yıl önce mütevazı bir fiyata 1,3 milyon dolara satın alınmıştır) ve meraklı bir merakla iç mekanın tüm fotoğraflarına tıklar. Biraz daha araştırınca Suraya'nın ortağının bir "karışık medya sanatçısı" olduğunu ve ilkokul çağında iki sevimli çocukları olduğunu öğrenir.

Bu bulguları en yakın iki yazar arkadaşı Pallavi ve Elyse'e mesaj atmayı düşünüyor. Bir zamanlar bunu bir kenara atıp Zillow, grup sohbetlerine hiç düşünmeden bağlandı ve pikniğe davet edilen karıncalar gibi bu yeni bilginin üzerine üşüşeceklerdi.

Pallavi, Elyse ve Helen neredeyse on yıl önce, hepsi de genç birer hevesliyi, ünlü yazarın cevaplarını arkadan duymanın imkânsız olduğu aşırı kalabalık bir kitapçı etkinliğinde tanıştılar. Pallavi'nin o zamanlar yirmi bin abonelik yetersiz bir YouTube takipçisi vardı ve Elyse zaten bir kısa öykü koleksiyonu yayınlamıştı. Helen akademik antolojiler konusunda uzmanlaşmış bir yayınevinde asistanlık yapıyordu ve patronlarının ellerinde bir edebiyatçı olduğunu fark edecekleri günün hayalini kuruyordu.

dahice zamanlama e-postaları hazırlama.

Her hafta sonu brunch için buluşan türden arkadaşlar değillerdi. Elyse, Pallavi'nin biraz umutsuz olduğunu düşünüyordu. Pallavi de Elyse'nin

yargılayıcı. Helen ikisinin de onu eğlenceli olamayacak kadar ciddi bulduklarından emindi.

Ama hepsi de ilk kitap anlaşmalarını birbirlerinden birkaç ay sonra yaptılar. Yirmili yaşlarının başında kader gibi gelen bir tesadüf ve onların stratejik bir kardeşlik haline geldi. Ayda birkaç kez "entrikalar çevirmek" için bir araya geliyorlardı.

seansları "nda, birbirlerinin büyük hırslarına saygı duyan genç gayretkeşlerin dürüstlüğüyle, gelişmekte olan kariyerlerinin ayrıntıları hakkında bilgi alışverişinde bulundular ve birbirlerinin sorularını (*hangi yazar fotoğrafı beni en ilgi çekici gösteriyor, bu berbat kapağa sahip olsaydı kitabımı gerçekten alır mıydınız*) yanıtladılar.

Bu görüşmeler son birkaç yılda giderek azaldı ama yine de birbirlerinin kitap tanıtlarını yüz yüze ve sosyal medyada kutladılar, *bu saçma şey* üzerine karşılıklı gülüşen mesajlar paylaştılar

Bir tanıdığım bir röportajında, e-postaların ekran görüntülerini tartıştıklarını (*deli miyim yoksa yeni editörüm benden nefret mi ediyor*) ve her vergi çeyreğinde en az bir kez bir şeyler içmek için zaman bulduklarını söyledi.

Pallavi Nisan ayındaki son buluşmalarında "Yetişkinlikte arkadaşlığın işareti budur," dedi. "Seni yılda en az iki kez yüz yüze görmek için zaman ayırıyor muyum? Biz yakın arkadaşız. İki kereden fazla mı? Aile sayılırız." Hepsi güldü ve Helen biraz rahatladı - *yetişkinlik tam da böyle bir şeydi*.

Ancak kitaptan ekrana haberleri çıktığından beri daha az emin. Temmuz ayında anlaşma ilk imzalandığında her ikisine de mesaj atmış ve Pallavi'den kısa bir *Tebrikler! Bu harika!* mesajını Pallavi'den, konfeti emojisini de Elyse'den almış.

O günden sonra Instagram'da birkaç kez kendisi olmadan bir şeyler içmelerini izledi ve bariz bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını ve acınacak derecede muhtaç görünmeden bir açıklama isteyip isteyemeyeceğini merak etti (*hayır*, sonucuna vardı). Üçlü olarak bir şeyler içmeyi teklif etti ama Los Angeles'a gitmeden önceki aylarda programları asla uyuşmadı.

Helen, Pallavi ve Elyse'e mesaj atmayı bırakırsa onlardan bir daha haber alamayacağı hissine kapılır.

Bunun bir kız kardeşle konuşabileceği türden *bir* şey olduğunu düşünüyor - *gerçek bir* kız kardeşle, zoraki aile bulma türünden değil.

Büyüyen kız kardeş tipi

Sizin yanınızda ve arızalı beyninizin *neden* bir sosyal çevrenin incelikle değişen dinamiklerini dramatik bir trajik umutsuzluk duygusu olmadan işleyemediğini açıklamadan anlıyor. Ancak Helen, hala konuşacak bir kız kardeşi *olsaydı*, bu arkadaşlarının kaybını bu kadar şiddetli

hissetmeyeceğinden şüpheleniyor,

ve düşüncelerini tehlikeli eski bir koridorda takip edemedi başka bir yöne doğru zorlar.

Yeni bölüm, yeni sorunlar.

Helen, dizi sorumlusu Suraya'nın karşıdan yaklaştığını gördüğünde ("Nihayet! Zoomlar insanın *özünü* yakalayamıyor, değil mi?"), bu meşgul ve önemli kadının dizisinden sorumlu olmak istemesi karşısında şaşkınlık ve gurur duymamak elde değil. Suraya şahsen daha kısa boylu, bu da ona ayak uydurmanın ne kadar zor olduğunu daha da etkileyici kılıyor.

Suraya, patika yolda iyi giyimli bir grup genç influencer'ın yanından geçerken, "Dahi bir yaratıcısın, çok satanlar listesinde kırk hafta kalman bunu gösteriyor," diyor. "Yazarlar odasında olduğun için de çok şanslıyız."

Helen, ilk yapımcı görüşmeleri sırasında yazarlar odasında bir yer talep etmiş, cevabın hayır olacağını düşünmüştü; menajeri, yazarların uyarlayan senaristlerle çığlık çığlığa kavgaya tutuştuklarına, bir yazarın projede *kalmadığı* için projelerin dağıldığına dair korku hikayeleri anlatmıştı. *kendi* kulvarlarında ilerlesinler ve işleri uzmanlara bıraksınlar. "Sorabiliriz ama ben olsam

Basın," diye nazikçe tavsiyede bulundu Chelsea. "Bir oda dolusu senaristin sizi yeniden yazmasını izlemek zor olabilir."

Suraya hemen evet dediğinde Helen şaşırmıştı, onu odada görmekten mutluluk duyacaklardı.

"Tavsiye ettiğin tüm senaryo kitaplarını okudum," diyor Helen şimdi, ödevini yaptığını göstermeye hevesli bir şekilde. "Ve kitaplara göre bazı şeylerin değişeceğini biliyorum. Bu konuda çok değerli ya da can sıkıcı olmayacağım, yemin ederim."

Suraya bir el sallıyor. "Sizin için önemliyse değerli ve sinir bozucu olun, odadaki rolünüz bu. Çok uzağa gittiğimizde kitabı koru raylar. Bunca emek verdikten sonra okuyucularınız yaptığımız her şeyden nefret ederse bunun bize bir faydası olmaz."

Helen başını sallar. "Elbette. Yine de yapmayacaklar. Sana güveniyorum."

Suraya yan gözle Helen'e bakarken gülüyor. "Bu söylediğin çok hoş bir şey," diyor. "Ama ben senin yerinde olsam bu kasabada böyle laflar etmezdim."

"Los Angeles o kadar kötü mü?" Helen kurnaz olmayan bir hödük gibi görüldüğünün farkında. Ama insanlar zaten onun böyle olduğunu düşünecek, o da bunu kullanabilir.

Suraya, "Burası bir endüstri şehri, eğer benim gibi işinize takıntılıysanız bu iyi bir şey," diye açıklıyor. "İnsanların ilk andan itibaren çok arkadaş canlısı olma gibi bir özelliği var ve bazen ilgi alanlarınızın tam olarak örtüşmediğini unutuyorsunuz ve sonra birdenbire

Deadline - bu bir endüstri ticareti, okumadıysanız okumalısınız - çünkü projeniz 'yaratıcı farklılıklar' nedeniyle dağıldı."

"Ah," diyor Helen, ne ekleyeceğinden emin olamadan.

Suraya ona kurnazca bakıyor. "İkimiz de bu gösterinin iyi olmasını istiyoruz.

Odada söylediğimiz şeyler sizi deli gibi hissettirdiğinde bunu hatırlayın."

"Yapacağım. Ama bu olmayacak. Burada olduğum için kendimi şanslı hissediyorum," diye ısrar ediyor Helen ve bunda ciddi olduğunu anlıyor.

Yürüyüşte bir zirveye ulaştıklarında Suraya gülerek, "Ah, yine de olacak," diyor. "Benimle çok fazla saat geçirdiğinde çok sinir bozucu bir insan oluyorum, ki olacaksın. Ve bu sadece benim. Odada altı yazar daha var ve bu önümüzdeki yirmi hafta içinde kişiler arası bazı alevlenmelerin yaşanmaması için çok fazla insan demek."

Helen, "Hepsiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor.

"Harikalar." Suraya bir el sallıyor. "Asistanım oda başlamadan önce bir akşam yemeği ve içki hazırlıyor, böylece içeri soğuk girmeyeceksiniz. Sen Heyecanlı mısın? Gergin misin?"

Helen başını sallar. "Tüm duygular. Okulun ilk günü gibi."

Duygularından emin olmasa da bunun dürüst bir yanıt olduğundan oldukça emin.

kafasındaki karmakarışık düşünceler için en iyi kategorizasyondur. Bunun iyi gitmesine *ihtiyacı var*. Bunun iyi bir karar olduğunu kanıtlaması *gerekiyor*,

Hollywood'da tatil yapmak için New York'taki hayatını terk ediyor. Kitap yazmaya başlamasına ve bitirmesine neden olan bu davetsiz zihinsel engeli düzeltmesi *gerekiyor*.

Yeni yüksek konseptli YA serileri için teklifler o kadar endişe verici bir sıklıkta geliyordu ki, bu konuyu terapistine açmıştı. *Ya başka hikayem yoksa?* diye sormuştu, bir yandan da (aptalca, utanç verici *bir* şekilde) "*Başarılı bir yazar değilsem ben kimim?*" diye merak ediyordu.

Suraya gülümsüyor. "En küçüğüm geçen yıl anaokuluna başladı. Çok heyecanlıydı ama sonra ilk gün boyunca onu almamız için ağladı çünkü diğer çocukları sevmiyordu."

"Bu benim başıma gelmeyecek," diye söz veriyor Helen.

"Elbette olmayacak. Bu bir metafor değildi; şu anda sadece çocuklarımdan bahsediyoruz," diyerek gülüyor Suraya.

"Oh." Helen biraz utanır.

"Mesleki tehlike," diyor Suraya. "Özel hayatlarımızı iş için aşırı paylaşıyor ve mayınlıyoruz ve kaçınılmaz olarak bazı gereksiz bilgiler masaya düşüyor ve önümüzdeki on yıl boyunca Los Angeles'ta başka birinin çocukları hakkında rastgele bir ayrıntı bilerek dolaşacaksınız."

"Haha," diyor Helen, aptal gibi.

"Buna alışacaksın." Suraya Helen'in omzuna hafifçe vuruyor. "Yukarıya bakarsan George Clooney'nin evi olduğunu görürsün."

Grant yemekten önce gömleğini üç kez değiştirir ve bunu her yaptığında kendini aptal gibi hisseder.

Sonunda, birkaç yıl önce eski bir kız arkadaşıyla Melrose bitpazarından aldığı spor ceketinin altına düz siyah bir tişört giyer. Lisede ya da üniversitede hiç kürek çekmemiştir ama Karina ona bunun önemli olmadığını söylemişti. "*Sette giydiğinde havalı görünecek.*" Ve öyle de oldu. En azından gardırop konusunda onu hiç yanlış yönlendirmemiştir.

Son bir buçuk haftayı yazarlar odası başlamadan önce Helen'e ulaşım ulaşmamayı tartışarak geçirdi, sonra çok geç olana kadar erteledi ve batı yakasındaki bir deniz ürünleri restoranına giden bir Uber'de üniversite ceketinin bir hata olup olmadığını merak etti.

Belki de tüm bunlar bir hataydı ama artık geri adım atmak için çok geç.

Ayrılmış masaya gittiğinde Helen'in orada olmadığını görünce rahatlamak yerine içini kemiren bir korku hisseder. *Bir şeyler* olacaktı - kozmik terazinin ona karşı devrildiğini hissedebiliyordu - ve bunu bir an önce atlatmayı tercih ediyordu.

"Güzel, sonunda buradasınız," diyor Suraya, elinde mini bir yengeçli kekle. "Millet, bu Grant, benim iki numaram."

Soapy Teen Drama Writers Room™ edition - karı-koca yazar ekibi, zeki-eğlenceli-anlamlı yirmili yaşlar ve mini-Suraya (adı Saskia) gibi olağan şüphelilerin bir yoklaması.

dizi yönetmenine yirmi yıl önceki halini hatırlatıyor.

Suraya yukarı bakar ve gözleri parlar. "Ve işte onur konuğumuz, Helen Zhang."

Masa gürültülü bir şekilde alkışlar ve Grant yukarı bakar.

Bu o.

Helen Zhang, şimdiki zamanda. İyi görünüyor. Saçları dağınık bir düğümle arkaya taranmış, giydiği lacivert örgü elbise onu yaklaştıran her adımda açık mavi bir plise gibi parlıyor. Göz korkutucu, derli toplu ve *yetişkin* görünüyor ve adam aniden bu an için her yönden yetersiz hazırlandığını hissediyor.

Helen masanın etrafına bakarken belli belirsiz gülümsüyor ve gözleri onun yanından rahatça geçiyor - bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa sadece onu fark etmediğini mi söyleyemiyor.

"Helen, Tom, Eve, Owen, Saskia, Nicole ve Grant elimizde."

Helen'in bakışları hemen Grant'e kayar ve kendini kâğıda yapışmış bir böcek gibi hisseder.

"Tanıştık," diyor düzgünce. Sesinde öyle bir keskinlik var ki, birden aklıma, şu anda ortaya çıkma cüretini gösteren her türlü kader ipliğini temiz bir şekilde kesip atan tarafsız bir makas görüntüsü geliyor. "Grant ve ben liseye beraber gittik."

Onu hemen fark etmişti, kozmik bir şaka gibi Suraya'nın yanında duruyordu. Grant Shepard'ın yapısı lisedeki futbol günlerinden bu yana zayıflamış olsa da, hâlâ odadaki diğer herkesin üzerinde yükseliyordu. *Letterman ceketini mi giyiyor?* Helen bir an için bunun bir tür eşek şakası olup olmadığını merak eder.

Dizinin yapımcısının kaşları kalkıyor ve Grant'e (*Grant!*) şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Röportajınızda bundan hiç bahsetmemiştiniz."

Grant ceketini çıkarıp atıyor ve zaman kazanmak için suyunu yudumluyor. Adam bardağının kenarından onu izliyor. Adamın bundan sonra ne söyleyebileceğinden sapkınca etkileniyor ve boğazındaki kasların (*Grant Shepard'ın boğazını en son ne zaman düşünmüştü?*) beklentiyle çalışmasına bakıyor. Sonunda adam yutkunuyor ve bardağı hafifçe yere bırakıyor.

"Yapılacak adil bir şey gibi gelmedi. Kitaplardaki okul bizim gittiğimiz okula hiç benzemiyor," diyor Grant rahat bir şekilde, bakışları Sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi. "Ayrıca, bir yazar olarak bana bu kadar inandığın için bu işi almak istedim, Suraya."

"Kıç öpücüğü." Suraya gözlerini deviriyor. "O iki numara," diye ekliyor Helen'e. "Ben odada değilsem, Grant yazarlar odasındaki işleri yürütmekten sorumludur."

"Ah," diyor Helen.

Ağız kurumuş ve *normal davranma* çabası yüzünden nabızı şiddetli bir şekilde kafasının içinde atıyor, *burada ne anlama geliyorsa artık*. Grant o zaman ona bakar.

Hadi ama, yüz ifadesinden de anlaşılacağı üzere, izin vermezsek bunun tuhaf olması gerekmiyor.

Sanki sadece on üç yıl boyunca aynı şeyi unutmaya çalışmanın yarattığı türden bir psikik bağlantı kullanıyor ve kadın hasta olabileceğini düşünüyor.

Suraya gülümseyerek, "Grant hakkında utanç verici hikâyeleri bize daha sonra anlatmak zorunda kalacaksın," diyor.

"Ne yiyoruz?" Onun yerine Helen söylüyor.

Ve varlığının her zerresiyle bunun yanlış olduğunu, böyle bir şeyin *mümkün olamayacağını*, hatta belki de bunun bir daha olmasını engellemek için *yasalar* olması gerektiğini hissederken bile - kendini paylaşıırken bulur

Sonsuz mezeler ve herkesin buz kırıcı şakalarına kibarca gülmek *Grant Shepard* aynı masanın iki ucunda.

Kimin bu konuda daha *normal* görünebileceği sessiz bir oyuna dönüşür - belki de yirmi hafta boyunca masada sadece kibar ve saygılı bakışlar atarlar ve kimse Helen'in ölen kız kardeşinden ya da onun nasıl öldüğünden bahsetmez.

Bazen keşke kardeşim olmasaydın diyorum.

Suraya, yemek sonrası içki içmek için çatı katına taşınmalarını önerdiğinde,

Herkes kendine çeki düzen verip arkadaşlarını ve bebek bakıcılarını ararken Helen önce çıkıp yerini alıyor. Grant önce ortaya çıkar, iki Elinde uygunsuz bir şekilde şenlikli hissettiren margaritalar. Adamın duruşunda *ona hiç benzemeyen* hafif bir tereddüt havası vardır ve bu düşünce *onu* aniden çileden çıkarır.

"Bunlardan biri benim için mi?" diye soruyor.

"Eğer öyle olmasını istiyorsan." Onu yere koyuyor.

Doğal yaşamları onları birbirlerinden çok ama çok uzaklara götürmeli, mezuniyetten sonra bir daha asla karşılaşmamalı ya da birbirlerini düşünmemeliydiler. Helen içkiyi alır ve ilk oynadıkları oyun ne olursa olsun kaybedeceğini bilir.

"Bence bırakmalısın," diyor aniden. Grant kaşlarını kaldırıyor, sonra soğukkanlılıkla içkisini yudumluyor. "Öyle mi?" diyor, sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

Bunu yapmasından hemen nefret ediyor, söylediği hiçbir şeyden ya da

etkilenmekten başka bir şey hissetmediğinde, bu onu korkutuyor gibi görünüyor. Titriyor.

Hem tanıdık hem de tuhaf bir duygudan -ona beklenmedik bir şekilde yakın olmaktan. Kalbi, ahşap güverte zeminiyle buluşmak ya da belki de kız kardeşinin katiliyle mücadele etmek için etkileyici bir çabayla göğsüne çarpıyor. *Yasal olarak doğru değil*, diye hatırlatıyor kendine. *Bu onun hatası değildi*. Yaralı kalbi hâlâ onu göğsünden yumruklamaya çalışıyor.

"Evet. Şu anda burada olmanız son derece uygunsuz, *zalimlikten* bahsetmiyorum bile."

Helen, Viktorya dönemi hayaletleri tarafından büyütülmüş gibi garip bir şekilde resmi konuştuğunun farkındadır ve hemen bir şey söylediğine pişman olur.

"Biraz ileri gittin, değil mi?" diyor, bir pislik gibi.

"Hayır, değil. Bu nasıl oldu ki?"

"Bana kitabınızı gönderdiler, bir toplantı yaptım, Suraya harika, benim harika olduğumu düşünüyor, işte buradayız."

"Toplantıyı asla kabul etmemeliydin," diyor Helen. Alkol ve öfkenin baş döndürücü karışımından yanaklarının kızardığını hissedebiliyor. "Hayır demeliydin. Başka bir şey bulmalıydın. Başka bir şey."

"Evet," diye gülüyor. "Peki."

"Bu işi kabul ettiğin için kendini berbat biri gibi hissetmiyor musun?" diye soruyor. "Hayır, aslında hissetmiyorum," diyor içkisinin geri kalanını yudumlarken. "I

Bir ipoteğim ve ödemem gereken faturalarım var ve Los Angeles'a indikten *iki saniye* sonra rahat bir senaryo yazarlığı işine giren birinin düşündüğünün aksine, işler geri kalanımız için gökten zembille inmiyor."

Bu *ne cüret!* diye haykırır zihnindeki Viktorya dönemi hayaletleri.

"Bu işe *şans* eseri girmedim, bu *benim* kitabım" diyor sert bir şekilde. "Ve eğer

Zor zamanlar geçiriyorsun, bu çok kötü, ama bu benim sorunum değil, değil mi?"

Grant nefes veriyor ve gözlerini sıkıca kapatarak bir parmağını şakağına bastırıyor. Acı çekiyor gibi görünüyor ve kadın "*İyi*" diye düşünüyor. Sonunda konuştuğunda, sesi kontrollü ve sessiz, gözleri de ona bakıyor.

"Helen, kız kardeşini öldürmek istemedim ve o zamandan beri her gün bununla yaşamak zorunda kaldım ve senden beni affetmeni istemiyorum ama sen de *benim* kadar iyi biliyorsun ki, önüne atladığı araba herhangi birinin arabası olabilirdi; sadece *benimki* oldu."

Helen onu doğru duyduğuna inanmamaktadır. Onun gözlerinde umutsuz bir şeyler gördüğünü düşünür ve tuhaf bir şekilde kendisini Grant Shepard'ı son gördüğünden beri hayatında neler olduğunu merak ederken bulur.

"*Umurumda değil,*" diye tıslıyor. "*Senin arabandı. Sen kullanıyordun.*"

Grant irkilir ve kadın kana susamış bir tatmin hisseder. Bu gecenin yeni bir bölümün başlangıcı, kariyerinde bir dönüm noktası olması gerekiyordu. Bu gece *Grant Fucking Shepard'*ı düşünüyor olması, evrenin acımasız bir şakası gibi görünüyor - mezarın ötesinden bile, küçük kız kardeşlerin *davet edilmedikleri* yerlere kendilerini sokma yetenekleri var.

"*Seni bu programda istemiyorum,*" diye bitiriyor Helen.

Sözlerini onun göğsüne bir yumruk atarak noktalamak için bir kaşıntı hissediyor ama Grant Shepard'a dokunmanın en uygunsuz şey olabileceğini düşünüyor

Şu anda düşünülebilir.

Grant, gözleri soğuk, sert *bir hiçlikle* dolu, "Ben bırakmıyorum," diyor. "Yani benden kurtulmak istiyorsan, bunu Suraya ile hallet."

Güverteye tırmanan küçük bir TV yazarı sürüsünün sesi ikisini de sohbetin dışına çeker. Grant kibar bir maske takar. kayıtsızlıkla yaklaşıyorlar. *Ne canavar ama,* diye düşünüyor Helen otomatik olarak. "Ben erken çıkıyorum," diyor evli kocası Tom'a- çift yazı ekibi. "Sizi tekrar görmek harika. Diğer herkes, hepinizle çalışmayı dört gözle bekliyor."

Helen'i acı bir gülümseme ve bir bardak suyla selamladıktan sonra aşağıya iner.

Okuldan yeni çıkmış gibi görünen küçük Asyalı yazar -Saskia- Grant'in boşalttığı yeri alıyor ve Helen'e tereddütlü, umutlu bir şekilde gülümsüyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor bütün gece boyunca konuştuğu en yüksek enerjiyle. "Büyük bir hayranınız olduğumu söylememin sakıncası yoktur umarım. Bu benim ilk personel işim. İşe alındığım için bile ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. röportaj."

Yeni sahne. Helen yeni bir zihinsel sayfaya geçer ve Saskia'ya gülümsemeye zorlar. "Bu benim de ilk televizyon işim," diye itiraf ediyor. "Kendimi derinlere atılmış gibi hissediyorum."

"O zaman birbirimize göz kulak olabiliriz," diyor Saskia hevesle. "Bu kadar gençken bu kadar çok şey başarmış olmana inanamıyorum."

Helen bu cümlede tanıdık bir şeyler buluyor. Son birkaç yıldır, diğer genç, kadın, Asyalı yazarlar tarafından kendisine yaklaşılmaya alıştı - etkinliklerde, DM'lerinde, ara sıra e-posta gelen kutusunda, cesur olanlar çatlak bir kapı bulmayı başardıklarında. Onu örnek aldıklarını söylüyorlar. Bunu nasıl başardığını bilmek istiyorlar, onunla gurur duyuyorlar ve belki de

onlar da biraz kıskanıyorlar. Eskiden her talebine cevap verirdi. tavsiyesi - gururu okşandı, yardım etmeye hevesliydi ve belki de ihmal edilmiş suçluluk duygusunu yönlendirmek için güvenli bir geçitti. Özenle hazırlanmış her yanıtta kendine *ben iyi bir rol modelim* diyordu.

Toplumumda iyi bir vatandaşım. Benden sonra gelenler için yol haritaları ve işaret levhaları bırakıyorum. Ama sonunda bu çok fazla gelmeye başladı -daha fazla başarı bir tufan yarattı- ve her cevapsız mesajda bir kenara itmesi gereken daha fazla suçluluk hissetti.

Şimdi Saskia'ya bakıyor ve küçük bir kız kardeş gibi bir şey görmeye çalışıyor.

Michelle senden nefret ederdi. Bu kötücül düşünce aniden aklıma geldi. Çok çaresiz.

Güvertenin karşısındaki Suraya, Helen'a *iyi misin türünden* bir bakış atar. Helen yutkunur. *Ben iyi değilim.*

Bu düşünce kalbine, zihnine ve ardından *tüm bedenine* ısrarla çarpıyor ve bunu yüksek sesle söylediğini hayal ediyor. Nasıl olduğunu hayal ediyor

Helen, özenle seçtiği ve görünüşe göre çok sevdiği yazı ekibini daha ilk güne başlamadan parçalamaya başlarsa Suraya ona bakar.

Yazarlar odası. İş bırakıp kuyruğunu *bacaklarının* arasına kıştırarak Manhattan'a geri dönmeyi hayal ediyor; *burada başarılı olursanız, aslında "hiçbir yerde" başarılı olamayacağınız ortaya çıkıyor.*

Omuzlarını dikleştiriyor. Bunu halledebilir. *Grant*

Shepard'a bu zevki tattırmayacaktır. Helen Suraya'ya başını sallayıp gülümsüyor. O *harika* biri.

Grant, batı yakasından Silver Lake'e döndüğü kırk beş dakikalık Uber yolculuğu boyunca panik ataktan uzak durmayı başarır. Evindeki güvenlik sistemi *ötmeye* başlar başlamaz her şey altüst olur.

Görme yetisi zayıf, kulaklarında hafif bir çınlama var ve tökezleyerek mutfığa girdiğinde odada yeterince *hava* yok. Elleri titreyerek cep telefonunu çıkarır ve beceriksizce rehberini karıştırır - terapistini arayabilir ama geç olmuştur ve çocukları vardır. Menajeri Fern hemen kovulur. Duygulara alerjisi var.

Diğer TV yazarları, hepsi mesaideyken kapalı, profesyonel ortamlarda içini döktüğü ve hikâye altını ararken kişisel damarlarını açtığı insanlar gibi daha fazla kişiyi gözden geçiriyor. Hiçbiri Grant'le Cuma gecesi saat neredeyse on birde panik atak geçirirken konuşacak kadar kişisel yatırım yapmamıştır.

Sonunda başparmağı ıslak damlaların arasından geçerek - *kahretsin*, ağlıyor - "Karina, gardırop "un üzerine geliyor.

Üçüncü zil sesinde telefonu açıyor.

"Beş dakikam var, sonra sete dönmem gerekiyor. Ne oldu?" diye soruyor. "Ben, uh, ben Panik atak geçiriyorum," diyor Grant telefonda. "Kahretsin," diyor kadın. "Yanında kimse var mı?"

"Hayır," der ve kendini ezik gibi hisseder.

"Nefes al," diye talimat veriyor. "Nefes almaktan daha uzun nefes ver. Bir ... iki ... üç ..."

Telefonda onunla birlikte ona kadar saymaya devam ediyor ve nefes alış verişini yeniden düzene giriyor.

"Teşekkürler," diyor. "İş yerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece... Arayacak başka kimsem yok."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sorar.

"Um." Bunun onun için ne kadar adaletsiz olduğunu, beş ay önce ayrıldıklarını, hâlâ plaklarından bazılarını iade etmesi gerektiğini düşünüyor. "Hayır. Önemli değil. Sete geri dönmelisin."

Hattın diğer tarafında bir duraklama var.

Sonra iç geçirir. "Konuşabileceğin birini bulmalısın Grant. Tabii ki ben değil, ama ... biri."

"Evet. Teşekkürler."

"İyi geceler," diyor ve telefonu kapatıyor.

Grant muhtemelen *konusacak birini* kolayca bulabileceğini biliyor. Başlangıç olarak terapisti var ve muhtemelen seans zamanı geldi. Fakat saat on birin o kadar da geç olmadığını düşündüğü ve kendini bir barda, güzel bir yüzün yanında, eli öpülesi bir kadınla bulabileceği bir zaman da vardı.

sempatik bir kulak, gece yarısından önce. Menajeri *herkesin seni sevdiğini* söylemişti ve bu çoğunlukla doğrudu. Bakması kolay ve ilginç olacak kadar üzgün.

Grant için sorun hiçbir zaman başlangıçlar olmadı. İlişkilerinin hiçbirini ikinci perdeyi atlatacak gibi görünmüyor. Onunla çıkmak, onunla yaşamak, onu sevmek *çok üzücü* oluyor, size *çok fazla* ihtiyaç duyuyor ve her zaman *onu düzeltmenin kendi sorumlulukları olmadığını* anlayacak kadar akıllı olan güzel, karmaşık kadınlara ilgi duyuyor gibi görünüyor, *ancak bir gün iyileşmeyi gerçekten umuyorlar*.

Grant, başarısız gecenin tadını dişlerinden silerken Helen'in Suraya'ya söyleyip söylemediğini merak eder. Bu konuşmanın nasıl geçtiğini merak ediyor.

giderdi.

Bir katili işe aldığınızı biliyor musunuz?

Suraya'nın nefesi kesilir, Helen'e hiçbir fikri olmadığına dair güvence verir, Grant'in ajansını arar ve onu açıklamadan böyle korkunç bir duruma soktukları için onlara ateş püskürürdü. Sadece bu programda değil, sonsuza kadar işsiz kalacak ve birlikte çalıştığı herkes fısıldayacaktı: *Biliyorduk, onda bir sorun olduğunu biliyorduk, hepimiz bunu hissettik.*

Felaket tellallığı yaptığını, bunun teknik olarak sağlıklı olduğunu biliyor ama

Bir şekilde bu onu daha iyi hissettiriyor. Geçmişinin sonunda onu yakaladığını, uzun zamandır korktuğu günün sonunda geldiğini hayal ediyor. En bastırılmış düşüncelerinin en eskisine ulaşana kadar tüm olası en kötü durum senaryolarını gözden geçirir, yıllarca süren terapinin ve arkadaşlarının *gerçek* kadar inanmadığı güvencelerinin derinliklerine gömülür - *frene daha hızlı bassaydı, daha dikkatli olsaydı bunun olmasını engelleyebilirdi.*

Grant suçlu hissetmekte haklı olduğunu, muhtemelen sonsuza kadar biraz suçlu hissetmesi gerektiğini biliyor ve göreceli olarak bunun ödenecek o kadar da kötü bir bedel olmadığını şeylerin dengesi.

Şansı varken Helen'dan özür dilemeliydi. Akli başında olsaydı dilerdi. Belki ondan özür dilerse, bunu kurtarabileceğini düşünüyor. Yarın ona e-posta göndermeye karar verir.

Bu onu uykuya dalacak kadar sakinleştirir, son düşüncesi Helen Zhang'ın önce bir genç, sonra bir yetişkin olarak ona soğukkanlı ve talepkar gözlerle baktığı, her seferinde ona her zaman gizlice bildiği şeyi -varlığının istenmediğini, o olmadan önce gitmesi gerektiğini- kesin bir şekilde söylediği puslu bir anıdır.

herkesi daha da rahatsız eder.

Biliyorum, diyor Helen'e rüyasında. *Bana hatırlatmayı ne zaman bırakacaksın?*

Helen uyuyamıyor, bu yüzden yataktan kalkıyor ve uyuyamadığında ve kendini duracak kadar sevmediğinde her zaman yaptığı şeyi yapıyor. Yatağın altından bavulunu alır, içindeki bölmenin fermuarını açar ve eski (*lanetli*, ergen benliği her zaman ekler) bir sabit disk çıkarır. Lanetli sabit diski dizüstü bilgisayarına takar ve hiçbir zaman tam olarak kapanmayan eski bir duygusal yarayı deşmeye başlar.

Dosyalar > Michelle Çalışıyor

- AP Biyoloji
- AP
- İngilizce•
- Latince 2
- Pre-Calculus•
- Phys. Ed.
- Fotoğrafçılık
- Dünya Kùltürleri

Helen, küçük kız kardeşinin hayatının son döneminin dijital özeti olan dosyaları inceliyor. Tanıdık klasörlere tıklıyor. Michelle yedinci sınıfta sadece birkaç gün günlük tutmuş, Helen onu "Neden annemle babamın bulması için yazılı bir kanıt bırakıyorsun ki?" diye uyarmıştı.

Helen on dört yaşındaki halini bunun için asla affetmeyecektir.

Günlüğü yerine, eski denemeler ve matematik ödevleriyle dolu bir sabit diskle baş başa kalmıştır. Helen'in bir zamanlar romantik bir düşüncesi vardı. Küçük kız kardeşini ölümünde daha iyi anlamasının mümkün olduğunu, Michelle'in Dust Bowl dönemi fotoğrafçılığı ve Brontë kardeşlerin hayatları üzerine yazdığı deneme parçalarının kenarlarından yeni bir şeyler öğreneceğini düşündü.

Ortaokuldan sonra birbirlerine sırlarını açacak kadar yakın olmamışlardı -Helen küçük kız kardeşinin varlığını yeni lisesindeki arkadaşları için biraz utanç verici bulmuştu ve görünüşe göre Michelle sekizinci sınıfa geldiğinde bu duygunun tamamen karşılıklı olduğuna karar vermişti.

Helen'in hafızasında Michelle, her zaman belli belirsiz olgunlaşmış meyve kokan mağaraya benzeyen yatak odasının kapısının ardında, koridorun öbür ucunda algılanan bir şey üzerine yükselen bir ruh hali içinde kayan asık suratlı bir genç kızdır.

Ailesi, öğretmenleri ya da dünya tarafından yapılan adaletsizlik.

Helen gizliden gizliye her zaman bir gün bir şey keşfedeceğini umuyordu. Kız kardeşinin eski sabit diskinde yaptığı arkeolojik turlarda Michelle'in son birkaç yılının gizemini çözecek bir şey, Michelle'in kendi sözleriyle: belki bir romanın ilk *taslağı*, orijinal şiirlerin eskizleri, *hatta bir intihar mektubunun yarım kalmış taslağı*.

Ancak hiçbir şey gerçekleşmedi ve Helen bu çabayı kendine zarar vermenin son derece *aptalca* bir versiyonu olarak terk etti. Aslında o kadar zekiydi ki, bu kayıp mektup arayışını kendi kitaplarına da taşıdı - uzun süredir kayıp olan akademik sırların peşindeki parlak, akademik gençlerle ilgili kitapları.

kahramanın küçük kız kardeşi. *Ve bu kitaplar bir TV şovuna dönüştürölüyor, diye* hatırlatıyor Helen kendine. Bu özel kişisel yarayı defalarca altına dönüştürdü ve artık onu bırakmanın zamanı geldi, yaratıcı değirmen için öğütme amacı çoktan yerine getirildi.

Koparacak yeni bir duygusal yara kabuğu bulun - bu çok sıkıcı, diye kendini uyarıyor Helen. *Yeni bir hikaye anlat.*

Ama yine de dizüstü bilgisayarının başına oturuyor ve tıklıyor.

Belki bir sonraki dosyada kaçırıldığı bir şey olur.

Dört

Hostes, Grant Shepard'a check-in standında gülümserken "İsminizi sevdim," diyor.

Helen hemen geri dönüp arabasına binmesi gerekebileceğini düşünür. Buluşmak için sözleştikleri Mid-City'deki açık hava restoranının önündeki kaldırımında durmaktadır ve Grant garsonla flört etmektedir.

"Bundan kendime pay çıkaramam," diyor rahat bir sırıtışla. "Ama teşekkürler. Ben de seninkini beğendim."

"Başka bir menüye ihtiyacımız var," diyor Helen sinirli bir şekilde.

Grant ve hoşlandığı isme sahip hostes (*Rose*, isim etiketinde *Rose* yazıyor) sanki onu yeni hatırlamışlar gibi Helen'e doğru bakarlar.

"Elbette," diyor ev sahibi Rose, Grant'e sempatik bir bakış fırlatırken bir yandan da başka bir menü alıyor. "Bu taraftan."

Sarmaşık bir begonvilin gölgesi altında, sokağa bakan bir veranda masasına oturmuşlardır. Helen birden ne kadar görünür olduklarının farkına varıyor ve bu buluşmayı kabul ettiği için pişmanlık duyuyor. Gönderdiği (konu yok) e-posta kısa ve beklenmedikti: "*Eğer müsaitseniz, oda başlamadan önce bağlantı kurmak isterim. Öğle yemeği?*"

E-postayı menajerinin asistanına iletmiş, o da zımni görevlendirmeyi anlamış ve aralarında telaş ya da doğrudan temas olmadan bir zaman ve yer koordine etmişti.

Garson onlara hem *maden* suyu hem de soda ikram ettikten, günün spesiyallerini (*dana tagliata*, *İtalyan düğün çorbası*) okuduktan ve öğle yemeği siparişlerini alıp gittikten sonra, "Evet," diyor.

Sonunda.

"Yani," diye kabul ediyor Grant, tereddütlü bir gülümsemeyeyle. Bunun herhangi bir tartışmada Grant'in en iyi silahı olduğunu hayal ediyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Helen sorar. Grant seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi duraklar.

"Hoş geldin içkileri gecesinden sonra Suraya'dan haber alamadım," diyor güneş gözlüğünü masaya vurarak. "Sadece asistanı Pazartesi günü için giriş bilgilerimi teyit etti."

Helen sokağa doğru bakar. Onu affettiğini düşünmemesini umuyor.

"Eğer istifa etme nezaketini göstermiyorsanız, bu sizin vicdanınıza kalmış" diyor. "Daha önce bilmem gerekse bile, son dakika sorunlarıyla odayı sabote etmeyeceğim."

Ona tiksinti dolu bir bakış gönderir. Grant'in ağzı seğiriyor, sanki bunu bir şekilde komik bulmuş gibi. Kendi öfkesini giymeye çalışırken her zaman gülünç hissetmekten nefret ediyor - sanki dolabının arkasında geçirdiği çok fazla kıştan sonra yanlıs bedenmiş gibi.

"Hollywood'un olayı da bu," diyor ikisine de su doldururken.

"Sektörümüzde gerçekten düzgün çok az insan kaldı."

Adamın kendisine -zavallı Helen ve onun aptal ahlakına- içten içe güldüğü izlenimine kapılır ve kendini ona karşı yeniden kana susamış *bir zafer kazanma* arzusuyla yanıp tutuşurken bulur.

"Eminim iyi biri olduğunu düşünüyorsundur," diyor boş boş, adam içmek için bardağını kaldırırken. "*Kız kardeşini öldürdüğüm için üzgünüm, sana öğle yemeği ısmarlamama izin ver.*"

Grant'in bardağı ağzına giderken donar. Adam bardağı yere bırakır ve kadın adamın boynundaki damarların muhteşem bir şekilde çalışmasını izler.

"Helen," diyor sessizce. "Bence bazı temel kurallar koymalıyız."

"Temel kurallar," diye tekrarlıyor yavaşça. Sözlerinin şekli garip geliyor dilinde.

Grant, "Eğer ikimiz de odada olacaksak, arkadaşça davranmamız dizinin yararına olacaktır," diyor. "Yazar yazara."

Yazar olmak için fazla yakışıklısın, Helen hemen yüksek sesle söylemek istiyor. *Bunu telafi etmek için seni zengin bir iç yaşam geliştirmeye zorlayan garip bir gençlik evresi geçirmedi.*

Karmakarışık koyu kahverengi saçları güneşte neredeyse kestane rengine dönüşüyor ve benekli ışık dikkati keskinliğe çekecek kadar gölge oluşturuyor, yüzünün çekici düzlemleri. Aynı evi paylaşmalarının büyük bir haksızlık

olduğunu düşünüyor.

meslek, o yüze sahip olduğunda. Grant Shepard'ı belli belirsiz bir şekilde yakışıklı bir çocuk olarak hatırlıyor.

Grant Shepard acı verici bir şekilde zorlayıcı bir adam.

"Arkadaş canlısı," diyor Helen. "Elbette. En azından profesyonel olarak."

İlaveyi fark ettiyse de pek umursamış görünmüyor. Keten masa örtüsüne dokunuyor, düşünceli.

Grant, "Odada kişisel hayatlarımız hakkında çok konuşuyoruz," diyor. "Kitaplarınız lisede geçiyor - muhtemelen ortak hayatlarımız hakkında sorular soracaklar.

o zamanki deneyimler."

Hangi ortak deneyimler? Kazadan önce pek konuşmamışlar ve kazadan sonra da kesinlikle konuşmamışlar. O bunun olabileceğini düşünüyor

Öğretmenleri ve akranları, sanki Helen'in bir gün özenle paketlenmiş kederini çıkarıp uygunsuz bir şekilde onun üzerinde patlatmasından korkuyormuş gibi, okulun son üç haftasında onları dikkatlice zıt yönlere yönlendirdiler.

"Tartışmak için güvenli bir alan olması gerekiyor," diyor onu dikkatle izleyerek. "Kaçındığımız herhangi bir konu olup olmadığını bilmek istiyorum. Örneğin, kendi hayatından ne kadarını çektiğini merak ettim, kız kardeşinle-"

Helen aniden, "Michelle'i konuşmak yasak," dedi. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Asla."

Yutkunuyor. Bugünlerde Michelle'in adını nadiren yüksek sesle söylüyor. Başını salladı, *anlaşıldı*.

Tanıdık bir düşünce hayaleti *zihninde* dolaşıyor: *Sonrası senin için nasıldı?* Bu her zaman kendini olabildiğince çabuk uzaklaştırdığı bir düşünceydi çünkü merak kaçınılmaz olarak hayal etmeye, hayal etme de bir anlık gönüllü empatiye dönüşecekti, *senin için çok korkunç olmalı* ve bu empati olgunlaşarak suçluluğa dönüşecekti - Helen'in hayatının daha fazlasını belirlemesine izin vermeyi kesinlikle reddettiği bu şey hakkında düşünmek zorunda kaldığı için suçluluk duyacaktı. Ve sonra suçluluk duygusuna içerelecekti, çünkü *o*

Bu anıya sahip olmasının tek sorumlusu oydu ve *öfkeye ve kız kardeşinin intiharının çarpılmış kapısına geri dönmenin yolunu bulacaktı ve sen kimsin*

ve sağlıksız sarmal, geçmiş ve şimdiki zaman aynı gerçeklikte bulanıklaşana, terapistinin bir zamanlar dediği gibi *yansıtmak yerine yeniden yaşayana* kadar devam edecek ve devam edecekti. Ve böylece her

zaman yeniden yüzeye çıktı

Grant Shepard'ı hiç merak etmemenin daha iyi olacağı genel kuralına geri dönüyoruz.

Grant Shepard şimdiki zamanda daha fazlasını bekliyor gibi görünüyor ve Helen eski hayaletlerin sisini, sohbetteki yerini tekrar bulacak kadar uzun süre temizlemeye çalışıyor.

"Geri kalan her şey Sanırım şova yardımcı olacaksa her şey mübahtır" diyor.

Grant kaşlarını kaldırdı. "Her şey mi?" Helen omuz silkiyor.

"Elbette."

"Lisedeyken kime aşkıydın?" diye soruyor, kaşlarını çatarak arkasına yaslanarak.

Helen başını sallar ve güler. "Senin yörüngende kimse yok."

"Odaya girdiğimizde bundan daha iyisini yapman gerekecek," diyor ve kadın girdiğinin farkında olmadığı bir yarışmada değerlendirilmiş gibi hissediyor. "Ayrıntılar yardımcı olur."

"Biliyorum," diyor kızgın bir şekilde. "Ben bir yazarım."

Yemekler gelir (adam için el yapımı makarna, kadın için utangaç bir salata) ve garson aralarındaki keten masa örtüsüne taze bir ekmek sepeti koyarken onun kendisini izlediğini hisseder.

"Lise meseleleri hakkında konuşurken güvenli bir kelimeye ihtiyacımız olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor ve kız onun rahat ses tonuna hiç aldanmıyor - tüm duruşunda *dikkatli* bir şeyin gergin bir ipliği var. "Ya benim duyguların incinir mi?"

Endişelendiği şeyin kendi duyguları olmadığını düşünür ve bir kruton bıçağı saplar.

"Eminim düşündüğünden daha dayanıklıdır" diyor. "Aksi takdirde işi alamazdın."

Bir kahkaha atar ve çatalını eline alır.

"Biliyorsun, işimde *iyiyim*," diyor makarnasından bir ısırık alırken.

"Bazıları beni piyasa fiyatının altında, çok değerli bir fiyata aldığınızı iddia edebilir."

Helen ona, "Bana kalsa sana hiç sahip olmazdım," diye hatırlatıyor ve hesap için garsonu çağırmadan önce burada oturmaya daha ne kadar katlanmaları gerektiğini merak ediyor.

Eğer bana kalsaydı, seni hiç almazdım.

Grant elini yüzünde gezdirme dürtüsüne karşı koyar ve hoş, zorlukla dizginlenen *kibarlık* maskesini çekerek ortaya çıkarır

Kendi terapistinin ona "Yapabileceğimiz şeyler var, ama bunu sormak iyi olur" diye hatırlatma ihtiyacı hissettiği iğrenç bir canavar gibi kendimiz yapmalıyız."

İstifa etmesi *gerektiğini* biliyordu. Helen ilk gece bunu ondan o kadar asil bir şekilde talep etmişti ki, kısa bir süre için diz çöküp yüzüğü öptüğünü ve af dilediğini hayal etmişti.

Ama aynı zamanda iyi bir iş çıkarabileceğinden de oldukça emin - hatta harika bir iş - ve felsefi olarak birçok şey yapmış olması *gerekirken* Şu anda kaçınılmazlığa doğru ilerliyorlar ve enerjisini *yardımcı* olmaya harcasa herkes için daha olumlu olmaz mıydı?

"En sevdiğin karakter kim?" Grant, onları tekrar güvenli bölgeye sokmayı umarak sorar.

Helen omuz silkiyor. "Hepsi," diyor.

Grant, "Phoebe'nin yükseldiği bir Bellamy olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," diye takılıyor. Kadın ona kaşlarını çatar.

"Değilsin," der açık açık.

Bu yanıt karşısında biraz sinirlenir. *Benim hakkımda ne hissettiğinden bahsetmiyoruz - uyarlama sanatından bahsediyoruz!* demek istiyor, bu Hollywood korsanının Clark Kent kılığının altında gizlice olduğundan şüphelendiği gösterişli sanatçı gibi. Başkasının eserinde kendinden bir parça bulmak zorunda, tüm görevi bu. *Bu* konuda bir yetenek geliştirmiştir; *benden bir parçayı yansıtan cam parçasını* okumak ve çabucak tanımlamak. Helen'in kitabını okumanın en garip yanı, ne aradığını, ne umduğunu daha kitabın kapağını açmadan önce biliyor olmasıydı. *Ama bunu onunla konuşmak istemiyordu.*

"Tanrı'nın sözü." Grant su bardağını saygıyla kaldırdı. "Kim olduğumu sanıyorsun o zaman?"

"Hiç kimse," diyor Helen, okunamayan bir ifadeyle onu izleyerek. "Kitapta hiç yer almadın."

Grant kuru bir sesle, "Sanırım bunun için minnettar olmalıyım," diyor. Helen sokağa doğru bakar, sessizdir.

Grant'in Helen'i en çok düşündüğü zamanlar, üniversiteye başladığı ilk günlerdi. Kendisiyle aynı trajediyi yaşayan birinin aynı zamanda onunla aynı üniversiteye başlama ritüellerini yaşadığını bilmek garipti - oryantasyon haftası, yeni bir yurda taşınma, yeni oda arkadaşıyla tanışma ve yeni şehrini öğrenme. O da

Tüm bu deneyimlerin onun gözünden nasıl görüldüğünü, o geceyi onun kadar sık düşünüp düşünmediğini ya da bu anıları daha iyi bastırıp bastıramadığını merak etti. Grant'in sırdaş rolünü yerine getirecek kendi kardeşi yoktu.

O geceden sonrasını kime anlatmak isteyeceğini düşündüğünde, aklına hep garip bir şekilde Helen Zhang geliyordu. Onunla yapmak istediği tüm konuşmaları şiir olarak yazdığı özellikle aptalca bir yaratıcı yazma ödevini hatırlıyor.

Eski bir sabit diskte bir yerlerde, bu kadın hakkında boktan şiirleri var.

Grant şimdi masanın diğer ucundan Helen'i inceliyor ve son on üç yılda ikisinin de buraya gelebilmesi için daha ne kadar çok aynalı deneyim yaşamış olmaları gerektiğini düşünüyor. Grant, Helen'in tüm gerçek deneyimlerini

Düşünceler ve duygular parlak, aşılmaz bir duvarın arkasındadır ve tek bir delik açmak için dünyadaki tüm kazmaların kullanılması gerekebilir.

Zihinsel bir kazmayı geri sallıyor ve deniyor: "Pazartesi günü okulun ilk günü hakkında ne hissediyorsun?"

Onun gözlerinin ardında bir mizah parıltısı yakaladığını düşünüyor. "Peki," diyor basitçe.

Onu güldürmek için ne gerektiğini merak ediyor.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," diyor Grant, tabağına biraz daha makarna koyarken. "Ama eğer izin verirse bu eğlenceli olabilir."

Helen, "Kes şunu," diye tersleyince adam başını kaldırıp bakıyor. Kadın kızgın ve adam kızgınlığının şiddeti kadar aniden ortaya çıkmasına da şaşırıyor. "Ne yaptığını biliyorum. Sen çekici, mezuniyet balosu kralı, sınıf başkanı Grant Shepard oluyorsun ve ben de *bunun* asla işe yaramayacağı tek kişiyim, *tek kişiyim*."

Bundan emin misin? diye sormak istiyor, sadece onu kızdırmak için. *Ya bu sefer gerçekten çok çabalarsam?*

"Tamam," diyor onun yerine. "Helen için cazibe yok. Not edildi."

Suyunu yudumlar ve birbirlerinin hayatından tekrar çıkmalarına kaç hafta kaldığını (*yirmi, birkaç tatil arası hariç*) zihninden saymaya başlar.

Helen kiralık arabasıyla batı yakasına dönerken annesi arar.

"Oh, telefonu kapatıp araba kullanmadığın zaman beni arayabilirsin," diyor annem, sonra da Los Angeles'ta işlerin nasıl gittiği, Yorba Linda'da annemin arkadaşlarından birine ihtiyacı olup olmadığı gibi "gitmeden hemen önce" yirmi soru sormaya devam ediyor.

Gelip onu kontrol et, hangi bakkaldan alışveriş yapıyor?

Helen dairesinin kapısını açtığında, annesi onaylayıp onaylamadığını homurdanırken, 99 Ranch'e yaptığı geziyi yarım ağızla anlatıyor ve Çin sebzelerini sıralıyordu.

"Yakında ıspanak suyu yapman gerekecek," diyor annem. "Sana bir tarif göndereceğim."

"Tamam," diyor Helen. "Teşekkürler. Hepsi bu kadar mı?"

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. Helen, New Jersey'den yola çıkıp onu Pasifik Okyanusu'nun kıyısında yakaladığı için biraz suçluluk hissediyor.

"Müsait olduğunuzda bizi arayın. Meşgul olduğumu biliyoruz."

"Tamam, arayacağım," diye söz veriyor Helen.

Telefonu kapatır ve alnını dolap kapaklarına dayar.

Ailesine onun dizide çalıştığını söylememiş.

Annesi ve babasının zaten birkaç ömür boyu hak edilmemiş acılar yaşadığını biliyor. Bazen tüm yetişkinlik hayatını onları keskin nesnelerden ve umutsuzluktan dikkatle uzak tutarak geçirmiş gibi hissediyor.

Helen nihayet üniversiteye gittiğinde yaşadığı özgürlük hissini hatırlıyor -Yaz aylarını, her gece oturma odasında donuk donuk Çin dizileri izleyen babasıyla arasında yiyecek ve su taşıyarak geçirmişti, İfadesiz gözleri ve yemek ve başsağlığı dilekleriyle gelen ziyaretçiler için evi temizlemekle geçirdiği manik dönemler arasında günlerce ana yatak odasında sessizce hıçkırarak ağlayan annesi. Helen her sabah ve her akşam Michelle'in odasının kapalı kapısına bakıyor, kapının açılmasını, Michelle'in tüm bunların bir tür hastalıklı veda şakası olduğunu ortaya çıkarmasını istiyordu. *Dışarı çık, sana meydan okuyorum.*

Üniversite, Helen'in kendi hikâyesini sıfırdan yazması için ilk şansydı. Kendini yeni insanlarla tanışmaya, yeni rutinler bulmaya, yeni kötü alışkanlıklar keşfetmeye adanmış ve her hafta sonu oda arkadaşı erkek kardeşiyle Skype'ta konuşurken göğsünde hissettiği garip acıyı kararlılıkla görmezden gelmişti.

Bir çocuğa onu sevdiğini ilk kez söylediği günü biraz utanarak hatırlıyor - oryantasyonun ilk gecesinde tanışmışlardı. O gece Büyük gruplar halinde kampüste dolaşan bir grup genç, yeni yetişkinliği ilk kez deniyorlardı. Uzaktaki bir kalabalığın gürültüsünü duydular ve Helen yüksek sesle "Orada neler oluyor?" diye merak etti. Yanındaki çocuk "Bilmiyorum. Öğrenmek ister misin?" demiş ve onu romantik komedi buluşmalarından fırlamış gibi omuzlarının üzerine kaldırmıştı.

Bu, yorgun kalbinin sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren ilk kez canlanmaya başladığı andı.

Arkadaşlıklarının yoğunluğu karşısında şaşırdığını, ikisinin de *burada zamanın eve döndüğünden daha farklı geçtiği* konusunda ısrar ettiklerini hatırlıyor. Bir hafta içinde onun hakkında lisedeki herhangi biri hakkında bildiğinden çok daha fazla şey öğrenmişti - adı Ethan'dı, Pittsburgh'luydu, anne babası kendi oğullarına ders verecek zamanı olmayan profesörlerdi, üç saat ötedeki okula giden bir lise aşkı vardı, *ona gülümseyen en yakışıklı çocuktı*.

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırmıştı bir gece, tanışmalarından sadece bir hafta sonra. İlk geceden beri her gece yaptıkları gibi, hava karardıktan sonra kampüsü keşfettikten sonra dışarıda çimlerin üzerinde oturuyorlardı. Ona ailesinden, kız kardeşinden, en küçük düşüncelerinden ve en utanç verici sırlarından bahsetmişti ve o da onu dinlemiş, saçlarını okşamış ve elini tutmuştu ve *daha önce hiç bu kadar anlaşıldığını hissetmemiştim* diye düşünmüştü.

"Beni *seviyor* musun?" diye kıkırdadı, yarı alaycı, yarı mahcup bir şekilde. "Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz."

Bu aşk değildi, Helen şimdi bile kendini uyarıyor. *Artık o kadar aptal değilsin. Sana gülümseyen herkese aşık olmazsın.*

Bazen diğer insanların sevdiği gibi sevmekten aciz olup olmadığını ve en yakınındakilerin bunu hissedip hissetmediğini merak ediyor.

Televizyon anlaşması resmen açıklandığında, Helen'in menajeri onu kutlama yemeğine götürdü. Chelsea, odanın diğer ucunda Helen'in eski sevgilisini gördüğünde dedikodulara boğulmuştu - dış ilişkiler muhabiri olan Oliver. İki yıldır birlikte güzel bir hayatları vardı - neredeyse Helen'in evine taşınmıştı, kapıcı onu ismiyle tanıyordu ve dört blok yarıçapındaki tüm favori kahvaltı ve akşam yemeği mekanlarını biliyordu. Onu boğmak yerine güven verecek kadar sık sevdiğini söylüyordu ve iki yılın ardından Helen'in hâlâ bunu ona söylememiş olmasını kabulleniyordu. "Emin olduğunda söyle," diye eklerdi her zaman.

Ama yedi ay önce Sevgililer Günü'nde Helen onun cüzdanına uzanmasını yüzüğe uzanması olarak yanlış yorumlamış ve ağzından "Evlenmek istemiyorum" diye kaçırmıştı. Adam ona göz kırpmış ve hesap için yavaşça kredi kartını çıkarmıştı ve Helen'in yüzü neredeyse masalardaki özel prix fixe menüler kadar kızarmıştı.

Eve vardıklarında Oliver yumuşak bir sesle, "Belki de biraz ara vermeliyiz," dedi. "Bunun gerçekten ikimizin de istediği bir şey olup olmadığına karar vermeliyiz."

Kadın başını sallayarak bunu geride bırakabileceklerini umdu ve bir hafta sonra adam kararını verdi: "Ben de beni sevebilecek birini hak ediyorum. Sadece senin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Chelsea, "Şu anda senden pişmanlık duyuyor olmalı," dedi ve masaya bir tur daha içki sipariş etti. Helen ikinci martinisini içerken kendini beklenmedik bir şekilde gözyaşları içinde buldu.

"Bu aptalca," dedi ve Chelsea nezaketle masa örtüsüyle büyülenirken gözlerinin altını acımasızca kaydırdı. "Ben sadece Onunla neredeyse sahip olduğum hayatı ve muhtemelen nasıl olacağını düşünmek

Normal bir insan gibi onu sevdiğimi söyleyebilseydim *iyi* olurdu ama aptallık ediyorum."

"Sen aptal değilsin," demişti Chelsea yatıştırıcı bir sesle. "Sen bir numarasın

New York Times'ın en çok satan yazarı."

Bunun kendisini ne kadar çabuk iyi hissettirdiğinden nefret ediyor.

Helen, sevdiği birkaç kişi için elinden gelenin en iyisini *yapmaya* özel bir özen gösterir.

Muhtemelen Helen'i özlemeyen eski arkadaşları hakkında hayıflanarak düşünüyor.

Kusurlu *bir sevgi* -belki bir de kız *kardeş*- ve onu ilk seven anne babasını düşünüyor. Anne ve babasının gözlerindeki umutsuzluk gölgesini hiçbir zaman tamamen silememiş olsa da Helen elinden gelenin en iyisini yapmıştır.

Elinden gelenin en iyisini yapmıyor.

Hala her şeyi iptal edip edemeyeceğini merak ediyor. Öğle yemeğinde Grant'in gözlerinde tanıdık bir karmaşık *suçluluk duygusu* sezmişti ve şimdi telefonu açsa Grant'in cevap vereceğini düşünüyordu. *Fikrimi değiştirdim*, derdi ona. *Programdan çıkmanı istiyorum. Eminim bana bir iki yıllık borçlusundur.*

Sonra aykırı bir yanı, *hayır, artık çok geç, o kalıyor, diye* karar verir.

Helen lavaboyu açar ve karar verdiği gibi dün gecenin bulaşıklarını yıkar, *aslında hiç de onunla ilgili değil*. Bu, son iki yüz yüze etkileşimlerini açık bir düşmanlık içinde geçirmiş olmalarına rağmen, Grant'i yazı ekibinde tutma fikrinden zevk aldığını fark ettiği bazı özel isyanlarla ilgili.

Sonra ne olacak? diye merak edip dururken kendini onun yanında bulur.

Bir şeye karşı bu kadar ilgili hissettiğini hatırlamayalı uzun zaman olmuştu, bu ilgi *yanlış* ve *gitmenin* baş döndürücü bir kombinasyonuna sarılmış bir ilgi olsa bile.

Bu onu farklı bir insan gibi hissettiriyor - hala genç yetişkin kurguları yazan sıkıcı bir iyilik meleği değil, çünkü ailesinin "daha sert şeyler" okumayı kaldıramayacağını düşünüyor, menajerinin dediği gibi

öyle dedi. Helen'in kitaplarında seks yaptığını ya da herhangi bir riskli davranışta bulunduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Karakterleri, on sekizinci yüzyıla ait unutulmuş akademik metinleri incelerken, on dokuzuncu yüzyıl aşk romanlarının gerilimiyle birbirlerinin peşine düşüyor. Kurgusal ölü kız kardeş bir azize olarak ölmüş, damarlarında eroinden eser kalmamış. Suraya, dizi uyarlaması için vizyonunu ortaya koyduğu ilk toplantıda, "Muhtemelen hepsinin iyi bir sevişmeye ve birkaç bağımlılığa ihtiyacı var," dedi.

Belki ailesi bir gün Grant Shepard'ın *The Ivy Papers*'ta çalıştığını öğrenecek (yine de *profesyonel olarak kendini yakabilir ya da bir araba kazasında ölebilir ya da bölümü kimsenin kontrolünde olmayan nedenlerle kanal tarafından yayından kaldırılabilir*, diye düşünüyor iyimser bir şekilde), ama o gün bugün olmayacak ve bu bilginin dizginlerini elinde tutarken yeni ve heyecan verici bir güç hissediyor.

Cam dolabındaki yansımasına bakıyor ve Pazartesi *gününün* - onun *deyimiyle okulun ilk gününün* - ne getireceğini merak ediyor.

Beş

"Helen, başlamak için bir şey söylemek ister misin?"

Suraya'nın sorusuyla irkilerek başını kaldırıyor. *Bir şeyler hazırlamış olmam mı gerekiyordu?* Helen'in zihninde bir anda yabancılarla (ve Grant'le) dolu bu odaya ilham verici bir konuşma yaptığı canlanır ve neredeyse gülecektir. *Sen kim olduğunu sanıyorsun?*

"Hayır, sanmıyorum," diyor yüksek sesle.

Suraya *endişelenme* dercesine ona gülümsüyor ve odanın geneline dönüyor. "Hepinizin burada olmasının bir nedeni var, bu yüzden yüksek sesle ve sık sık konuşmaktan çekinmeyin. Elimizde gerçekten harika bir kaynak malzeme var" - burada Helen'e doğru başını sallıyor - "ve bunu yapacak olanlar biz olacağımız için heyecanlıyım. Bu fantastik kitaplarla yepyeni kitleleri tanıştıralım. Hem onları hem de *bizi çok yakından izleyen* yazarları gururlandıralım."

Helen bininci kez burada olduğu için gülünç olmadığını, Manhattan'ın merkezinde bir yerde Pallavi ve Elyse ile birlikte martinisini yudumluyor ve umursamaz bir tavırla, *sanırım*

Bugünkü programım için yazar odası, harika değil mi?

Sonra Suraya sağına döner ve Helen *işlerin daha da kötüye gideceğini* hissederek.

"Grant, eklemek istediğin bir şey var mı?"

Grant tam karşısında oturmuş, belli belirsiz tanıdık bulduğu bir şekilde geri çekilebilir bir kalemle oynuyor. Masif tik ağacından yapılmış uzun, oval bir masa onları ayırıyor.

"Evet." Grant boğazını temizler. "Savunmasız olun. Bu oda bitmeden her birinizin ağladığını görmezsem kovulursunuz."

Bu bir kahkaha attırır, o da bunu şaşırtıcı bulur. Burada böyle bir yetkisi var mı ki? Program yöneticisinin kulağına sahip, bu da bir şey sayılır. Ama Helen'in da öyle.

Şansı varken önce bir şeyler söylemeliydi.

Grant bir saniyeliğine ona bakıyor ve kadın boynunun yan tarafında ürpertici bir sıcaklık hissediyor. Dikkatini odanın geri kalanına yönlendirdikten sonra bile devam ediyor.

"Hayır, ama dürüst olmak gerekirse" - o dostça, *kazanan* tarzıyla sırtıyor - "hepinizle birlikte sanat yaptığım için kendimi şanslı hissediyorum. Kulağa yüce geliyor ama burada yaptığımız şey bu, bu yüzden size en karanlık sırrımı söyleyeceğim."

Başının yan tarafına bakarken Helen'in boğazı daralmış gibi görünüyor.

"On dokuz yaşımdayken annemle ilgili bir seks rüyası gördüm, ve terapistim bana bunun çok *normal* olduğunu söyledi." Helen gözlerini kırptırdı. *Ne oldu?*

Nicole kıkırdar, Saskia mahcup bir kahkaha patlatır ve Helen, Suraya'nın Grant'a hafifçe gülümseyerek onay işareti yaptığını görür.

"Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," diyor en genç erkek yazar -Owen çizer. "Sıra bende mi? Benim en karanlık sırrım ... hm, burada ne kadar derine iniyoruz? 'Kardeşimin karısından nefret ediyorum' gibi mi?"

Owen ağabeyinin düğün hafta sonuyla ilgili bir hikayeye başlar ve Helen zihninde kaç kişinin gitmesi gerektiğini saymaya başlar ona ulaşmadan önce. Bu spontane bağ kurma egzersizi sadece Grant Shepard'ın kaprisi üzerine gerçekleşiyor gibi görünüyor. Gerçekten gerekli olsaydı, Suraya bunu başlatır mıydı?

Helen neyin karanlık bir sır olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değildir. Acı veren grup toplantılarının sessiz bir katılımcısı olduğu onca zamanı hatırlar.

Onun için hiçbir zaman iyi gitmeyen konuşmalar. Her zaman araya girmek için doğal bir nokta bulmak için çok uzun süre bekler ve sonunda konuştuğunda, genellikle yanlış bir şey söylediğini hemen anlar - aşırı paylaşımda bulunmuş ya da yetersiz paylaşımda bulunmuş ya da sadece kibar olmak istediğinde çok fazla araştıran bir takip sorusu sormuştur.

Evli bir çift olan yazar ekibi - Tom ve Eve - Tom'un, Eve'in takıntılı bir şekilde büyüdüğü eski bir çocuk oyuncuyla tek gecelik bir ilişki yaşamasını ve yıllar sonra ilk randevuları sırasında onunla nasıl karşılaştıklarını anlatıyor.

Helen, Suraya'ya bir bakış atıyor. Program sorumlusu başını sallıyor ve gülüyor. Helen yüz hatlarını eğlenceli bir hale getirmeye çalışıyor, *aktif*

olarak dinliyorum

ifade.

"Öğrendikten sonra beni kesinlikle daha fazla becermek istediğin gerçeğini konuşabilir miyiz?" Tom kaşlarını kaldırarak sorar.

Eve, "Bazen sizi birlikte hayal ediyorum ve bu bana çok seksi geliyor, üzgünüm," diyor.

Suraya bir anekdotla araya giriyor, çünkü ona bir keresinde partnerinin onu çok kızdırdığını ve neredeyse o zamanlar üç yaşında olan kızlarını terk edeceğini hatırlatmışlar.

Helen yüzünün yan tarafında bir karıncalanma hisseder ve Grant'in onu izlediğini bilir. Dirseğini destekleyerek, çenesini eline dayayarak ve kararlı bir şekilde ona bakmayarak *bu beni rahatsız etmiyor* duruşu sergilemeye çalışır. Onun genel yönünden kısa bir hava sesi duyduğunu düşünüyor.

Helen'e geri döndüklerinde, oda yeni keşfedilen esprilerin enerjisiyle uğulduyor gibi görünüyor ve Helen hissetmemeye çalışıyor Sanki dezavantajlıymış gibi, en son gidiyor.

"Karanlık sırlarım var mı bilmiyorum," diye başlıyor Helen.

"Sorun değil, ertelemek için yeterince zaman harcadık," diyor Suraya ve duvardaki dev, altı ayak genişliğindeki cam kuru silme tahtaya dönüyor.

"Hadi şovumuz hakkında konuşalım."

Helen anında hem rahatlamış hem de küçümsenmiş hisseder.

Suraya ayağa kalkıyor ve kuru silgili tahtanın sol üst köşesindeki *gizli kutuyu ortaya çıkararak avluyu* karalıyor, ardından sağ alt köşeye *sırları + bir cesedi gömerek avluyu* ekliyor.

Sonra odaya döner ve "Peki, ortada ne oluyor?" diye sorar.

Ve *kimin cesedi* (kitaplarda bir öğretmen) ve *nasıl öldükleri* hakkında konuşmaya başlarlar ve havalı göz kalemi olan genç kadın yazar -*Nicole*- elini kaldırır ve en sevmediği büyükannesinin ölümüyle ilgili bir hikaye anlatır ve bir şekilde karanlık sırlar trenine geri dönerler ve Helen özlemle Midtown'da bir martini yudumlayabileceği barı düşünür.

Grant, öğle yemeğinde ve odaya hitaben yaptığı genel konuşmada onu uyarmaya çalıştığını hatırlar; kibar ve ciddi bir konuşma çok yazarlar odasında çok az işe yarar. Helen'in yüzünün kızarmasını izliyor.

Nicole'ün daha önce hiç tanımadığı insanlara en az bir düzine kez anlattığından emin olduğu bir hikâye karşısında Doğu Yakası'na özgü bir utanç duyuyor.

Bu, Los Angeles'taki etkileşimleri ile Los Angeles'taki etkileşimleri arasındaki en büyük farktır.

Dunollie, New Jersey'deki eski arkadaşlarıyla etkileşimleri. Yetişkinlik hayatının çoğunu, kabarcıklı bir savunmasızlığın profesyonel olarak ödüllendirildiği bir şehirde geçirdi - tanıdığı her çalışan senaristin, onları *korkunç insanlar* gibi gösteren üç veya dört hikayeden oluşan bir cephaneliği var,

Sanki *karanlık sırları* itiraf ediyorlarmış gibi, oysa gerçekte bu *sırları* ifşa etmenin neredeyse hiçbir maliyeti yok.

Grant, bir yazarlar odasında en çok keyif aldığı anların genellikle herkes kendi kişisel öykü cephaneliğini tükettikten sonra geldiğini düşünüyor. Bu birkaç gün sonra, bazen de oda daha yaşlıysa birkaç hafta sonra gerçekleşiyor ve son yorgun hikayenin kahkahaları dindikten sonra her zaman bir sessizlik balonu oluşuyor.

Son olarak, *iyi kısmı*, kendini her zaman düşünürken bulur.

Bu an, bir oda dolusu göreceli yabancının, arkadaşlık hareketlerini hızla gerçekleştiren insanlarla dolu bir odaya dönüştüğü andır - birbirleri hakkında kendi eşlerinin, ebeveynlerinin ve Arkadaşlar bilmiyor ya da en azından böyle anlatıldığını duymamışlar.

Ve bunun *gerçekten* önemli olmadığını, bunların sadece yazar olarak anlattıkları hikayeler olduğunu düşünerek kendilerini kandırdılar, işi bitirmek için - ama

Sonunda önemsiz hikayeleri tükendi ve aniden kendileri hakkında aslında *çok şey* bilen insanlarla dolu bir odada oturuyorlar.

İşte o zaman genellikle topluca beyaz tahtaya dönerler, İşe yaramayan bir hikâye detayı üzerinde kafa yorarlarken birisi şöyle bir şey söyleyecektir: "Bu durumda bir insanın gerçekte böyle *davranacağını* sanmıyorum."

Ve konuyu tartışmaya açarlardı ve biri diğerinin cevabına saçmalık derdi -*hepimiz bu boku sevdiğini biliyoruz, Shepard-* ve bir başkası *dün akşam* yemekte olan bir şeyden bahsederdi ve hikayeyi duraklayarak, şaka *yapmadan* anlatırlardı, etkileşimin her anında duygularını incelerken kaşlarını çatarlardı ve dinleyen herkes anlamaya çalışırdı: *Ben olsaydım ne yapardım, nasıl hissederdim?*

Bu gerçek bir arkadaşlık değil - şimdiye kadar birlikte çalıştığı herkesle *arkadaş* olmadığını biliyor - ama onlar hakkında bir *şeyler bilmek* hoşuna gidiyor. Diğer insanların beyninde yer eden hikayeleri duymak onu daha

iyi hissettiriyor.

Onları geceleri uykusuz bırakan etkileşimler, takıntı haline getirdikleri ve iradeleri dışında önemsedikleri şeyler. Kendilerini savunmasız ve insan gibi hissetmelerini sağlayan şeyler.

Masanın karşısındaki Helen'e bir kez daha bakar; Nicole'ün ölen büyükannesinin adli tabibiyle ilgili bazı ayrıntıları açıklamasını dinlerken gözlerine ulaşmayan bir şekilde endişeyle gülümsemektedir.

Grant, Helen Zhang hakkında *bir şeyler bilmenin* nasıl *bir şey* olacağını merak eder.

Helen bu odaya alerjisi olabileceğini düşünüyor.

Öğleye doğru saatlerce dinlemekten, dinlemekten, dinlemekten tüyleri diken diken olmuştur. Üniversiteden mezun olduktan sonra şehirdeki küçük bir yayınevinde staj yaptığı ilk işini nostaljik bir özlemle anıyor. Her gün binadan çıkıp öğle yemeğini caddenin karşısındaki parkta yediğini, bazen müzik dinlediğini, bazen hiçbir şey dinlemediğini ve her zaman mutlu bir şekilde *yalnız* olduğunu.

Burada, yazarların asistanı öğle yemeği siparişlerini alır ve yaklaşık kırk dakikalar sonra herkes masanın etrafında oturmuş yemek yiyor ve insanlar *hala konuşuyor*.

Eve, salata kâsesindeki sosu hafifçe karıştırırken, "Havuz müteahhidimizi kovmak istiyorum," diyor. "Ama Tom'un annesinin arkadaşı."

"En kötüsü de bu," diye onaylıyor Suraya. "Boşanmayı düşündünüz mü?" "Bu konuşma kendimi fakir hissetmeme neden oluyor," diyor

Owen bir kenara çekilerek

Saskia ve Nicole gülerek masanın diğer ucuna doğru ilerliyor.

Helen bunu nasıl yaptıklarından emin değil -herkes her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyor gibi görünüyor, şirretlik ve ilginçliğin mükemmel bir simyasını yakalıyor. Bu yorucu, sürekli bir konuşma yayılım ateşi. Ve o bu konuda kötü.

O kadar nazik, o kadar sabırlı ve o kadar saygılılar ki, ne zaman elini kaldırıp "Şey, bir şey hakkında konuşmuştuk, biliyorum devam ettik ama..." dese.

Gözlerini projektör gibi üzerinde hissediyor, herkes onun parlak ya da en azından konuyla ilgili bir şey söylemesini bekliyor ve bu çok zeki ve çok daha *deneyimli* insanlara *aptalca* bir şey söyleyebileceği fikri, zihnini uyuşturan bir netlikte bir önsezi haline geliyor. Düşünceleri beyninden ağzına giderken kekeliyor ve birbirine takılıyor ve bu ihtiyaç anında ona ihanet ettiği için kelimelerine kızıyor.

Grant'in tüm bunlara en ön sıradan tanıklık ettiği düşüncesiyle garip bir aşağılanma hisseder. O her zaman Bu konuda ondan daha *iyi*, bir oda dolusu insanı kendi fikirlerinin ileriye dönük en iyi yol olduğuna ikna ediyor. Lisedeyken hiçbir zaman grup projesi ortağı olmamışlardı ya da fikirlerini doğrudan rekabete sokan, bu kadar büyük ya da dramatik bir şey yapmamışlardı.

Grant Shepard'la ilgili sınıf ortamındaki anıları çoğunlukla şüpheli sınıf arkadaşlarıyla bir masa kümesinde otururken ve ardından keskin Odanın öbür ucundan gelen kahkaha ve alkış sesleri ve kaynağa doğru bakıp *onu* bulmak, her zaman merkezde.

Ona banka hesap bakiyesinin ekran görüntüsünü göstermek istediği gibi geçici, *aptalca bir düşünceye* kapılıyor, *hey, insanlar artık beynim için bana gerçekten çok para ödüyorlar!*

Öğle yemeğinin sonuna doğru, bu kısa ve potansiyel olarak *hiçbir şey* ifade *etmeyen* alışverişi yakalar:

Grant telefonuna bir şeyler yazar ve Suraya'ya doğru bakar. Suraya telefonunu kontrol ediyor, sonra da başıyla onaylıyor.

Onsuz özel bir başlıkta ne konuşuyorlar? Onun hakkında mı?

Helen kendine, kendisiyle ilgili *en sevmediği şeyin* diğer insanların ne düşündüğünü ne kadar önemseydiği olduğunu hatırlatmaya çalışır. Ve zaten muhtemelen onu düşünmüyorlardır.

Helen buna inanmaya çalışır, *ama* beynindeki çarpık ve bodur küçük ego canavarı ısrar eder: *Evet, ama aslında diğer insanların senin hakkında ne düşündüğünü tahmin etmekte çok iyisin. Genellikle haklı çıkıyorsun, muhtemelen bu yüzden başarılı bir yazarsın.*

Eve'in Tom'a, "Bir kez olsun daha kısa süreli bir odaya sahip olmak güzel," diye mırıldandığını duyar ve Helen kendi çantasını toplarken kısa düşünür.

Herkes dışarı çıktıktan sonra Suraya ve yazarların asistanı kurul notlarını gözden geçirirken o kapının yanında garip bir şekilde bekler.

"Benden istediğin başka bir şey var mı?" Helen rahat görünmeye çalışarak sorar.

Süreyya biraz hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor. "Her şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Oh, um." Helen duraklar, çünkü insanların bu tür bir soruya ne tür bir cevap beklediğini asla bilemez. "Güzel. İyi, sanırım. Bu iyi bir şeydi."

ilk gün, değil mi? Sen benden daha iyi bilirsin."

Suraya başını sallar ve toparlanmaya başlar.

"Giderek kolaylaşıyor," diyor. "Odanın ritmini öğrendikçe." "Doğru, bu mantıklı," diye yalan söylüyor Helen.

Suraya başını kaldırır ve bir an için onu düşünür.

"Eğer siz de benim gibiyseniz - ki öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum," diyor parmağını sallayarak, "şu anda beyninizde hafta sonuna yetecek kadar anlık tekrar kaseti var."

"Ha," diyor Helen zayıf bir sesle.

Suraya, "Geriye bakarak çok fazla zaman geçirmemeye çalışın" diye tavsiyede bulunuyor. "Emin olun kimse sizin söyledikleriniz kadar kendini ve yarın herkesi nasıl etkileyeceğini düşünmüyor."

"Doğru," diyor Helen.

Suraya bir an tereddüt ettikten sonra ekliyor: "Bugün iyi iş çıkardın. Yarın görüşürüz."

Helen asansörden inerken o bir saniyelik tereddüt anını tekrar tekrar yaşamamak için kendini zor tutuyor.

Binadan çıkıyor ve kapının yanında kulağında telefonuyla duran Grant Shepard'ın sırtına ani ve zarif bir şekilde çarpıyor.

"-vaktimin en iyi kullanımı değil," diye bitiriyor telefonda, dönüp onu görmeden önce. "Seni sonra arayayım."

Helen omuzlarını dikleştiriyor - *umurunda değil* - ve onun yanından geçiyor. "Hey," diyor ve birkaç adım sonra yan yana yürümeye başlıyorlar.

"Helen, bekle."

"Evde yapmam gereken çok iş var" diyor.

"Ben de," diyor ve kız, "*Kahretsin, gerçekten yapacak ödevim mi var?*" diye düşünüyor. "O telefon görüşmesinde odadan bahsetmiyordum. Menajerim beni henüz gerçekleşmesi bile kesin olmayan başka bir diziyle görüştürmeye çalışıyor ve-"

Helen sanki bu sektör hakkında bir şey biliyormuş gibi, "Toplantıya katılmalısın," diyor. "Seni özlemeyeceğimi biliyorsun."

Grant bir adım bocalıyor, sonra bir nefes çekip onun yanında adımlarını yeniden hızlandırıyor.

"Bunun için teşekkürler," diyor kuru bir şekilde, ses tonunda alttan alta bir *siktir* git notası *da var*.

Pislik gibi davrandığının farkında, ama bir yanı hâlâ kekeleyerek bir *şeyler söylemeyen* bir sese sahip olduğu için fena halde rahatlamış hissediyor.

"Biliyor musun, bana biraz şans verseydin sana *yardım* edebilirdim," diyor Grant. "Yardıma *ihtiyacım* yok," diye tersler Helen.

Otoparka doğru yürürlerken Grant, "Beni kandırabilirdin," diyor.

"Bugün sadece gözlem yapıyordum," diyor Helen. "Girdiğim her odada hâkimiyet kurma ihtiyacı hissetmiyorum, biliyor musun, sana kendimi açıklamama gerek yok. Siktir git."

"Senin de canın *cehenneme*," diye tersliyor ve kadın bir *haklı* çıkma heyecanı hissediyor -*bunu düşündüğünü biliyordum*.

Grant donakalıyor, sanki yüksek sesle ne söylediğini yeni fark etmiş gibi. "*Kahretsin*, öyle demek istemedim - kahretsin, Helen, arkadaş olabileceğimizi ummuştum."

Gerçekten yaptı mı? Helen bundan şüphe ediyor.

"Biz dostuz," diyor. "Odada. Dışarıda benimle konuşma ve bu şekilde devam edelim."

"Helen," diye başladı, acı verici derecede *yumuşak* bir sesle.

"Lütfen dur," diyor soluk soluğa ve gözlerinin hissettiği kadar parlak olmamasını umuyor. "Bana iyi davranmaya çalışmayı bırak, bana bir şeyler açıklamaya çalışmayı bırak, bize arkadaş demeyi bırak, *yardım* etmeye çalışmayı bırak. Yardımınızı istemiyorum, *hiçbir zaman* istemedim ve lütfen mümkün olduğunca az etkileşimde bulunabilseydik her şey *çok daha iyi* giderdi, odanın dışında."

Kadın sefil bir şekilde ona bakıyor. Gözlerinin arkasında okunamayan bir ifade titreşiyor.

Grant yutkunur, sonra başını sallar.

"Yarın görüşürüz o zaman," diyor neredeyse kahkaha gibi gelen kısık bir sesle ve uzaklaşıyor.

Helen onun gidişini izler ve gururla mutsuzluğun bir karışımını ve *bunu düzeltmek* için karşı konulmaz bir ihtiyaç hisseder. Odada daha önce yaşadığı rahatsızlığı düşünür ve kendine tek yapması gerekenin *bunu aşmak* olduğunu söyler.

Anne ve babasının Amerikalı akranlarının dilini öğrenmek için evde tuttukları İngilizce aforizmalar sözlüğünü hatırlıyor; anne ve babasının en sevdiği

"*Akıl maddeden üstündür*. Katoliklerin Rab'bin Duası'nı okudukları gibi birbirlerine "Akıl her şeyin üstündedir," diyorlardı. Babam yedi yaşında derisi yüzülen dizlerini bantlarken o gözyaşlarını tutmaya çalışırken "Akıl

her Őeyden ũstündür". Paraları yetmediği için kliması olmayan o ilk sıkıūık dairedeyken "Akıl her Őeyin ũstündedir".

O zamanlar. Cenaze töreni boyunca etrafı o kadar çok ebeveyn acısıyla çevriliyken, kendi acısını koyacak bir yer bulamamıştı.

Akıl maddeden üstündür. Los Angeles'taki görevini bitirecek, akşam yemeği partilerinde anlatacak inanılmaz ilginç yeni hikayeler kazanacak ve sonra sorun. New York'a dönecek ve yazacak, yazacak, yazacak ve sonra yazdıklarını satacak ve düzenleyecek ve düzenleyecek ve düzenleyecek ta ki yayınlar ve o da işlerine geri döner. Helen *kazanmakta iyidir*, ya da en azından öyleymiş gibi görünür.

Tek yapmam gereken bunu atlatmak, diye hatırlatıyor kendine ve atlatacağını da biliyor.

Bir hafta geride kaldı, on dokuz hafta kaldı.

Grant kapının üzerindeki saate bakıyor, Suraya nihayet hafta sonu için gitmelerine izin verene kadar saniyeler ilerliyor. İki derece sağa ve hafifçe aşağıya, Helen'in şu anda parmaklarını masaya vurduğu yere bakma dürtüsünü görmezden geliyor.

"Ben sizin söylediğiniz her şeye temelde katılmıyorum. diyor," diyor. Onunla konuşurken yüzüne bakmadan o korkunç, arkadaşça sesini kullanıyor. "Bu yavaş ilerleyen bir şey. O parçayı finalden yukarı taşırsak çok erken vazgeçmiş oluruz."

"Seni anlıyorum," diyor. "Ama o zaman hala bir bölüm çıkışına ihtiyacımız var. Celia ve James'le ilgili *bir şey* ya da son bölüme kadar zaman öldürüyoruz."

Helen inatla, "Bu kartı oynamaktan nefret ediyorum ama onlar *benim* karakterlerim," diyor. "Bu, üzerinde ölmek istediğim bir tepe."

"Her tepede ölemezsin," diye mırıldanıyor Grant.

"Tamam, sanırım çok iyi iş çıkardık," diye mırıldanıyor Suraya ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Pazartesi günü devam ederiz. Helen'e katılıyorum: her şeyin yavaş ilerlemesi şaşırtıcı olduğu için işe yarıyor."

Grant, "O zaman orta dört bölümü önemsememizi sağlayacak başka bir şeye, kelimenin tam anlamıyla başka bir şeye ihtiyacımız var," diye ısrar ediyor.

"Grant," diyor Suraya, kaşlarını hafifçe kaldırarak. "*İyi hafta sonları.*"

Grant sıkıca başını sallar. Bu utanç verici. Genelde odayı okumakta daha iyidir. Helen kapıdan çıkmadan önce ona muzaffer bir bakış fırlatır. *Seninle kavga etmek istemiyorum*, diye bağırarak geri çekilen Helen'e. Odanın geri kalanı dışarı çıkar ve kafasındaki sıkıcı çınlama, bu konuda boktan olmaktan başka bir şey hissetmesine yetecek kadar azalır.

"Aramızda kalsın, bir şey söyleyebilir miyim?" diyor, Suraya asistanının mürekkep kaplı kuru silgi tahtasının fotoğraflarını çekmesini beklerken.

"Çabuk ol. Akşam yemeği menümü düşünüyorum," diyor. "Helen'in benimle bir sorunu var," diyor, sesi eşit, tonu ölçüldü.

Suraya omuz silkiyor. "İkinizin çatışması çok doğal. Onun sadakati kitaplarına ve okurlarına; sizinki ise sadece şova ve odaya. Bu Bizi olmamız gereken yerde tutan şey gerginliktir. İkiniz de profesyonelsiniz, endişelenmiyorum."

Grant kısa bir nefes verir. "Tamam, beni denklemden çıkar. Hâlâ odaya uyum sağlayamıyor ve bu sinirden daha fazlası. İlk gün sinirliydi, bunu ikimiz de gördük ama o zamandan beri konuşmakta *hiç* sorun yaşamadı. Ve ne zaman konuşsa, yüzde seksen ihtimalle odanın akışını durma noktasına getiriyor. Henüz bir sorun değil, ama bu yolda ilerlemeye devam ederse, her noktada bizimle savaşırsa ..."

Başını sallıyor. "İlk tanıştığımızda bana mutlu yazarların daha iyi diziler yazdığını söylemiştin. Çok mutsuzum ve belki de bu benim suçum, belki de ben ve kendi yüküm, ama bir hafta sonra ciddi bir moral desteğine ihtiyacı olan tek kişinin ben olmadığımı söyleyebilirim."

Suraya dudaklarını büzüyor. "Ne öneriyorsun?"

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor Grant. "Sanki eğlencenin üretken olduğu fikrini kavrayamıyor. O hep böyleydi, lisedeyken de böyleydi. Birinin onunla bu konuda konuşması gerekiyor ve bu benden gelemez."

"Bu sen ve senin kendi yükün," diyor Suraya, kırılmış bir *sesle*. "Bunun senin anlattığın kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

"Geleceği okuyorum," diyor Grant kesin bir dille. Suraya'nın bir silgiyle tahtayı silerek temizlemesini izliyor. Boğazında bir yumru oluşuyor, biraz adını koyamadığı umutsuz bir duygu. "Bu konuyu açmamalıydım. Bilmiyorum. Özür dilerim."

Suraya başını sallar. "Konuyu açtığına sevindim; bazı şeylere dikkat etmen iyi bir şey. Durumu takip edeceğim Grant. Eğer daha büyük bir sorun haline gelirse, söz veriyorum halledeceğim. Şimdi evine git ve *iyi bir hafta sonu geçir*."

Kendini haklı gören öfke duygusu onu otoparka kadar taşır. Sonra balon patlar. *Burada ne işim var benim?*

Grant, işini teknik olarak sözleşmesini yerine getirme noktasında yapabileceğini biliyor: zamanında gelmek, öğle yemeğinde hoş sohbet etmek, aklına geldiğinde birkaç fikir ortaya atmak ve bunlar reddedilirse ellerini havaya kaldırmak, çünkü günün sonunda bu sadece bir iş.

Önümüzdeki on dokuz haftayı rahatça geçirebilirdi ve bu muhtemelen odanın dinamikleri için daha iyi olurdu.

Ama dizi için daha iyi olmazdı.

Gözlerini kapatır ve Helen Zhang'ın gülümsemeyen yüzünün görüntüsü anında, sinir bozucu bir şekilde ortaya çıkar. Hafızasında her zamanki gibi soğukkanlı ve umursamaz, biraz da *kırılğan*.

Grant nefes verir ve gözlerini açar. Kendini biraz gülünç hissediyor. En başta o kadar da istemediği bir iş için tüm itibarını ve kariyerini yerle bir edecek değildi.

Pazartesi gününden itibaren rotasını düzeltmeye karar verir. Hoş biri olacak.

O mükemmel olacak.

Helen Zhang onun hakkında hiçbir şey söyleyemeyecek.

Altı

Grant, Yazarlar Birliği'nin getirdiği öğle yemeğinden açgözlü ısırmalar koparıırken, "Lanet olsun, iyi bir sandviçi severim," diyor.

Yazarlar odasındaki üçüncü haftalarıdır ve bugün öğle yemeği yerlerini seçme sırası ondadır. Helen, seçtiği yerin odadaki herkes tarafından beğenildiğini kaydeder.

Ne kadar sinir bozucu.

Suraya, Grant'e bir kutu nane şekeri fırlatırken komik bir tiksintiyle, "Bu pornografik bir şey, senin zevk alma şeklin," diyor.

"Bence sen de seksisin Suraya," diyor Grant, teneke kutuyu ustalıkla yakalayıp göz kırparak ağzına atıyor.

Helen, eşcinsel ve evli patronlarıyla flört etmenin bu odada favori bir spor olduğunu keşfetmiştir. Suraya bunu kahkahalarla ödüllendiriyor ve Gülüşmeler, fikir tahtasına çıkan şaka önerilerine dönüşüyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Grant bu konuda en iyisi.

Orada bırakacak kadar terbiyeli değil.

Grant, Tom ve Eve'in Instagram'da gördüğü hafta sonu gezilerini soruyor, Suraya'nın çocuklarına "popüler kültür eğitimleri için" DVD'ler ve kitaplar getiriyor, Owen ve Nicole ile dedikodulu internet kavgalarına gülüyor ve Saskia'nın ona aşık olduğundan (*hain*) oldukça emin çünkü geveze kız pancar kırmızısına dönüyor ve o odaya girer girmez susuyor.

Çabalarını harcamadığı tek kişi o. Ona karşı mükemmel, şaşmaz bir kibarlık sergiliyor. Asla çekici ya da sinir bozucu olacak kadar ilginç *değildir*.

Ne zaman bir fikir ortaya atsa, "Bu bir şey olabilir," diyor ve bir başkasının onu desteklemesini ya da öldürmesini bekliyor.

"Bunu görebiliyorum," diyor, ot gibi büyüyen aptal bir alt konu hakkındaki endişesini dile getirdiğinde.

"Seni anlıyorum," diyor, kız bir şeye sinirlendiğinde. "Ama ..."

Ama, ama, ama. Sapanlarını ve oklarını nezaketle yerleştiriyor, sonra onun tüm fikirlerini birbiri ardına vuruyor. Saskia'nın, özellikle sinir bozucu bir günün ardından çizdiği, her tarafında popo olan bir yüz karalaması var.

Bunun nasıl olduğunu, *bu dizinin temel aldığı seriyi yaratan* ünlü bir yazarken nasıl olup da birkaç hafta içinde odadaki en önemsiz ses haline geldiğini anlayamıyor.

Bunun nedeni, davet edildiği halde Owen'ın içkili doğum günü/erken Cadılar Bayramı partisine gitmemesi mi?

Helen reddetmeyi pek düşünmemiştir; kendini tanıyacak, yabancılarla yapılan partilerden *hoşlanmadığını* bilecek yaşıydı ve zaten bir sonraki romanını ciddi bir şekilde düşünmek için zamanını daha iyi kullanacaktı. (Sonunda Hollywood'daki lüks emlakçılarla ilgili bir reality şov izledi ve kanepede uyuyakaldı).

Yine de herkesi gereksiz, zorunluluktan kaynaklanan bir gariplikten kurtardığını düşünmüştür. Ancak Owen ve Nicole'ün ertesi Pazartesi günü verdikleri dağınık partiyi (evli ve çocuklu Tom ve Eve bile ortaya çıkmıştı!) anlatışlarını dinleyen Helen, bir şekilde çuvalladığını ve çok uzun zaman önce kurtulduğunu sandığı eski bir kalıba hapsediğini hissetmekten kendini alamaz.

Burada bulunmasının *gerekli* olmadığını hissediyor. O konuşurken herkesin göz temasından kaçınmasından, Owen ve Nicole'ün Grant'e "*Lisede de mi bu kadar sinir bozucuydu?*" der gibi bakmalarından bunu hissedebiliyor.

Kendini yeniden muhtaç bir ergen gibi hissetmekten, onay için Suraya'ya bakmaktan, dersten sonra Saskia'yla *bir araya gelip diğer herkesin muhtemelen biz olmadan grup sohbetinde olduğu* üzerine bağ kurmaktan nefret ediyor. Michelle'in ne diyeceğini merak ediyor, sonra bu düşünciyi unutulmuş bir sundurma lambası gibi kapatıyor.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diyor Grant, "ama bence *şovumuz* bağlamında Saskia haklı: bu bize ileride daha fazla hikaye alanı açıyor."

Saskia kızarır ve özür dilercesine Helen'e bakar.

"Sanırım bugünlük yeterince iş yaptık," diyor Suraya hızlıca. "Helen, kalıp oyuncu seçimi hakkında biraz sohbet edebilir misin?"

Herkes dışarı çıkarken Helen başını sallar.

Yalnız kaldıklarında Suraya, "Grant ile bir sorunun var," diyor. "Hayır. Yani, ondan nefret falan etmiyorum." Helen telaşlanır. "Sadece Ne zaman ağzımı açsam, her seferinde fikirlerimi çürütmek için orada oluyor."

"Hm," diyor Suraya kaşlarını çatarak.

"Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Helen sorar. "Can sıkıcı mı oluyorum, yoksa çok mu konuşuyorum, ya da yeterince konuşmuyor muyum, ya da ..."

"Hayır, sen sadece gerginsin," diyor Suraya. "Herkes bunu hissedebilir. Saskia'nın kendisi de gergin bir bebek yazar ve bunu hissedebiliyor. Ve sizin gergin olmanız herkesi geriyor. Şöyle düşünüyorlar, 'Ya biz Yanlış mı? Ya o bizden daha akıllıysa ve biz her şeyi berbat ediyorsak? Ya bu dizi batarsa ve hepimiz gemiyle birlikte batarsak ve bir daha asla çalışamazsak?'"

"Böyle düşünmüyorlar," diyor Helen. "Düşünüyorlar mı?"

Suraya omuz silkiyor. "Seni daha az gergin yapmak için ne yapabiliriz?"

Helen düşünüyor. *Gergin*. Son birkaç haftadır odadaki performansını ani ve utanç verici bir netlikle görüyor.

"Muhtemelen hiçbir şey," diyor sonunda gülerek. "O benim bebeğim ve bu şimdiye kadar yaptığı en büyük şey. Sanki bensiz büyümesine izin vermem gerekirken onu üniversiteye kadar takip etmişim gibi. Belki de beni kovmalısın."

"Masanın üzerinde değil." Suraya gözlerini deviriyor. "Oyunun bu kadar başında bölünmüş bir ev olmayacağız. Stüdyo bize olan tüm inancını kaybeder."

"*Havali* olma konusunda pek iyi değilim," diyor Helen. "Asla Grant gibi olamayacağım."

Suraya gülüyor. "Grant gibi olmana ihtiyacım yok; *kendin* gibi olmana ihtiyacım var. Bu gergin, korkmuş kız, bu sen değilsin. Bu sadece ..." Parmaklarını şıklatır. "Bu sadece bize henüz güvenmediğin için. Bu benim suçum."

"Hayır, Suraya, sen harikaydın-"

Suraya bir elini kaldırıyor. "Patron benim, bunun kimin hatası olduğunu ben söylerim ve her zaman benim hatamdır. Seni kazanmak için yemek ve içkiden daha fazlasının gerektiğini bilmeliydim."

"Ben kazandım," diyor Helen sessizce. "Sana söyledim, sana güveniyorum."

"Bebeğim, kendi saçmalıklarını tespit etme konusunda daha iyi olmalısın," diye gülüyor Suraya. "Sorun yok. Bunu halledeceğiz. Evine git."

Ertesi sabah Suraya hepsinin Kasım ayının ilk hafta sonunda zorunlu bir "yazarlar odası kampı kaynaşma inzivasına" gideceklerini söylediğinde

Helen bunun kendi hatası olduğunu bilerek biraz utanç duyar.

Eve, "Yaşasın," diyor ve Tom'a "*Bize bir bakıcı lazım,*" der gibi bakıyor. "Kamp mı yapacağız, ormanda mı?" Owen içgüdüsel olarak çantasına uzanarak sanki duygusal bir destek köpeğiymiş gibi cep telefonu. "Böceklerle, ayılarla, yapraklarla falan mı?"

Grant sandalyesinde dönerken, "En üst ranza benim," diyor.

Bunun olacağını zaten biliyor muydu? Helen merak eder. Grant ona yumuşak ve dostça bir gülümseme fırlattığında başarısızlığın sıcak acısını hissediyor.

Yedi

Helen kulübeye kendisi gitmeyi tercih eder; herkes doğu yakasında ya da Vadi'de yaşamaktadır ve Helen kırk beş kilometre araba sürmek istemez. boğucu bir araba paylaşımı için şehrin öbür ucuna. Ayrıca, yalnız araba kullanmayı seviyor. Başkalarının ikinci el çalma listeleri hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeden müzik dinliyor, kendi düşüncelerinden sıkıldığında podcast'lere geçiyor, Los Angeles'ta bulunduğu süre boyunca olduğundan daha fazla kendisi gibi hissediyor. Santa Monica'dan Forest Falls'a giden iki saatlik yol hızla ilerliyor, uzaktaki San Bernardino Dağları gittikçe büyüyor, ta ki içinde araba kullandığı için sonunda gözden kaybolana kadar.

Gördüğü ilk kişi, büyük bir A-çerçeve kulübenin etrafı çevrili güvertesinde bir çim sandalyede oturan Grant'tir. Kadın park ederken ayağa kalkar.

"Merhaba," diyor kararsızca. Otoparktaki o ilk haftadan beri yazarlar odası dışında bire bir etkileşimleri olmamıştı. *Sen Grant Shepard ile resmi ders saatleri dışında hiç konuştunuz mu? Hayır, tabii ki konuşmadım, Sayın Yargıç.* "Burada başka kim var?"

Grant, "Diğer herkes on beş dakika geç çıktı ve trafiğe takıldı," diyor. Çantasını almak için bagaja doğru yürüyor.

"Bunu alabilirim-"

"Hayır, teşekkürler," der ve haftalık çantasını çıkarır.

Grant, "Aptal olma," diyor ve yine de çantayı alıyor.

Kulübenin içi beklediği gibi değil - gerçekten sadece bir oda var. Alt katta iki büyük çekyat ve üst kattaki çatı katında dört ranza bulunan açık bir kat planı. Büyük bir avize var.

Boynuzlar, santim santim çerçevesi manzara resimleriyle kaplı ahşap duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyor.

Grant onu takip ediyor, bavulu da yanında. "Alt kattaki banyo kesinlikle perili," diyor. "Örümcekler tarafından. Ben üst kattaki ranzalardan birinde yatıyorum. Sen nerede uyumak istersin?"

"Ben çekyatlardan birini alacağım. Saskia ile paylaşabilirim," diyor.

Grant çantasını yere atar ve ikisi de aynı anda artık herkesin gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını fark eder. Siyah bir balıkçı yaka ve tayt giydiği için ortam için fazla şık olabileceği aklına gelir. Adam soluk gri bir sweatshirt ve eşofman altı giyiyor ve birinin *erkek arkadaşı* gibi görünüyor. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına gelir. başka bir yere bakmak için bahane arıyor.

"Çay var mı?" diye soruyor ve cevap beklemeden mutfağa doğru ilerliyor.

Dolap kapaklarını rastgele açıyor ve fincanlar ve çay buluyor ama su ısıtıcısı yok.

Adam üst raftan kararmış gümüş bir çaydanlık almak için uzanırken, arkasında onun vücudunun ani ve katı sıcaklığını hissediyor.

"İşte," diyor ve ona uzatıyor.

Onu alıyor ve lavaboya dönüyor. Tereddüt etti, sonra-"Biraz ister misin?"

Şaşırmış bir şekilde yukarı bakar. "Elbette."

Su ısıtıcısını doldurup gaz ocağının üzerine koyuyor ve birkaç saniyelik uğraştan sonra ateşi yakmayı başarıyor.

Grant, "Suraya bize güvenmediğini düşünüyor," diyor.

Helen arkasını dönmez. "Demek bunu sana o söyledi." "Evet," diyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Helen nefes verir. "Seninle değil."

Grant başını sallıyor. "Neden hep böylesin?" "Daha açıklayıcı olman gerekecek," diyor.

"İşleri kendin için zorlaştırıyorsun. Olmanız gerekmediği halde huysuz ve savunmacı davranıyorsunuz."

"Ne yani, senin gibi olmaya çalışıp tüm dünyada herkesin *her zaman* en sevdiği kişi olmak için mi uğraşayım?" diye soruyor kuru bir sesle, çaydanlık ılık çalmaya başladığında.

"Hiyarlık etme," der ve kapı açılır.

Tom ve Eve, seyahat yorgunu görünüyorlar ve In-N-Out hamburgeri kokuyorlar.

"Trafik *çılgıncaydı*. Neredeyse gıda zehirlenmesi nedeniyle geri dönüp haber verecektim ama eve varmamız daha uzun sürecekti," diyor Eve.

"Burası çok tuhaf."

Tom, "Kendimi yetmişli yılların yaz kampındaymışım ve burası da seksi, perili danışmanların kulübesiymiş gibi hissediyorum," diyor. Merdivenleri koşarak çıkıyor. "Burada gerçek ranzalar var!"

Eve, Grant ve Helen'a gözlerini devirir. "Birinin içinde uyumak isteyecek."

"Kesinlikle bir tanesinin içinde uyuyacağım!" Tom üstlerinden bağıırıyor.

Suraya gün batımından hemen önce, özürler, trafikteki düşmanlarının hikâyeleri ve içkiyle birlikte gelir. Grant, korkusuz liderlerinin kendi zorunlu gezisine bu kadar geç gelmesine biraz içerlemiştir; günün büyük bir kısmını onun ikinci adamı olarak, kendi isteği dışında ev sahipliği yaparak geçirmiştir. Bir yanı bunu bilerek yaptığından şüpheleniyor. Suraya, insanların patron olmadan sosyal hayata daha fazla alışacaklarını ve trafik nedeniyle kaçının geç kalacağını Makyavelist bir şekilde hesaplayan bir tip. Tom ve Eve'in yan yana ranzalarını kurmalarına yardım etti ("Seksi kamp danışmanları rolünü oynayabiliriz," dedi Tom imalı bir şekilde ve Eve

yastığıyla ona vurdu), Saskia ve Nicole'ün tarot kartları ve cadı cephaneliklerini karşılaştırmaları için istek üzerine kanepeleri itti ve kristalleri ve adaçayı ve kendi şarj aletini unutan Owen için iPhone şarj aletini aradı.

Bir de Helen var, her yeni gelenle birlikte kendi içine daha da çekilen.

"Sıcak içki," diyor huysuzca, ona yeni bir kupa uzatarak. "Suraya'nın özel tarifi."

Kimse gelmeden önce yarım saat boyunca oturduğu güverte sandalyesindeki yerinden ona bakıyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Diğer herkes içeride, Nicole'ün getirdiği son ev yapımı tatlının tadını çıkarıyor. Helen biraz hava almak için izin istemişti ve Suraya'nın başını sallamadan önce gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesini yakaladı.

Grant, Helen'in savunmasını kırmanın bir yolu olmasını diliyor. Eğer Helen başka biri olsaydı, bunu yapabileceğinden emindi. Komik ve biraz da aptalca bir şey söylerdi; Helen'e dikkat ettiğini göstermenin bir yolunu bulurdu.

Odada yaptığı şakalar, her zaman başkalarının duyamayacağı kadar sessiz ve bilinçli bir şekilde yapılırdı.

Kadın bir battaniyeyi sıkıca sarıyor ve adam hayatında hiç bu kadar sarılmaya ihtiyacı olan birini görmediğini düşünüyor.

"Bundan nefret ediyorsun," diyor sonunda.

"*Sürekli* insanların etrafında olmak çok fazla zaman alıyor," diyor. "Buna nasıl dayanabiliyorsunuz bilmiyorum."

Grant basitçe, "Sakin ol, insanları severim," diyor.

"Sevmiyorsun." Helen kaşlarını çatır.

"Bazı insanların ünlü olmasının bir nedeni var, *New York Times* Çok satan yazarlar ve diğer insanlar da senarist oluyor" diyor.

"Sen bir yazarsın, yaşamak için yazıyorsun. Ben Hollywood'da çalışıyorum. Sadece odalarda konuşmakta iyiyim."

Helen kısa, küçümseyici bir nefes veriyor. "Bu konuda iyisin," diyor sonunda.

Onun karşısına oturur. "Bir keresinde bir roman yazmaya çalışmıştım," diye teklif ediyor. Kadın cevap vermiyor.

"Bana ne hakkında olduğunu sormayacak mısın?"

Alay ediyor. "Herkes bir kez roman yazmayı denemiştir - babamın balıkçı arkadaşı bir kez roman yazmayı denedi. İnan bana, ne hakkında olduğunu bilmesem daha iyi. Eğer iyiyse, çalacağımından korkacaksın. Ve eğer kötüyse, poker yüzüm yoktur."

"Biliyorum," diyor Grant. "Her gün öğle yemeğinde bana dik dik bakmandan anlayabiliyorum."

"Öğle yemeğinde çok sinir bozucusun," diyor, huysuz bir şekilde, neredeyse

aşinalık içinde sevimli bulur. Neredeyse. "Günün bu bölümünde herkesin en sevdiği yazar-adam olmak için elinizden geleni yapıyorsunuz."

"Seçimler yaklaşıyor, o yüzden."

Helen kahkahaya benzemeyen alaycı bir hırıltı çıkarır.

"Buraya hiç gelmemeliydim," diyor sonunda. "Bu tür Hollywood şeyleri için yaratılmamışım."

"Elbette öylesin," diyor Grant. "Burada herkes herkesi kıskanıyor. İnsanların senden nefret ettiğini düşünerek geliyorsun. Liseyi hatırlıyorum."

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyor. "Ben de liseyi hatırlıyorum."

Bakışlarının, Grant'in zor kazanılmış cilasının tüm katmanlarını kesip içindeki ham kuma ulaşması Grant'i rahatsız ediyor.

"Senin için bir içeriğim var," diye açıklıyor, tekrar ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak. "Demek istediğim buydu."

"Keşke bu konuyu açmayı bıraksan. Bana yüklediğin anlamdan hoşlanmıyorum."

Kısa bir süre nefes veriyor. *Kızın onun* için kurduğu bağlamdan o da hoşlanmıyor ama şimdi bunu gündeme getirmek ters etki yaratacak gibi görünüyor.

"Peki," diyor sonunda. Buraya neden geldiğini hatırlayarak ekliyor: "Yine de diğer herkes için daha fazla çaba göstermelisin. Çünkü Eğer geri kalanımızı umursamıyorsan, odanı ya da kitaplarını terk et."

Topuklarının üzerinde döner ve onu somurtması için yalnız bırakır.

Herkes pijamalarını giydikten sonra Owen bir ruh çağırma tahtası getirir.

"Kim hayaletlerle konuşmak ister?" diye soruyor. Birkaç sıcak içki ve bir de alkollü sıcak çikolata içmiş. Hepsi içmiş. "Bunu Cadılar Bayramı'ndan sonra indirimden aldım."

Kız kardeşinin ölümünden birkaç yıl sonra, Helen'in bir daha böyle bir şey yapmanın mümkün olup olmadığını merak ettiği bir dönem oldu.

Ölülerle iletişim kurmak. Ailesi bilim adamıydı.

Bilimsel yöntem, o ve Michelle'in katıldığı az sayıdaki Pazar okulu derslerinden daha kutsaldı (ölümsüz ruhlarından ziyade sosyalleşme ve asimilasyon kaygıları nedeniyle). Bu yüzden Helen, saplantılı merakından kurtulmak için konuyla ilgili bir üniversite araştırma makalesi yazdı ve şimdi ruh çağırma tahtalarıyla ilgili bir paragraf hatırlıyor.

Bu kavramı aptalca bulmuştu, öbür dünyaya yavaş bir telefon bağlantısı gibi.

Daha fazla çaba gösterin.

"Biliyorsun, ruh çağırma tahtaları Viktorya dönemine ait bir salon oyunu olarak insanların flört edebilmesi için yaratıldı," diyor kararsız bir şekilde.

Nicole, "Bunu nereden bilebiliriz ki?" diyor.

Helen döşeme tahtalarının çatlaklarında kaybolana kadar küçülmek ister, ama yanında Tom, "Bunu biliyordum, çünkü ben kültürsüz bir domuz değilim" der.

Nicole bir kahkaha attı. "Peki, o zaman ben de Viktorya döneminden kalma bir hayaletle flört etmek istiyorum."

Diğerleri yerde diz çökmüş, ruh çağırma tahtası sehpanın ortasına yerleştirilmişken Grant ateşi körüklüyor.

"Grant, buraya gel, Nicole için bir hayalet çağıracağız," diye bağılıyor Owen.

Helen birden Grant Shepard'ın hayaletlere inanıp inanmadığını merak eder.

"Size iyi eğlenceler," diyor. "Ben bu sefer oturacağım." Uzun bacaklarını aşk koltuğuna doğru sallıyor ve Kindle'ını çıkarıyor.

"Ezik," diye onu tersler Eve.

Owen talimatları okuyarak, "Herkes parmağını planchette'in üzerine koysun," diyor. "Sonra basit bir soru soracağız, örneğin 'Dost canlısı mısınız?' ya da 'Bu gece kaç ruh bizimle birlikte?'"

"Dost canlısı mısınız?" Saskia boynuzdan avizeye sorar.

Helen Grant'e doğru bakar. Grant ona dönüp bakmaz ve Helen, aralarında korkunç bir şey geçmeden gözlerinin en son ne zaman buluştuğunu hatırlayamaz.

Parmaklarının altındaki tahta yavaşça sol üst köşedeki *Evet'e doğru* hareket eder.

"Oh, bu çok hoş," diyor Saskia. "Merhaba, hayalet ... hayaletler? Kaç tane var?"

Planchette tahta üzerinde ilerlerken birbirlerine bakarlar. "Hareket ettirmiyorum," diyor Tom.

"Bu psikolojik bir şey," diyor Eve. "Herkes bilinçsizce istediği cevaba doğru biraz hareket ettirir."

"Bu kadar mantıklı olmayı bırak," diyor Suraya. "Hayaletler konuşuyor." Tahta 2 ile 3 arasına düşer.

"Yani burada iki buçuk hayalet mi var? Yoksa yirmi üç mü?" Helen kaşlarını çatar.

"Ben iki buçuk seviyorum," diyor Nicole. "Hangi yarısını? Alttaki mi?" Planchette hareketsiz kalır.

"Hayaletlerin bu sorudan hoşlandığını sanmıyorum," diyor Saskia. "Burada mı öldün?" Tom sorar.

Tahta *Evet'e doğru* hareket eder.

"Ürkütücü," diyor Owen.

"Ateşli miydin?" diye sorar

Nicole. Tahta *Evet'in* üzerinde kalır.

Nicole, "Yani burada hepsi ölmüş iki buçuk ateşli hayaletimiz var," diyor. "Sanırım bir hayalet seks partisi yapmamız gerekiyor."

Owen, "Onlara gerçekten tanıdığımız ölü insanlar hakkında sorular sormalıyız," diyor.

Helen Grant'e bakar. Onun bakışlarındaki ürpertici sıcaklığı hissettiğine yemin edebilirdi ama adam kararlı bir şekilde Kindle'ını okumaya devam ediyordu.

"Büyükanнем Ruth'u tanıyor musun?" Nicole soruyor. "Geçen yıl öldü." Tahta *Hayır'a* doğru hareket eder.

"Bu mantıklı. Ruhlar âleminde muhtemelen çok sayıda hayalet vardır," diye ekliyor Nicole. "Başka denemek isteyen var mı?"

"Helen, konuşmak istediğin hayaletler var mı?" Suraya sorar.

Helen yutkunur. Birden, son sınıfın son birkaç haftasında okul danışmanının ofisinde geçirdiği o korkunç saatleri hatırladı; her adımını takip eden fısıltılar duymuştu - *burada olduğuna bile inanamıyordu, onun Küçük kardeşim, ben olsaydım okula normal bir şekilde gelemeyeceğimi biliyorum*. Yetişkinlerin ona yardım etmeye çalıştığını, sabırla ve küçümseyerek "Peki şimdi kız kardeşinle konuşabilseydin ne derdin?" diye sorduklarını hatırlıyor.

Daha fazla çaba göstermelisin, diye düşünüyor Helen kendi kendine mutsuzca. Grant aniden, "Bir hayalet var," dedi. "Kenara çekil."

Suraya ve Owen'ın arasına sıkışır ve parmağını tahtanın üzerine koyar. Helen ona bakar, bu bir hatadır çünkü Grant'in kahverengi gözleri anında onunkilere dikilir. Helen, Grant bakışlarını kaçırmadan önce onun içinde tırmalayan ham, korkunç, *söylenmemiş* bir şeyin kıpırdadığını fark ediyor. *Buraya geri gel*, demek istiyor. *Sana daha iyi bakmak istiyorum*.

Grant boğazını temizliyor. "Amcam geçen Aralık'ta öldü. Fred Shepard. Bodrumda hala incelememiz gereken bir sürü kutu var ve bence onları atmalıyız. Olur mu?"

Tahta G'ye hareket eder . . . E . . . T . . .

Owen elini çeker. "Hayır, hayır, hayır. Bu iş benim için fazla ürkütücü olmaya başladı."

"*Get* senin için çok mu ürkütücü?" Grant gülüyor.

"Bu cümlelerin nasıl bittiğini bilmemize gerek yok," diye ısrar ediyor Owen. "Benden bu kadar, uykum var. Bu karmaşayı kutsayalım ve yatağa gidelim."

Saskia, tahtayı temizlemeden önce odada biraz adaçayı yakmak konusunda ısrar eder. Helen nedense Grant'e teşekkür etmesi gerektiği gibi garip bir hisse kapılır ama Grant ona dönüp bakmadan yatağına gider. Böylece Helen

Bunun yerine odayı başıboş kupalardan ve boş alkol şişelerinden temizlemeye yardımcı olmak için kalır.

"Bu şeyden düşündüğümden çok daha fazla içtik," diyor, boş bir Southern Comfort şişesini incelerken karnında sıcak ve baharatlı bir his var.

"Suraya'nın özel tarifi," diye mırıldanıyor Saskia.

Üst kattan gelen bir *gümbürtü* dikkatlerini çeker. "Ow," Grant'in tanıdık gürültüsü duyulur.

Saskia kıkırdıyor. "Üst ranza için çok uzun."

Grant birkaç dakika sonra yorganına sarınmış halde karşılarında belirir. "Dışarıda uyuyorum," diye homurdanarak kapıya doğru ilerler.

Helen gözlerini kırıştırır. "Orada uyuyamazsın. Ayılar falan var," diyor. Grant uykulu bir şekilde eğlenmiş görünüyor. "Ayılar ve boklar," diye mırıldanıyor.

Helen başını iki çekyatın arasındaki aşk koltuğuna doğru salladı. "Orada uyu."

"Ve bir insan akordeonunu uyandırmak mı? Hayır, teşekkürler" der ve ilerler.

"Ranzaları biz alıyoruz o zaman," diyor Saskia. "Siz de bizim çekyatı alabilirsiniz. Tamam mı?"

Helen'i dürtüyor.

"Doğru," diyor Helen.

Grant esniyor. "Centilmenlik için çok yorgunum. Yukarıda iki boş ranza var," der ve en yakındaki şiltenin üzerine düşer.

Saskia ve Helen merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Sadece iki üst ranza kalmıştı ve

Saskia banyoya en yakın olanı alır. Helen ışığı kapatır ve en alt ranzada hafifçe horlayan Owen'ı uyandırmamaya dikkat ederek kendi ranzasına tırmanır. Oraya varır varmaz hatasını fark eder; bu Grant'ındır ve yorganı da aşağıya getirmiştir.

"Lanet olası Grant Shepard," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Cep telefonunu el feneri olarak kullanarak aşağı iner ve parmak uçlarında aşağı iner. Çekyatı bulana kadar karanlıkta mobilyaları karıştırır. Grant'in nefes alış verişi sığdır; gözleri kapalı ve yüz hatları gevşemiştir. Çoktan uykuya dalmıştır.

Helen el fenerini yakına tuttuğunda atılmış kanepe minderlerinin yanına yığılmış yedek çarşafı bulur. Onları almak için adamın yanından sürünerek geçerken, güçlü parmaklar aniden bileğini yakalayıp onu öne doğru çeker.

Düşüşünü durdurmak için boştaki elini havaya kaldırıyor, çıplak tenine değiyor ve nabızı tekliyor.

Grant oturuyor, ısı yayıyor, çok uyanık. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Çarşaf," diye idare ediyor. "Yorganı da yanında götürmüşsün."

Sağ elinin hâlâ adamın göğsüne bastırılmış olduğunun acı bir şekilde farkındadır ve eğer biri ışıkları yakacak olursa Bir aşk romanı kapağının pandomimi.

Sanki çevrelerine yeni uyanmış gibi yere bakıyor. Kendi kendine gülüyor. "Doğru ya. Özür dilerim. Bana bir saniye ver."

Adam onu serbest bırakıyor ve kadın onun yokluğunda soğuk havanın vücuduna geri döndüğünü hissediyor.

"Çarşafı alabilirim," diye mırıldanarak çarşafı doğru ilerliyor. "Hayır, sorun değil, sadece yorganı al." Adam yorganı ona doğru fırlatıyor. Kadın onu yakalıyor ve çarşafı onun yatağının üzerine bırakıyor.

Yatağın ayak ucunda duraklıyor. "İyi geceler," diyor.

Gözleri karanlığa alışmıştı ve adamın mavi gölgeler arasında parlayan gözlerini görebiliyordu.

"İyi geceler," diyor sonunda.

Helen döner ve üst kata koşar. Yardım edemiyor ama kaçıyormuş gibi hissediyor bir suç mahalli, ki bu çok saçma. Yağmaladığı yorganı üst ranzaya seriyor, altına giriyor ve-

Anında *Grant Shepard*'in kokusuyla *sarmalanıyor*.

Nefesi kesiliyor - nefes alamayacak kadar samimi geliyor; karanlıkta bile kendini çok açıkta hissediyor. Yorganı başının üzerine çekerek tam bir koza oluşturuyor ve duyuları *Grant*'in akınına uğruyor. Odunun kokusunu alabiliyor.

Alt katta yaktığı ateş, tıraş losyonuna karışan terinin tuzu -aynı anda hem baharatlı hem de odunsu bir şey.

Zihni, onun "Ne yapıyorsun?" diye sorduğu milisaniyeyi ısrarlı bir döngüde tekrarlıyor, bileği onun tutuşunun hayali hissini duyarken zihinsel bir kayıt atlıyor. Zihninin gözünde, adam onu her seferinde biraz daha yaklaştırıyor gibi görünüyor.

Yorganı omuzlarının altına indirmeden önce son bir kez derin derin içine çekerken, "*Ben bir sapığım*," diye düşünüyor.

Dikkatli olursa, yastığına çok fazla gömülmezse, döner ve burnunu etrafını saran kumaşa gömmekten kaçınırsa (*neden* vücudundaki her içgüdü ona bunu yapmasını söylüyor?), *ondan* kaçabilir.

Birkaç yavaş nefesten sonra, yatağındaki Grant Shepard'ın odunsu, samimi kokusunu artık fark edemeyecek kadar uykulu ya da buna alışmış hale gelir ve bilincini kaybeder.

Sıcaklığın, sert bir göğsün ve güçlü bir bedenin kendisini sardığını ve duyularını bastırdığını hayal ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor rüyasında.

"Ne düşünüyorsun?" diye cevaplıyor, ona doğru hareket ederken, ağzı kızarmış teni kaplarken, her dokunuş ateşli bir vaat gibi.

Bir sarsıntıyla uyanır, orgazmın eşiğindedir ve hayal kırıklığı içinde ağlamamak için dudağını ısırır. Sabahın erken saatleridir ve alt katta insanların giyinirken çıkardıkları gıcırtiları duyabilmektedir. Titreyerek nefes verir, nefes alır ve oturmadan önce nefesini sabitler.

Aşağı indiğinde, Tom ve Eve mutfakta koşuştururken Grant'i çekyatta uykulu uykulu otururken, kahverengi saçları hâlâ uykudan dağılmış bir halde bulur.

"Günaydın," diyor, yüzünün hissettiği kadar kızarmamış olmasını umarak. "İyi uyudun mu?" diye soruyor rahatça.

"Mm," diyor, sanki daha fazla hece ona ihanet edecekmiş gibi.

Arkasındaki banyo kapısına bakıyor. "İhtiyacın var mı" "Önce sen git," diyor, hızla aşağı bakarak. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Oh. Tamam." Beyni ani bir bilginin reklamını yapan bir neon işareti yanıp sönerken banyoya koşar: *Grant Shepard şu anda ereksiyon halinde.*

Sekiz

"Burası zorlu bir m¼cadele alanı," **diye** sesleniyor Suraya onlara.

İnzivanın ikinci gününde kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkarlar ve Helen açık hava hayranı olmadığından hiç bu kadar emin olmamıştır. Ara sıra doğa yürüyüşü yapmaktan hoşlanır ama dik yokuşlar ve az gidilen yollar onun için pek de romantik değildir.

"Seninleyim, kızım," diyor Owen, kız kavgayı görünce sesli bir şekilde sızlanırken.

Üzerinde "Mutlu Kampçı" yazan boncuklu bir kolye takıyor ama kesinlikle başka bir şey değil. Elini cebine atıyor ve parlak renkli bir paket sakızlı şeker çıkarıyor.

"Yenilebilir mi? Kulübeye döndüğümüzde etkisini gösterir, böylece bu lanet olası karmaşayı unutabiliriz," diye teklif ediyor. "Ayrıca orada bizi bekleyen bir şeyler olduğuna dair bir söylenti duydum."

"Ooh, paylaşıyor muyuz? Ben bir tane istiyorum," diyor Nicole ve Owen ona zararsız görünen koyu mor bir sakız uzatıyor.

"Um," diyor Helen.

Esrarla ilgili tek deneyimi üniversitede oda arkadaşıyla başarısız bir şekilde sigara içmeye çalıştığı ve tam bir saat boyunca "İşe yaradığını sanmıyorum" diye tekrarladığı zamandı. Oyunbozan olarak etiketlenmiş ve bir daha asla davet edilmemiş. Marihuanayı hala biraz bohem, laissez-faire, yeraltı yaşam tarzıyla ilişkilendiriyor ve bu yaşam tarzı onun asla olamayacağı kadar havalı, ancak Kaliforniya'da o kadar uzun süredir yasallaştığını biliyor ki, Apple Store'ların önünden geçebilecek yüksek kaliteli esrar dispanserlerinin yanından geçmek günlük rutininin normal bir parçası haline geldi.

"Genelde yenilebilir şeyler kullanmam," diyor, acı verici bir şekilde havasız görünmemeyi umarak.

"Tanrım, biliyorum, sadece bayılıyorum ve içtikten sonra tamamen işe yaramaz oluyorum.

Bir tane," diyor Eve arkalarından. "İyi tarafından bakarsak, bu beni bir sonraki kurumsal bağ kurma egzersizinden kurtarabilir."

Owen Eve'e sakız paketini uzatıyor. "Her biri on miligram." "Oof, ben yaşıyım, bölüşmek zorundayım," diyor Eve. Yarısından bir ısırık alıyor, sonra kocasının omzuna vuruyor. "İşte," der ve kocasına diğer yarısı da

ona.

"Az önce bana ilaç mı verdin?" Tom sorar.

"Bütün havalı çocuklar bunu yapıyor," diyor Eve ve gülererek koşarak ilerliyor. Owen, "Evliliklerindeki kıvılcımı canlı tutmaları çok şirin," diyor,

sonra titrer. "Ben olamam. Helen?"

Helen göz kırpmıyor. *Oyunbozanlık yapma.*

"Eğer tüm havalı çocuklar bunu yapıyorsa," diyor ve yenilebilir bir şey alıyor.

Sakızın tadı böğürtlenli Sour Patch'e benziyor ve ağızda bıraktığı tatta belirgin bir *ot* kokusu var.

"Sence etkisini göstermesi ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, belki kırk dakika, belki iki saat?" Owen omuz silkiyor.

Helen'in yüz ifadesinden sonra Owen aniden güler. "Bebeğim, söyle bana bu senin ilk yenilebilir yemeğin değil mi?"

Helen, "Ben Doğu Yakası'ndanım," diye cevap veriyor.

Owen bir kolunu ona doluyor. "Bu eğlenceli olacak," diye söz veriyor.

Helen gülüyor, kendini garip bir şekilde hafif hissediyor - yenilebilir şeylerin işe yaraması için henüz çok mu erken?

Nicole ve Owen ona yardım ederken, fark eder ki mesele yenilebilir şeyler değil, *kabul* edilme duygusudur. Birdenbire katılmaya davet edilmiş olması çok anlamlı gelmeye başladı.

New York'taki arkadaşlıklarında hiçbir zaman kendini güvende hissetmedi.

-Pallavi ve Elyse'in üçlü dışında biraz daha yakın göründükleri arkadaşları vardı. Ve Helen'in geniş YA yazar çevrelerinde her zaman rekabetçi bir dostluk havası vardı, bu da onu sık sık herhangi birinin gerçekten birbirini *sevip sevmediğinden* şüphe etmesine neden oluyordu.

Instagram'da okuyucular. Herhangi bir grubun özellikle önemli bir üyesi

olmadığı hissinden asla tam olarak kurtulamadı - eğlenceli olan, iyi plan yapan ya da manken gibi seksi olan o değildi.

Bu yüzden kendini işine verdi ve başarılarını sosyal çevrelerine pazarlık kozu gibi sundu -Bakın *arkadaş olarak ne kadar faydalıyım?*
O kadar eğlenceli olmasam bile uzun vadeli bir yatırım olarak değerli görünmüyor muyum? Birden fazla kişi onu "Helen, benim en *etkileyici* arkadaşım" diye tanıttı.

Gerçi bu yazarlar odasında pek de *etkileyici* değildi.

Belki de başkalarının önünde kötü şeyler yapmak arkadaşlığın gizli tutkalıdır.

Bu düşünce midesinde bir Noel ağacı gibi parlıyor ve işte o zaman yenilebilir şeylerin devreye girdiğini fark ediyor.

Olamaz, diye düşünüyor gülerek, *otuz bir yaşımdayım ve akran baskısı hâlâ üzerimde etkili.*

Yürüyüşlerinin yaklaşık bir saatinde Grant, grubun yarısının kafasının güzel olduğunu acı bir şekilde farkına varır.

"Hiç düşündün mü *Ağaçlar!*" Eve, üzerlerindeki altın yapraklardan oluşan gölgeliklere bakarken elleriyle jazz yapıyor.

Tom homurdanır. "Şu anda çok aptalca konuşuyorsun. *Ağaçlar!*"

Eve, "Hayır, sanki çok büyük, çok eski ve çok *güzeller*, sanki eski zamanlardan beri aynılarmış gibi," diyor. "Sanki ben ve Viktorya döneminden bir hanımefendi *aynı* şeyleri yaşamışsınız gibi. *ağaçlar.*"

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum," diye katılıyor Tom. "Şu batı spesifikasyonunu yeniden yazmalıyız."

"*Evet.*" Eve parmaklarını şıklatır.

"Devam edin," diyor Suraya, Saskia'yla birlikte sürünün en önünde hızla ilerlerken. "Manzaraya varmak üzereyiz, sonra da eve dönebiliriz. s'mores."

S'mores kelimesini duyunca arkasından heyecanlı bir mırıltı duyulur.

Helen'in grubun kafası güzel olan yarısıyla takıldığını görünce şaşırıyor. Nicole'ün az önce kulağına fısıldadığı bir espriye gülüyor ve kıkırdamaya başlamadan önce ona bakıyor. Grant'in daha önce hiç görmediği kadar mutlu görünüyor.

Ağzının köşesinde istemsiz bir çekilme hissediyor ve hemen onu nötr bir ifadeye zorluyor. Yanından geçen herkese elini uzatarak hafif yokuşu çıkmalarına yardımcı oluyor.

"Teşekkürler baba," diyor Nicole, sonra Helen'la birlikte bir kez daha kıkırdamaya başlıyorlar.

Helen, "Bunu kendi başıma yapabilirim," diyerek onu başından savar.

Grant, üzerinde hiç çekiş gücü olmayan yepyeni yürüyüş botlarına bakarak, "Tabii ki yapabilirsin," diyor.

Dirseğini desteklemek için uzanır ve kadın ondan uzaklaşır. "Bende olduğunu söyledim."

Savurduğu güç dengesini bozuyor ve Grant içgüdüsel bir hareketle öne doğru atılarak onu savrulan kollarından yakalıyor.

"Oh," diyor, gözlerini ona dikerek. "Sanırım bende yoktu."

O zaman kadın gülüyor ve bunun şoku adamın ayağının kaymasına neden oluyor ve aniden *yokuş aşağı yuvarlanıyorlar*.

"Kahretsin," diye inliyor, hasarın yükünü almaya çalışıyor.

"Nonononono," diyor Helen, nefesi kısa aralıklarla adamın boynunda patlıyor.

Yapraklı tepenin dibinde düşüşlerini sonlandırırlar ve yukarı baktıklarında altı figürün kendilerine baktığını görürler.

"Kahretsin," diyor Helen, ayağa fırlayarak. "Biz iyiyiz!" diye sesleniyor onlara.

Grant kendini yukarı iter ve ayağa kalkarken avuç içlerinin acıyan protestosunu hisseder. Aşağı baktığında onları çiğ ve pembe bulur.

"Siktir," diyor. "İyi değilsin." "İyiyim," diye el sallıyor Grant.

"Grant'in kanaması var!" diye bağırıyor diğerlerine. "Ben iyiyim!" diye bağırır.

"İyi değil, tıbbi müdahaleye ihtiyacı var," diyor Helen, yarı diğerlerine yarı ona bağırarak.

"Dramatik davranıyor," diye bağırıyor onlara. "Sadece ellerimi yıkamam gerekiyor."

"Önce kulübeye dönmek ister misin?" Suraya ona doğru bağırıyor.

"Manzaraya sadece birkaç adım kaldı zaten. Yolu gösterebilirim."

"Yalnız dönmemelisin," diyor Helen kahramanca. "Ya bir şey olursa?" Grant alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. "Bana koruma mı teklif ediyorsun?" "Onunla yürüyeceğim," diye bağırıyor Helen. "Zaten yürüyüşten nefret ederim."

Grant, yokuş yukarı yapılan tezahüratlardan böyle hisseden tek kişinin kendisi olmadığını anlayabiliyor.

"Bütün s'mores'ları biz olmadan yemeyin!" Owen onlara bağıyor.
"Şanslı sürük."

"Hadi gel." Grant'in göğsüne vuruyor. "Hadi gidelim."

Grant, onun yanında olmasının daha güvenli olacağına karar vermeden önce kısa bir mesafe ilerlemesine izin veriyor.

"Ne?" diye sorar, onun varlığını hissettiğinde.

"Kafan iyi," diyor sonunda, gülmemeye çalışarak. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Biri sakız getirmiş," diyor kaşlarını çatarak. "Akran baskısına boyun eğdim."

Grant buna gülüyor. "Bayan Granuzzo şu anda çok hayal kırıklığına uğradı," diyor, asık suratlı D.A.R.E. öğretmenlerini düşünerek. "'Sadece hayır demeyi' unuttun mu?"

"Herkes gibi olmak için daha fazla çaba sarf etmeye çalışıyordum," diyor somurtkan bir şekilde. "Bazı insanlar bana bunun önemli olduğunu söyledi."

"Ben herkes gibi olun demedim; herkesle *birlikte* çaba gösterin dedim."

"Ama sen değil, çünkü bu zaman kaybı olur," diye kabul ediyor. "Doğru," diyor adam.

"Ah," diyor ona yan yan bakarak. "Duygularını incittim."

"Saçmalama," diyor adam.

"Sana çok kötü davranıyorum," diyor Helen aniden. "Ve sen çok iyi birisin. Berbat biriyim."

"Berbat değilsin."

"Ben, ben en kötüsüyüm," diyor telaşla, sesi ağlayacakmış gibi çıkıyor. "Bencilim ve liseden artık *konuşmadığım* insanlara kazanıyormuşum gibi görünme takıntım var ve kazanmıyorum, kazanmaktan o kadar uzağım ki gülünç, neden hala liseyi *önemsiyorum* ve neden kendimi gibi hissettiğimde hep etrafımdasın?"

"Ne zaman istersen ben her zaman yanıdayım?" diye soruyor.

"Sanki süper harika, başarılı ve kazanan ben değilmişim gibi," diye bitiriyor acınası bir şekilde. "Bazen yapıyorum, biliyorsun."

"Bazı insanlar birbirlerinin içindeki yanlış renkleri ortaya çıkarır," diyor. Helen iç çeker ve etrafına bakınır.

"Çok güzel," diyor şimdi yan yan konuşarak. "Los Angeles'a bu kadar yakın bir yerde sonbahar renklerini görmenin mümkün olduğunu sanmıyordum."

Daha derin duygusal sulardan konuşarak U dönüşü yapmaya hazırdır.

"Bunun için birkaç yer var," diyor ona. "Sadece yirmi dakika uzaklıkta Descanso adında bir botanik bahçesi var. Doğu Yakası'nı özlediğimde oraya giderim."

"Tatil için geri mi dönüyorsun?"

"Bu yıl öyleyim," diyor. "Annemin amcamın evini temizlemesine yardım etmem gerekiyor."

"Doğru ya," diyor. "Özür dilerim."

"Biraz hıyarın tekiydi," diyor Grant. "Kimse altmış yaşında kalp krizi geçirmeyi hak etmez ama ..."

"Hm, aslında bunun hakkında konuşmayalım. Şu anda kalbim ve organlarım hakkında çok fazla düşünüyorum," diyor ve bir yumruğunu göğsüne sürüyor. "Güm, güm."

"Onun yerine ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

diye sorar. "Hiçbir şey," diyor kadın. "Sadece yürüyüşün tadını çıkaralım."

"Tamam," diye kabul ediyor ve yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüyorlar. Birkaç kez ona bakıyor ve onunla yürümekten gerçekten keyif alıp almadığını merak ediyor. Başı meraktan hafif bir baş dönmesi baskısı hissediyor.

Kulübeye döndüklerinde Helen enerjiyle titreşiyor gibi görünüyor. Başını bir romantik komedideki Meg Ryan gibi öne arkaya eğiyor ama hızlandırılmış bir döngüde ve tanıdık bir kelebek vurma hareketine başlıyor, kollarını kendine sarılıyormuş gibi önde kavuşturuyor ve kendi kollarını sıvazlıyor omuzlar dönüşümlü olarak.

"Terapistim bazen bana bunu yaptırıyor" diyor. "Organlarımın çok farkında olduğumda."

"Bunca zamandır organlarını mı düşünüyordun?" diye soruyor, inanamayarak.

Helen duraklar, sonra başını sallar. "Hayır, ama şimdi öyleyim. Ellerini yıkamalısın," diye hatırlatıyor ona.

Lavaboya gidiyor ve su çığ avuçlarına değdiğinde hafifçe tıslıyor.

"Ah," diyor onu izlerken.

"İlk yardım çantasını getirebilir misin?" diye sorar.

Onu kanepeye götürür ve bir havluyla kurulandıktan sonra onu takip eder. Tül bir pedin üzerine izopropil alkol dökmüş ve beklentiyle elini uzatıyor.

"Dezenfekte etmemiz gerekiyor" diyor.

"Kendim yapabilirim" diyor, sonra da "Ah!" diye bağıyor.

Ona sırtıyor; gazlı bezi avucuna yerleştiriyor ve sağ elini iki elinin arasına sıkıştırıyor.

"Anladım," diyor ve midesi komik bir şekilde altüst oluyor. En son ne zaman bir başkasının kesik ve çürükleriyle bu şekilde ilgilendiğini hatırlayamıyor ve parmak uçlarının ellerinin üzerinde kaydığı hissini çok fazla kataloglamamak için aklına bir not alıyor.

Çiğ deriye bakmak için gazlı bezi çıkardığında "İğrenç," diyor. Pedin üzerinde sarı bir leke var.

Homurdanıyor. "Teşekkürler."

Adam elini çekmek için hamle yapıyor ama kadın elini tutuyor.

"Neosporin," diyor acımasızca.

"Yapabilirim-"

"-kendin, evet, biliyorum," diyor ve jeli kesiklerine sıkarken gözlerini deviriyor. "Bir kez olsun yardımsever hissetmeme izin verir misin? Yaralanman benim suçum."

"Yaralı değilim," diyor kadın jeli yaymak için işaret parmağını gezdirirken. "Ve eğer bu birinin hatasıysa, o yenilebilir şeyi sana kim verdiyse onundur. Owen'dı, değil mi?"

"Söylemiyorum," diyor ve avucuna hafifçe üflüyor.

Grant sinirlenerek, "Biz yürüyüşteyken bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi," diyor. "Pislik herif."

"Kıpırdamadan dur," diyor. Çantasından bir yara bandı çıkarır.

"Ciddi bir yara almadığın için şanslısın," diyor. "Yapmamalısın Her şeyin olabileceği ve kimsenin size dikkat etmediği lanet ormanda ilk kez uyuşturucu alın."

"Dikkat ediyordun," diyor, avucundaki yara bandını düzelterek. "Diğerini bana ver."

Adam, sağ eli kadar kesik olmayan sol elini uzatıyor ama kadın yine de aynı muameleye tabi tutmaya kararlı görünüyor ve adam kim oluyor da onu durdurabiliyor.

Pembe tene usulca dokunuyor ve uzun bir süre ona bakıyor. Boğazı aniden gergin ve gıcıklanmış gibi hissediyor ve elinin ağırlığının onunkinin üzerinde durduğunun farkına varıyor.

Bir parmağını acıyan avucunun üzerinde yatıştırıcı bir şekilde gezdirir, sonra öne doğru eğilir ve hafif bir öpücük kondurur. Bu his adamın içine işliyor ve

neredeyse komik bir farkındalıkla uyanan sikine gider. *Ne oluyor?* Talep ediyor gibi görünüyor. *Bu gerçek mi?*

Helen ona bakar, bakışları bir an için bulanık ve yumuşaktır, sonra anladığını fark eder ve dehşete kapılır.

"Bunu yapmak istememiştim," diyor. "Sadece kafam iyiydi."

Elini sanki haşlanmış gibi adama geri fırlatarak kaçır.
Gülüyor.

"Sorun değil," diye onu temin eder. "Bu güzel bir jest. En son ne zaman birinin öpüp daha iyi hale getirmeye çalıştığını hatırlamıyorum."

Helen dramatik bir şekilde başının üzerine bir battaniye çekiyor. "Helen," diyor nazikçe.

Battaniyenin altındaki Helen şeklindeki figür başını sallıyor. "Bana bakma. Öleceğim."

"S'mores yapacağım," diyor ayağa kalkıp kendini yeniden ayarlarken. "Hayatta kalırsan diye senin için de bir tane yapacağım."

Kalçasının dış tarafını hafifçe okşuyor ve koltuktan kalkıyor.

Sıcak çay Helen'in midesine ılık bir şekilde yayılıyor ve güvertedeki ateş çukuru neşeyle yanıyor. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde sıcaklığın onu sardığını hissediyor, sanki vücudundaki her bir molekülün teker teker ısındığının farkında.

"Özür dilerim," diyor Owen onun yanında, pişman görünüyor. "İlk seferin için sana yarım doz vermeliydim."

Helen bir el sallıyor, tüm vücudu sıcak, sıvı ve rahat hissediyor.

"Bilmiyordun," diyor. "Ve ben eğleniyorum."

Arkasına yaslanıyor ve başını Owen'ın omzuna yaslıyor.

"Gördün mü, eğleniyor," diyor Grant'e bakarak, o da s'mores dağıtıyor.

Grant bunu kabul etmez ve soğukkanlılıkla "Dikkat et, çok sıcaklar" diye uyarır.

O uzaklaşırken, Owen kıs kıs güler. "Sanırım hâlâ kızgın."

"Suraya biliyor mu?" Helen soruyor.

"Hepinizin kafasının güzel olduğunu biliyor muyum?" Suraya onun karşısında yüksek sesle söylüyor.

"Kafam iyi değil," diyor Saskia, telaşlanmış görünüyor. "Hepimizin kafasının iyi olduğunu kim söyledi?" "Stüdyoya söylemeyin yeter," diyor Suraya. "Sorumluluk feragatnameleri falan."

Nicole ellerini ateşin üzerine uzatarak, "Korkunç hikâyeler anlatmalıyız," diyor.

"Boo," diyor Helen. "Korkmak istemiyorum."

"Kuralları biliyorsun," diyor Suraya. "Bir fikri düzeltmeden bozmayın."

Yazar odasının altın kuralından bahsediyor ve Helen böyle bir zamanda bunu hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyor.

"Um," diyor. "İlk öpücük hikayeleri?"

"Ne, ilk öpüşmeler mi, yoksa birbirinizle mi?" Eve hafifçe omzuna doğru horlarken Tom soruyor.

Nicole, "Belli ki birinciyiz, geri kalanımız birbirimizi öpmedik," diyor ve Saskia'ya göz kırpmıyor. "Henüz."

Helen Grant'e bakar, Grant'in zaten kendisine baktığını görünce şaşırır. Grant kaşlarını çatır ve Helen hızla yere bakar.

"İlk öpücüğüm on yedi yaşımdayken oldu," diyor.

Owen, "Geç çiçek açmışsın," diyor.

"Adı Ian Rhymer'dı," diyor kadın ve Grant kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçekten mi?" diyor.

"Gerçekten," diye yanıtlıyor. "Çalıştığım kütüphanenin seyahat bölümündeydi. Kros koşusu yapıyordu ve antrenman sırasında beni görmek için bazen kütüphaneden geçiyordu."

"Tanrım, ne kadar da sağlıklı bir şey," diyor Nicole. "Benimki Starbucks'ın otoparkında, artık adını bile hatırlamadığım bir adamla oldu. Bir hafta sonra en iyi arkadaşı Derek ile takıldığımı hatırlıyorum. -O benim satıcımdı."

"İlk *teknik* öpücüğüm anaokulundaki en iyi arkadaşım Bethany'ydi," diyor Owen. "İkimiz de nasıl bir şey olduğunu görmek istemiştik. İlk *gerçek* öpücüğüm ise on altı yaşımdayken matematik kampından bir çocukla oldu."

"Benimki Brittany Clark'tı, yedinci sınıfta," diyor Grant. "Şişe çevirme partisinde."

Diğerleri buna bağırır ve ıslık çalar.

"Lisedeyken onun en iyi arkadaşıyla çıkmamış mıydın?" Helen kaşlarını çatır. Grant omuz silkiyor. "Evet, üçüncü sınıftayken - bir ömür sonraydı." "Helen lisedeyken nasıl biriydi?" Saskia soruyor.

"Evet, siz hiç ..." Nicole Helen'i dürtüyor. Helen'in skandala uğramış ifadesi karşısında Nicole alaycı bir tavırla, "Ne yani, sanki hepimiz merak etmiyor muyduk?" der.

Helen buna karşı çıkar. "Kim merak ediyordu?"

Owen elini kaldırır, Tom da kaldırır ve o da uyuklayan Eve'in elini kaldırır.

Saskia özür dileyen bir omuz silkmeye elini kaldırıyor. "Yani ciddi bir şekilde değil. Sadece 'ooh, orada dedikodu var mı?' tarzında."

"Orada hiç dedikodu yoktu," diyor Helen. "Lisedeyken neredeyse hiç konuşmazdık. Ben-"

"Kaba," diyor Grant. "Ve popüler çocuklar hakkında çok yargılayıcı." "Kaba değildim," diyor Helen. "Ben ... utangaçtım."

Grant başını sallıyor. "Mindy Fielding'e özellik editörü olarak yeterince çaba göstermediğini ve belki de partilere daha az zaman ayırıp makaleleri üzerinde daha çok çalışırsa gazetenin bölgesel öğrenci gazetesi ödülleri bir şansı olabileceğini söyledin."

"İnek!" Owen öksürür.

"Evet, o *Ampersand*'i bıraktıktan sonraki ilk sayıda Central Jersey'de dördüncü olduk," diye homurdanıyor Helen.

"Gördün mü? Anamlı." Grant sırtıyor.

"Sen gerçek anlamda eve dönüş kralıydın," diyor Helen. "Kimsenin senin için üzülmesine gerek yok."

Grant göğsüne bir ok yemiş gibi yaparak, "Mezunlar günü krallarının da kalpleri vardır Helen," diyor.

"Flört etmeyi bırak. Bu çok sağlıklı," diyor Nicole.

Helen kızarır. "Değiliz," diyor. Grant'e daha doğrudan hitap ediyor. "*Değildik*."

Gözlerindeki kahkaha azalıyor ve ateşi körüklemek için başını eğiyor. "Her şeyi bu kadar ciddiye alma. Ben herkesle flört ederim."

Helen emin değildir ama onarılanın eşliğinde olan bir şeyi bozmuş gibi hissetmektedir.

"Kız kardeşi, değil mi?" Yemekten sonra ortalığı toparlarken Tom ona sorar.

"Hm?" Grant soruyor. Bulaşıkları yıkıyor. Bu onun en sevdiği iş - akılsız, tekrarlayan temizlik.

"Birkaç yıl önce *Edendale* odasında anlattığın hikâyeye. Sen lisedeyken olan o kaza hakkında," diyor Tom. "Ölen kız. Helen'in kız kardeşiydi, değil mi?"

Grant ovalamayı bırakır, kulakları çınlamaktadır. "Nereden biliyorsun?"

"Helen'i Google'da arattım," diyor Tom. "Birkaç eski röportajında kız kardeşinden bahsetmiş."

Grant tabaktaki inatçı, katılaşmış ketçap parçasını temizlemeye başlar. Daha önce ıslatmalıydılar.

"Oldukça vahşi bir durum, ha?" Grant bir şey söylemeyince Tom ekliyor.

"Evet," diyor Grant.

"İyi misin? . . iyi misin?" Tom sorar. "Hayal bile edemiyorum. Yani, eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa ..."

Grant ses tonunu dostane ve *normal* tutmaya çalışarak, "Teşekkürler dostum," diyor. "Evet, elbette." Tom mutfığa şöyle bir bakar. Neredeyse bozulmamış. "Şu halimize bak, bir çift yerli."

Grant ellerini siliyor. Yarın yola çıkmak istediği saat için geç bir saat; neredeyse gece yarısı.

"İyi geceler o zaman," der Tom. "İyi geceler, Helen."

Grant döner ve Helen'in mutfak ışığının altında pazen pijamalarıyla durduğunu görür.

Tom uzaklaşırken, "Su almaya geldim," diyor.

Grant başını sallar. Buzdolabından Brita filtresini alıyor, yarı yarıya onun her zamanki "Kendim yapabilirim" nakaratını bekliyor. Ama kadın sadece boş bir kavanoza dökmesini bekler ve kısık gözlerle kavanozu ondan alır.

"İyi geceler," diyor ve onun yanından geçmek için hareket ediyor.

"Hey," der ve adam durur. "Daha önce olanlar için özür dilerim." "Özür dileyecek bir şey yok," diyor kaba bir şekilde.

"Aramızın her zaman kötü olmasını istemiyorum," diyor aniden.

Durdu, şaşırdı.

"Bu adil değil. Sana, diziye, herhangi birine. Ben sadece ...

Çok yorulдум," diyor küçük bir sesle. "Keşke işleri nasıl kolaylaştıracağımı bilseydim."

"Tom geçmişimizi biliyor," diyor Grant. Bunu biliyor olması, Tom'un bunu ondan saklamıyor olması birden önemli gelmeye başlıyor. "Yıllar önce, ben Başka bir odada birlikte çalışırken geçmişimle ilgili bir şeyler anlattım. O da seni Google'da arattı."

Helen kısa bir süre güler. "Doğru. Yani Eve biliyor. Bu da dördümüzün arasında, odanın yarısının bildiği anlamına geliyor."

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söyleyemiyor.

"Senin için zor olduğu için üzgünüm," diyor. "Bunların çoğu muhtemelen benim hatam."

"Kendine bu kadar güvenme. Yeni bir şehirde, yeni bir sahilde, yeni bir işteyim. Bu işe girdim çünkü ... çünkü artık gerçek işimi yapamıyor gibiyim," diyor aceleyle. "Ivy'de çalışıyordum

Yedi yıldır gazetelerde çalışıyorum ve yeni bir şeyler yapmak istiyorum ama ne zaman otursam ortaya gerçek bir şey çıkmıyor ve ben hiçbir zaman o insanlardan biri olmak istemedim.

İlk serilerini nasıl bırakıp devam edeceklerini bilmeyen yazarlar, ama bunun olduğunu hissedebiliyorum - sahip olduğum tek fikir aynı dünyada geçiyor, ama daha *kötü* fikirler, daha küçük ve daha tembeller ve - ve ben sadece

... belki de bunun üzerinde bir TV programı olarak çalışırsam, sonunda bu bölümü kapatabilirim diye düşündüm."

Başını sallar ve suyunu içer.

"Ne olursa olsun," diyor yavaşça, kızın kendisine bakmasını bekleyerek Çünkü ciddi olduğunu bilmesini istiyor. "Bu iş *kolay* değil. Stresle ilk yazarlar odamda yaptığımdan daha iyi başa çıkıyorsun. Ve bir daha tek kelime yazmasan ve bu dizi dağılıp asla yayınlanmasa bile ... yine de tanıdığım en etkileyici insan olacaksın."

"Teşekkürler," diyor yere bakarak.

"Ciddiyim. Sadece şimdiye kadar başardıkların için değil, gerçi onlar da etkileyici. Ama bu konuda az da olsa bir fikrim olduğu için

Lise son sınıfın ne kadar baktandı. Tüm bunları atlatıp senin kadar azimli, senin kadar güçlü olman çok etkileyici Helen. Bunları söylemek için yanlış kişi olduğumu biliyorum ve benimki önemsendiğin son fikir, ama bilmen gerektiğini düşünüyorum, ben Sana hayranım. Bir insan olarak."

Helen yanaklarını siliyor. "İnsanlar beni teselli ettiğinde ne yapacağımı hiç bilemiyorum," diyor usulca. "Sanırım kırılmış olmalıyım çünkü bu bende hep yapma isteği uyandırıyor."

Kadın kısa bir nefes alır ve adam onun ağladığını fark eder.

"Siktir," diyor ve ne yaptığını bilmeden elini uzatıyor. Onu göğsüne bastırıyor, çenesinin altına sıkıştırıyor ve yavaşça sırtını okşuyor. "Özür dilerim."

Onun ıslak gözyaşlarını tişörtünün boynunda hissediyor. Sarılmayı doğal karşılamıyor - köşeli ve sert, başkalarının yumuşayacağı yerde direniyor. Bir süre sonra vazgeçer gibi oluyor, alnını hissediyor.

boynuna doğru çöküyor, nefeslerinin yavaşça alınıp verildiğini kaydediyor

Kız onun bedeninde eriyormuş gibi görünüyor. Bu şekilde, bir kitabın sayfaları gibi birbirlerine bastırılmış halde ne kadar durduklarından emin değil. Sonra aniden, göğsüne gömülmüş parmakları sertleşiyor ve onu itiyor. Yavaşça nefes alıp veriyor, sonra kırmızı çerçeveli gözleriyle ona bakıyor.

Seni aptal, diye düşünüyor kendi kendine. İnsanların onu teselli etmesinden hoşlanmadığını söyledi.

"Ben, um," burnunu siler. "Yatağa gitmeliyim."

İkisi de arkasındaki merdivenlere doğru bakıyor, o anda çok uzak görünüyorlar. Gitmek için döner, sonra duraklar.

"Su için teşekkürler."

Sakinleştirici bir nefes alıyor ve ondan uzaklaşıyor. Onu takip ediyormuş gibi görünen midesindeki çekintiyi görmezden geliyor.

Dokuz

Eve, "**Ben** hala Bellamy ve Phoebe ile ilgili parçayı daha erken taşımamız gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Celia ve James'le zaten ağır ağır ilerleyen bir özlemimiz var; başka bir tada ihtiyacımız var."

Helen mavi, kırmızı ve mor yazılarla kaplı devasa cam kuru silme tahtasını inceliyor.

"Hm." Suraya sandalyesinde arkasına yaslanıp düşünüyor. "Ama nerede? Eğer biraz daha erkene alırsak, birbirlerinden nefret etmeye devam edecekler."

"Yani, bu ateşli olabilir, değil mi?" Nicole diyor ki. "Ben üçüncü bölüme oy veriyorum.

Kim düşmanıyla nefret seksi yapmak istememiştir ki?"

"Birbirlerini düşman olacak kadar iyi tanıyorlar mı? nokta?" Owen karşı çıkıyor. "Phoebe Bellamy'den sadece eski en iyi arkadaşına yaptığı şey yüzünden nefret ediyor. Bu tam anlamıyla kişisel bir mesele değil. nefret-seks."

"Onlarla affetmek üzerine bir hikaye anlatmaya çalışıyordum," diyor Helen. "Celia ve James'le ise daha çok azgıncaydı."

"Yani, kitaplarda azgınlık var," diye katılıyor Eve. "Ama gerçekte ne yaptıklarına indirgersek, sadece birbirlerine *bakıyorlar*. Bu da çok ateşli ama 'Bunu ailem evdeyken izleyemem' gibi bir azgınlık değil. aynı oda' şeklinde."

"Daha önce seks yapmış olsalar bile bu bir bağışlanma hikâyesi olabilir mi?" Nicole soruyor. "Mesela ben de insanlarla takıldım ve bunu yapmaya devam ettim çünkü kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu ve o zaman bunu hak ettiğimi düşündüm."

"Ah, bebeğim," diyor Owen, omzunu sıkarak.

"Siktir git, terapideyim," diye gözlerini

deviriyor Nicole.

Grant, "Bu konuda Nicole'e katılıyorum," diyor. Mavi bir keçeli kalem alır ve kuru silgi tahtasındaki bantlanmış bir hücrenin sonuna *Bellamy/Phoebe nefret-seks??* yazar. "Eğer bunu üçüncü bölümün sonundaki uçurum tehlikesi yaparsak, bu bize Phoebe ve Iris'in arasını açmak için daha büyük bir sır verir ve Güz Balosu'nun dinamiklerini de değiştirir."

"Yani birbirlerine bağlanmadan önce yakınlaşmak yerine, bunu tersine yapıyorlar." Suraya tahtayı tarıyor. "Bunu sevdim. Helen?"

Helen tüm gözlerin üzerinde olmasının ani yanmasını hissediyor. Suraya'nın kitaptan daha büyük farklılıklar ortaya koyduklarında kontrol etmeye başladığını fark etti

-Asla bir kereden fazla değil ve her zaman kısa bir "Helen?" ile.

"Evet, bence izlemesi eğlenceli olurdu," diyor. "Sanırım bunun neye benzediğini çözmeye çalışıyorum. Kim başlatıyor, kim daha çok istiyor, kim ikinci kez gerçekleşmesini sağlar."

"Sen ve senin ikinci öpücük takıntın," diye gülüyor Eve. Helen'in *ilk öpücüğün sadece bir buz kırıcı* olduğunda ısrar ettiği birkaç gün önce yaptıkları bir konuşmaya atıfta *bulunuyor*.

"İlk öpücüklerden daha büyük bir olay!" Helen öyle diyor. "Tek seferlik olabilecek bir şeyi önemli olabilecek bir şeye dönüştürüyorlar."

"Tamam ama öylece öpüşmeyecekler," diyor Owen. "Tüm o gerilim birikti."

Grant tahtaya bakarak, "Bence bunu o başlatıyor," diyor. "Kendini kötü hissediyor, en iyi arkadaşından intikam almak için bir yol arıyor, bir köşeyi dönüyor ve bum, tam da bir bahaneye ihtiyaç duyduğu anda adam orada."

"Bilmiyorum," diye düşünüyor Helen. "Bence ilk hamleyi o yaparsa daha ateşli olur. Daha haince."

Grant kaşlarını kaldırdı. "Ve bu daha mı sıcak?" Helen kızarır. "Evet."

"Helen'a katılıyorum," diyor Saskia. "Sanki onu kızdırmak için yapıyormuş gibi hissetmek istiyorsun."

"Ve sonra ikisini de şaşırtıyor çünkü o da bu işin içinde," diye ekliyor Eve.

Tom elini kaldırıyor. "Dur bakalım, bu bizi rıza sorunlarıyla dolu bir mayın tarlasına sokmayacak mı?"

"Hayır, tamam, buldum, buldum," der Nicole. "Kütüphanedeki dramadan sonra onu tuvalete kadar takip ediyor. Kız, 'falan filan, senden nefret ediyorum, siktir git, her neyse' diyor. Sonra adam kızın üzerine geliyor, bilerek korkutucu davranıyor ve bu bir tavuk oyunu gibi; ikisi de geri çekilmek istemiyor."

"Evet, evet, evet," diye başını sallıyor Suraya. "Önce onu öpüyor. " Saskia, "Kızın bundan nefret edeceğini ve adamın da çekip gideceğini düşünüyor," diye ekliyor. "Ama sonra onu geri çekiyor ve *devam* ediyor," diyor Helen.

"Ateşli, kıyafetli, kendinden nefret eden banyo seksi," diye başını sallıyor Eve. "Eski sevgilimi aramalıyım," diyor Nicole.

"Bu kadınlar için seksi mi?" Tom sorar.

"Evet!" Helen, Nicole, Eve ve Saskia ona bağırır.

"Kurguda, bebeğim," diyor Eve, kolunu okşayarak. "Gerçek hayatta, iyi lazanya pişirebilen iyi bir çocuğu tercih ederim."

"Kadınlara karşı daha acımasız olun..." Grant diyor ve yazıyormuş gibi yaparak onun notlar uygulaması.

"Sanki yardıma ihtiyacı varmış gibi," diyor Owen ve kıs kıs gülüyor.

"İşçi Bayramı'ndan beri ikinci bir randevuya çıkmadım," diye itiraz ediyor Grant. "Helen da aynı fikirde: onu anlamlı kılan ikincisidir."

"Sadece derin bir şeyler arıyorsan," diyor Helen. "Ben her zaman derinlere inerim," diye göz kırptıyor Grant ona.

Nicole, "Aman Tanrım, geri kalanımız izlerken birimizi bu masada becermeyeceksen, lütfen kapa çeneni," diyor.

Helen güler. Odanın ritmine alışmaya başladığını fark eder, çünkü bir ay önce Nicole'ün patlamasıyla şoka girip sessizliğe gömülürdü.

Onun yerine, "Nicole haraç olarak gönüllü oluyor," diyor.

Nicole, "Lütfen, o benim için fazla sağlıklı," diyor. "Ayrıca, hepimiz Helen'in mezuniyet balosu kralı saplantısı olduğunu biliyoruz."

Grant kaşlarını kaldırıyor, sonra omzunun üzerinden dönüyor ve "seksi bir şekilde" işaretini ısırtıyor. "Ne diyorsun Helen, oyunu alabilir miyim?"

Helen homurdanır ve odanın geri kalanıyla birlikte kahkahalara boğulur.

Tom ve Eve herkesi her yıl düzenledikleri Noel yemeğine davet ediyor tatil sezonu için kapanmadan önce. Helen, *Gilmore*'u maraton gibi izleyerek geçirdiği hüzünlü bir Şükran Günü'nün ardından *Kızlar* ve Instagram'da diğer herkesin bireysel Arkadaşlık Bağışlarına gitmesini izlemek. Belki birileri onu da davet eder diye düşünmüştü ama cep telefonu rehberindeki hiç kimse kendi yemeğine ev sahipliği yapıyor gibi görünmüyordu. Suraya şehir dışına, kayınvalidesinin evine gitmişti ("benim için dua edin, bana yeşil fasulye verildi") ve Grant ziyaretçi babasıyla Vegas'taydı (ondan herhangi bir davet beklemiyordu). Kadın

sonunda ailesine FaceTim atarak daha sonra bazı arkadaşlarıyla buluşacağını söyledi ve ardından Lorelai ve Rory'nin Harvard'a yaptığı yolculuğu izlemek için telefonu kapattı.

Helen şimdi Silver Lake Rezervuarı boyunca araba sürüyor ve park yeri arıyor. Araba kullanmayı seviyor ama park etmekten nefret ediyor. Kiralık arabayla ilk haftasında Ocean Avenue'de paralel park etmeye çalışmış ve bu sırada aracının sağ tarafının tamamını kazıdı. Diğer arabanın ön camına aceleyle bir not bıraktı ve doğrudan eve gitti, ardından Menteşe'den tanışması gereken adamı hayal kırıklığına uğrattı.

Los Angeles'ta flört etmek için çok az girişimde bulunmuş; açıkçası kaydırma, mesajlaşma ve flört etme oyununu bir şekilde hem sıkıcı hem de utanç verici buluyor. Kaba taslağının yazılı bir kaydı olmamalı çıkma girişimleri.

Sonunda hatchback Prius'unu sığdırabileceğinden emin olduğu tek bir yer bulur ve öndeki arabanın yanına yanaşır. Geri geri gider gitmez, yanlış değerlendirdiğini fark eder - arabasının ön kısmının bunu yapmasına imkân yoktur. Arabayı çekmeye çalışır ama artık çok geçtir; bir şekilde kendini kapana kısırmıştır.

Kapıyı açıp hasarı incelemek için ön tarafa yürümeden önce sızlanıyor ve kendine bir an acıyor. Orada en azından bir santimlik boşluk var. Belki manevra yaparak santim santim dışarı çıkabilir.

Santimetre mi?

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Helen başını kaldırdığında Grant'in caddenin karşısında, kaldırım da durduğunu görür.

Elinde folyoya sarılı bir şey tutuyor (kahretsin, aldığı kurabiyeleri unutmuş) ve üzerinde daha çok Doğu Yakası'nda giyilebilecekmiş gibi görünen koyu renk bir palto var.

"Dışarı çıkamıyorum," diyor.

"Partiden bu kadar erken mi ayrılıyorsun?" "Hayır, yani buradan.

Sığmayacağım."

Başını eğiyor ve alanı inceliyor. "Elbette yapacaksın."

Kısa bir nefes verir. Başını sallar. Bir itiraf: "Paralel park edemiyorum."

Grant kaşlarını kaldırdı. "Sen de bizimle birlikte sürücü eğitiminden geçmedin mi?" "Bana yardım edecek misin yoksa orada durup laf mı atacaksın?"

Grant sanki tam da yapmak istediği şey buymuş gibi sırıtıyor. Bunun yerine, caddeyi koşarak geçer ve tam önünde durur, bir eli çerçevenin üzerindedir

arabasına bakıyor. Onun arkasından sürücü koltuğuna bakıyor. "Senin için yapmamı mı istersin, yoksa sana ne yapacağını söylememi mi?"

Birdenbire rahat edemeyeceği kadar yakınlaştı; tıraş losyonunun (sedir + burbon) kokusunu alabilecek ve çene çizgisindeki kirli sakalın gölgesini görebilecek kadar yakınlaştı. *Senin için yapmamı mı istersin, yoksa sana ne yapacağını söylememi mi?*

Sertçe yutkunuyor. "Yapabilirsin."

Kadın yoldan çekilir ve adam sürücü koltuğuna atlar. Koltuğu ayarlıyor, aynaları kontrol ediyor ve arabasını park yerine doğru yönlendiriyor. Park eder, çıkar ve anahtarları kadının avucuna bırakır.

"Teşekkürler," diyor.

"Şimdi hatırladım," diyor. "Ehliyet sınavından kalmıştın."

"Başarısız olmadım, sadece birden fazla kez almak zorunda kaldım. Bu bir öncelik değildi," diye hayıflanıyor. "Olmam gereken bir yer yoktu."

Grant gülüyor. "Kaç kere?" Helen duraklar. "Üç."

Merdivenlerden çıkarken Grant başını sallar. "*Helen.*"

"SAT sınavlarıma odaklanmıştım!" Helen itiraz ediyor. Kapı açılır.

"Bakın," diyor Eve, parlak kırmızı örgü bir elbise ve kiraz küpeler takmış. "Grant ve Helen burada. Tom! Grant ve Helen birlikte buradalar. Ve getirmişler-"

Grant şekerle kaplanmış bir turtta tutuyor. "Böğürtlenli turtta." Helen kızarır. "Bir şey getirmeyi unuttum."

Eve onları evin içine çekerken, "Sorun değil, zaten çok fazla eşyamız var," diyor. Tom iki fincan getirirken böğürtlenli turtayı masanın üzerine bırakıyor. "Böğürtlenli turtta getirmişler."

"Grant yaptı. Ben sadece berbat bir misafirim," diyor Helen.

Grant, "Evet, Tanrım, Helen, turtamdan kendine pay çıkarmaya çalışmayı bırak," diyor.

Tom ikisine de birer kupa uzatır. "Size sıcak elma şarabı. Çok az alkollü."

Yaklaşık bir saat sonra Helen elma şarabının verdiği sıcaklıkla Nicole ve randevulaştığı Ben ("havalar ısınır ısınmaz terk edeceğim adam") ile sohbet etmektedir. Ben, Nicole'e göre şaşırtıcı derecede *normaldir* ve Helen, Ben'in ona bakışlarından ona vurulduğunu ve onun için tamamen yanlış olduğunu anlayabilir.

"Forest Falls'a kadar gittiniz ama Big Bear'a gitmediniz mi?" diyor. "Bir ara birlikte bir gezi yapmalıyız. Belki Şubat'ta."

"Bana bunlardan bir tane daha getirebilir misin?" Nicole boş bir sıcak elma şarabı bardağını onun eline sıkıştırır ve o da itaatkâr bir şekilde çekip gider. Helen'a başını sallar. "Ben'le Büyük Ayı'ya gitmiyoruz."

Titriyor.

Helen gülümser. "İyi görünüyor."

"Evet, kesinlikle," diyor Nicole. "Annemin çıkmamı isteyeceği biri. Yemin ederim tanıştığımızda daha çok işkence görmüş gibiydi. İstersen onu alabilirsin."

Helen gülüyor. "Sanırım iyiyim."

"Kimseyi getirdin mi?" Nicole etrafına bir göz atarak soruyor.

"Hayır," diyor Helen. "İnsanlarla tanışmaya ara verdim." "Aferin sana," diyor Nicole. "İyi bir arkadaş tavsiyesine ihtiyacın olursa vibratör, seni yakaladım."

"Teşekkürler," diyor Helen, Tom ve Eve'in çocuklarına bakarak. "Oda bittikten sonra Los Angeles'ta kalmayı düşünüyor musun?"

"Çekimler için buralarda olacağım," diyor. "Ve sonra Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsunuz?" Grant, elinde bir dilim turta ve iki Çatal. Ben döner ve Nicole'e bir bardak elma şarabı daha uzatır.

Nicole, "Dizi biter bitmez Doğu Yakası'na kaçıp kaçmamayı tartışıyor," diyor. "Çünkü Los Angeles'tan, güneş ışığından ve biz Hollywood elitlerinin temsil ettiği her şeyden nefret ediyor."

"Los Angeles'ı seviyorum," diyor Helen. "Aslında düşündüğümde de fazla. Kendimi her zaman bir Doğu Yakası insanı olarak gördüm. New Jersey'de büyüdüm, New Hampshire'da okula gittim, fırsat bulur bulmaz New York'a taşındım. Gardırobumun yüzde doksanı yılın sadece yüzde onunda burada çalışıyor."

Grant'ten bir çatal alıyor ve böğürtlenli turtadan bir ısırık alıyor.

Grant omuz silkerek, "Yeni kıyafetler al," diyor.

"Ayrıca havayı da özleyeceğimi düşünüyorum."

Nicole, "Bu benim katlanmam gereken büyük bir çile," diyor. "Ben kış insanıyım, kışın olduğu yere aitim. Yemin ederim, günün birinde yine de siktir olup Kanada'ya taşınabilirim."

"Yine de hava durumuna arabayla gidebilirsiniz," diyor Ben. "Ve eğer Doğu Yakası'ndan geliyorsanız, her zaman geri dönebilirsiniz."

"Bu yıl geri dönüyorsun, değil mi?" Grant öyle diyor.

"Mm," diye başını sallıyor Helen. "Sadece birkaç ay geçtiği için söylemeyecektim ama annem aradı ve ... tatiller ailem için zor geçiyor."

Grant'in yüz ifadesi titriyor ve onu bir konuda rahatlatmak için garip bir dürtüye diremiyor.

Boğazını temizliyor. "Hangi havaalanından uçuyorsunuz?"

"LAX?"

"Çaylakça bir hareket," diyor. "Mümkünse her zaman Burbank'tan rezervasyon yaparım.

iç hat uçuşları. Bekleme süresinin yarısı - dünyadaki en sevdiğim havalimanı." Helen gülüyor.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Lisedeyken Grant Shepard'ın dünyadaki en sevdiği havaalanını bileceğimi hiç düşünmezdim."

"Liseye birlikte gitmişler," diye açıklıyor Nicole kupasını Ben'e doğru uzatırken. "Güya hiç sevişmemişler bile, gerçi buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

Helen böğürtlenli turtayı yerken boğulur. Grant ona tokat atar.

"Onu utandırmayı bırak, Nicole," diyor. "Yoksa ikinci yıl bahar tatilini sana asla anlatmayız."

"Haha," diyor Helen zayıf bir sesle.

"Vibratörler hakkında söylediklerimi unutma," diyor Nicole. "Çok oyunculu oyunlar için de tavsiyelerim var."

İki saat sonra Helen kimseye veda etmeden sıvışmaya çalışır. Uçağı yarından sonraki gün ve o hâlâ valizini hazırlamamıştır. Koridorda ilerlerken ön kapı açılır ve elinde bir torba buzla Grant belirir.

"Dışarıdaydılar, ben de kaçtım," diye açıklıyor. Gözleri kızın üzerinde geziniyor, ceketini ve çantasını inceliyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Helen başını sallar. Sanki bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi kapı aralığında duraksıyor. Onun yerine, "İyi geceler o zaman." der.

Kapıdan çıkarken insanların arkasından onun adını haykırdığını duyar ve bu, geçmişî dikiz aynasında ne kadar uzakta bırakılırsa bıraksınlar, bazı şeylerin asla değişmeyeceğini hatırlatır.

Grant, LAX'in 7. Terminali'ne tek el çantası ve gece yarısından önce öyle ya da böyle bu lanet şehirden bir uçağı binmek için acımasız bir kararlılıkla gelir. Burbank'ten kalkan ilk uçağına kaçırdıktan sonra çünkü yaşlı komşusunun kaçan kedisini verandanın altından çıkarmak için yardıma ihtiyacı vardı ve ardından ikinci uçuşu

Teksaş'ta fırtına çıkınca LAX'ten Newark'a direkt uçuş rezervasyonu yapar ve bir daha asla Noel haftasında uçmamaya yemin eder.

Taksicisine bahşış verip güvenlik kontrol noktasına yöneldiğinde saat öğleden sonra dördü biraz geçiyordu, ancak havaalanı güvenliğinden geçmek için sıranın ikinci bir binaya kadar uzandığını fark etti. *Tabii ya.*

Nihayet güvenlikten geçip kapısına yöneldiğinde saat altıyı geçmiştir. Midesi yemek vaktinin geldiğini söylüyor ama bugün üçüncü bir uçuşu kaçırsa lanetlenecek.

27B kapısına doğru kararlı adımlarla ilerlerken, "Grant? Grant Shepard!"

Helen'i görmek için döner. Terminalin şarap barında oturuyor, yumuşak, gri, rahat bir seyahat kıyafeti giyiyor. Adını söylediği için yanakları hafifçe kızarmış ve *o* olduğu için şaşkın bir zevk duyuyor. Sonra kaşlarını çatıyor - uçuş planları hâlâ berbat olabilir.

"Uçağımı kaçırdım," diyor saatini kontrol ederken. "Sonra iptal oldu. Şimdi buradayım. 27B'ye gitmem gerekiyor. Uçağa biniş-

"İki saat," diyor. "Gecikti."

Yüzünde tam bir yıkım ifadesi olmalı, çünkü yanındaki koltuğa vuruyor ve bir tur daha sipariş ediyor.

"LAX'ten uçmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor kadının uzattığı şarabı bitirirken.

"O kadar da kötü değil," diyor etrafına bakarak. "İyi bir Wi-Fi ve çok sayıda priz var."

"Ve aşırı pahalı yiyecekler, bir kontrol noktasından diğerine gitmek için kilometrelerce yürümek ve sadece paranızı almak için var olan milyonlarca dükkan

Burada kapana kısıldın," diye

homurdanıyor. "İyi seyahat edemiyorsun, değil mi?"

"Mümkün olduğunca bundan kaçınmaya çalışıyorum."

"En son ne zaman eve gittin?"

"Evim Los Angeles," diyor menüyü incelerken ve otuz iki dolarlık bir pizzaya kaşlarını çatarken. "Ama genellikle iki yılda bir dönüyorum."

Bir hamburger sipariş eder ve telefonunu kontrol eder. Havayolu şirketinden gelen üç mesaj dışında yeni bir şey yok.

"Herkesi görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Grant omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

"Bu şaşırtıcı," diyor Helen, aşırı pahalı bir crème brûlée'yi mideye indirirken. "Ben-"

"Ne yani, eski futbol arkadaşlarımla bir bodrum katında zafer günlerimi yeniden yaşamayı sevdiğimi mi?" Grant kaşlarını kaldırdı. "Bana biraz kredi ver, Helen."

Bir peçeteyle ağzını siliyor. "Hep arkadaş kaldığınız izlenimini edinmiştim," diyor. "Facebook'tan falan. Sanki her yıl o eski kalabalıkla takıldığınıza dair bir gönderi görüyordum."

Grant ona alaycı bir gülümseme veriyor. "Beni takip mi ediyordun?"

Helen alay ediyor. "Demek istediğim eve gittiğimde öyle olmuyor."

Grant kaşlarını çatar. Onun küçük kasabalarında yalnız olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyor. "Eski arkadaşlarımla görüşmeye devam ettim," diyor. "Kevin Palermo atar

Şehre geldiğimde genellikle katıldığım bir yeni yıl partisi. Ve diğerlerinden birkaçını da o zamanlar görüyorum. Ama son birkaç yıldır, sanki . . .

hayatları farklı yönlere doğru ilerliyor. Hepsi evleniyor, çocuk sahibi oluyor, ev alıyorlar."

"Bir eviniz var," diyor.

Grant gülüyor. "Evet, Silver Lake'te iki yatak odalı bir bungalov. İki dönümlük arka bahçesi olan ve aileyle birlikte büyüyecek dört yatak odalı bir koloni değil."

"Hiç onların sahip olduklarına sahip olmayı dilediniz mi?"

Grant soruyu düşünüyor. "Bir gün evlenmek istiyorum. Bir ailem olsun. Ama şimdi değil."

"Yaban yulafları ekmekle çok meşgulüm," diyor bilgece, bir kadeh şarap daha yudumlar.ken.

"Yulaflarımı bu işe karıştırma," diyor adam ve kadın gülüyor. "Hayır, ben sadece ... Kendim üzerinde yapmam gereken bazı çalışmalar var. Ben bazı şeyleri çözene kadar birinin tüm bunları kalıcı bir şekilde üstlenmesinin adil olacağını sanmıyorum."

Helen'in değerlendiren gözlerinin onu sıcak bir şekilde süzdüğünü hissediyor.

Dudaklarını büzerek mırıldanıyor: "Bunların hepsine katlanıyorum, değil mi?" Adam kaşlarını kaldırıyor ve kadın kuru bir sesle şarap kadehine dönerek, "Eminim Los Angeles'taki kadınlar buna pek aldırımıyordur," diyor.

Adam kıkırdıyor ve kadının ağzının kenarı seğiriyor ve adam bunun düşündüğü anlama gelip gelmediğini merak ediyor.

"Yine de anlıyorum," diyor Chardonnay'sine doğru. "Annem her fırsatta bana arkadaşlarının çocuklarının düğünlerinin fotoğraflarını gönderiyor. Torunlarını kucağına almak için hâlâ buradayken torunları hakkında pek

de ince olmayan bir imada bulunuyor."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Bu konu hakkında çok düşündüm. Yazar arkadaşlarımın çoğu ya evli ve çocuklu ya da yumurtalarını donduruyor. Eskiden anneliğin kaçınılmaz olduğunu düşünürdüm ama düşündükçe bilemiyorum." Başını öne eğiyor. "Sanırım beni hiç istememiş birinden sorumlu olmaktan korkuyorum. Ve bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

O sırada aşağı bakar ve Grant'in aklına Helen'in özel hayatı hakkında pek bir şey bilmediği gelir. Helen'in onu evde bekleyen birinden bahsettiğini hiç duymamıştır.

"Güncel bir beklentiniz yok mu?"

"Hayır," diyor ve bu konuda herhangi bir şey hissedip hissetmediğini anlayamıyor. "Peki ya Ian Rhymer?" diye soruyor. "Hâlâ ortalıkta dolaştığını duydum."

Dunollie."

Helen gülüyor. "Biliyorum, şehre geldiğimde genellikle onun pizzacısına uğrarım."

Ama son sınıfta Mohawk saç yaptırdı ve ben bunu asla atlatamadım."

"Çok sığ," diye sırtıyor Grant.

"Peki ya sen?" Hamburgerini bitirirken ona bakıyor. "Eve döndüğünde hiç eski sevgililerinden birine uğruyor musun?"

Adam başka tarafa bakar ve kadın sevinçli bir şokla adamın koluna vurur. "Öyle! Memleketten bir seks arkadaşın var!"

"Başka bir şey hakkında konuşalım," diyor. "Noel için ne yapıyorsun?"

Helen kıs kıs güler. "Bahse girerim kim olduğunu tahmin edebilirim. Brittany Clark. Hayır, bekle, Desiree Evans."

"Desiree geçen yıl evlendi," diyor eşit bir şekilde. "Ona güzel bir kart ve balayı fonu için para gönderdim."

"Şu diğer kız kimdi, hani son sınıfta bir anlığına birlikte olduğun, şu kaküllü olan-"

"Lauren," diyor sessizce. "Lauren DiSantos."

"Doğru, o," diyor Helen. "Onu hep unutuyorum çünkü o bir amigo kız değildi. Bu o, değil mi?"

Hâlâ Kaliforniya topraklarındayken Lauren ve Dunollie, New Jersey hakkında konuşmak garip geliyor. Bunu düşününce biraz kaşınıyor, kötü bir insanmış gibi hissediyor ve burada kimi hayal kırıklığına uğrattığından emin değil. Belki Lauren'i. Gerçi onun New Jersey dışında konuşulmasına aldıracağını sanmıyor. Belki de sadece kendini hayal kırıklığına uğratiyordur.

"Onu bir süredir görmedim," diyor dürüstçe. "Ama bu yolculukta onu görecek misin?"

Kayıtsızca bir omuz silkiyor. "Nasıl başladı?" Helen soruyor.

"Bilmiyorum. Üniversitedeyken kış tatili için evdeydim ve o da bana eşlik etmesine aldırmadı," diyor. "Neden bu kadar merak ediyorsun?"

Helen, "Bu biraz romantik, berbat bir şekilde," diyor. "Sen büyük başarılarla imza atan memleketli çocuksun, o ise her Noel'de eve dönmeni bekleyen ve bu kez temelli kalmanı uman lise aşkın."

"Yansıtmayı bırak," diyor, bir parça kızgınlık hissederek. Lauren onu beklemiyor ve umut etmiyor; ikisi de ne olduğunu biliyor.

"Çok fazla soru sormuyor ve bu hoşunuza gidiyor ama bunun nedeni yılın geri kalanında sizi Google'da aratması."

"Dur," diyor. "Lauren gerçek bir insan, yumruklayacağımız senin karakterlerinden biri değil."

Helen kederli görünüyor ve onun gözlerindeki o yaralı bakışa neden olduğu için kendini tekmelemek istiyor.

"Özür dilerim," diyor. "Haklısın, bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil," diyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Liseden insanlarla zor zamanlar geçiriyorum," diyor sonunda.

"Biliyorum," diyor ve ona dönüp baktığında, o da ona bakıyor.

"O zamanlar kendimi pek sevmezdim," diyor. "Ve o zamanlar beni tanıyan insanları gördüğümde, beni hala aynı şekilde gördüklerinden endişeleniyorum. Bu yüzden

Kafamda onlar hakkında kötü hikayeler uyduruyorum ve önemleri azalıyor ve bunun bir önemi yok çünkü onları bir daha asla göremeyeceğim."

Bunun üzerine ağzının kenarı kalktı.

"Benim hakkımda kötü hikayeler uydurmak zorunda değildin, değil mi?"

Cevap vermek zorunda kalmaktan kurtulur, çünkü bir anons onlara gecikmeli uçuşlarının şimdi gerçekleştiğini söyler.

Uçakta Grant, yanındaki yaşlı kadını Helen ile yer değiştirmeye ikna eder.

"Arkadaşım ilk kez uçuyor ve çok gergin" diyor.

Kadın mutlu bir şekilde kabul ediyor, *sevimli* bir şeyler söylüyor ve Helen onun yanındaki koltuğa otururken gözlerini deviriyor. "Egon uçarken gerilen kişi olmayı kaldıramadı, ha?"

Grant omuz silkiyor. "Pencere mi koridor mu?"

Helen pencereyi tercih ediyor. Yerden ayrıldıkları anı görmek için kanadın üzerinden bakmayı seviyor.

"Bana uyar. Tuvalete gitmek için insanların üzerinden geçmekten nefret ediyorum" diyor Grant.

Helen'in terminalden aldığı atıştırmalıkları paylaşırlar ve birbirlerinin uçuştaki ilk medya seçimleri hakkında atıştıktan sonra - onun için *Die Hard* ("çok bariz") ve onun için *The Great British Bake Off* ("yemeğin tadını alamıyorsan ne anlamı var?")- aynı şeyi izlemeye karar verirler.

"Bu filme bayılıyorum," diyor ve bir kulaklığı sol kulağına takarken diğerini alıp sağ kulağına yerleştiriyor.

"Bu bir klasik," diye katılıyor. "Ve bir Noel filmi, her ne kadar kimse onu Noel filmi olarak görmese de."

Üç küçük fare ekranda belirip kitabın ilk bölümünü anlatırken *Bebeğim*, Helen uçakta verilen ince battaniyenin altına daha da gömülür ve kendini *rahat* hissetmeye bırakır. Animatronik bir domuzun maceralarına dalmış görünen Grant'e, kolayca yakalanmadan onu inceleyebileceği kadar dikkatli bakar.

Bu açıdan daha genç görünüyor, kız onun içindeki gençliği hala görebiliyor.

Bunun gibi. Son on haftasını birlikte geçirdiği Grant Shepard zeki ve komikti ve karizmasını bir zırh gibi taşıyordu. Şimdi yanında oturan Grant daha az temkinli, daha az yorgun, biraz seyahat yorgunu ve bir şekilde daha az kendini beğenmiş görünüyor.

bilinçli ve daha kolay memnun.

Saçmalama, diye kendini uyarıyor. *Bu aynı Grant, sadece bir tane var.*

"Aslında en çok kötü kediye seviyorum," diyor. "Onun filmi nerede?"

Helen güler ve dikkatini ekrana yönlendirir. Adamın sağ kolunun sıcaklığı rahatlatıcı bir şekilde sol omzuna baskı yapıyor ve midesi komik bir takla attığında türbülansı suçluyor.

Chicago'da bir yerde ve *Babe: Pig in the City'nin* yirmi dakikasında Helen uykuya dalar. Grant bunun uyuyan bir Helen'le ilk yakınlığı olmadığını tahmin ediyor ama ilk kez Helen'in hafif çatık kaşlarla uykuya dalışını fark edecek kadar yakın oluyor. Sanki rüyalarında bile onaylamadığı, biraz *daha iyi* olması için dürtüklenebilecek bir şeyler buluyormuş gibi. Helen'a çok benziyor.

"İçecek?" Uçuş görevlisi gürültülü arabasını koridorlarının yanına itiyor ve adam onu sessizce uğurluyor.

Helen başını koltuk başlığına çevirirken kaşlarını çatıyor, göğsünün çatlaklarına sürünen ve onu garip ve alışılmadık bir özlemle dolduran yumuşak, sızlanan bir "*Hmmph*" sesi çıkarıyor.

Bu yüzden orta kolçaktan paylaştıkları kulaklıkları sessizce çıkarıyor. Kızın başı yana kayınca, adam kolunu hafifçe yana kaydırıyor ve kız onun omzuna düşüyor. Sonra yanağını çeviriyor ve hafifçe içine gömülüyor. Adam burnunu saçlarına sokma dürtüsüne direniyor -sapık bir *sürünge* olma, Shepard- ve bunun yerine önündeki koltuk arkalığında Kindle'ını çıkarıyor.

Pilot telsizden Newark'a alçalmaya hazırlandıklarını anons ettiğinde aynı paragrafı yirmi kez okuduğundan emindir.

"Hm," diyor boynuna doğru.

"İniyoruz," diye cevap veriyor, hafifçe başını ona doğru sallayarak.

Kadının bilincinin yerine geldiği anı neredeyse hissedebiliyor; vücudundaki sıcak, yumuşak uyku yerini Helen Zhang ile özdeşleştirdiği keskin bir durgunluğa bırakıyor.

Kabinin ışıkları yanar ve kadın aniden başını kaldırır. Adamın omzuna bakar. Adam nefesini tutar.

"Boktan bir yastıksın Shep," diyor sonunda, boynundaki bir çatlağı düzeltirken esniyor.

Gülüyor. "Salyaların akıyor," diye karşılık veriyor. "Sana kuru temizleme faturamı gönderiyorum."

Gemiden inerler ve Grant dişlerini fırçalamak için tuvalette dururken onun çantalarına göz kulak olur.

Helen aynadaki yansımasına bakıyor ve New Jersey'de olmanın saçlarını daha donuk, yüzünü daha yorgun ve çizgili gösteren bir şey olup olmadığını merak ediyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve boşuna bir hacim yaratma çabasıyla bir yöne, sonra diğer yöne çeviriyor.

Unut gitsin, diye kendini uyarıyor. Önemli olan hiç kimse seni böyle görmeyecek.

Grant'in onu uçakta nasıl gördüğünü düşündükçe utancından boynunun kızardığını hissediyor - o muhtaç, salyaları akan

omzundaki su birikintisi. Bilinçli beyni tekrar devreye girmeye başladığında, sinapslarının enerjik hatırlatıcıları ateşleme şeklini, duyularını dolduran tanıdık sıcaklık ve sedir kokulu tıraş losyonunun ilk hissini unutabilmeyi diliyor: *Bu Grant Shepard'ın kokusuyla kozalanıp uyuduğun ilk sefer değil!*

"Durman gerekiyor mu?" diye soruyor, onu su çeşmesinin yanında beklerken bulduğunda.

Başını sallar ve birlikte uzun koridorda bagaj alım yerine doğru yürürler.

"Kontrol edilmiş çantalarınız var mı?"

"Sadece bir tane," diyor ve adam başını sallıyor.

Bagaj alımını tararken onunla birlikte bekler. *Kendileriyle* yer değiştiren kadının yanından geçerler - çok sevimlidir - ve onun kocası ve oğluyla yeniden bir araya geldiğini görürler.

"Bu o," diyor, el çantasına uyan nane yeşili büyük bir valizi göstererek.

Grant öne eğilir ve hızlı, kararlı bir hareketle onun için çıkarır.

"Teşekkürler," diyor.

Taksi duraklarının tabelalarına göz atıyor.

"Eve nasıl gidiyorsun?" diye soruyor.

"Taksi," diyor. "Annemler muhtemelen şimdiye kadar uyumuşlardır ve bende anahtar var. Sende var mı?"

"Aynı," diyor.

İkisi de hareket etmiyor. Her adımda biraz daha geçmişe gittiklerini fark eder. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca geliştirdikleri kolay şakalaşmadan daha da uzaklaşıp, bir dünyaya geri dönüyorlar.

Grant Shepard'lar ve Helen Zhang'ların bırakın kulaklıklarını ve kolçaklarını paylaşmayı, bakışlarını bile birbirlerine yöneltmek için hiçbir sebepleri yok.

Bu düşünce nedense onu dayanılmaz derecede üzüyor.

"Yola çıkmalıyız," diyor ve taksi sırasına doğru yürüyorlar.

Sessizce beklerler; adam telefonunu kontrol eder, kadın da kendi telefonunu. İkisinin de bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamıyor - birileri görürse diye, yoldan geçen hiç kimsenin kaldırımındaki bu iki yakın yabancıyla ilgili ilginç bir şey fark etmemesi önemli diye.

Taksi sırasının önüne ilk o ulaşır ve şoför onu Bagaja. Helen döndüğünde Grant'in kaşlarını hafifçe çatarak onu izlediğini görür.

"Peki," diyor sonunda. "İyi tatiller."

Başını salladı. "Sen de." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Sıkılırsan ara."

"Ha," diyor kız. "Tamam."

Sonra taksiye biner ve araç onu Grant Shepard'dan ve onun güçlü, sıcak omuzlarından daha da uzaklaştırarak uzaklaşır.

On

Gerçek şu ki, Helen tatil için eve gelmekten nefret ediyor.

Bu konuda çok fazla suçluluk duyuyor ve bu da ona yardımcı olmuyor. Michelle'in çalışma odasına dönüştürölen eski yatak odasında onun için bir anıt var ve Helen'in evi ziyareti sırasında her zaman ilk durağı orası oluyor. Ailesinin Michelle'in yatak odasını değıştirmeye karar verdiğı o ilk yıl hakkında hiçbir fikri yoktur ve Helen hala yaz tatili için eve geldiğinde uzun süredir kapalı olan kapının aniden açılıp daha önce hiç görmediğı bir odaya girdiğini görmenin yarattığı sarsıntıyı hatırlıyor.

Değıştirmeden önce neden sormadılar? Michelle'in adına sinirlenmişti. *Seni bundan korumalıydım.*

Duvarlar temiz beyaz IKEA kitap raflarıyla kaplı: Soldaki ilk raf organik kimya ve Çince sınavlara hazırlık ders kitaplarıyla dolu.

Seksenli yıllardan kalma kitaplar - ebeveynlerinin lisansüstü çalışmalarının kalıntıları. İki kitap rafı dolusu geniş bir bölüm Helen'in kendi romanlarına ayrılmış, her sırada Ivy Papers serisindeki her kitabın en az bir düzine kopyasının yanı sıra çeşitli çeviriler ve özel kitap kulübü baskıları bulunuyor. Altında

Odadaki bir pencerede, daha kısa bir rafta Helen ve Michelle'in aralarında paylaştıkları küçük kitap koleksiyonu yer alıyor - babalarının çocukken onlara okuduğı bilim kurgu klasikleri ve kendi dikkatlice düşündükleri Scholastic Kitap Fuarı satın alımlarının bir kombinasyonu - ve bu kısa rafın üstünde

gümüş çerçeveli düzgün bir sıra fotoğraf var: merhum büyükanne ve büyükbabalar ve Michelle.

Helen iki çubuk tütsü yakar ve eğilir, sonra yavaş yavaş yanan tütsüyü Michelle'in portresinin yanındaki bekleme kabına yerleştirir. Tütsünün baş döndürücü kokusu, dumanında her zaman bu ritüeli ilk

kez yaptığı zamanın anısını canlandırır - Michelle'le birlikte, on iki ve on iki yaşlarında Çin'i ziyaret ederlerken

on. Kırsal kesimde uzak akrabalarının yanındaydılar ve Hiç tanımadıkları uzun zaman önce ölmüş insanlara saygılarını sunmak için, hareketli bir mutfaktaki şömine anıtında. Helen ciddi bir ifade takındığını ve ne yaptığını biliyormuş gibi davrandığını, Michelle'in de yaşlı akrabaları arka planda onaylarcasına gıdıklarken onun hareketlerini dikkatle taklit ettiğini hatırlıyor.

Burada olsaydın, bir barda sohbet ediyor olurduk.

Helen'in hayal etmekte en çok zorlandığı şey, eğer her şey normal olsaydı, bugünkü kız kardeşidir. Sanki beyni tökezliyor, her seferinde aniden şaşkına dönüyor: *Bu son, hayal edilebilir şeylerin şehir sınırlarını terk ediyorsun.*

Michelle gelecek yıl otuz yaşına basmayı bekliyordu ama bu nasıl bir şey olurdu? Bekar mı olacaktı yoksa muhtemelen evli mi? Evcil hayvanı olur muydu? Hangi şehirde yaşayacaktı? Evi nasıl görünürdü? Helen bunların hiçbirini hayal edemiyor - her varsayım yarım yamalak ve kâğıt gibi ince geliyor, yarattığı tüm kurgusal karakterlerden daha az gerçek.

Gerçek Michelle burada olmak istemedi.

Helen pencere kenarındaki bir koltuğa oturur ve bir kitap seçer: *Wildfell Hall'un Kiracısı*. Eve yaptığı son yolculukta kaldığı yerden okumaya devam eder. Bazen, Michelle'in de bir zamanlar nerede bıraktığını anlatan, kulağı küpeli bir sayfa ya da altı çizili bir pasaj bulur. Helen onların kitaplarını okudu.

tüm koleksiyonu iki kez paylaştı (bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı).

Diğer eve dönüş rutinleri bundan sonra sıradan olacak. Anne Helen'in ziyareti öncesinde her zaman yerleri cilasına kadar fırçalar ve ne zaman gelirse gelsin onu karşılamak için Helen'in en sevdiği ev yemeklerinden oluşan bir yemeği hazır bulundurur. Babam daha huysuzdur -genellikle eve gelişinin ikinci gününde sohbetleri biter ("İşler nasıl?" "Başka bir Çinli yazar hakkında bir makale gördüm ...")- ama Helen onları hayat ve iş hakkında bilgilendirdiğinde onaylayarak homurdanır.

Sadece iyi şeyleri paylaşıyor - bir kitap duyurusu, olumlu bir haber eleştiri, dizinin gelişimiyle ilgili haberler, arkadaşlarıyla bir yazı inzivası. Onların gözlerindeki *endişeli* bakıştan nefret ediyor; bu ona ebeveyn endişesiyle boğulmuş bir çocukluğu hatırlatıyor ve ona, kaldırım ayaklarının altındaki California sahiline dönüşene kadar koşmak, koşmak ve koşmak istemesine neden olan yünlü, klostrofobik bir his veriyor.

Helen yıllar boyunca çıktığı erkeklerin hiçbirisiyle onları tanıştırmamıştır. Onlara bir ayrılıktan bahsetmek zorunda kalma düşüncesi o kadar imkansız bir kavram ki, gülünç.

Yazar gruplarındaki beyaz arkadaşları bunu yadırgarken, Asyalı arkadaşları genellikle başlarını sallayıp üzüntülerini dile getiriyorlardı.

"Ama hiç mi? Bir tane bile mi?" Elyse kocaman gözlerle haykırmıştı.

Pallavi, "Parmağında bir yüzük olduğunda buluşabilirler," demişti, el sallayarak. "Yoksa ne anlamı var ki?"

Elyse, *amacın* ebeveynlerinizin hayatınızda neler olup bittiğini bilmesi olduğunu söylerdi. Ama Helen hayatına sadece ebeveynleri için çok özel bir pencere açmış. *Oraya bakmayın, manzara o kadar iyi değil*, der, perdeleri dağınık bir dördüncü randevunun, başarısız bir durum ilişkisinin, kötü bir ayrılığın ve sarhoş bir gecenin üzerine çekerdi. Kötü haberleri kışın meşe palamutları gibi biriktiriyor ve nihayet darbeyi yumuşatacak iyi haberler aldığı anda bunları küçük dozlarda dağıtıyor. "Revizyon zor oldu ama sonunda teslim ettim ve editörüm bayıldı!" "Elyse'den bir süredir haber alamıyordum ve bana kızgın olduğunu düşünüyordum ama meğer ilk çocuğunu bekliyormuş ve herkese sürpriz yapmak istemiş!"

Bir keresinde terapisti ona, hayatını ebeveynleri için çerçevelediği dikkatli küçük yolları anlatırken "Başkalarının duyguları için çok fazla sorumluluk hissediyorsun" demişti.

Bunun doğru olduğunu varsayıyor. Annesinin eklemeleri, alışveriş merkezine giderken 22. Yol'un o kısmında araba kullandıklarında direksiyonu tutmaktan hâlâ bembeyaz kesiliyor. Helen bir keresinde cesurca neden başka bir yere taşınmadıklarını sormuştu. iki Zhang kardeşin dünyada dolaşması gerektiğini biliyordu.

"Ne anlamı var ki?" Annem söylemişti. "Burayı biliyoruz ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak ve her şeyi yeniden öğrenmek için çok yaşıyoruz.

Ayrıca, kız kardeşin de burada."

Helen, Michelle'in hayaletini kastetmediğini biliyor. Annesi her türlü batıl inanca karşıdır. Michelle'in cesedinin burada, Dunollie, New Jersey'nin sınırını komşu ilçelerden ayıran dağın diğer tarafındaki tepenin üzerindeki mezarlıkta olduğunu kastediyor.

Helen, Michelle'in hayaletini burada hissetmeye çalışarak çalışma odasına bakar.

Hiçbir şey.

Eve dönüşünün üçüncü gününde, Noel arifesinden bir gün önce, Helen annesine bu gece yemek yapmamasını söyler. Rhymer's Pizzeria'ya gider ve tezgahın arkasındaki sivilceli gençten iki büyük pepperoni pizza ve bir paket sarımsaklı düğüm sipariş eder. Birkaç dakika sonra, ilk öpücüğü Ian Rhymer mutfaktan çıkar, gözleri sürekli gülümsemesiyle kırıışmış, kollarını kucaklamak için uzatmıştır ve Helen sevinçle ona sarılır.

"Bu benim ünlü yazar arkadaşım," diyor Ian. "Duyduğuma göre Los Angeles'a taşınmışsın ve artık Hollywood'un önemli isimlerinden biriymişsin."

Helen homurdanıyor. "Şu anda bir çizgi film gibi konuşuyorsun," diyor. "Hollywood kodamanı, siktir git."

Ian sırtıyor ve onunla birlikte oturmak için bir sandalye çekiyor. "Sanki uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. Hayatında neler oluyor?"

"Hayatım her zamanki gibi" diyor. "Yazmak, yazdıklarımın nefret etmek, gözden geçirmek, kendimi bir dahi olduğuma ikna etmek, sonra her şeyi yeniden yapmak. Bana hayatından bahset."

Ian başını sallıyor. "Hayır, o kadar kolay kurtulamazsın. Ülkenin öbür ucuna, pizzanın bile iyi olmadığı bir yere taşındınız. Sen nasılsın?"

"Gerçekten mi? Ailemden ne kadar uzakta olursam o kadar mutlu oluyorum."

Bunu kibarca söylüyor, gençken birbirlerine söyleyecekleri türden şaka yollu bir şey. Ama gerçekten ciddi mi?

"Demek orayı seviyorsun."

Helen Santa Monica'daki evini, sabahları uzun yollarda dinlediği podcast'leri, parlak mavi gökyüzünü ve palmyeleri düşünüyor. Yazarlar odasına doğru yürürken ağaçların ve stüdyo alanındaki kamyonların boşaltma sesleri duyuluyor.

"Evet," diyor.

"Bu harika Helen," diyor Ian. "Seni mutlu görmek çok güzel."

Helen gülümsüyor, sonra onu dürtüyor. "Peki ya sen? Sen bir *aile babası*sın

Şimdi."

Sırtıyor ve ona fotoğrafları göstermek için telefonunu çıkarıyor.

"Deanna gelecek yıl ikinci bir çocuk yapmayı umuyor," diyor. "Ama şu küçük tüy yumağına bakın.

Doğduğunda o kadar çok saçı vardı ki Dee neredeyse gülerek ağlayacaktı."

Helen pizzaları ve sarımsaklı düğümleri arabasına taşıırken, babalığın Ian Rhymer için ne kadar anlamlı olduğunu düşünür. O sıksa bir çocuk değil.

Artık onu kütüphanede öpmek için pist çalışmasını kesiyor; şimdi daha sağlam ve güvenilir görünüyor.

Sanki büyümüş gibi, diye düşünüyor ve acı tatlı bir şeyin sızısını hissediyor.

Otoparka ulaştığında tanıdık bir ses "Hey," diye sesleniyor.

Döndüğünde Grant'in otoparkın karşısında, tanımadığı gri bir CRV'nin yanında durduğunu görür. Bir cıvıltıyla kapıları kilitlemek için anahtarları tıklıyor.

"Merhaba," diyor pizzaları arabasının kaputuna yerleştirirken. "Seni burada görmek ne güzel."

Adam onun eski moda ifade tarzı karşısında biraz eğlenmiş görünüyor ve kadın da ormanın içinde kaybolmak istiyor.

"Ne aldın?"

"Pepperoni. Ve sarımsaklı düğümler" diyor.

"Burada daha önce hiç sarımsak düğümü yememiştin," diyor. "Denemelisin."

Grant gökyüzüne bakar. Koyu bir açık gri. "Sanırım daha sonra kar yağacak," diyor.

O da boynunu büküp yukarı bakıyor. "Sanırım dağın diğer tarafında kar yağmaya başladı bile."

"O zaman pizza siparişimi hemen versem iyi olur," diyor. "Pizzalar soğumadan eve gitsem iyi olacak" diyor.

Başını sallar ve pizzacıya doğru yönelir. Dışarıdaki kaldırımında duraklar ve ona el sallamak için döner. "Seni görmek güzel," diyor.

"Sen de," diyor ve arabasına biniyor.

Şehirde olduğunu daha önce öğrenseydim iyi olurdu.

Grant telefonunda Lauren'dan gelen ve henüz yanıtlamadığı mesaja bakar.

Çok meşguldü ve bunu ona söylerse annesinin onu anlayacağını biliyordu. Her gün annesini evlerinden alıp amcasının bir sonraki kasabadaki evine götürüyor, Fred Shepard'ın bodrumunda saatlerce eski aile fotoğrafları, biriktirilmiş makbuzlar ve mektuplardan oluşan kutuları ayıklıyordu - bir ömür boyu kağıt.

Annesi için duygusal bir iş ve Grant bazen Noel'den sonra tüm kutuları diğer çöplerle birlikte sokağa atıp bu işi bitirebilmeyi diliyor. Bunun yerine Lisa Shepard her resmi görmekte ısrar ediyor,

Gıdaklayarak ve mırıldanarak, arka planda yer alan her bir tanıdığının kim *olabileceğini* ona açıklıyor, *diye düşünüyor* ve iç geçiriyor.

Rutubetli bodruma bakarak, "Her şeyin sonunun böyle olduğunu hatırlatan korkunç bir şey," diyor. "Hepimizin sonunun geldiği yer. Ve sonra aileniz kutularınızı karıştırıyor, neyi saklayıp neyi atacağınıza karar veriyor."

Annesinin kardeşi bile değil. Fred, Grant'in babasının kardeşiydi ama Lisa her ikisiyle de komşu olarak büyüdü ve Fred hiç evlenmediği için onu aile tatillerinde, doğum günlerinde ve kutlamalarda bonus üye olarak ailelerine kattılar. "*Daha fazla sosyalleşmesi gerekiyor*," derdi Grant hep. Ebeveynler birbirlerine fısıldıyor.

Grant, Fred Amca'nın onların ilgisine içerlediğinden oldukça emindir ve Lisa'nın kardeşi yerine Fred'le evlendiği alternatif bir evren olup olmadığını birden fazla kez merak etmiştir. Grant üniversiteye gider gitmez dağılan (ya da belki de sadece görünüşe uymayı bırakan) bir evlilik yerine, herkes için bu şekilde daha iyi sonuçlanıp sonuçlanmayacağını.

Şehirde olduğunu daha önce öğrenseydim iyi olurdu.

Gerçek şu ki Grant eve dönüş yolculuğu sırasında Lauren'ı görmek istemedi. Onu en son görmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti (Grant yazın buradayken Lauren Aruba'da tatildegdi) ve Grant'in bir parçası şöyle düşünüyordu: *Bunun için çok yaşlanmadık mı?*

Bu ilişkinin bu kadar uzun sürmesini hiç istememişti. Üniversitede okurken eve döndüğünde vakit geçirmenin bir yolu olarak başlamıştı ve on yılı aşkın bir süre sonra Grant'in aklına bir şekilde bunun en uzun ilişkisi olarak nitelendirilebileceği geldi.

Her zaman ikisinden birinin ayrılmak için bir neden bulacağını, ciddi biriyle çıkmaya başlayacağını ya da kızın nişanlanacağını ve bunu Facebook'ta göreceğini düşünürdü. Bunun yerine, Dunollie onun için George Washington'ın bir zamanlar İngiliz birliklerini gözlemlediği varsayılan dağın zirvesindeki Washington Kayası kadar tanıdık bir simge haline geldi. Muhtemelen.

Nezaket duygusu, biraz suçlayıcı bir tonda olan mesajın cevapsız kalmasına izin vermez ve birkaç saat sonra, Dunollie'de saat ondan sonra açık olan tek barda Lauren ile buluşmak üzere evden ayrılır.

"Farklı görünüyorsun," diyor, bir kabinde karşılıklı oturlarken gözleri adamın saçlarından göğsüne doğru ilerliyor.

Aynı görünüyor, siyah saçları temiz bir at kuyruğuyla geriye toplanmış. Tayt ve sıcak tutan büyük boy bir kazak giyiyor.

"İyi görünüyorsun," diyor, söyleyecek bir şey ararken. "Nisan ayında bir maraton koştuğunu gördüm."

Gülümsüyor. "Ofisteki tüm kızlar kaydoldu," diyor. Dunollie'nin daha güzel bir bölgesinde bir dişçi muayenehanesinde çalışıyor ve mezuniyetinden beri orada olduğundan oldukça emin. "Yine de en iyi zamanı ben geçirdim."

Başını sallıyor ve içki siparişleri için bir garson geliyor.

Onunki her zamanki gibi iki vişneli amaretto ekşisi, onu öptüğünde tadı damağında kalacak kadar tatlı ve şekerli bir şey. Şu anda gerçekten içmek istemiyor -kendi içeceği konusunda utanmasın diye bir bira sipariş etmeyi düşünüyor, ama sonunda onun yerine kafeinsiz bir kahve sipariş ediyor.

Lauren kaşlarını kaldırdı. "İçki içmiyor musun?"

"Yarın erken kalkmam gerekiyor," diyor. "Fred Amca'nın eşyaları için depodan adamlar gelecek."

Lauren başını sallar. Ona bakarken başını öne eğiyor. "Bugünlerde görüştüğün biri var mı?"

Grant başını sallar ve küçük bir muhalif ses çıkarır. "Sen mi?" Lauren omuz silkiyor. "Kalıcı kimse yok," diyor.

Lauren'ın yanında rahat olduğunu fark etti. Vücudu haftalardır olmadığı kadar rahatlamıştı. Bu duygunun aşk olup olmadığını merak eder, sonra aklına Ian Rhymer'ın öğleden önce pizzacıya uğradığında ona ailesinin fotoğraflarını göstermesi gelir.

Helen'i otoparkta gördüğünü ve LAX'teki şarap barında Lauren hakkında konuştuklarını hatırlayınca kaşınmaya başlar.

"Hiç ... dilediğin oldu mu?" diye söze başladı, sonra düşündü ve yine de sormaya karar verdi. "Hiç daha kalıcı birini bulmayı diledin mi?"

Lauren gülüyor. "Neden, bana tuzak mı kurmaya çalışıyorsun?"

Grant omuz silkiyor. "Ne arıyorsun? Belki tanıdığım biri vardır."

Ona bilmiş bilmiş bakıyor ve bu konuşmayı tanıdık, çapkın bir yola sokmak çok kolay olurdu.

"Annem evini satıyor," diyerek konuyu değiştiriyor. "Ocak ayında satışa çıkacak."

Lauren kaşlarını çatarak, "Satın alacak durumda değilim," diyor.

"Evet, hayır, ben sadece ... paylaşıyordum," diyor. "İş bitince İrlanda'ya taşınmak istiyor."

"İrlanda," diyor Lauren, kaşlarını kaldırarak.

"Görünüşe göre hayatının bir döneminde hep orada yaşamak istemiş ama hiçbir zaman doğru zaman olmamış."

"Oh." Lauren bir an için onu inceler. Sonra, "Neden hiç aşık olmadığınızı düşünüyorsun?"

Grant bu soru karşısında şaşırmadığını fark eder. "Bilmiyorum," diyor. "Ben Seni önemsemediğimi düşünmeni istemiyorum. Önemişiyorum."

Ona biraz üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor. "Birbirimizi kastetmiyorum. Liseden sonra asla birlikte olamayacaktık. Yani, neden hiç birbirimize aşık olmadık sanıyorsun?"

diğer insanlarla aşk?"

Grant bu konuda kapsamlı bir araştırma yapmak istiyor. onu bantlamak ve her açıdan incelerken çevresini dolaşmak istiyor. Ama daha *düşüncesini* bile çözmeden biliyor ki

Muhtemelen bende bir sorun var.

"Bilmiyorum," diyor sonunda. "Belki de bu bizim için uygun değildir."

"Olmasını isterdim," diyor kadın. "Güzel olur gibi görünüyor."

Birdenbire kendi aşklarının ilk parıltısını hatırlar - balodan sonra kiralık bir sahil evinde geçirdikleri o hafta sonunu. Kız arkadaşı Desiree'den ayrılmıştı çünkü uzakta bir üniversiteye gideceğini biliyordu ve bunu uzatmak istemiyordu ama baloya önce onu götürmüştü çünkü Sanki ona borçluymuş gibi.

Seaside Heights'a giderken adam arabada nazikçe ilişkilerini bitirmeye çalıştığında, "Sen tam bir aptalsın," demişti. Bir mola yerinde arabayı kenara çekmesini sağlamıştı, böylece arkadaşlarından biri onu alıp aynı sahil evine götürebilecekti.

Lauren o hafta sonu başka biriyle çıkmıştı - kimin olduğunu bile hatırlamıyordu. Her zamanki ekibin bir parçası değildi. O daha çok taşçılar ve geleceğin sanat uzmanları. Ancak lisenin sonu yaklaştıkça, arkadaş gruplarını ayıran o net çizgiler bulanıklaşır ve sıcak bir küvette içkiler, bir doğruluk mu cesaret mi oyunu ve nemli, yapışan saçlar ve arayan ağızlarla ilk öpücüğü hatırlar.

Bir hafta sonra kazadan sonra aradığı ilk kişi oydu; o kucagında ağlarken saçlarını okşamıştı. Çok az tanıdığı birinden bu kadar çok şey istediği için utanmıştı ama Lauren aldırmamış gibi görünüyordu. Bu onları garip bir şekilde birbirlerine bağlamıştı.

"Evlenmek istiyor musun?" diye sorar. Sonra da ekliyor, "Evlenme teklif etmiyorum.

Sadece merak ediyorum, genel olarak."

Grant güler ve Helen'e havaalanında söylediklerini düşünür. *Bir gün evlenmek istiyorum.* Ciddiydi ve belki de bu yüzden Lauren'a annesinin evi sattığını söylediğini düşünüyor. Lauren onu buraya bağlayan bir ip ve bu hiçbiri için adil görünmüyor.

"İstiyorum," diyor yüksek sesle. "Bir gün. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Lauren başını eğerken gülümsüyor. Bu hareket o kadar tanıdık ki, kalbi bunun için sızlıyor.

"Umarım yaparsın," diyor.

Bardan çıktıklarında Lauren anahtarlarını ararken oyalanır.

"Araba kullanabilecek misin?" Grant soruyor.

"İyi olacağım," diyor. "Burada içkiler her yıl daha da zayıflıyor."

Onu düşünüyor. "Eve mi gidiyorsun?"

Bu sorunun içinde bir yerlerde bir davet var. *Son bir kez, belki?*

"Öyleyim," diyor. "Eve sağ salım

dön." "Sen de," diyor kız.

Uzanıp yanağına usulca dokunuyor ve başparmağını kirli sakalına değdiriyor.

Aniden onun elini yakalıyor ve arkasına bir öpücük konduruyor. Kadın şaşırarak gülüyor.

Lauren, "Bu şimdiye kadar yaptığın en romantik şey," diyor. "Mutlu Noeller, Grant."

Kadın bunu söylerken kar yağmaya başlar ve adam sanki başka birinin romantik komedisinin sonunu yaşıyorlarmış gibi hisseder. Belki de her filmin sonunda arka planda hayatlarının geri kalanına doğru ilerleyen figüranlar vardır.

"Mutlu Noeller," diye karşılık veriyor ona.

Arabasının kapısını açar, sonra duraklar. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur."

Lauren gülümsüyor ve Grant buna karşılık vermeye çalışırken midesindeki karmaşık düğümün çözüldüğünü hissediyor. Lauren arabasına binip gittikten sonra Grant orada öylece durur, gökyüzünden süzülen iri kar taneleri saçlarının, omuzlarının ve ayaklarının altındaki toprağın tozunu alır.

Telefonunu çıkarır ve aradığı ismi bulana kadar uyuşukça kaydırır. Kendini vazgeçiremeden çevir tuşuna basıyor ve Nefesini tuttuğunu fark eder, çünkü diğer uçtaki sesi duyar duymaz nefesi kesilir.

"Alo?" Helen sesini alçak ve sessiz bir şekilde yükseltiyor.

"Yarın öğle yemeği yemek ister misin?" diye soruyor, sanki bu onlar için normalmiş gibi, sanki her zaman arıyormuş gibi. "Sabah amcamın evini temizlemeyi bitirmem gerekiyor ama sonrasında boşum ve bir günü daha evde yalnız geçirirsem aklımı kaybedebilirim."

Bir duraklama olur, ardından arka planda bir kapının kapanma sesi duyulur.

Helen tekrar konuştuğunda sesi telefona daha yakın geliyor. "Bana adresi gönder," diyor.

On bir

Ailesine bir arkadaşıyla buluşacağını söyler ve arabasıyla bir sonraki kasabadaki simitçiye gider. Helen yarım düzine simit getirmeyi aklına not eder ve beklenmedik bir şekilde kasabaya gelen *Ampersand*'dan eski bir arkadaşıyla paylaştığı kahvaltı sandviçlerinin hikayesini hazırlar. Neredeyse casusluk gibi hissettiriyor, eğer bahisler kızarmış tarçınlı kuru üzümlü simitler olsaydı. Kapıdan içeri girdiğinde ve buluşma noktaları olan sırada bekleyen adamı gördüğünde telaşlı bir gerginlik hisseder.

Çok fazla casus romanı okumuş gibi görünmemeye çalışarak, "Uzun zamandır buraya gelmemiştim," diyor. "Eskiden okul gazetesi için sabahları düzenlediğimiz bağış kampanyalarında satmak üzere buradan dev torbalar dolusu simit alırdık."

"Hatırlıyorum," diyor.

Kahvaltı sandviçleri sipariş ederler ve yemek için Washington Rock'a giderler. Otoparkın uzak ucunda doğa yürüyüşü için kısa, acınası bir parkur vardır ve o da oraya gitmelerini önerir. Gri, kasvetli bir hava. Noel arifesi ve orada başka birini görmeleri pek olası görünmüyor. Yerde dün gecedan kalma kar parçaları var, ancak çamurlu, yapraklarla kaplı yolu gizlemeye yetecek kadar değil.

"Annem evini satıyor," diyor. "Bu sabah emlakçısıyla görüştüm."

"Oh," diyor Helen. "Siz uzun zamandır o evdesiniz."

Hiçbirinin arabası yokken, günlük okul otobüsü güzergâhlarında Grant'in evinin önünden geçtiklerini hatırlıyor. Dağın tepesine yakın, mükemmel bir şekilde sıralanmış pencereleriyle gün doğumu ve gün batımında muhteşem bir ışık yakalayan güzel bir Viktorya dönemi idi ve sabahları ufukta yaklaştığını göreceği anı ipe çekmişti.

"Bu kadar uzun süre kalmasına şaşırdım," diyor. "İrlanda'ya taşınmaktan ve bir koyun çiftliğinde çalışmaktan bahsediyor. Sanırım bunu gerçekten yapabilir."

Helen, veli-öğretmen bağış toplama etkinliklerinde sadece birkaç kez karşılaştığı Bayan Shepard'ı hatırlamaya çalışır. Pembe bir hırka giymiş, altın takıları olan ufak tefek sarışın bir kadın hatırlıyor.

"Baban şimdi Boston'da mı yaşıyor?" diye soruyor.

"Son on iki yıldır," diyor. "Neredeyse ayrıldıklarından beri." "Onu hiç ziyaret ettiniz mi?"

Grant omuz silkiyor. "Beni ziyarete gelmeyi tercih ediyor. Güneş ışığını ve sahilleri seviyor."

Helen başını sallar.

"Peki ya ailen? Onlar nasıl?"

Yoldaki bir çakıl taşını tekmeliyor. "İyiler. Babam golf oynamaya başladı ve annem de bahçesindeki sincaplarla savaşıyor. Bir yere gideceklerini sanmıyorum."

Grant başını sallar ve simidinin ambalajlarını yakındaki bir çöp kutusuna atar.

Yolun sonuna çoktan varmışlar. "Kısa bir yürüyüş," diyor etrafına bakarak.

Helen, "Daha önce hiç gittiğimi sanmıyorum," diyor.

"Ben de öyle. Kasabaya geldiğinde genellikle ne yaparsın?"

"Hemen hemen hiçbir şey," diye gülüyor Helen. "Çoğunlukla yatak odamda somurtuyorum ve ergenliğime geri dönüyorum. Sanki bizim evde zaman hiç geçmiyor."

Arkalarını dönüp otoparka doğru yürürler. Helen bunun fiyasko bir buluşma olduğunu düşünmekten kendini alamaz ve Los Angeles'a sağ salim dönene kadar bir daha konuşmamak üzere yollarını ayırırlarsa onu suçlamayacaktır.

Arabalarına ulaştıklarında Grant ona döner ve "Liseyi görmek ister misin?" diye sorar.

"Elbette," diyor Helen. "Sen sür."

Kendisiyle aynı arabayı paylaşmaya gönüllü olmak şöyle dursun, sorduğunda evet demesini bile beklemiyordu.

Yolcu koltuğuna atlıyor ve radyoda 106.7 Lite FM'in Noel klasikleri çalıyor. Buna gülümsüyor.

"Annemle babam da arabalarında hep o kanalı açarlar," diyor.

Onları dağın arkasından aşağıya, eskiden arkadaşlarının ve öğretmenlerinin yüzleri kadar tanıdık gelen evlerin yanından geçiriyor.

Bazıları

Ayrıldığından bu yana geçen yıllar içinde her şey değişti -burada yeni bir kat boya, orada etrafı çevrili verandaya yeni bir ekleme- ve eski küçük kasabasının onsuz da değişmeye ve ilerlemeye devam ettiğini keşfettiğinde her zaman hafif bir istenmeyen şaşkınlık şoku yaşadı.

Onları kampüsün kuzey tarafının arkasındaki üst otoparka park ediyor. Her gün sabah futbol antrenmanına giderken oraya park ederdi.

"Vay canına," diyor. "Çok uzun zamandır görmemiştim."

"Bir kanat daha eklemişler," diyor. Henüz anahtarları kontakta çıkarmadı; arabadaki sıcaklık balonlarını patlatmak istemiyor.

"Sence içeri girebilir miyiz?" diye soruyor.

Grant kapıyı açar. "Hadi öğrenelim," diyor.

İlk denedikleri kapı kilitli, ikincisi de öyle. Tam açık yoldan yürümelerini önerecekken, arkadaşlarının dersi kestikten sonra gizlice girdikleri öğretmenler odası koridorundaki yan kapıyı hatırlar.

"Bunun kilidi kırılmış. Tek ihtiyacı *olan* iyi bir şaplak."

Kapı açılır ve metalik bir *tangirtıyla* eski liselerinin boş koridorlarına bakarlar.

"Bu çok ..." Helen içeri adımını atarken şöyle der. Helen onu takip eder ve kapıyı arkalarından kapatır. "Boş."

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye soruyor ellerini ceplerine sokarak. Birden gerginleşti, sanki başları belaya girecekmiş gibi, sanki kız bunun Washington Rock'taki doğa yürüyüşü kadar saçma olduğunu düşünecekmiş gibi. Sanki bunu önerdiği için bile onun bir ezik olduğunu düşünebilirmiş gibi.

"Acaba kafeterya değişti mi?" diyor ve koridorda ilerliyor.

Eski kafeteryayı çabucak bulurlar. Yerler yenilenmiş gibi görünüyor, ama diğer her şey -masa ve sandalyeler, duvarlar, pencereler, Burada ne kadar yağlı pizza yenmiş olursa olsun havaya sinen açıklanamaz *graham krakeri* kokusu hep aynıdır.

"Otomatları kaldırmışlar," diyor Helen, içeride dolaşırken. "Eskiden şurada bir kahve arabamız vardı."

Grant, "Artık reşit olmayanlara kahve servisi yapmalarına izin verildiğini sanmıyorum," diye düşünüyor.

"Eskiden buzlu kahveme üç paket şeker koyardım," diyor Helen, hafif bir şaşkınlıkla etrafına bakınarak.

Helen pencerenin yanındaki bir masada durana kadar çevrede yürümeye devam ederler. "Eskiden öğle yemeklerinde burada otururdum. Sen nerede otururdun hatırlıyor musun?"

Grant döner ve karşı köşeyi işaret eder. "İşte orada."

Helen başını sallar, sanki geçmişteki öğle yemeği hallerini görebiliyormuş gibi onun eski masasına bakar. "Onun" masasına oturuyor, bacakları kenardan sallanıyor. "Bu masanın manzarası güzel."

"Pencerenin bu kadar yakın olması hoşuma gitti" diyor. "Gerçi kışın daha soğuk oluyor," diye belirtiyor.

Omuz silkiyor. "Aralık ayının bu geç saatlerinde genelde burada olmazdım. Sırada nereyi görmek istersin?"

Birinci sınıf İngilizce sınıfına oy verir, ancak kapı kilitlidir ve sadece kapıdaki pencereden bakabilirler.

İngilizce bölümüne doğru yürürlerken Helen, "Bu öğretmenlerin hiçbirinin adını tanımıyorum," diyor. "Sanırım bütün öğretmenlerimiz emekli oldu."

"Onlardan herhangi biriyle görüştünüz mü?"

"Hayır, yapmalıydım" diyor. "En sevdiğim öğretmenim, *Ampersand*'ın fakülte temsilcisi Bay Choi'nin birkaç yıl önce öldüğünü duydum. İlk kitabımı yayınlamadan hemen önce."

"Özür dilerim," der ve ciddidir.

Rastgele bir kapıyı deniyor ve kapı açılıyor; eski, tozlu kitaplarla dolu bir dolap odası. *Büyük Umutlar* ve *Shakespeare*'in *Trajedileri* gibi klasiklerin okul baskısı ciltli kitapları ve Norton'un Amerikan edebiyat kanonunu derlediği Antoloji'leri... Kitap yığınları o kadar yüksek ki Helen'in üzerinde yükseliyor.

"Bingo," diye fısıldar ve içeri girer. Bir kitabı açıyor ve gülüyor, sonra ona fırlatıyor. "İlk sayfa."

Açıyor ve *bir zamanlar Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi'nin* bu özel nüshasını elinde bulunduran öğrencilerin isimlerinin yazılı olduğu defteri görüyor. '07 ve '09 sınıflarından öğrencilerin arasına sıkışmış *Lauren DiSantos*'un adı sıkışık bir el yazısı ile yazılmış.

Gülüyor ve Lauren'a göndermek için bir fotoğraf çekmeyi düşünüyor. Ama bu garip olur muydu?

"Hangi yıl hangilerini okuduğumuzu bile hatırlamıyorum," diyerek kitabı yerine bırakıyor.

"Son sınıfta Shakespeare okuduk," diyor kitapları karıştırırken. "İkinci yıl Austen ve Brontë. Gerisini hatırlamıyorum. I

Uğultulu Tepeler'imi bulabilecek miyim diye bakmak istiyorum. Eğer bulursam, onu alacağım."

Uğultulu Tepeler'in bir kopyasını açıp tanıdık isimler arıyor. Birkaç isim hafızasının arkasını gıdıklıyor ama somut bir şey yok. Bir tane daha açar ve bir isim kalın bir Sharpie kalemıyla ona bakar.

"İşte," diyor kalın bir sesle, ona dokunarak. "Buldun mu?"

Yanına gidiyor, sonra adamın işaret ettiği ismi görünce duruyor.

Michelle Zhang, '10.

"Oh."

"İstiyor musun?" diye soruyor, sesini alçak ve nötr tutmaya çalışarak. Helen kız kardeşinin ismine dokunur.

"Hayır," diyor sonunda. "Burada daha iyi, hayatını yaşıyor, lise öğrencilerini eğitiyor." Acı acı gülüyor. "Bu muhtemelen kulağa delice geliyor."

"Hayır," diyor. "Bu çok mantıklı."

Kadın ona minnettarlıkla gülümsüyor ve adam zorlukla yutkunuyor.

"Şimdi ne olacak?" "Biz buradayken en çok nerede vakit geçirdin?" diye soruyor.

Düşünüyor, sonra kafasını dışarı çıkarıyor. "Futbol antrenmanı. Ama hava oldukça soğuk. Sanırım kış olduğunda kuzeydeki spor salonunda antrenman yapardık."

"Tamam," diyor ve o da yolu gösteriyor.

Eski devlet liselerinin boş koridorlarında yürümek bir anıya doğru yürümek gibi geliyor. Parmak uçlarını katı duvarlar boyunca takip ederek Gerçek olduklarından emin olmak için. Günün tuhaf, rüya gibi bir niteliği var ve eğer yapabilseydi, parmaklarını uzatıp Grant'e dokunarak onun da gerçek olup olmadığını kontrol ederdi.

"Bu benim en sevdiğim aynaydı," diyor spor salonuna giderken koridor kavşaklarından birinde duran aynayı göstererek. "Derse giderken her zaman saçımı ve kıyafetlerimi kontrol ederdim."

Spor salonunun ilk kapısı da kilitlidir, ancak Grant diğer kapıyı denerken Helen sevinçle bağırmasına neden olan bir şey fark eder.

"Şu haline bak!" diye haykırıyor ve kupa kutusunun yanındaki duvarda asılı duran tozlu, çerçeveli fotoğrafı işaret ediyor. *Dunollie Warriors Varsity Futbol Takımı, 2007-2008 Sezonu.*

Grant yürüyor ve o farkına varmadan yanında bitiyor.

"Huh," diyor takım fotoğrafına bakarak.

Helen dönüp fotoğrafı inceleyen Grant'i izliyor. "Kendini burada arka

plandaki manzaranın bir parçası olarak görmek tuhaf olmalı," diyor. "I

Bu fotoğrafların yanından her zaman geçtiğimi ve onları gerçekten görmediğimi hatırlıyorum. Ve işte buradasınız."

"Tuhaf," diye yankılanıyor.

Helen telefonunu çıkarır ve çerçeveli resmin fotoğrafını çeker.

"Bunu odaya gönderiyorum," diyor. "Herkese mutlu Noeller." "Bekle, hayır, bu adil değil," diyor Grant ve telefonuna uzanıyor. "Hayır, bu adil değil.

Tabii siz ve gazete kulübü salaklarından biri buralarda bir yerde değilse."

Helen içgüdüsel olarak hareket eder ve telefonu kazağının altına, ulaşamayacağı bir yere saklar. "Bizim başarılarımızı seninkiler kadar takdir etmediler. Okulumuzun duvarlarında ölümsüzleştirildiğiniz için şanslısınız!"

Grant gülüyor ve onu arkadan omuzlarından yakalıyor.

"Ver onu bana," diyor, sesi kulağında alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Bir kolunu göğsüne dolamış, onu vücuduna hapsedmiş. Sırtına garip bir heyecan yayılıyor ve adamın sertçe yutkunduğunu hissediyor.

"Oy!"

Grant onu serbest bırakır ve o da telefonu bir takırtıyla düşürür.

Orta yaşlı bir adam koridorun diğer ucundan onlara doğru adım atar.

Telsizi kemerinden ötüyor ve suçlayıcı bir parmakla onları işaret ediyor.

"İçeri nasıl girdin? Seninle konuşuyorum!"

Helen Grant'e bakar.

"Koş," diyor ve en yakın kapıya doğru koşmadan önce onun elini tutuyor.

Anlaşılan o ki, kaçmak pek de akıllıca bir fikir değilmiş.

Müdür Yardımcısı Peters, iki güvenlik görevlisiyle birlikte beklediği otoparkta onlara "Sessiz alarmı çalıştırdınız," diyor. "Orada ne yapıyordunuz?"

Grant, Helen'in gözlerinin önünde çaresiz bir kadına dönüşmesini izler.

"Aman Tanrım, bu çok utanç verici," der. "Biz mezun olduk

Yıllar önce buraya gelmiştik ve sadece okulu görmek istedik."

"Zorla girerek mi?"

"Biz hiçbir şeyi kırmadık," diyor Helen ve Grant'e kocaman, masum gözlerle bakıyor. "Kırdık mı? Yan kapı kilitli değildi."

"Evet, ben son sınıftayken şu kapıdan gizlice girdiğimizi hatırlıyorum," diyor Grant, rahatsız edici kapıyı göstererek. "Kilitler o zamanlar bile kırıktı. Muhtemelen tamir ettirmelisiniz."

"Başımız belaya girmeyecek, değil mi?" Helen endişeyle müdür yardımcısına döner. Sanki kaderleri onun ellerindeymiş gibi ona bakıyor ki Grant bunun biraz fazla abartılı olduğunu düşünüyor. "Yemin ederim, biz bir şey almadık. Sadece ilk aşık olduğumuz yeri . . ilk aşık olduğumuz yeri görmek istedik. Değil mi bebeğim?"

Grant'ın koluna vuruyor.

Boğazını temizliyor. "Evet. Ne kadar romantik biri. Ona başımızın belaya gireceğini söyledim, ama ... evlisin, anladın sen."

Grant başıyla müdür yardımcısının sol elindeki yüzüğü işaret ediyor. "Siz ikiniz evli misiniz?" diye soruyor, onlara ısınarak.

Helen çılgınca Grant'e bakar. "Hayır. Yüzüğüm yok."

Grant onu kendi tarafına çeker. "Henüz değil, her neyse. Nasıl evlenme teklif etmemi istediği konusunda tartışıp duruyoruz. Ben hâlâ mezuniyet balosunda futbol sahasına çıkıyorum."

Müdür Yardımcısı Peters ışınlanır. "Bu çok iyi bir hikaye olurdu, iki Dunollie mezunları mezuniyet balosunda nişanlanıyor. Eminim *Ampersand*'in baş sayfasına bile çıkarsınız."

Helen ofluyor ve Grant ona sırtlıyor. "Duydun mu? Biz yapardık *Ampersand* ön sayfa."

Müdür yardımcısıyla e-posta adreslerini değiş tokuş ettikten ("mezuniyet balosunda bir şeyler yapmaya karar verirsiniz diye") ve Noel arifesinde huzuru bozdukları için özür diledikten sonra Grant ve Helen sessizce kuzey otoparkındaki arabalarına doğru yürürler.

"Gülme," diyor. "Hâlâ izliyor."

"Sizce nişan hikayemizin manşeti gazetede ne olurdu? *Ampersand*?" diye sorar arabaya yaklaşırlarken.

Helen gözlerini devirir. "Böyle bir haberin ön sayfaya çıkmasına asla izin vermezdim. Belki spor sayfasında bir tanıtım yazısı olabilir."

"Eski Mezuniyet Kralı Sonunda Kraliçesini Buldu'," Grant sürücü koltuğuna atlayarak konuşuyor.

"*Ampersand* Standartları Düşüyor; Eski Bir Genel Yayın Yönetmeni Rapor Ediyor'," Helen yanıt veriyor.

"Kasabanın Kızı Kız Kardeşinin Katiliyle Evlenecek," diyor Grant. Helen dönüp ona bakarken bunu şaşkın bir sessizlik izler.

Grant donakalır. "Özür dilerim," der hemen.

"Üzgünüm-" Sonra kahkahayı patlatır.

"Aman Tanrım," diyor gözlerinden akan yaşları silerken. "Sen gidiyorsun *Cehennem*."

Grant arabayı geri vitesine takarken, "Ve sen de benimle geliyorsun," diyor.

Onu Washington Kayası'nın tepesindeki arabasına geri götürdüğünde güneş batmaktadır.

"Eğlenceliydi," diyor. Bunu söylerken bir şeyden vazgeçiyormuş gibi hissediyor - bir yanı endişeyle çırpınıyor, sanki "*Ya yapmazsa?*" der gibi. *Anlaştık mı?*

"Evet," diyor, midesine komik şeyler yapan bir şekilde ona gülümseyerek. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Noel mi? Anneme evi temizlemesinde yardım etmek, sonra da akşam yemeğine gelecek Çinli teyzeler ve amcalar için yemek pişirmek."

"Kulağa iyi bir Noel gibi geliyor," diyor.

Başka biri olsaydı, onu davet ederdi.

"Ertesi gün bir şeyler yapmak ister misin?" diye sorar. Adam başını sallar. "Elbette. Yeri ve zamanı sen seç."

Arabanın kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun yüzünü seyrediyor. Onun bu şekilde durmasında inanılmaz derecede *değerli* bir şey olduğunu fark ediyor ve burada onunla birlikte olduğu için ani bir memnuniyet duyuyor.

Aklına bir düşünce gelir ve bu düşünce giderek ısrarcı bir hal alır.

"Benimle . . benimle kız kardeşimi görmeye gelir misin?"

Adam hareketsiz kalır ve kadın belki de onu okumakla hata yaptığını düşünür. Bu kadar yeni ve kırılgan bir *arkadaşlık* için çok mu büyük bir istek? Birbirleri için ne ifade ediyorlar?

Başka?

Boğazını temizler, sonra başını sallar.

"Elbette," diyor sonunda. "Eğer beni orada istiyorsan."

Michelle'in cenazesinin olduğu günü, onun varlığının sadece istenmediği değil, kesin bir şekilde reddedildiği tek odaya kazak ve kravatla gelişini düşünüyor. Kahverengi gözleri onunkileri ararken, şimdi onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyor.

"Evet," diyor.

"Tamam," diyor usulca. "Orada olacağım."

On iki

Çoğunlukla agnostik olan Çinli evlerinde Noel, geleneklerin tanıdık bir karışımı haline gelmiştir. Helen her yıl sabah sekizde güneşle birlikte, alt katta hareket eden porselen tabakların ve kaselerin sesiyle uyanıyor. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken, bu sabahki *tang*'ın kokusu üst kata süzülüyor - kemik suyu, hünnap ve zencefilin iç ısıtan bir karışımı.

O aşağı indiğinde, annesi uyandıklarında yemeleri için hızlı bir kahvaltı hazırlamıştır. Bu yıl, buharda pişirilmiş ve tuzlanmış taro kökü, çoktan soyulmuş ve ince bir plastik ambalajın içinde bekliyor. Helen hiçbir zaman annesinin yemek yediğini görecektir kadar erken uyanmamıştır.

Noel sabahı yerleri paspaslamaya başladı bile.

Helen oturma odasını toplamaya yardım eder ve yukarıdaki çerçeveli fotoğrafların tozunu alır

Şömine. Michelle'le birlikte çekilmiş tek çerçeveli fotoğrafına ulaştığında her zaman midesinde bir şeyler düğümlenir. Ortaokuldaydılar, her ikisinin de garip dönemlerinin zirvesindeydiler ve anne ve babalarının iş arkadaşlarıyla çıktıkları rastgele bir kayak gezisi için parlak neon kar kıyafetleri giyiyorlardı. Mutlu görünüyorlar ve kendileri gibi değiller -Helen bir daha kayağa gittiklerini düşünmüyor ve o iş arkadaşları da sonunda hayatlarından bir arka plan gürültüsü gibi silinip gitmiş.

Çorapları, çelenkleri ya da buna benzer süslemeleri yok - Aralık ayında başka bir arkadaşının evine gittiğini ve gördüğü manzara karşısında hayrete düştüğünü hatırlıyor

bir Hallmark Noel kartına adım atıyormuş hissi veriyor. Kendi evlerinde, Noel, ön kapının yanındaki tek bir odayla sınırlıdır.

Yirmi yıl önce Target'tan aldıkları ve her sezon aynı plastik süslerle süsledikleri sahte ağaç.

Yine de, bodrumdan kırmızı masa örtüsünü çıkarıp annemin yemek masasını daha fazla misafiri ağırlayacak şekilde genişletmesine yardım ettiğinde havada bir şenlik hissi var.

Bu yılki katkısı, yazarlar odasından Tom'un kendisine e-posta ile gönderdiği tarife göre Crock-Pot'ta hazırladığı sıcak elma şarabı oldu. "Yule Log" yayını açıyor ve ailesinin geçen Kara Cuma günü aldığı yeni hoparlör sisteminden Noel müziği dinliyor. Annesi fırına kızarmış ördek koyarken babası halıları süpürüyor. Helen buzdolabını açtığında, yakınlardaki Costco'dan aldıkları dondurulmuş tiramisu ile doludur.

Öğleden sonra üç sularında, ailesinin ilk arkadaşları gelir, ellerinde Helen'in adını hiç öğrenmediği ama onlar için kendi adını uyduracak kadar tanıdık gelen tabaklar vardır - şu *siyah kulaklı*

Herkesin sevdiği mantar yemeği, iyi koyu soslu çiçekli yeşillikler, çizgili yeşil sebzeli ve kıyılmış domuz etli ince şeffaf spaghetti.

Herkes onu karşılıyor ve kapıda ona bir *hongbao* (içi gıcır gıcır yeni banknotlarla dolu kırmızı bir zarf) veriyor ve annesi sanki hâlâ on iki yaşındaymış gibi Helen'e teşekkür etmesini hatırlatmak için onu dürtüyor. Helen'in aklına bu para zarflarını hala kabul ediyor olmanın utanç verici olabileceği bir yaşa geldiği geliyor - ebeveynleri bunları kendi arkadaşlarının çocuklarına dağıtmaya başladıklarında otuzlu yaşlarının başındaydılar.

Bazen diğer ebeveynler çocuklarını da yanlarında getiriyorlar - şu anda Helen gibi yetişkin olan çocuklar. Bu yıl Theo Jiao, bir *eğitim hastanesinde* ihtisas sonrası bursunun üçüncü yılında;

Helen, sohbede herkes birden fazla kez "tıp fakültesi" demeye başladığında kulaklarını tıkadı. Kaçınılmaz olarak, akşam yemeği sohbetinin ebeveynler arasında mütevazı bir övünme yarışına dönüştüğü bir an vardır

- "Helen TV programıyla o kadar meşgul ki, hiç aramıyor. artık." "Theo yeterince uyumuyor, kardiyoloji bursunda çok çalışıyor"-ve sonra Helen ve Theo'nun neden birbirleriyle çıkmadıklarını, evlenmediklerini ve bebek sahibi olmadıklarını merak ettikleri gecenin pek de ince olmayan şaka-haha-gerçek olmayan kısmı.

Yemekten sonra babam televizyonu açar ve o ve Theo *Titanic*'i izlerken yetişkinler (Helen onları hâlâ yetişkin olarak görmektedir) boş boş sohbet ederler.

Theo, "Kitaplarınızdan bir TV programı yapmaları çok güzel," diyor. "Biz çocukken bu tür şeylerde hep kitap okuduğumu hatırlıyorum. Annem kitaplarını yerel kütüphanemize bağışlamıştı."

Helen, Theo'nun ikamet konuşmasına daha fazla dikkat etmediği için şimdi kendini kötü hissediyor.

"Çok nazik bir davranış," diyor. "Ailem de seninle gurur duyuyor. Tıp fakültesinden mezun olduğunda bana fotoğraflarını gönderdiler."

Helen, Theo'nun gerçekten bekâr olup olmadığını ya da her şey bittikten sonra kendisini aramasını bekleyen bir kız arkadaşı olup olmadığını merak eder. Onları her zaman bir arkadaşlıktı.

Bu bitmek bilmeyen Çin aile toplantılarında konuşacak biri, bu dünyayı açıklamaya ihtiyaç duymadan anlayabilecek biri. Birbirlerine aşık olsalar muhtemelen daha kolay *olurdu* ve Helen ergenlik dönemlerinde ona aşık olabileceğini düşündüğü ve onunla flörtleşmeye çalıştığı bir dönemi hayal meyal hatırlıyor. Yine de hiçbir zaman bir sonuca varmamıştı - belki de ailelerinin bunu çok istediğini bilmek gerçek potansiyeli yok etmişti.

Theo telefonunu kontrol eder ve Helen bunu kendi telefonunu da kontrol etmesinin kabalık olmayacağına dair bir işaret olarak kabul eder. YA yazar grubu sohbetinden ve şu anda Owen'ın ailesinde meydana gelen çirkin kazak kavgasını dava eden *Ivy Papers* yazarlar odasından bir dizi *Mutlu Noel* mesajı var

Noel'de. Grup sohbetine şenlikli bir emoji gönderir ve Owen'ın amcasına oy verir. Telefonu çalıyor ve Grant'ten ona tek tek bir mesaj geliyor-

Yarın için mi? Mutlu

Noeller, bu arada.

Grant, evlerinde Noel'in kaçırılmaması gereken bir etkinlik olduğu zamanları hatırlıyor. Annesi salonları süsler ve peyzajcılar tutarak muhteşem bir ışıklandırma gösterisi hazırlatırdı.

tepedeki evi onun evi olarak kabul ederdi. Ona takım elbise giydirirdi. Noel Günü kilise ayinleri ve ardından tüm geniş aileyi yemekli bir Noel yemeği için ağırlarlardı.

Üniversiteden döndüğü ilk yıl bunu sürdürdüler, ancak ikinci yıl anne ve babası ayrıldı ve annesi tek başına idare etmenin çok zahmetli olduğunu söyledi. Bunun yerine, kitap kulübü arkadaşlarının Noel partilerinden birine gittiler. Son birkaç yıldır, annesi ("yollar buzlu ve sıkıcı bir parti için çok fazla iş var"). Grant Noel yemeğini hala evde yiyor ama artık iki kişilik basit bir yemek.

Ancak bu yıl annesi tatil ruhuna daha uygun görünüyor. Noel rostosunu hazırlarken mırıldanıyor ve ona şarap ikram ediyor.

"Bu evdeki son Noelimiz," diyor neşeyle. "Falalalala!"

Grant'in aklına, eğer ev acentenin söz verdiği kadar çabuk satılırsa, bunun Dunollie'ye yapacağı son seyahatlerden biri olabileceği gelir.

"Atılmasını istemediğin her şeyi işaretle," demişti annesi ona ilk geldiğinde. "Zamanı geldiğinde sana gönderirim."

Grant'in evinde çocukluğundan kalan tüm hatıralara yer yoktur ve onları özellikle de istemez.

Ama annesini Pop Warner'daki futbol maçlarından birinde ağlarken yakalamış.

("Seninle *çok gurur* duyduk...") ve bu yılki Noel ağacıyla birlikte her şeyi kaldırırma atma düşüncesine karşı çıkacağını biliyor. Muhtemelen hepsini bir depoda saklayacak ve önemsiz anıları korumak için gereksiz para harcayacaktır.

Bu yüzden rastgele şeylerin üzerine post-it'ler koyuyor-eski yıllıkları, birkaç kitap, rastgele bir futbol topu. Onları tamamen sahiplendiğinde atmak daha kolay olacak.

Telefonu bir mesajla çaldı ve cep telefonu kullanmama kuralını ihlal etti. çünkü Lisa Shepard şu anda mutfakta Bobby Vinton'la dans ediyor.

Helen'dan.

Saat 4 çok mu geç? Sabah temizliğe yardım etmeliyim.

Mesajı onaylıyor ve bir sonraki mesajında Somerset Grove Mezarlığı için bir iğne bırakıyor ve ardından şöyle devam ediyor:

Tepenin altındaki park yerinde buluşalım.

Bir başparmak işareti şu anki konuşma için fazla tuhaf geliyor ve cevap yazmadan önce bir an uygun bir yanıt düşünüyor:

Beni davet ettiğin için teşekkürler.

On üç

Grant son dakikada süpermarketten çiçek alır, çünkü yapılacak doğru şeyin ne olduğundan emin değildir ama bir şeyler getirmeyi tercih eder. Çiçekleri taşıyıcıya yerleştirdiğinde kasiyer kadın ona hoşgörüyle gülümser ve bu jesti yanlış yorumladığı düşüncesiyle kendini rahatsız hisseder.

Mezarlığın ferforje demir kapılarının önünden geçerken park yerinin oldukça dolu olduğunu görür. Tatillerde pek çok insanın sevdiklerini ziyaret etmek istemesinin mantıklı olduğunu düşünür.

Helen arabasının dışında yünlü bir kışlık montla beklemektedir ve Helen soğukta onu beklediği için kendini kötü hissetmektedir.

"Özür dilerim," der ve çiçekleri kaldırır. "Bir şey getirmem gerekip gerekmediğinden emin değildim."

"Hayır, bu gerçekten çok güzel," diyor Helen. "Bu tarafta."

Onları çakıllı patikadan yukarı, likenlerle kaplı en eski mezar taşlarının ve ilkbahar ve yaz aylarında daha güzel bir manzara oluşturması gereken, ancak şu anda buraya tekinsiz bir kış hissi veren sarp ağaçların yanından geçiriyor. Birkaç gün önce yağan kar şimdiye kadar erimiştir ve ayaklarının altındaki toprak hâlâ ıslak ve nemden kararmıştır.

Helen topuklu çizmeler giyiyor ve adam uzun deve tüyü paltosunun sallanan eteğinin altındaki koyu renkli şeffaf taytına bir an için göz atıyor.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında Helen hızını yavaşlatıyor, böylece yan yana yürüyorlar, engibeli patikada ilerlerken dirsekleri ara sıra birbirine değiyor.

"Noel'in nasıl geçti?" diye soruyor.

"Güzel," der ve sonra gerçekten düşünür. "Güzel. Etkileyici değil. Sadece evde akşam yemeği. Ama sorun etmedim. Geri dönmeden önce her zaman Los Angeles'ta Noel ruhunu doyasıya yaşarım."

Başını sallıyor. "Los Angeles'ta Noel çok farklı olacak gibi görünüyor," diyor. "Kar yok."

"Bu yıl burada da kar yok."

"Evet, ama bir ihtimal var ve bu da bir fark yaratıyor bence."

"Grove'da sahte kar var" diyor, lüks bir oteli kastederek.

Mid-City'deki açık hava alışveriş merkezi. "Her saat başı sabunlu suyla yıkıyorlar." "Ama bu aynı şey değil."

"Hayır, ama yine de eğlenceli."

Helen gülümser, sonra yürüyüşünü yavaşlatır. Tam altlarında, en yakın mezar taşı sırasını işaret ediyor. "O burada."

Grant'in kalbi biraz daha hızlı atar ve vücudu gerilir. Helen, her zaman çok fazla şey görüyormuş gibi görünen gözleriyle ona bakar.

"Hadi," diyor usulca ve elini onun elinin içine sokarak ileriye doğru yol gösteriyor.

Koyu renkli mermer bir mezar taşının önünde dururlar.

MICHELLE ZHANG
24 MAYIS 1992-7 HAZİRAN 2008
SEVGİLİ KIZIM, KARDEŞİM, ARKADAŞIM.

Helen, Grant'in çömelip süpermarket çiçeklerini mezar taşının altına yerleştirmesini izliyor. Çiçekler şenlikli bir Selofan ve sanki ölmüş kız kardeşine *Mutlu Noeller, Mutlu Noeller, Mutlu Noeller* diyor gibi hissediyor. Mezar taşının önündeki çimlere oturur ve adam da onun yanına oturur.

"O gün kiliseye neden geldin?" diye sorar.

Adam tereddüt eder ve kadın hâlâ el ele tutuştuklarını fark eder. Adam bir cevap düşünürken eldivenli ellerini inceliyor.

"Yapmalıymışım gibi hissettim," diyor. "Gerçekten istemedim. Sadece ona borçluymuşum gibi hissettim. Bunu ona borçluymuşum gibi hissettim. Geriye dönüp baktığımda aptalcaydı. Ailenin nasıl hissedeceğini değil, kendimi düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, babam beni vazgeçirmeye çalıştı."

"Senin için zor olmuş olmalı," diyor. Adam neşesiz bir şekilde gülüyor. "Benim için zordu," diye mırıldanıyor. "Kız kardeşini kaybettin."

Adam elini hafifçe sıkarken Helen mezar taşına bakmak için geri döner.

"Ailem yazıt için benim fikrimi sordu. Onlara bilerek en yavan, en genel olanı verdim." Ona bakmadan önce uzun bir süre mezar taşını inceliyor.

"Ailenizden biri intihar ederek ölürse, sizin de intihara meyilli olma ihtimalinizin arttığını biliyor musunuz?"

Grant dönüp ona sertçe bakar. Helen nefes verir.

"Bunu bana okul danışmanlarından biri söyledi. O yazın geri kalanını elime her bıçak ya da makas aldığım da paranoyaklaşarak geçirdim. Açıkçası bu aptalcaydı. Çünkü bunca zaman sonra. Bunu nasıl yapabildiğini hala anlamıyorum."

Sanki önlerinde bir cevap belirecekmiş gibi aynı manzaraya bakıyorlar.

"O öldükten sonra intiharı önleme kuruluşlarına çok ama çok kızdım. Kulağa garip geldiğini biliyorum," diyor Helen. "Baktığım her yerde, biri için endişeleniyorsanız ona ulaşmanız, onu sevdiğinizi söylemeniz, ona yük olmadığını söylemeniz ve yardım bulmasına yardımcı olmanız için mesajlar varmış gibi görünüyordu. Bu beni çileden çıkardı. Herkesin, Michelle'in kendini öldürmesini engellemek için yapabileceğim bir şey olduğuna inanıyor gibi görünmesi *beni* çileden çıkardı."

Helen boştaki eliyle otları karıştırıyor, sonra avucunu toprağa bastırıyor.

"Bu bir ölüm kalım meselesi. Herkes doğru işaretleri görürse, doğru araçlara sahip olursa bir başkasının hayatını kurtarabileceğine inanmak ister. Belki bu sefer doğru kelimeleri, doğru kombinasyonda söylersem *hayatı seçmek*. Ama böyle olmuyor." Kısa ve kırılgan bir kahkaha atıyor. "Kız kardeşin içine kapanır ve mesafeli olur, ama *her* zaman değil, ve sen onun *sadece bir ergen olduğunu* düşünürsün, ve sonra senin asla yapmayı *hayal edemeyeceğin* şeyler yaptığını öğrenirsin - ben daha ilk öpücüğümü almadan önce bir erkek arkadaşı ve bir uyuşturucu satıcısı vardı - ama *bu konuda sakın* olmak istersin, Aşırı tepki veriyormuş gibi görünmek istemezsiniz ve başını belaya sokmak istemezsiniz ve o da size *pislik* gibi davranır ve kontrol etmeye başlarsınız ve o sizi iter ve iter ve sonunda şöyle dersiniz: *İyi! Sen de siktir git!* Ve sonra aniden öldü."

Mezar taşının üzerindeki harfler hâlâ keskin ve okunması kolay; Helen gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor.

"O öldükten sonra kendimi suçlu hissetmeyi reddettim," diyor yere doğru. "Ve kimse benimle nasıl konuşacağını bilmiyordu. Herkes 'Bu senin hatan değildi' demeyi biliyor. Ama 'Benim hatam olmadığını biliyorum, *onun* hatasıydı' dediğinizde insanlar rahatsız oluyor. Ve belki de haklılar. Belki de, belki de

Michelle o gece kendi bedeninin direksiyonundaydı. Hiç terapistle gitmeden öldü, bu yüzden onu hangi rahatsızlıkların yönlendirmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir bağımlıydı - daha önce hayal ettiğim bağımlılar gibi görünmüyordu: sokaktaki çaresiz, evsiz yabancılar. Bizim evimizde yaşıyordu. Zekiydi ve onu seven insanlar vardı ama *yine* de yeterli değildi ..."

Helen sinirli bir şekilde gözyaşlarını siliyor. "O öldükten sonraki Pazartesi günü bir intihar hattını aradım. Kendimi öldürmek istemiyordum" diyor. "Sadece intihar eden insanlarla konuşmaya alışkın biriyle konuşmak istedim. Ona şunu sorduğumu hatırlıyorum: 'Sence dünyadaki herkes

Sizin verdiğiniz eğitimle intihar hakkında *damgalanmadan* ve öz-bilinç olmadan nasıl konuşulacağını öğreneydik, sizce bir daha kimsenin kendini öldürmeyeceği bir dünyada mı yaşırdık?" Kanser gibi bunu da tedavi etmenin bir yolu olup olmadığını görmek istedim. Ve hiç unutmam, hattın diğer ucundaki adam 'Hayır, neredeyse garanti ederim, bazıları yine de öldürür' dedi. Bunun üzerine telefonu kapattım."

Helen titrek bir nefes alır.

"İntiharını gerçekten kişisel olarak algıladım," diye gülüyor ve sesi boğuk, ıslak bir şekilde çıkıyor. "Sanki vermem gereken tüm sevgiyi almış ve '*hayır, yeterince iyi değil*' demiş gibi hissettim. Bu da muhtemelen en sağlıklı bakış açısı değil. Ama ben her zaman sağlıklı olan olmaktan bıktım."

Nefesi artık titrek kesiklerle çıkıyordu ve Helen Grant'in vücudunun sıcaklığının farkına vardı, sol tarafı sağ tarafına baskı yapıyordu. Kendisine *ağlamamasını emrediyor*. Grant kolunu hafifçe kaydırıyor; onu saracak kadar değil ama sırtında desteğini hissedecek kadar.

"Onu hiç tanıyor muydun?" diye soruyor kalın bir sesle.

"Hayır," diyor Grant, sesi kısık. Son duyduğundan bu yana uzun zaman geçmiş gibi geliyor. "Tanıdığım bazı insanlarla arkadaş olmuş olabilir, ama o zamanlar bu tür şeylere pek dikkat etmezdim."

Helen, uzun araba yolculuklarındaki ciyak ciyak tartışmaları ve aniden ortaya çıkan beklenmedik kardeşçe sevgi gösterilerini düşünerek, "Gürültülü, parlak ve ne yapacağı belli olmayan biriydi," diyor. "Sanki Michelle onun iyi ve kötü tüm duygularını hissediyordu,

Ailemizdeki herkesten daha yüksek bir doygunlukta. Çok da komik olabiliyordu. Kavga ederdik - *kazağımı ödünç aldın, gerçekten üzgün olduğumda bir şey hakkında sürtüklük yaptın*, kardeş boku - ve o inanılmaz, gerçekten *kaba* tek satırlarla ortaya çıkardı, sadece o anda, bu o kadar komikti ki kızgın kalmakta zorlanırdım çünkü çok gülmek isterdim. Eğer isteseydi muhtemelen bir komedyen olabilirdi. Ama aslında ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir not var mıydı?" Grant sessiz bir sesle sorar.

"Fiziksel bir şey değil," diyor Helen ve bunu ona söyleme şansı bulduğu için garip bir şekilde minnettar hissediyor. "Ama eğer bir tane yazmayı deneseydi, bunu dizüstü bilgisayarında yapardı diye düşünmüşümdür hep - o şeyi aldığına ona çok takıntılıydı. Sabit diskinin tamamını yedekledim ve aradım, aradım ama hiçbir şey bulamadım."

Grant, "Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve kadın ne için özür dilediğini merak ediyor. "Onu mezarlığın Çin topluluğu bölümüne gömdük. Bu yüzden

Sonsuzluğu, onu asla onaylamayan tüm yaşlı büyükanneler, büyükbabalar ve Cumartesi sabahı Çin okulu müdürleriyle birlikte geçiriyor. Eğer hayaletler varsa, muhtemelen onlara cehennemi yaşıtıyordu."

"Buraya gömüleceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

Bu açık, varoluşsal bir soru. Daha önce de düşündüğü bir soru.

"Hayır," diyor. "Küllerimin önemli bir yere serpilmesi fikri her zaman hoşuma gitmiştir. Sorun şu ki, hiçbir zaman hiçbir yer hakkında o kadar güçlü hisler beslemedim. Pek çok yeri severim ama sonsuzluk için yeterli mi? Yine de muhtemelen fark etmezdi. Fazla düşünüyorum, biliyorum."

Grant, "Bir yerde okuduğuma göre cesedinizi organik bir lapaya dönüştürebilirmişsiniz ve cesedinizin üzerine bir ağaç dikeceklermiş" diyor.

Cesetlerin lapaya dönüştüğünden bahsetmek ürkütücü geliyor.

Ona karşı çok sıcak, katı ve *canlı* hissediyor. Başını onun bekleyen omzuna yaslıyor.

"Sen ne tür bir ağaç olurdun?" Helen sorar.

"Bilmiyorum," diyor adam ve kadın onun sesinin derin gürültüsünü bedeninde hissediyor. "Sanırım ben de senin ağaçlarla ilgili hissettiğin gibi hissediyorum."

Helen başını hafifçe kaldırıyor ve Grant Shepard'ı daha önce hiç olmadığı kadar yakından inceliyor. "Senin bir meşe ağacı olacağını hissediyorum. Ağaçların golden retriever'ı gibi."

Grant gülüyor, bu kez içten bir kahkaha - ses mezarlıkta sarsıcı. Helen manzaraya bakar ve huzurlu bir park görmeye çalışır

son bir dinlenme yeri yerine.

"Onu gömdüğümüz haftadan beri ailem olmadan buraya dönmedim," diyor. "Uzun süre ona gerçekten kızgındım. Ve burası biraz iç karartıcı."

"Beni getirdiğin için teşekkürler," diyor ve usulca alnının kenarına bir öpücük konduruyor.

O zaman ikisi de sessizleşiyor ve bir an için onların senkronize nefeslerini, rüzgârla birlikte nefes alıp verişlerini dinliyor.

"Önemli bir şey değil," diyor sonunda ve gözlerini kaçırıyor. "Hava kararmadan gitsek iyi olacak."

Ona elini uzatıyor ve o da elini tutuyor.

"Aç mısın?" diye sorar.

"Biraz," diyor, öyle olmasa bile.

Yol kayalıktır ve kadın tepeye tırmanırken dirseğine hafifçe dokunur.

"Akşam yemeğine gelmelisin," diyor. "Zaten her zaman çok fazla yemek oluyor."

"Sorun olur mu?" Kadın kaşlarını kaldırıyor.

"Evet," diyor. "Buraya gel."

On dört

Helen arabasının GPS'ine Grant'in adresini yazar, her ne kadar yıllarca okul otobüsü güzergâhlarını beynine kazıyarak oraya ulaşabileceğini bilse de. Route 22'de doğuya doğru, sonra dağa doğru, Washington Rock'ı geçtikten sonra, yeni inşa edilmiş (artık pek de yeni olmayan) evlerin bulunduğu çıkmaz sokağı geçtikten sonra, sağdaki dur işaretinden hemen sonra.

Kapının zilini çalar ve parlak ses tonundan Mrs. Shepard onu karşılıyor, Grant ona kimi beklemesi gerektiğini çoktan söylemiş.

"Burada *olman* çok güzel," diyor Lisa (*ısrar ediyor!*). "Grant üst katı yıkıyor. Paltonu alabilir miyim?"

Helen bu eski Viktorya döneminden kalma evin iç kısmına aval aval bakmamaya çalışıyor. Hiç gitmediği bir yer için belli belirsiz tanıdık geliyor - Facebook'ta hiç gitmediği partilerin fotoğraflarının arka planında misafir odasındaki yemyeşil tavus kuşu duvar kağıdını ("ne kadar süslüyüz!") gördüğünü hatırlıyor. Ön tarafta antika bir şemsiye standı ve üzerinde "Tanrı bu evi sevgi ve mutlulukla kutsasın" yazan neşeli küçük bir plaket var. *Burası Grant'in Shepard'in geldiği yer.*

Alt kattaki banyoda ellerini yıkıyor ve aynada kendini inceliyor. Aksesuar takma havasında uyandığı için şükrediyor - Siyah kazak elbise gündelik bir havaya sahip olsa da altın kolye ve küpeler onu tembel bir cenaze havasından kurtarıyor. Uzun saçlarını bir süre tartıştıktan sonra bir toka ile at kuyruğu haline getiriyor. Sonra ailesine mesaj atıyor-

Arkadaşlarınızla yemek yerken beklemeyin.

Grant içeri girdiğinde masayı hazırlamaya yardım ediyordu. Üzerinde eski bir

Dunollie Warriors'ın bisiklet yaka sweatshirt'ü de onun dolabının arkasında bir yerde gömülü.

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor, elleriyle bir şeyler yapmak için bir sandalyeyi kavırıyor.

"Hayır, hayır," diyor Lisa, dumanı tüten bir tabak yeşil fasulye getirerek. "Sen bizim misafirimizsin. Oh! Şarap. İyi bir şaraba ihtiyacımız var."

Lisa mutfakta kaybolur ve Grant tembelce Helen'e sırtır. "Sakladığı güzel şeyleri geri getirecek," diyor. "Oh hayır, söyle ona-"

"Zaten taşınmadan önce ondan kurtulmamız gerekiyor," diyor. "Ve yalnız içmeyi sevmiyor."

"Buyurun," diyor ve iki şişeyle geri dönüyor. "Güzel bir kırmızı, ama aynı zamanda, etrafı karıştırırken bu güzel beyazı buldum ve *neden olmasın* diye düşündüm."

Grant gözlerini deviriyor. "Helen onu sarhoş etmeye çalıştığımızı düşünecek anne."

"Eğer sarhoş olursa, kanepede güzel bir uyku çekebilir," diyor Lisa, muzip bir göz kırpmayla. "Ben de fazla içtiğimde böyle yaparım."

Kızarmış patates, yeşil fasulye, artık rosto ve tatlıdan önce gelen sürpriz bir şişe Porto şarabı eşliğinde Helen, Lisa Shepard hakkında Grant'in kendisi hakkında bildiğinden daha fazlasını öğrenir. Onlara araştırmakta olduğu İrlanda'daki koyun çiftliklerinden ve seçimini nasıl iki olası seçeneğe indirdiğinden bahseder. Bunlardan biri daha uzun süreli ve İrlanda'nın ilgilendiği bölgelerinden biraz daha uzakta; Bu da daha kısa bir taahhüt ama belki de bu bir lütuftur.

-"Bir fırsat gökkuşağının sonunda sizi neyin beklediğini asla bilemezsiniz."

Lisa, Helen'e Pennsylvania, Bucks County'deki çocukluğunu ve Shepard kardeşlerin komşu kızı olarak büyümesini anlatıyor. "Çok yakışıklı, *çok* rağbet gören." Düğününü anımsıyor ve geçen gün bodrumda eski gelin portresini bulduğunu hatırlayınca yüzü aydınlanıyor.

"Bir saniye," diyor ve aşağıya koşuyor.

Helen Grant'e bakar ve yüzündeki acı dolu ifadeye gülmekten kendini alamaz. "Üzgünüm," diyor Grant. "Yeni insanlarla çok sık konuşma fırsatı bulamıyor."

artık."

"Çok çekici biri," diyor Helen. "İnsanlarla konuşmayı nasıl öğrendiğini anlıyorum."

"Ben başkalarını konuşturmakta iyiyim," diyor Grant. "O ise kendi hakkında konuşmakta iyi. Arada bir fark var."

Lisa, düğün gününde, kabarık kollu ve dantel yakalı Viktorya döneminden kalma bir elbiseyle çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafıyla yeniden ortaya çıkıyor. "O zamanlar moda buydu," diyor. "Kendimi evdeki en güzel kız gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

O sabah Bucks County'deydi."

Helen dürüstçe, "Çok güzel bir gelindin," diyor.

"Mm." Lisa başını sallıyor, fotoğrafa sevgiyle bakıyor. "Ben bir resimdim. Sonu bodrumda biten! Ha! Bu şeylerin son bulduğu yer orası. bazen."

Grant sesli bir şekilde iç çeker ve Lisa ona güler.

"Utaniyor," diyor. "Onu utandırabilmek çok güzel.

Arkadaşlarından birini getirmeyeli uzun zaman oldu." "Anne, gösteriyi gece yarısından önce bitirebilir miyiz?"

Lisa köşedeki eski saate bakıyor ve ellerini çırpıyor. "Aman Tanrım, saat dokuzu geçmiş! İyi bir arkadaşınız olduğunda zaman uçup gidiyor."

"Ve üç şişe şarap," diye mırıldanıyor Grant nefesinin altında ve Helen gülüyor.

"Helen, yola çıkmadan önce biraz kafeinsiz kahve ister misin?"

Helen elini yanaklarına bastırıyor ve şarabın sıcaklığını hissediyor. "Bu harika olur Bayan Shepard."

Lisa odadan çıktığında Grant ona temkinli bir şekilde bakar.

"Araba kullanmamalısın. Annem neredeyse boğazından aşağı bir galon alkol döktü."

Helen başını keten servis altlığının üzerine koyuyor ve sıcak bir uyku hali hissediyor.

"Evet, bunu yapmasına neden izin verdin?" diye esniyor ve gözleri kendi isteğiyle kapanıyor.

Grant gülüyor - artık tanıdık bir gümbürtü.

"Ayıldığın zaman seni bırakırım. Arabanı sabah alabilirsin."

Helen tek gözünü açıp gözlerini kısarak ona bakıyor. "Ne kadar sağlam bir meşe."

"Anne, kahveyi yukarı getir," diye bağılıyor mutfağa, sonra eğilip önündeki masaya vuruyor. "Hadi ama, eğer uyuyakalırsan sana büyük turu vereceğim."

Görünüşte duvardaki eski aile fotoğraflarına ve çerçeveli çocukluk resimlerine bakmak için, ama aynı zamanda Grant'in korkuluktan yuvarlanıp ikinci Zhang kardeşin beklenmedik ölümünü kendi gözetiminde açıklamak zorunda kalmayacağından emin olmak istediği için merdivenleri yavaşça çıkarlar.

"Sen benim çocukluk hayalimde büyüdün," diye mırıldanıyor Helen, onu ikinci kattaki salonun önünden geçirirken. "Aileme böyle eski bir ev için yalvardım da yalvardım."

"Sandığınız kadar romantik değil," diyor Grant. "Kapıların hiçbirisi çerçevelerine uymuyor, ısıtma sistemi dört hayalet bir kediyi yemiş gibi ses çıkarıyor ve yılın bu zamanında sabahları bir cadının memesinden daha soğuk oluyor."

Helen kıkırdar, sonra onu iterek yan odaya geçer.

"Burası senin odan," diyor hafif bir şaşkınlıkla. Etrafına öylesine çıplak bir coşkuyla bakıyor ki, adam onun fotoğrafını çekme isteği duyuyor - yalın Helen. "İçinde koca bir kanepa var."

"Evet," diyor adam, kadın kitaplığını incelerken kapı aralığına yaslanarak.

"Çok fazla bilimkurgu var," diyor kadın, ciltsiz kitap koleksiyonunu tarayarak.

"Sert fantezi," diye düzeltiyor refleks olarak.

Gülüyor, sonra imalı bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Kirli."

Midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hisseder ve yatağın yanındaki kutuya yönelir.

"Bu senin için ilginç olabilir." Kalın, deri ciltli bir yıllık çıkardı. "Sanırım içinde *Ampersand*'in bir sayısı bile var."

Helen, "Şaka yapıyorsun," der ve aceleyle yanına gelir.

"Tak tak," diyor annesi ve ikisi de kapıya bakıyor. Lisa, içinde kahve ve fincanlar olan gümüş bir tabak tutmaktadır. "Oh, eski yıllığını bulmuşsun-ne kadar eğlenceli!"

"Anne," diyor.

"Bunu buraya bırakıyorum," diyor ve kanepenin yanına koyuyor. "İyi geceler."

Kapıyı arkasından yarıya kadar kapatır. Grant olumlu bir şekilde kapatır. Akşam yemeğinden beri giderek artan baş ağrısını görmezden gelmeye çalışıyor, annesinin Helen'e ev hayatlarını katman katman anlatmasını izliyor.

Onu davet ederken ne bekliyordun? Neden onu buraya getirdin? Helen elinde yıllıkla kanepeye fırladığında Grant bunu da görmezden geliyor.

"Benimkinin nerede olduğunu bile bilmiyorum," der, bacaklarını kanepenin üzerine atarak.

Kanepe minderlerini
rahatça.

Parmakları onun çoraplı baldırını sıkmak için garip bir ihtiyaçla kaşınıyor. Onu dürtüyor ve onun yerine kanepenin diğer ucuna oturuyor, böylece başı uyluğunun yanında oluyor. Kadın bunu bir geçiş pozisyonu olarak yorumluyor gibi görünüyor ve başı adamın kucağına gelene kadar tekrar geriye kayıyor.

Hay sikeyim. Kız yıllığı ikisinin de görebilmesi için tutuşunu ayarlarken, adamın elleri bir an için garip bir şekilde havada asılı kalıyor. Sonunda sol eli kızın saçlarına yerleşirken, sağ eli de yıllığı sabitliyor.

"Oof, o zamanlar kaşlarımızı gerçekten fazla sıkıyormuşuz," diye mırıldanıyor, son sınıf portrelerinin sayfalarını çevirirken.

Başparmağı şakağında geziniyor, kaşını zar zor sıyrıyor.

"Görünüşe göre seninki iyi büyümüş," diyor ve onun kahkahasının gürültüsünü hissediyor.

"İşte buradasın," diyor ve onun kıdemli portresine hafifçe vuruyor.

"Hm," diyor ve parmak uçlarının yavaşça saçlarında gezinmesini izliyor. Kadın gözlerini kapatıp memnun bir şekilde "*hmmph*" diye nefes veriyor ve adam aptalca bir şey yapmadan önce parmaklarını durmaya zorluyor.

"Ders dışı etkinlikler bölümüne bak. Kollarım yoruldu," diyor yıllığa başını sallayarak.

Yıllığı alıyor ve sayfaları onun için çeviriyor. Serbest kalan elleriyle saçlarını kadife tokalardan kurtarıyor, sonra adamın kucağına yaslanıp kitabı ondan alıyor.

Sol eli kendi iradesiyle yeniden saçlarına yerleşiyor. Bu kez parmak uçları kafa derisini tarıyor ve masaj yapıyor.

"Bu resimdeki kıyafetimden nefret ediyordum," diyor okul gazete kulübünün grup fotoğrafını incelerken. "Giyeceğim tişörtü kız kardeşim ödünç almıştı."

"Yine de sevimli görünüyordun," diyor, sesi çakıllı geliyor.

Helen güler ve ona bakar. "Bunu bana o zamanlar söyleseydin, bu benim yılım olurdu."

Grant gülümsüyor ve çenesini tekrar yıllığa doğru eğiyor. Sağ eli orada kalıyor, sonra yerleşiyor ve işaret parmağının boğumunu çene çizgisi boyunca ileri geri fırçalıyor. Hayal görüyor olabilir ama kızın Sevgiye aç bir kedi gibi onun dokunuşuna yaslanır.

Öğrenci konseyi fotoğraflarını bulana kadar sayfaları çeviriyor.

"İşte yine buradasın," diye mırıldanıyor.

"İşte buradayım," diye kabul ediyor ve parmak eklemleri çene çizgisini geçip boynundan aşağı kayıyor, çırpınan nabız noktasında duruyor. Bu sefer hayal etmiyor; eğiliyor ve yanağını bileğinin iç kısmına sürüyor.

"Kampanyanızı ne üzerine yrttgnz hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," diyor, parmaklarının arkasını yüzünde gezdirirken nefesi kesiliyor, tenine hafifçe dokunuyor ve dudaklarının hemen önünden kaldırıyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor ve bu hareket alt dudağının başparmağının kenarıyla temas etmesine neden oluyor.

Adam yutkunuyor, başparmağı kadının üst ve alt dudağının arasında duruyor. "Ne?" diye sorar, ne hakkında konuştuklarından emin değildir.

Alt dudağını adamın başparmağının yan tarafına doğru sürüklüyor ve adam aniden hayatında hiç bu kadar sertleşmemiş oluyor. Bu kadar tahrik olmasaydı utanç verici olurdu. Yüzünü hafifçe çeviriyor ve başparmağının üstüne yavaş, sıcak bir öpücük konduruyor. *Ne oluyor lan?*

"Park yeri piyangosunu yeniden dzenleyeceğinizi ve futbol sahasına yeni halı saha yapılması için kaynak yaratacağınızı söylemiştiniz."

Kadın ona bakar ve adam zorlukla yutkunur.

"Oh," diyor.

Başparmağını dudaklarının yanından geçirip köprücük kemiğine yerleştiriyor ve karnında yükselen gerilimi yatıştırmaya alışıyor.

Helen, "Gazete için kampanya yöneticinizle röportaj yaptım," diyor ve adam kelimeleri zar zor anlayabiliyor. Grup fotoğrafındaki bir kıza dokunuyor. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyordu."

Eli köprücük kemiğinin dibinde genişleyip daralıyor, kazak elbisesinin boynunun hemen altındaki bir santimlik deriyle flört ediyordu.

"Benimle röportaj yapabilirdiniz," diyor, sesi sert.

Kadın başını yavaşça sallıyor ve adam, kadının kotun içinden ereksiyonunu hissetmemesinin bir mucize olacağını düşünüyor.

"Bana zamanında geri dnmedin," diye iç geçirdi. "Son teslim tarihine yetişmem gerekiyordu." "Zavallı Helen," diyor ve sağ eli tamamen Saygınmış gibi davranıyor ve şimdi serseri parmağını yavaşça sol styen askısının altında gezdiriyor. Sanki bu bir şeyi kanıtlıyormuş gibi lastiğın izlediği yolda kalıyor. "Her zaman bir teslim tarihi vardır."

"Grant," diyor, sesinde aniden tüm lanet olası dünyadaki en seksi ses olduğunu keşfettiği mızımız bir trpyle.

"Hm?" Omzunun dışına yavaş daireler çiziyor. *Daire, daire, nokta, nokta.*

Gülüyor. "Sa olayını tekrar yap," diye mırıldanıyor.

Sağ elini yavaşça kızın kazağının kumaşından çeker ve iki elini de kızın kafa derisinden geçirir.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

Yanıt vermek için kendine güvenmiyor ve bunun yerine parmak uçlarını tekrar kafa derisi boyunca gezdirirken baskı uygulamaya odaklanıyor.

Ağır yıllığı göğsüne bırakıyor ve ellerinden biri yukarı uzanıyor, parmak uçları adamın yüzünün yan tarafını arıyor.

Başını eğiyor ve kızın sıcak avucunun kirli sakalına değmesi karşısında inlememek için kendini zor tutuyor. Parmakları masumca dudaklarına doğru kayıyor ve adam kısa, alçak bir kahkaha atmaktan kendini alamıyor. İşaret parmağına hızlıca bir öpücük konduruyor, sonra diğer parmaklarını ağızda gezdiriyor ve her birinin ucunu öpmesine yetecek kadar uzun süre kalıyor.

Serçe parmağını ağıza götürüp dilini alt tarafında gezdirmekten kendini alamıyor.

Parmağını bırakır bırakmaz, sanki söylenmemiş bir kuralı çiğnemiş gibi, uyarıcı bir parmakla adamın dudaklarına dokunuyor.

Gülüyor ve "Özür dilerim" diye mırıldanıyor.

Avucunun içini öpme fırsatını değerlendiriyor ve elini geri çekiyor. Onun yerine kendi ellerini tutuyor ve ellerini kullanarak onu *yeterince* aşağı çekiyor, böylece onun üzerinde durabiliyor. Gözleri kapalı ama adam nabzının hızlı atışından onun da kendisi kadar uyanık olduğundan emin.

Birkaç yavaş, sendeleyerek nefes alıp veriyor. Damarlarındaki kanın öfkeli atışı, onun sessiz iç çekişini kaydedecek kadar yavaşlıyor.

"Burada uyuyabilir miyim?" diye soruyor, başparmakları tenine sürtünmeye devam ederken. *İleri geri, ileri geri.*

"Eğer istiyorsan," diyor, sesi alçak bir çakıltaşı gibi. Bir yanıt bekliyor ama yanıt gelmiyor. Nabzını tekrar hissediyor - yavaş ve sabit; çoktan uyumuş olabilir. "Sana bir battaniye getireyim."

Başını bir saniyeliğine duvara yaslıyor. *Kendine gel, Shepard.* Sonra onu yavaşça kucağından indirir ve ayağa kalkar. *Aşağı, evlat.* Bir fincan soğuk kafeinsiz kahve içiyor, sonra koridordan üst kattaki banyoya doğru yürüyor. Dolapta bir battaniye bulur ve odasına geri döner.

Kanepenin üzerindeki Helen şeklindeki girintiye kaşlarını çatarak şaşkınlıkla bakar. Alt kattan gelen bir *gümbürtü* dikkatini pencereye çeker ve gözleri tam zamanında karanlığa uyum sağlayarak arabasının garaj yolundan çıktığını görür.

Lanet olsun.

Grant kapıyı kapatır ve battaniyeleri kanepenin üzerine bırakır. Minderin üzerinde siyah kadifeden yumuşak bir parça fark eder; saç lastiği.

Koltuğun üzerine eğiliyor ve kendini bırakana kadar fermuarını kurcalıyor. Gözlerini kapatır ve ipeksi saçları düşünürken okşar, *Grant, saç şeyini tekrar yap, bu çok iyi hissettiriyor*, yumuşak takip eden parmaklar, *üzgünüm*, dolgun dudaklar ve başparmağına sürtünen bir dilin en ufak ipucu, *bu çok iyi hissettiriyor iyi-*

Hızlı, ürpertici bir solukla boşalıyor, orgazmı onu sarsarken kanepenin üzerinde nefes nefese kalıyor.

. . . *Hassiktir.*

On beş

Helen eve dönerken kalbinin ısrarlı *güm güm* sesleri yerine iki kat daha fazla yola konsantre olur. Saatteki rakamlar ona saatin biri biraz geçtiğini söylüyor - bugün Grant Shepard'ın yanında neredeyse tam dokuz saat geçirdi, yine de bir şekilde her şey dakikalar, sonra da kalp atışlarını hızlandıran saniyeler içinde olmuş gibi geliyor.

Yıllık hakkındaki boş sohbetlerinin ne zaman daha fazlasına, baştan çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir flörte dönüştüğünden emin değildir. Kırmızı ıııkta durduğunda gülüyor. *Eğer bu baştan çıkarma ile flört etmekse, ben vidalanmış.*

Yanakları, Grant'in elinin verdiği hissi hatırladıkça sıcaktan kızarıyor. Parmaklar teninde kayıyordu - yavaşça, masumca, sadece makul inkar edilebilirliğin bu tarafında kalarak... *ta ki sen onun başparmağını düşürene kadar.*

İşleri kızıştıran biri varsa, o da kendisi ve küstah ağzıydı.

Adil değil, diye itiraz ediyor kendi kendine. *O da bunu istiyordu.*

Adamın ereksiyonunun kot pantolonunun kotuna yaptığı ısrarlı baskıyı hatırlıyor ve daha önce saygın olan pamuklu külotundaki utanç verici cevap nemini görmezden gelmeye çalışıyor.

Teknik olarak -teknik olarak!- açıklayamayacakları hiçbir şey olmadı.

Bu düşünce zincirine gülüyor. *Mezarlıkta el ele tutuştığımız zamanı hatırlıyor musun? Bu da onun gibiydi ama daha fazlasıydı.* O zaman da alnından öpmüştü. *Parmak öpmek ve alın öpmek temelde aynı şeydir. Arkadaşlar arasında iffetli jestler.*

Bir eliyle saçlarını tarıyor ve çok fazla suçlayıcı bir dağınıklık olmamasını umuyor.

Burada uyuyabilir miyim?

Sözcükler yeterince masum bir şekilde ağzından çıkmıştı ama az önce *"Lütfen beni ikimizin de adını unutturacak kadar sert siker misin?"* demiş de olabilirdi.

Bir santim daha yaklaşırsa, ne kadar kolay, ne kadar çabuk ve kesinlikle kendini ona atacağını düşünerek kendini utandırdı. *Sonra ne olacaktı?*

Helen, ailesinin evinin garaj yoluna girerken başını sallar. Grant Shepard'la ilgili *bir şey* yoktur. Geçici, akıl sağlığını yok eden bir azgınlık gecesinin pişmanlık, beceriksizlik ve kaçınma dışında bir şeyle bittiği bir dünya yok ve ... ve ya çok geç olursa ve Los Angeles'a döndüğümüzde bu her şeyi mahvederse?

Arabada oturmuş, parmağını direksiyona vuruyor. O Yazarlar odasında birbirlerine neredeyse hiç bakmadıkları o ilk rahatsız edici haftaları düşünüyor - sanki son sınıflarının son ayını tekrar yaşıyorlarmış gibi.

Hayır.

Çok geç değil. Sorun yok. Teknik olarak hiçbir şey olmadı. Geçilemeyecek bir çizgiyi geçmedik. Birkaç ay içinde Grant bu neredeyse hiçbir şeyi unutacak.

Helen kendi kendine başını sallar, sakın bir nefes alır ve eve doğru ilerler.

Ondan kaçıyor.

Grant telefonundaki arama kaydına gözlerini kırpıştırarak bakar. Ayın yirmi yedisinin sabahı onu aramamıştı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve dürüst olmak gerekirse, önceki gecenin olaylarını hafızasına kalıcı olarak kazınana kadar birkaç kez daha tekrarladı.

Ayın yirmi sekizinde aradı ama kadın telefonu açmadı ve ona kendisini geri araması için tam yirmi dört saat vermeyi düşündü. Yirmi dört, otuz altıya dönüştü. Hâlâ şehirde olduğunu biliyordu - Instagram'da simit alırken paylaştığı bir hikâyeyi görmüştü. Ona mesaj atmayı denedi - dikkatlice düşünülmüş *yeni yıl planların neler?*

Ayın otuzunda saat sabah dokuz civarı ve hâlâ cevap vermedi.

Onun evine gitmeyi ve bir mağara adamı gibi kapıyı açana kadar vurmayı düşünür. *Sonra ne olacak?*

Ve sonra onu mağarasına geri sürükleyecek ve başladıkları işi bitirecekti.

Bu şaşırtıcı derecede ilkel düşünceye gülüyor. Ama kızın nerede yaşadığını bilmiyordu. Dağın eteklerinde bir yerde.

Otoyol. Peki ya kapıyı başka biri açarsa? O zaman ne olacaktı?

Sonra ne olacak sorusunu elinin tersiyle itiyor. Onunla konuşmayacaksa *ne* olacağının *bir* önemi yok. Los Angeles'a dönene kadar ondan kaçabileceğini mi sanıyor? *Sonra ne olacak?* Bir odada oturup hikâyeler ve şakalar mı anlatacaklar ve bu hafta sonu üç kez mastürbasyon yapmamış gibi davranıp, hâlâ onun altındayken sıcak, istekli bedenine yapabileceği diğer şeyleri mi düşünecekler?

Telefonu çalıyor ve bu kadar çabuk açması utanç verici, ancak ismi gördüğünde rahatlıyor-Kevin *Palermo*.

Şehirde olduğunu duydum! NYE partisi benim yerimde, gelsene.

Bunu, adres bilgileriyle birlikte Kevin'in Rockin' Yılbaşı Partisi'ne davet eden sevimsiz bir grafik olan ikinci bir ding takip ediyor.

Grant nefes verir. Kevin Palermo'nun Rockin' Yılbaşı Partisine gitmek istemiyor - eski arkadaşlarının her geçen yıl daha fazla çocuk sahibi olması ve bebek bakıcılarının eve dönmesi onu daha da üzüyor. Kevin'in ailesinin bodrumunda oturup 2000'lerin başındaki pop şarkılarından oluşan bir Spotify çalma listesini dinlemektense yapmayı tercih edeceği yüzlerce şey düşünebilir. Bunların en az doksanı

Helen Zhang ve onun ilginç ağzıyla ilgili şeyler. Siktir et, o yüz şeyin hepsi.

Diğer taraftan.

Şehvetin öfkeli sisini aşip düşünmeye çalışır. Belki de pasif, tarafsız bir yaklaşım en iyisi olacaktır.

Grant onun parmağını vuruş şeklini düşünüyor - o kadar asil ve uyarıcı ki -Bu oyun için özel olarak belirlediği "teknik olarak herhangi bir üsse koşmadan kim diğer kişiyi daha azgın hale getirebilir" şeklindeki çılgın kuralları ihlal ettiğinde dudaklarına karşı.

Yarın Kevin Palermo'nun yeni yıl partisinde olacağım.

Buralardaysan gelir misin?

Grafik davetiyeyi iletir ve içindeki, *gelmeyebilir, seninle işi çoktan bitmiş olabilir* diyen hissi görmezden gelir.

Helen, Kevin Palermo'nun evine giderken Uber'de en az yirmi kez kendine aptal diyor. Kevin onun geldiğini biliyor mu? Onun kim olduğunu hatırlıyor mu? Hatırlasaydı daha mı kötü olurdu?

Kıpırdanıyor ve elbisesinin eteğini hafifçe aşağı çekiyor. Bu yolculuk için sadece çok fazla kıyafet almıştı ve hiçbirisi özellikle Yılbaşı partisi için uygun bir kıyafet. Son dakikada alışveriş merkezine gitmeyi düşündükten ve eğlenemeyecek kadar zavallı olduğu için vazgeçtikten sonra, gecelik olarak paketlediği siyah ipek bir slip elbisede karar kıldı. Açıkçası hava bir slip elbise için fazla soğuktu, ama kışını güzel bir şekilde sarıyordu ve gururu Grant'i son gördüğünde yaptığı gibi şekilsiz bir kazak elbiseyle ortaya çıkmasına izin vermeyecekti. Deri bir ceket giydi ve parfüm sıktı, tüm bu süre boyunca kendi kendine güldü. *Ne için?* Ailesine eski bir arkadaşının evine gideceğini söyledi ve onlar da Theo'nun Edison'daki ailesiyle kendi planları olduğu için aldırmadılar.

Helen kapının zilini çalar ve gümüş rengi balıkçı yaka elbise giymiş güzel bir esmer kapıyı açar. Başını eğip Helen'i inceliyor, sonra da Dudakları bir

gülümsemeye
dönüşür. "Sensin,"
diyor.

Helen gülümseyen esmeri zihnindeki olasılıklar fihristinde arar ve şu sonuca varır

"Selam, Lauren."

Lauren DiSantos Helen'a yukarıdan aşağıya bakar. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor.

Grant Shepard'ın memleketinden seks arkadaşı beni bu partiden uzak tutuyor. Helen geri dönüp Uber'e koşmanın ve şoföre onu eve götürmesini söylemenin daha utanç verici olup olmayacağını merak ediyor. Ya da Sibirya'ya. Belki de Kuzey Kutbu'na.

Ama bunu yaparsa, Grant kesinlikle öğrenirdi. Ve bu daha kötü olurdu.

"Burası gerçekten çok soğuk," diyor Helen.

"Pekâlâ, sana bir içki alalım," diyor Lauren, teslim olup kapıyı açarak.

Helen, Lauren'ı mutfığa kadar takip eder, boynunu tam olarak kamburlaştırmamaya çalışarak

En son birinin büyükannesi tarafından dekore edilmiş gibi görünen bu yüzyıl ortası evin her odasında 180 derece Grant'i arıyorlar. Geçiyorlar Belli belirsiz tanıdık yüzlere sahip yetişkin yabancılardan oluşan kümeler ve Helen, havalı son sınıf öğrencileriyle dolu bir partide kıyafet giydirme oyunu oynayan bir ikinci sınıf öğrencisi gibi hissediyor.

Lauren, "Menüde ucuz şampanya ya da kutu şarap var," diyor. "Bana ikisi de uyar," diyor Helen.

Lauren sırtıyor.

"Ya da ..." Eğiliyor ve lavabonun altından on altı yıllık bir Lagavulin

şişesi çıkarıyor. "Kevin'in sakladığı ve unuttuğu iyi bir viski var.

her yıl. Daha abuk ısınırırsınız." "Bu harika olur," diyor Helen.

Lauren ikisine de sek viski doldurur. "Şerefe," der ve kadehlerini tokuşturur.

Helen bir viski tiryakisi değil ama yıllanmış viskinin dumanlı tadı boğazında eriyip doğrudan midesine inerken bundan sonra bir viski tiryakisi olabileceğini dūřunuyor.

"Ee," diyor Lauren. "Ne var ne yok?"

"Um," diyor Helen, viskisinden bir yudum daha alarak. "Fazla değil."

Lauren gūluyor. "Bebeęim, on dōrt yıldır birbirimizi gōrmedik. Çok deęil mi?"

"Belki de çok fazla o zaman," diyor Helen. "Nereden başlayacağımı bilemezdim."

Endişeli ve gergin. Birdenbire partilerden ve çok iyi tanımadığı insanlarla geç saatlere kadar dışarıda kalmaktan ne kadar nefret ettiğini ve *buraya neden geldiğini* hatırladı.

"Bir TV programı üzerinde çalıřtıęını duydum," diyor Lauren. "Bu oldukça būyūk bir řey." "Evet," diyor Helen ikisine doęru. "Heyecan verici."

"Ūnlū biri oynayacak mı?"

"Bilmiyorum," diyor Helen. "Sanırım hala sōzleřmeleri ve diğer şeyleri ōzmeye çalışıyorlar."

Lauren onu inceliyor ve viskisinden bir yudum alıyor. "Grant o şov üzerinde çalışıyor, değil mi?"

"ōyle," diyor Helen ve yere bakıyor.

"Her řey gōz önūne alındığında senin için garip olmalı. Onunla çalışmak nasıl?" Lauren soruyor.

"O ... iyi," diyor Helen. "Lise uzun zaman önceydi."

Lauren onu merakla inceler. Helen onun bu konuda ısrar etmeyeceğini umuyor. "ōyleydi," diye kabul eder Lauren sonunda. "Grant'in burada bir yerlerde olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor Helen. "Bana partiden bahsetti."

Bana senden bahsetti, diye dūřunuyor ve ona sōylemedięi bir řey olup olmadıęını merak ediyor. Belki de her řeyi fazla dūřunuyordur. Belki de Noel'in ertesı gūnū olanları çoktan unutmuřtur. Belki de onun aramalarına ve mesajlarına cevap vermemesini normal karřılamıř ve Arkadařça davranmaya davet et.

Belki de çoktan Lauren ile eve gitmeyi planlıyordur.

"Merak ettim. Sizi daha önce buralarda hiç gōrmemiřtik," diyor Lauren. "Yani siz arkadaş mısınız?"

"Onun gibi bir şey," diye kabul ediyor Helen.

"Grant ve ben de bir zamanlar 'öyle bir şeydik'," diyor Lauren kayıtsızca. "Ama şimdi o kadar da değil. Sanırım onu tanıdığımdan beri değişti."

"Bu mantıklı," diyor Helen, tam olarak emin olmasa da. "Sen de seni hatırladığımdan farklısın."

Helen, Lauren'ın doğrudan bakışları altında kendini rahatsız edici derecede sıcak hissediyor.

"Umarım öyledir," diyor ve kendine omurgalı olmasını söylüyor.

"Denedim." Lauren gülümser.

"Anlıyorum," diyor sonunda. "Ben de değişmeye çalışıyorum. Yine de eski alışkanlıklar, biliyorsun."

Grant eski bir alışkanlık mı?

"Sanırım alt katta," der Lauren. Helen gözlerini kırptırınca Lauren başıyla bodruma inen halı kaplı merdivenleri işaret eder. "Grant. Eğer merhaba demek istersen."

"Oh," diyor Helen ve nabızı hızlanıyor. "Teşekkürler. Alacağım."

"Bekle," diyor Lauren. İçkisini bırakır ve bir eliyle Helen'in çenesini tutar, diğer eliyle de peçeteyle dudaklarını siler.

"Rujun bulaşmış. Bunu istemeyiz, değil mi?" Helen Lauren'ın sözünü bitirmesini bekler, sonra geri çekilir.

"Teşekkürler," diyor kararsızca.

"Sorun değil," diyor Lauren. "Kızlar kızlara göz kulak olmalı. İyi şanslar." Hafif alaycı bir tavırla kadehini kaldırıyor.

Kevin koltuktan fırlayıp bu gece on dördüncü kez "Bruh!" diye bağırdığında Grant başını kaldırıp bakmaz. Muhtemelen geçmişinden bir başka kayıp yüz.

Kevin, "Seni uzun zamandır görmedim, dostum," diyor.

"Evet, şey," diye cevap verir keskin bir kadın sesi. Grant başını o kadar hızlı sallıyor ki boynunu kırmadığına şaşırıyor. Bu o kadındır. "Eve döndüğümde genellikle pek boş vaktim olmuyor."

"*Harika* görünüyorsun," diyor Kevin, yüzyılın en hafif ifadesiyle.

Birkaç molekül kalınlığında gibi görünen ipeksi siyah bir elbise giyiyor, bu havada gülünç ve aynı zamanda *çok sıcak*. Uzun saçları taranmış ve kıvrılmış ve adamın eli o bukleleri parmak eklemlerine dolama arzusuyla kaşınıyor. *Sonra ne olacak?*

Helen, Kevin'in bu acınası iltifatı karşısında öyle bir kızarır ki Grant eski arkadaşını yere sermek ister.

"Teşekkürler," diyor. "Denedim. Sen de harika görünüyorsun."

Gözleri Grant'e kayıyor ve aniden odadaki hava dağılıyor. "Merhaba," diyor ona.

"Merhaba," diye cevap veriyor, sesini eşit tutmaya çalışarak.

"Ee, ne var ne yok, dostum?" Kevin diyor, umursamaz bir şekilde. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Bir tane içtim," diyor. "Lauren, üst katta, bana viskinden biraz verdi. Umarım sorun olmaz."

Bunu yere doğru mırıldanıyor ve Grant kaşlarını çatıyor. Onun burada, tanımadığı bu kadar çok insanla birlikte olmaktan rahatsız olduğunu düşünür. Aniden Kevin'dan, Lauren'dan ve bu binada onunla açık bir konuşma yapmasını engelleyen herkesten nefret eder.

"Evet, evet," diye onu temin eder Kevin. "Lauren eski bir dostumuz. İyi malları nereye sakladığımızı biliyor. Ve şimdi sen de biliyorsun! İnsanların eski dost olması ne kadar komik, değil mi?"

"Evet," diyor Helen, Grant'e bakarak.

"Peki sen *nasılsın*?" Kevin tekrar soruyor.

Grant ayağa kalkar ve onlara doğru yürür, çünkü sert bir şey yapmadan önce ancak bu kadarına dayanabilir.

"Ben iyiyim," diyor Helen. "Yazı işleriyle meşguldüm. Sen nasılsın?"

"Aynı tas aynı hamam," diyor Kevin. "Bir işim vardı, işimi kaybettim, yeni bir iş buldum, işe yaramadı, ama sorun değil çünkü Ocak ayında kuzenimle Michigan Gölü'nde takılmak için biraz izin alacağım."

"Orasının çok güzel olduğunu duydum," diyor Helen.

"Evet, onun teknesinde çalışacağız," diyor Kevin. "Daha önce hiç tekne çalışmadım ama kulağa iyi vakit geçirecekmişim gibi geliyor. Belki de bu benim mesleğim olur."

"Sanırım top yakında düşecek," diyor Grant. "Muhtemelen ..."

"Kahretsin, evet," diyor Kevin ve ellerini başının üzerinde çırpıyor.

"Dışarıda büyük bir projektörümüz var, böylece maytap falan patlatabiliyoruz ama bu yıl çok arızalı. Yani üst kattaki oturma odasında izleyebiliyoruz ama maytap yok, eğlence yok, anlıyor musun?"

"Evet," diyor Helen.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diyor Kevin ve onları yalnız bırakarak yukarı çıkıyor.

Sonunda.

"Yani," diyor Grant. "Sen geldin."

Helen başını sallar. Helen çok uzakta görünüyor ve adam karşıdan karşıya geçmeyi düşünen bir sokak kedisi gibi tuhaf bir izlenime kapılıyor. *Daha kolay olacaksa sana geleceğim.*

"Nasıl bir şey olacağını görmek istedim," diyor adam yavaşça ona doğru ilerlerken.

"Ve?" diye soruyor, nabızı boynunda hızla atarken. Önünde duruyor, dokunacak kadar yakın. "Nasıl buluyorsun?"

Onun dışında her yere bakıyor.

"Partilerden nefret ettiğimi hatırladım," diyor.

"Ve insanlar, ve onlarla konuşmak-ve ben," diyor, sesi alçak. Bir elini arkasındaki ahşap panelli duvara koyuyor ve zihinsel olarak ona çenesini yukarı kaldırıp kendisine bakmasını emrediyor. "Değil mi?"

"Ben ..." Başlıyor, sonra adam *nihayet* uzanıp omzundaki deriyi okşayınca kekeleyor. Kolunda tüyler diken diken oluyor-Çünkü hava soğuk ve elbisesi dayanıksız. "İnsanlardan nefret etmiyorum," diyor usulca.

Hafifçe ofluyor ve yüzünün önündeki saçlar nefesinden dolayı hareket ediyor. Omzundaki eli, başparmağı ve işaret parmağıyla dirseğini hafifçe tutana kadar aşağı kayıyor.

"İnsanlar," diye tekrarlıyor. "Tamam."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyor ona bakarak.

"Ne olmasını istiyorsun?" diye soruyor ve onu daha yakına, daha yakına çekiyor, ta ki kadın neredeyse onun eğilmiş bedenine doğru eğilene kadar.

"Hiçbir şey. Yani bilmiyorum," diyor.

Gülüyor ve başını onun omzuna koyuyor. Eli yukarı kalkıyor ve saçlarına dolanıyor, yavaşça kaşıyor. *Aferin oğluma.*

"Bana yardım et," diyor tenine karşı. "Kuralları bilmiyorum."

"Kuralları mı?" Kızın sesi kısık ve adam dudaklarını kızın teninde gezdiriyor.

Omuz. Öpücük denecek kadar baskı yoktu. Ama bir şey.

"Oynadığımız bu oyunun," diyor. Parmakları kızın elbisesinin serin satenine gömülüyor ve adam kızıdan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyor. "Kazanırsam ne alacağım?"

"Kazanmak diye bir şey yok" diyor.

Başını kaldırıyor, sonra elbisesinin ince askısını omzundan indiriyor. "Hayır mı?"

"Bu mümkün değil," diyor kadın, adam başını omzunun yeni açığa çıkan milimetresine indirirken nefes nefese. Burnunu kadının tenine bastırıyor ve ileri geri fırçalıyor.

"Yine de hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor, dudakları onun köprücük kemiğini okşuyor.

"Başka nelerden hoşlanıyorsun?" Helen soruyor, sesi incecik.

Parmakları kızın kalçasına değiyor ve kızın nefesi kesiliyor.

"Bu elbise hoşuma gidiyor," diyor. "Eğer öyle diyebilirsen."

Ona doğru bastırıyor ve kemerin altında tatmin edici bir cevap sertliği hissediyor.

Adam dizini bacaklarının arasına bastırıp onu aşağı çekerken, sert kotun üzerinde ipek fısıldarken, "Demek istediğim," diye soluk soluğa kalıyor.

"Başka birinden hoşlanıyor musun?"

Adam aniden onu terk eder ve kadın kendini Grant Shepard'ın vücut ısısı olmadan bodrumun görece soğuğunda titrerken bulur.

"Ne demek istiyorsun," diyor ona bakarak, "'başka biri' derken?"

"Yukarıda Lauren'ı gördüm," diye mırıldanıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Ve merak ettim, belki de siz . . ."

Yumuşak bir hava çıkarır.

"Bu yolculuk sırasında değil," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, bir süredir değil." "Oh," diyor ve renkleniyor.

"Tamam."

Başını eğiyor, sonra sırtıyor. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

Alay eder ve başka tarafa bakar ama inkar etmez. Hâlâ (1) adamın onu sevimli bulduğu ve (2) Lauren'la eve gitmeyeceği gibi çok önemli görünen bilgileri işleyen vücudundaki tatmin uğultusunu hissedebiliyorken değil.

"Yani bu bir kural mı?" diye soruyor, onu inceleyerek. "Başka kimseyle eğlenmek yok mu?"

Şu anda saçları dağılmış, teni kızarmış, elbisesi kırıışmış, gülünç göründüğünü düşünüyor. *Sikerim böyle işi.*

Bunun için fazla zeki.

Duvardan iniyor ve bir elini göğsüne bastırmak için uzanıyor, kontrolü biraz geri alıyor. Adam karşı koymaz ve birkaç adım sonra, kadın onu yere düşürdüğünde oturduğu kanepenin arkasına yaslanır. aşağıya geldi.

"Hiçbir şey olmadığını söyleyebilseydik daha kolay olurdu," diyor usulca.

"Hiçbir şey olmadı," diyor sessizce.

Avucu göğsünden aşağı kayıyor ve kemerinde duruyor. Duraklıyor, sonra elinin tersiyle yavaşça kot pantolonunun önünü okşuyor. Adam sertçe nefes veriyor.

"İstiyorum-"

"Ne istediğini bilmek istemiyorum," der ve elini çeker. "Tamam," diyor adam, nefesi kesik kesik.

O zaman kendini güçlü hissediyor, sanki şu anda istediği her şeyi yapabilirmiş gibi.

Parmak uçları adamın dış uyluğunu sıyrıyor, sonra bir elini kemerinin altından kot pantolonuna daldırıyor.

"Siktir," diye nefes veriyor.

Öne doğru eğiliyor, boxer külotunun yumuşak kumaşı üzerinden onu okşarken nefesi kulağına sıcak bir telkin gibi geliyor. Nemli bir nokta ve sıcaklık hissedebiliyor. Boğaz kasları gerilmiş gibi görünüyor.

"Bizimle kazanmanın bir yolu yok," diyor, okşuyor, sıkıyor, çekiyor. "Sadece ... bu var."

Nefesi kısa, düzensiz patlamalar halinde geliyor. Çok yakın, diye düşünüyor - uzanıp tadına bakmak çok kolay olurdu. *Muhtemelen tadının kaldıramayacağı bir şeye benziyordur.* Grant başının arkasını tutuyor ve alnını onunkine yaslayacak kadar yaklaştırıyor.

"Bana bak," diyor, zorlayarak. "Bunu mu istiyorsun?"

Kadın buğulu gözlerle onu izliyor ve dilinin ucu aniden kuruyan dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve gözleri titriyor, ama kadın başını hafifçe sallayana kadar gergin bir yoğunlukla onu izlemeye devam ediyor. Daha fazla dayanamayacaktır.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyor.

"Alabilirsin o zaman," diye nefes nefese kalır. "Gelmek zorundayım."

"Benim için gel o zaman," diye mırıldanıyor ve o da geliyor, başını omzuna düşürüyor ve şaftı elindeki kumaşa doğru sarsılırken bir iniltiyi bastırıyor. Ağzını -dudaklarını, dişlerini, kirli sakallarını- kızın tenine öyle sert sürtüyor ki, kız bunun bir iz bırakabileceğini düşünüyor. "Ben de bunu istiyordum."

Hiçbir şey olmadı diyebilseydik daha kolay olurdu.

Grant banyoda elinden geldiğince temizleniyor. Şimdiye kadar, Helen Zhang'ın en hızlı ve en ateşli iki banyodan sorumlu olduğunu söyleyebilir.

Hayatının orgazmı. Ama her şeye dikkat ettiği gibi ona da dikkat ediyordu. Adamın aleti boxer külotunun yakasına ne kadar kararlı bir şekilde bastırırsa bastırsın, elleri asla teninden ayrılmadı. Bitirdiğinde, ona karşı birkaç sert, değerli süre oyalanmasına izin verdi.

Kalp atışları arasında gezinen ellerini ondan yavaşça çekip, "Şurada bir banyo var, sanırım" diye mırıldandı.

Kadın da onu hiç öpmemiş, en azından dudaktan.

Adam acımasızca düşünüyor, o da *onu* hiç öpmemiş.

Yine de kız ondan iki gömlek üstün ve *bu* onu rahatsız ediyor.

Benim için gel o zaman. Ben de bunu istiyordum.

Peki ya ne istiyor? Yüzünü kadının bacaklarının arasına gömmek ve kadının hiç çekinmeden yüksek sesle mi yoksa sessiz hıçkırıklarla mı çözüleceğini öğrenmek istiyor. Onu bir duvarın dibinde, sonra tekrar yatağında ve belki daha sonra bir arabada da becermek istiyor.

Ne istediğini bilmek istemiyorum.

Grant, ona bunu isteyip istemediğini sorduğunda gözlerindeki ateşi hatırlıyor. Onu isteyip istemediğini.

Bunu istiyorum.

Bu kadının -bu huysuz, özel kadının- onu istediği düşüncesiyle göğsünde sıcak, erkeksi bir gurur duygusu kabarır. Ya da bazı kısımları Her neyse. Kadının ne kadar vermek istediğinden emin değildir ama birdenbire, ne kadar sürerse sürsün, alabileceği her şeyi almaya istekli olduğunu fark eder.

Kazanmak diye bir şey yok.

Saçmalık. Ellerini siler ve aynada kendine bakar. Maraton koşmuş gibi görünüyor. Azgın bir genç gibi ve çıplak elleriyle bir ev inşa edebilecekmiş gibi hissediyor. O Grant Shepard. Ve Helen Zhang hayatına girmeden önce, kazanma konusunda hep iyiydi.

Yapacağı şey de bu. Bodrum katını boş bulmak için banyodan çıkar. Yukarı çıkar ve kadının çoktan gitmiş olduğunu görünce hiç şaşırılmaz. Paltosunu bulur ve sessizce dışarı çıkar. Topun düşüşü için kalmasına gerek yoktur. Bir plan yapması gerekiyor.

On altı

"Helen'in bir daaaaaaate'si var," diye zaferle duyuruyor Owen otururken.

"Bunu yapmayalım," der Helen, sandalyesine yerleşir ve elindeki Dizüstü bilgisayar.

"Ama bu çok iyi bir *dedikodu*," diyor Owen.

Aslında öyle değil ama Owen bazı şeyleri abartmayı seviyor.

Üç ya da dört gündür yazarlar odasındalar ve Grant'in masanın karşısındaki gözleriyle kazara her karşılaştığında midesinde hâlâ rahatsız edici bir çalkantı hissediyor.

Grant 1 Ocak'ta geri döndü ve kısa süre sonra (Grant'in son Instagram paylaşımındaki yorumları dikkatle okuyarak) annesinin evini temizlemeye yardım etmek için bir hafta daha Dunollie'de kalacağını öğrendi. Onu aramadı, mesaj atmadı ya da yazarlar odası grup sohbetinde herkese mutlu yıllar dileyen mesajlarına doğrudan herhangi bir şekilde yanıt vermedi. Bu konuda küçük bir somurtma ve küvette ıslanmanın ardından, topu kendi sahasında bıraktığı sonucuna vardı.

Yapraklar toplanıp yağmurlar başlayana ve herkes oyunu terk edene kadar orada zıplamasına izin verecekti. Yazarlar odasının kapanmasına dokuz hafta var; bu süre aralarındaki ilişkinin normale dönmesi için yeterli ve onun buna katlanabileceği kadar kısa.

Çünkü gerçek şu ki, bu *şeyi* almanın bir hata olacağını biliyor. -Araları daha fazla açılmasın diye. Gündelik ilişkilerde hiçbir zaman çok iyi olmamıştır ve onu tehdit eden haince yumuşak, sıcak duygulara karşı bariyerleri tamamen kaldıramayacak kadar çok sevdiğinden şüphelenmektedir.

her yakınlaştıklarında ortaya çıkarlar.

İşe yaramaz bir altıncı his gibi, her zaman onun ne zaman Odaya. Hava farklı hissettiriyor ve gözleri bakmak için güvenli alanları arıyor

(olmadığı her yerde) ters bir ısı haritası gibi. Ayrıca ona ne zaman baktığını da biliyor, ancak bu hafta ona doğrudan baktığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor.

Örneğin şu anda onun lastik bantlı bir topa oynadığını ve dikkatle kendisini izlediğini biliyor.

"Dedikodu nedir?" Eve sorar.

Dedikodulara göre, casting direktörleri Greg, son zamanlarda Helen için ufak bir meşale - aslında kibrit çöpü - taşıyormuş. birkaç hafta ve çok nazık bir şekilde dizinin oyuncu seçimleri tamamlanana kadar bekledim ve ona çok tatlı bir e-posta gönderdim. Ona çıkma teklif eden anket formları ve çıkabilecekleri olası randevulara ilişkin çoktan seçmeli seçenekler.

Suraya, "*Açıkçası* anketi doldurmanıza yardım etmemiz gerekiyor," diyor.

Helen isteksizce yazarlar odası grup sohbetinin bağlantısını mesaj atıyor.

"Kalbim rahat olsun, modern romantizm ölmedi." Eve, Google Forms anketinde gezinirken sırtıyor.

Nicole, "'Şıklık Düzeyi: spor, gündelik, iş kıyafeti, yarı resmi, tam smokin/balo elbisesi,'" diyor. "Ben 'tam smokin' demenizi ve spor kıyafetlerle gelmenizi oyluyorum. Ya da 'gündelik' deyip balo elbisesi giyebilirsiniz."

Saskia, "Mekan seçenekleri sunmasını ama aynı zamanda kendi önerileriniz için de bir alan bırakmasını seviyorum" diyor. "Yine de 'Malibu sahil randevusu' konusunda emin değilim. Bu tüm gün sürecektir bir şey - ilk randevu için fazla."

"Tüm bahislerimi bowlinge yatırıyorum," diyor Tom. "Eğer iyiye, gösteriş yapmak istediğini ve en etkileyici becerisinin bowling olduğunu biliyorsanız, kötüye de stresli durumlara nasıl tepki verdiğini görüyorsunuz."

"İlginç bir düşünce," diyor Eve. "Ben de benzer nedenlerden dolayı ev yapımı yemekten yana oy kullanırdım."

"Evet, ama ya yanlış menü seçimi yaparsa ve bu da potansiyel dolu bir randevuyu mahvederse?" Owen diyor ki. "Tartışmalı bir görüş: yemek yemek ilk buluşmada yapılamayacak kadar kişisel bir şey. İğrenç, sana vücudumu nasıl ayakta tuttuğumu ve beslediğimi mi göstereceğim?"

Suraya, "Bence burada önemli olan Helen'in kendisini rahat bölgesinde hissetmesini sağlayacak olan şey" diyor. "O zaman Greg'in genel zihinsel ve duygusal durumuna katkıda bulunup bulunmadığını buna göre değerlendirebilir."

Helen, "Benim konfor alanım evde dizüstü bilgisayarım, yakınımda priz olan ve arkamda pencere veya kapı olmayan bir koltukta oturmak"

diyor.

Grant *tabii ki* gibi şüpheli bir ses çıkarıyor. Sonra ona bakar ama adam hafif sıkılmış bir ifadeyle telefonunda gezinmektedir.

"Grant, sınıfla paylaşmak ister misin?" Suraya sabırla soruyor.

Başka kimsenin duymadığından emin olduğu sessiz bir "*huh*" sesi çıkarır ve dikkatini telefon ekranına vermeden önce gözleri kızın yüzüne kayar.

"Benim oyum smokin/balo elbisesine gidiyor, böylece smokini olup olmadığını öğrenebilirsiniz, bowling çünkü Tom haklı ve tacos çünkü kötü bir randevuysa erken ayrılabilir veya iyi bir randevuysa geceyi uzatabilirsiniz."

Telefonunu bırakır ve Helen'e sakın sakın gülümser. Helen onun kendisine bir tür meydan okuduğunu hissediyor ve bu duruma karşı koymak için ani bir kaşıntı duyuyor.

Owen, "George'a andolsun, sanırım başardı," diyor. "Bu mükemmel, not yok."

O öğleden sonra sezonun ikinci bölümünün hikayesini yazmayı bitirirler ve Suraya Grant'i taslak ve senaryo için gönderir. Helen bunu pek önemsemez, ta ki ertesi sabah Grant odaya gelmeyene kadar.

"Grant nerede?" diye soruyor, sıradan görünmeye çalışarak.

"Yazmak," diyor Suraya. "Senaryo üzerindeyken yazarları odadan dışarı gönderiyoruz."

"Ah," diyor Helen, kendini aptal gibi hissederek. Elbette. Neden hepsinin aynı odada, finallere çalışır gibi, sonuna kadar oturup omuz omuza senaryo yazacaklarını hayal etmişti ki?

Kendini durduramadan o gün dışarı çıkarken onun ofisinin önünden geçerken bulur. Yazarların bireysel ofisleri, çalışma odasının arka duvarı boyunca uzanan bir dizi dolaptan oluşuyor. Grant'i daha önce odasında hiç görmemişti ve açık kapıdan onu görünce şaşırdı. Ergonomik döner koltuğunda arkasına yaslanmış, dizüstü bilgisayarına bakıyor.

"Tak tak," der ve hemen utanır. Adamın gözleri kıza kayar, sonra dizüstü bilgisayarının ekranına döner.

"Sadece kontrol etmek ve nasıl gittiğini görmek istedim."

Adam başını kaldırıyor ve kadın bugün ilk kez onun bakışlarının tüm yoğunluğunu hissediyor. Birden genç olduğu ve koştuğu zamanları düşündü Kış havasından içeriye: bir sıcaklık hücumu ve hemen ardından soğuk, sert bir zemine düşmenin tatsız sarsıntısı.

"Pek iyi değil. Dikkatim dağılmıktı."

"Oh," diyor Helen.

Kapı aralığında durur, kararsızdır. Grant onu izlerken ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

"Kapıyı kapat," diyor.

Helen tereddüt eder, sonra kapıyı arkasından kapatır. Grant masasındaki kaleme boş boş vuruyor, hâlâ sessizce onu izliyor. Helen arkasına yaslanır ve kapı kolunu biraz endişeyle tuttu.

O anda, adamın çıkarken kapıyı kapatmasını kastetmiş olabileceği aklına gelir. Kahretsin.

"Ben, um, sana izin vermeliyim-

" "Buraya gel."

Beyni tartışmaya vakit bulamadan bacakları emre itaat eder ve aniden adamın önünde durur, dizleri adamınkinden birkaç santimetre uzaktadır, şal elbisesinin kumaşı adamın kot pantolonunun kotuyla flört etmektedir.

Grant ona bakıyor, sandalyesine yaslanışında tembel bir gerginlik var.

"Randevun ne zaman?" diye

sorar. "Altı buçukta."

Duvardaki saate bakıyor, saat beşi çeyrek geçiyor. "Yani biraz zamanım var," diye mırıldanıyor ve onu içine çekerken ayağa kalkıyor.

Helen birden kendini adamın göğsüne bastırılmış buluyor; adam yüzünü saçlarına gömüp derin derin içine çekerken göğsü inip kalkıyor. Parmakları Helen'in sırtına uzanıyor; yatıştırıcı, okşayıcı bir hareketle aşağı yukarı sürtünüyorlar.

Sanki amaç aralarındaki tüm boşluğu yok etmekmiş gibi onu sürekli daha yakına, vücudunun çerçevesine daha *yakına* çekiyor. Bu çok *fazla* ve hiç de yeterli değil. Temas sırasında vücudu hafifçe mırıldanıyor -bunu *özlemiştir*, uzuvları şarkı söylüyor gibi görünüyor ve teni farkındalıkla karıncalanıyor.

"Özür dilerim," diyor ama ne için özür dilediğinden emin değil. Adam onun saçlarına gülüyor ve kadın onun şakağına bir öpücük kondurduğunu hissediyor.

Yumuşak bir öpücük. Hâlâ kendini onun kollarından kurtarıp gidebilirdi, diye düşünüyor ve bu kadar olurdu. Çok fazla gariplik olmadan ilerleyebilirler, bir sarılma ve alnından bir öpücük kelimelerin söyleyemediğini söyler.

Yürümeye başla, diyor uzuvlarına, ama onlar dinlemek istemiyor gibi görünüyorlar. Grant, "Zavallı Helen," diye mırıldanıyor ve bu kez

Helen'e bir öpücük daha konduruyor

Sonra bir tane de sol gözünün köşesine. "Çok çelişkili."

Başparmağı kızın kolunda yavaş daireler çiziyor ve dudaklarını kızın yanağına değdiriyor.

"Neden bilmiyorum..." -erkek onun diğer yanağını öpmek için hamle yaptığında sözlerini yarıda kesiyor- "Kendimi sürekli burada buluyorum."

Grant bir parmak eklemine yavaşça dudaklarında gezdiriyor, gözlerinde çıplak bir arzuyla ağzına bakıyor. Sertçe yutkunuyor. Sonra başını eğiyor ve onun yerine çene çizgisini öpüyor, kulağına doğru ilerliyor.

"Belki de beni özlemişsindir," diyor ve adam kulak memelerinden birini dudaklarının arasında yakalayınca sertçe nefes veriyor.

Başını hafifçe sallıyor - ya da belki de sadece sallıyor, tam olarak. "Bu hafta seni her gün gördüm," diyor.

"Hm." Parmakları kollarında geziniyor, kızarmış teninde soluk izler bırakıyor. "Ben farklı hatırlıyorum."

Adam kadının nabzının attığı noktaya yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor ve kadının eli istemsizce havalanıp adamın saçlarına gömülüyor.

"*Seni* gördüm," diyor boynuna doğru. "Aslında duracak gibi de görünmüyorum."

Adam aniden ondan uzaklaşıyor ve kadın teması kaybettiği için ağlamak istiyor. Elleri geriye doğru eğiliyor ve masanın kenarını kavırıyor, böylece ona uzanamıyorlar.

O zaman sandalyesine çöküyor ve kadın belki de kovulmak. Bunun yerine, elindeki sarı çiçekli kumaş parçasını inceliyor ve onun şal elbisesinin bağlama ipinin kenarını tuttuğunu fark ediyor. Birdenbire odada yeterince hava yokmuş gibi görünüyor.

"Ne kadarını görmeme izin var Helen?" diye soruyor usulca.

Yavaşça, çok *yavaşça*, bir avucunu masadan kaldırıyor ve şal elbisenin ön bağının sarkan diğer parçasını çekiyor. Fiyonk gevşiyor ve elbisenin vücuduna doğru gevşediğini hissediyor, yerçekimi ve bir düğüm için üzgün bir bahane tarafından gevşekçe yerinde tutuluyor.

Grant'in gözleri sıcak, soğuk ve tehlikeli bir şeyle parlıyor ve gevşek düğüm çözülene kadar elindeki kumaşı çekiştiriyor. O serbest bırakır ve elbisesi açılıp siyah dantel ve tenin düz bir sütununu ona gösterirken, bugün uyumlu iç çamaşırı giydiği için gardırop tanrılarına sessiz bir teşekkür fısıldar.

Sertçe yutkunuyor.

"O odada bakmayı en çok sevdiğim şey sensin," diyor aniden ve önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Karnından iç çamaşırının elastik dantel bandına doğru bir öpücük izi bırakıyor.

"Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım" -dantel üçgenin ön kısmına daha fazla öpücük konduruyor, ısrarcı, sıcak, *arayış* içinde ve kızın nefesi kesiliyor- "bana asla dönüp bakmıyorsun."

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyor, parmakları adamın saçlarına dolanırken adam onu kumaşın üzerinden cesurca yalıyor. "Sana bakıyorum."

Doğrudan kızın klitorisine giden kısa, sıcak bir nefes veriyor. *Sikeyim*.

"Şimdi bana mı bakıyorsun?" diye mırıldanıyor ve kadın, dilinin ve dantelinin lezzetli sürtünmesi karşısında inlememek için dudağını ısıtıyor.

Grant, kızın nefes nefese kalmasına neden olan sabit bir ritim oluştururken ona bakıyor.

Gözlerinde alev alev bir sıcaklık ve alnında en hafifinden bir ter parıltısı var. Kendini tapılmış hissediyor.

O kadar ıslak ki, kumaştan sıırıslıklam olduğundan emin ve adam neredeyse ona doğru *hırılıyor*.

"Tadın çok güzel," diyor ve ağzının ıslak sıcaklığı onu emiyor. "Bu amcığı her gece yiyebilir ve tatlı."

İçinden boğuk bir inilti çıkıyor ve eğer biri içeri girseydi, onun görkemli ağzını daha da yaklaştırmaktan başka bir şey yapamayacağını düşünüyor.

"Grant," diye fısıldıyor.

"Buradayım, tatlım."

"İstiyorum ..." Dilinin ince çıkıntısı kumaşın arasından klitorisine baskı yaparken dudağını ısıtıyor. "Dilinin üzerine boşalmak istiyorum. Lütfen."

Akıcı bir hareketle iç çamaşırının dantellerini kenara itiyor ve dilini işkence görmüş teninin kıvrımlarına bastırıyor. Kızın eli körü körüne uzanıyor ve adamın çene çizgisine iniyor, kirli sakalını ve ağzını ona karşı kullanırken çenesinin gerginliğini hissediyor.

Grant Shepard'ın göğsündeki tek bir noktanın ötesinde tüm dünya yok olurken, ürpertici bir nefes verir ve içinden bir unutuş dalgasının geçtiğini hisseder.

Mucizevi dil. *Evet, evet, evet, evet*.

Yavaş yavaş bedenine geri dönüyor ve ona baktığında, elinin tersini ağzına sürerken aç gözlerle onu izliyor.

Kalçasının iç kısmına hızlı bir öpücük bırakıyor ve kadın ürperiyor.

Sonra adam ayağa kalkar ve kadın adamın eğilen vücudunun altında eğildiğini hisseder. Yardım edemez ama adamın ön sperminin koyu bir noktasını fark eder.

Kot pantolonu ve boynunda öpülmek için yalvaran kasları. Kalem dolu bir kaptan ince mavi bir kuru silme kalemi alıyor ve kapağını açıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, adam tembelce döner koltuğuna geri dönerken.

Keçeli kalemin ucunu kadının sağ uyluğunun iç kısmına bastırıyor ve yazmaya başlıyor.

"Sana adresimi veriyorum," diyor. "Randevunuzdan sonra Santa Monica'nın arabayla gidilemeyecek kadar uzak olması ihtimaline karşı."

O zaman ona bakıyor ve eli hafifçe kalçasını sıkarken gözlerinde bir mizah parıltısı yakalıyor.

"Yıkanabilir keçeli kalem," diyor ve kadının kalbi tuhaf bir şekilde çarpıyor. "Eğer endişeleniyorsan."

Yıkanabilir mavi mürekkep konusunda olmasa da bu konuda endişeli. Yıkadıktan sonra bile teninin onun hissini unutmayı reddedeceğinden endişeleniyor. Kaçınılmaz bir şeye doğru sürüklendiklerinden endişeleniyor.

Oyuncu yönetmeni Greg onunla Burbank'ta, stüdyoların yakınındaki bir bowling salonunda buluşur.

"İkinci bir randevu için fikirlere ihtiyacımız olursa, yakınlarda bir buz pateni pisti ve binicilik merkezi var" diyor.

Helen gülümseyerek, geçen hafta Grant'in telsiz sessizliği yüzünden suratını asmak için kullandığı banyo bombasını anımsatan mermer moru bir bowling topu seçer. Düşüncelerini zorla karşısındaki çekici, son derece iyi adama yönlendirir.

"Sık sık bowling oynar mısın?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Greg ve yine de etkileyici bir yedek atıyor. "Kahretsin, bu sadece aptal şansıydı."

"Peki anket formu seçeneklerinin arkasındaki düşünce süreci neydi?" diye soruyor. "Bilmek isterim."

"Biriyle çıkmak eğlenceli olmalı," diyor. "Bu formu bir süre önce kendim için eğlenceli hale getirmenin bir yolu olarak buldum. Denedim ki Arkadaşlarımla hep yapmak istediğimiz ama bir türlü fırsat bulamadığımız şeylerle ilgili seçenekler buluyoruz."

"Bu yeni bir şey," diyor ve bir oluk topu yuvarlıyor.

"İsteğe bağılı bir çıkış anketi var," diyor Greg. "Korkup kaçmamak için e-postayı otomatik olarak gönderiyorum."

Helen, "Görünüşe göre çok fazla veri topluyorsunuz," diyor.

"Düşündüğün kadar değil," diye gülüyor Greg. "Ben o tür bir adam değilim Helen."

Gülüyor ve kendi kendine Greg'in muhtemelen iyi bir erkek arkadaş olacağını düşünüyor. O komik ve konuşması kolay, her zaman bir konuyu doldurmaya hazır.

İşten bir anekdotla ya da düşünceli bir soruyla sohbete ara verir. Onun iki ağabeyi olduğunu öğrenir; biri yine sektörde çalışmaktadır, diğeri ise Vegas'ta bilgi sistemleri alanında çalışmaktadır. Ona, menajerine sunmak için başka olası kitap serisi fikirleri düşündüğünü anlatır.

"Belki genç bowlingcilerden oluşan bir ligue ilgili bir şey" diyor ve önemsiz birkaç lobut devirmeyi başarıyor.

"Birkaç ipucu ister misin?" diye sorar, çünkü gerçekten de ondan daha iyidir.

"Elbette," diyor ve adam aniden yanında beliriyor, duruşunu ayarlıyor ve koluna dokunuyor. Sağ uyluğunun iç kısmında adres şeklinde bir delik açmış gibi görünen mavi mürekkebi düşünmemeye çalışıyor.

"Sadece elini geri çek ve ... serbest bırak," diyor ve onun gidişini izlemek için uygun bir mesafe geri çekiliyor. Helen, onun çok *uygun* biri olduğunu düşünüyor.

Topunun oluğa yuvarlanışını izlerler ve ikisi de güler.

Greg, "Sana ne yaptığımı bilmediğimi söylemiştim," diyor.

1847 Rotary Drive.

Helen Silver Gölü Rezervuarının yanından geçerken hava kararmıştır. yakınlardaki dolambaçlı sokaklardan birine sapıyor. Sokaklar sıkışık ve Kendi kendine, park yeri bulamazsa tepeden U dönüşü yapıp doğruca eve gideceğini ve gecenin bu kısmından kimseye bahsetmeyeceğini söylüyor.

Ama garaj yolunun hemen yanında bir yer var ve kalbi küt küt atarak kolayca oraya yanaşıyor.

1847 Rotary Drive, begonvillerle kaplı açık sarı renkli, İspanyol tarzı bir bungalovdur ve kadın kapıya doğru yürüyüp zili çaldığında sıcak renkli bir sundurma ışığı yanmaktadır.

On yedi

Grant kapıyı açtığında Helen'ı elinde kahverengi bir paket servis çantasıyla verandada dikilirken bulur.

Kollarını kavuşturup kapının çerçevesine yaslanıyor ve kadının detaylarını inceliyor. Gülümsüyor, biraz gergin ama yine de gülümsüyor. Altındaki tanıdık sarı elbisenin üzerine kışlık bir palto giymiş, belki de Ocak ayı çöl sıcaklıkları güneş battıktan sonra hızla sıcaktan dondurucuya döndüğü içindir. Düğmeli ve düzgün görünüyor. *Birkaç saat önce onun diline gelmiş.*

"Randevun nasıldı?" diye sorar.

"İyiymiş," diyor kız. "İyiymiş."

Çenesi geriliyor ve *iyinin* ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeye çalışıyor. "Onu tekrar göreceğini düşünüyor musun?"

Helen soruyu düşünerek başını öne eğer. Şu anda onun keskin, güzel beyninde hangi hesaplamaların yapıldığını merak ediyor.

"Sanmıyorum," diyor usulca. "Hayır." "Hm."

Kadın hafifçe gülümsüyor ve adamın göğsü sıkışıyor. Ona tekrar dokunmak istiyor.

Ama o bunu zaten biliyor.

"Tatlı getirdim," diyor çantayı kaldırarak. Sonra, biraz daha kararsız bir şekilde, "İçeri girebilir miyim?"

Verandasındaki gizli katmanlarını yeni çözmeye başladığı kadına bakıyor ve kertenkele beyninin arkasında, burada bir tehlike altında olabileceğine dair keskin, garip bir his duyuyor, ki bu çok saçma. Kısa bir süre onu evine göndermeyi düşündükten sonra *-ha-* huysuzca başını sallar ve geçmesine izin vermek için arkasına yaslanır.

Adam ceketini ondan alırken çıplak bir merakla oturma odasına bakıyor. Onun tanıdık bir mekanda var olduğunu görmek mekanı değiştirir; Target'tan alınmış ucuz panjurlar yerine özel ahşap panjurlar öneren emlakçıyı dinlediği için minnettardır ve kanepesinin tutmaya değer olup olmadığı birdenbire önümüzdeki birkaç saate bağlı hale gelir. Aklını kaybediyor olabileceğini düşünüyor.

En yakındaki dolapta yeterince askı olmadığı için kadının paltosunu kendi paltosunun üstüne atar.

"Bir şey ister misin?" diye soruyor mutfağa doğru ilerlerken.

"Çay, eğer varsa," diye mırıldanıyor.

Şimdi ellerini ahşap yemek masasının üzerinde gezdiriyor ve avuçlarını ahşaba bastırdığı, adamın da *ona* bastırdığı bir görüntü beyinde yanıp sönüyor.

Çay.

Adam bir fincan papatya çayı ile döndüğünde, kadın onun mektuplarına göz atıyordu.

"Çok fazla posta alıyorsunuz,"

diyor. "Çoğu önemsiz şeyler."

"Bir sürü DVD." Geçen yılın Oscar adaylarından bazılarının filmlerini elinde tutuyor.

"İstediğin her şeyi alabilirsin," diyor, evindeki istediği her şeyi alabileceği düşüncesini görmezden gelerek. Yer lambasını yakıyor ve tabakları almak için mutfağa gidiyor.

"Duvarlarda bu kadar çok çerçeveli sanat eseri olmasından etkilendim," diyor sesi yemek odasından mutfağa taşarak. "New York'ta hâlâ asmam gereken şeyler var."

Çerçeveli eşyalarından oluşan galeri duvarını inceliyor - ilk yapımcı senaryosunun oyuncular tarafından imzalanmış bir kopyası, ekrandaki ilk yazarlık kredisinin ekran görüntüsü, sahne arkası fotoğrafları, eski filmlerin posterleri.

"İhtiyacın olursa sana bir çerçeve yapabilirim," diyor. "Bunların muhtemelen yarısını ben yaptım."

"Bu çok etkileyici," diyor ve onun *etkileyici* demesinden ne kadar hoşlandığını duyunca biraz utanıyor.

"Birkaç yıl önce uykuya dalmak için ahşap işçiliği dersleri izlemeye başladım.

Çerçeveler kolay; asıl zor olan camlar."

Kadın bir süre sessiz kalır ve Greg dikkatini kadının getirdiği tarçınlı hamur toplarına yöneltir. Oyuncu yönetmeni Greg'in aynı tatlıdan kendi porsiyonuyla evde olup olmadığını düşünmemeye çalışıyor ve onları ısıttıktan sonra bir kase sosun yanına koyuyor. Adam masanın başına oturur ve kadın da oturacakları hızlıca gözden geçirdikten sonra ona en yakın sandalyeye oturur.

"Buraya gelirken beignet yemek kamyonunda durdum," diyor. "Elim boş gelmek istemedim. Ama ne sevdiğinden emin değildim."

Bunun üzerine yutkunur.

Ona sevdiği ve sevmediği şeyleri anlatmak ve karşılığında onunkileri listelemek için saatlerini seve seve harcayabilir, ancak kızın ondan istediği şeyin bu olmadığı izlenimini edinir.

"Ben her şeyi severim," der ve bir beignet alır. Bir tane daha alıyor ve tuhaf bir hareketle onunkiyle tokuşturuyor.

"Şerefe," diyor, sonra ağzına atıyor ve hafifçe inliyor. "Siktir, bu çok iyi."

Bu iniltiyi yeni bir inilti olarak kaydediyor ve bir beignet daha seçiyor.

"Randevunuzda ne konuştunuz?" diye soruyor kayıtsızca.

Helen parmaklarındaki tarçınlı şekeri yalarken başını kaldırıp bakıyor.

Helen

pürüzsüz çıplak bacağına kucığına gelene kadar uzatıyor. Sol eli aşağı kayarak kızın kaval kemiğini sıkıyor.

"Her zamanki şeyler," diyor. "Nerelisin, eğlenmek için ne yaparsın, gelecekte kendini nerede görüyorsun."

"Hm," diyor Grant baldırına masaj yaparak. "Onu öptün mü?"

"Genelde ilk randevuda öpüşmem," diyor ve arkasına yaslanıp ikinci bacağına onun kucığına bırakıyor. Gözlerini kapatarak mırıldanıyor: "Bu çok iyi hissettiriyor."

iyi."

Grant yutkunuyor. Kadının bacaklarını üzerinden iter ve ayağa kalkar. Helen gözlerini açıyor ve ona göz kırpmıyor, az önce mükemmel bir kucaktan yere itilmiş bir kedi gibi bakıyor.

"Ne?" diye soruyor.

Kaşlarını çattı. "Bir şey yok."

Başını öne eğiyor. "Bana kızgınsın."

"Beni beklettin," diye mırıldanıyor, saate bakarak. "Belki de uyumak istiyorumdur."

"Gitmemi istiyor musun?" diye soruyor.

Kısa, küçümseyici bir nefes verir. Sandalyenin arkalığını kavırıyor, çünkü ellerine onun yanında güvenemiyor. Neredeyse elindeki tüm kartları oynadığına dair korkunç bir his var içinde ve o daha yeni başladı bile.

"Neden geldin?" diye soruyor sonunda.

"Nerede yaşadığını görmek istedim," diyor Helen. "Başka bir daveti ne zaman alacağımdan emin değildim."

Helen nefesini tutmuş, onu kapı dışarı etmesini beklemektedir. O yapmazdı Onu suçluyor - geç oldu ve bir toplantıdan ne istediğini bilmeden toplantıya gelmek gibi korkunç bir günah işledi. Süreyya onu her zaman aklında bir gündem olması konusunda uyarmıştı ("aksi takdirde herkesin zamanını boşa harcamış oluruz ve evet, hatırlayacaklardır").

Neden geldin? Henüz bu soruyu kendisine bile sormamışken, onun kendisine bu kadar doğrudan sormasını beklemiyordu. Dürüstlük Ama adamın çenesindeki bir kasın kıpırdadığını izlerken, belki de adamın onu göndermesinin yaratacağı aşağılanma kaçınılmaz hale gelmeden önce özür dileyip kaçma zamanının geldiğini düşünüyor.

Onun yerine, "Hadi bir oyun oynayalım." diyor.

Böylece kendini kanepede Grant'in karşısındaki sedirde oturmuş, onun sehpasında Connect 4 oynarken bulur.

"Bu oyunu Westfield'da bir kilisenin bodrumunda oynardım," diyor ızgaranın iskeletini inşa ederlerken, cilalı ahşap parçaları birbirine geçirirken, çünkü bu Connect 4'ün hoş, yetişkin bir versiyonu, tıpkı evindeki diğer her şeyin sessizce çökmekte olan bir kombinasyon gibi hissettirdiği gibi

hoş ve yetişkin. "Ailem beni yaz kampından her zaman en son alırdı ve bakım sonrası programını yürüten rahibelerin sadece üç oyunu vardı - satranç, dama ve Connect 4."

"Hiçbir zaman gerçek bir yaz kampına gidemedim," diyor kırmızı ve siyah çipleri ayırırken. "Her zaman bir tür zorunlu futbol eğitimindeydim. rejimi."

"Olmasını umduğum gibi değildi, eğer yardımı olacaksa," diyor.

"Kampı hep ormanda kulübeler, kanolar ve aşklar olarak hayal ederdim. Burası daha çok derslerin seçmeli olduğu bir okul gibiydi. Çömlekçilik, bando ve şiir atölyesi dersleri aldım."

Grant kaşlarını kaldırdı. "Duyduğuma göre şiirler varmış."

"Hepsini yaktığıma eminim," diye yanıtlıyor Helen, sonra kendi payına düşen kırmızı çipleri alıyor ve birini ızgaranın sol tarafına bırakıyor. "Sıra sende."

Grant oyuna kaşlarını çatıyor. "Bir keresinde bir şiir yazmıştım. Senin hakkındaydı."

Kadın ona bakar ve adam titizlikle karşı tarafa siyah bir çip bırakır.

"Yalancı," diyor ve kırmızı bir çip düşürüyor.

"Ciddiyim," diyor ve siyah bir cips düşürürken ağzının köşelerinde bir gülümsemenin hayaletini yakalıyor. "'Yapmak İstedğim Tüm Konuşmalar Seninle Olsun.' Başlık buydu. Üniversite birinci sınıftayken bir yaratıcı yazma ödeviydi. Şiir yazmamız gerekiyordu.

Konuşmak istediğimiz ama konuşamadığımız biri."

"Sana inanmıyorum," diyor ve bir cips daha bırakıyor. "Onları okuyabilir miyim?"

"Hayır," diyor. "Dizüstü bilgisayarımın artık uyumlu olmadığı eski bir sabit diskte bulunuyorlar."

"Eminim onları kurtarabiliriz - teknoloji var," diye düşünüyor

Helen. "Şimdi seninle konuşmayı tercih ederim," diyor Grant ve

Helen'in midesi

ona baktığında komik bir takla atıyor. Çerçeveye dokunur. "Bu oyunu paket hediyesi olarak aldım. Çalıştığım bir dizide Connect 4 ile ilgili bir şey vardı ve yapımdan sonra tüm yazarlara özelleştirilmiş Connect 4 setleri verdiler."

Helen kırmızı fişlerinden birini alır ve inceler.

"*The Guys*," diye okuyor ve elindeki çipi onunkini engellemek için bırakıyor.

"İki numara olarak ilk büyük şovumdu," diyor ve yakına bir siyah çip daha bırakıyor.

"Sanki bizim programımızdaymışsın gibi."

"Sayılır," diyor. Kırmızı çiplerinden üçünü bir çip ile engelliyor. ve Connect 4 oynarken birinden hiç bu kadar etkilendiğini düşünmüyor.

"Her şovda farklı oluyor. Bunu Dan ve Chris adında iki kardeş yarattı. İyi adamlar, iyi yazarlar da. Ancak perde arkasındaki politikaları idare etmekte pek iyi olduklarını sanmıyorum ve oldukça hızlı bir şekilde iptal edildik.

Peşinatı ödendi

bu ev, gerçi."

"Hiç kendi şovunu yapmak ister miydin?" Grant

gülüyor. "Elbette, hayal bu, değil mi?"

"Sen neden yapmıyorsun?" Helen çipini ortaya yakın bir yere bırakır.

"Güç sahibi ve kaybedecek çok şeyi olan insanları milyonlarca dolar ve hayatlarının yıllarını size emanet etmeye ikna etmek o kadar da kolay değil" diyor ve ekliyor

çipini onunkinin sağına bırakıyor. Sonra gözlerinde bir mizah parıltısıyla

ekliyor: "Bu arada ilk denemenizde bunu yapmalarını sağladığınız için tebrikler."

İltifat karşısında kendini beğenmemeye çalışıyor ve tahtayı inceliyor.

Grant kalan fişlerini karıştırıyor. "Her neyse, diğer insanların vizyonlarını gerçekleştirmelerine yardım etmekten çekinmiyorum. Belki de bu konuda kendiminkini bulmaktan daha iyiyimdir."

Helen sağa doğru bir çip atıyor ve o da hemen karşılık veriyor.

Helen, "Bence en iyi işi sen yaparsın," diyor. "Suraya'nın odasını sen yönetirsen daha çok iş yaparız."

Kadın bir çip düşürüyor ve adam da kendi çipini hemen onunkinin üzerine bırakıyor. Uzanır ve işaret parmağıyla siyah çiplerden oluşan çapraz bir desene dokunur

-Bir, *iki, üç, dört*.

"Ah," diyor Helen. "Sanırım bu kaybettiğim anlamına geliyor." Grant kaşlarını kaldırıyor.

"Ne kazanacağım?"

Gülümsemesinde acı bir bükülme var ve kız onun burada ne yapmaya çalıştığını düşündüğünü merak ediyor. Adamın, aralarındaki mesele her ne ise, onun kontrolü elinde tuttuğuna inandığına dair belirgin bir izlenim ediniyor. Kendini, kalkıştan kilometrelerce sonra navigasyon sisteminin bozulduğunu ve fırtınaya doğru uçtuklarını fark eden bir pilot gibi hissediyor.

Helen aniden onun yüzündeki o çok bilmiş, hafif *hüzünlü* gülümsemeyi silmekten başka bir şey istemiyor.

Ayağa kalkıyor ve sehpanın etrafında yürüyor. Adam, kadının bir dizini yanındaki kanepenin minderine koyup ağırlığını test etmesini izliyor. üzerine biner ve kucağına yerleşir. Elleri iki yanında, aldatıcı bir şekilde hareketsiz dururken, kalbi göğsündeki avuçlarına doğru hızla atıyor.

Kulak memesine yavaşça bir öpücük kondurmak için eğiliyor - adil bir oyun, aynısını ofisinde de yapmıştı.

Temas anında adamın keskin bir nefes aldığını hissediyor.

Helen burnunu onunkine değdirmek için başını çeviriyor. Dudakları zar zor değişiyor ve Helen aralarındaki havadaki moleküllerin yer değiştirmesini hissedebildiğini hayal ediyor. Orada oyalanıyor, kendine ve ona cesaret ediyor. Adam boğazının arkasından gergin bir ses çıkarır.

"Benimle alay etme," diyor.

"Seni kızdırmamdan hoşlandığını sanıyordum," diyor. Adam kısa bir kahkaha atıyor ve gözleri kızın dudaklarına kayıyor.

"Sadece bu kadarını kaldırabilirim Helen," diye mırıldanıyor. "Ben sadece bir erkeğim."

Sesindeki çakıllı ihtiyaç kadının içinde bir şeyler yapıyor ve kadın

Öne doğru eğilir, dudaklarına hızlı ve düşüncesizce bir öpücük kondurur.
Dudakları yumuşak ve sıcaktır ve neredeyse onunkileri yakalamadan önce
geri çekilir

tekrar. Yavaşça nefes veriyor ve onun gözlerinin içine bakıyor. Onun gözlerinde gördüğünü görüp görmediğini merak ediyor -karanlık o kadar davetkâr ki, içine dalmak istiyor.

Sonra hızlı bir hareketle onu bileğinden yakalıyor ve ikinci bir öpücük için aşağı çekiyor - göz kapakları çırpınarak kapanıyor ve iyice, derinden *öpülme* hissine kapılıyor. Aynı anda hem batıyor hem de buharlaşıyor gibi hissediyor. Yavaş ve uyuşturuculu bir öpüşme ve geri çekilmeye başladığında Grant dudaklarını kovalarken ısrarcı bir ses çıkarıyor. *Bu sefer kaçamayacaksın.*

Adamın dili kadının ağzına giriyor ve kadın o dilin adamın ofisinde neler yaptığını hatırlayarak inliyor. Kız onun imalı meydan okumasına cevap verip kucağında kayıyor ve adamın alt dudağı bir solukta düşüyor. Hafifçe dudaklarını ısırır.

Alt dudağını ısırıyor ve gülüyor, sonra elleriyle yüzünü kavırıyor ve onu yavaşça, ikna edici bir şekilde öpüyor, sanki dünyadaki *tüm* zamana sahiplermiş gibi - kızın şimdiden *tüm hayatının en iyi lanet* öpücüğü olarak adlandırmaya başladığı *öpücüğü* yavaşlatmadan ve şimdiki zamandan anıya çekilmeden önce.

Adam geri çekilirken nefesleri kısa nefesler halinde çıkıyor, yüzü efordan kızarmış, tanıdık bir sertlik alttan ona baskı yapıyor.

"Beni öldürüyorsun," diyor sonunda ve elleri kadının üzerinde geziniyor. Omuzlarından kalçalarına ve inciklerine kadar, yolları boyunca dolaşiyor, yoğuruyor, sıkıyor.

"Belki de oyunun sonu budur," diyor.

Grant kısa bir "*ha*" sesi çıkarır ve sonra ona bakar.

Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayıp kulağının arkasına sıkıştırıyor ve o gece Kevin Palermo'nun mutfağında içtiği viskinin sıcaklığını hatırlıyor, ağzından iç organlarına doğru ısınan bir yol izleyişini. Grant başparmağıyla Aşil'ine yavaşça, ısrarlı bir şekilde *ileri geri* dokunarak onu şimdiki zamana geri çekiyor.

"Ciddi bir soru," diyor. "Bir son oyun var mı?"

Helen oflayıp puflar ve onu öpmek için eğilir. *Oyunun sonu onu mümkün olduğunca çok öpmektir.* Bir, iki, üç-ha, *neredeyse* dört öpücüğe boyun eğer, sonra geri çekilir. "Helen?"

Birden kendini çok açıkta hissetti. Yutkunuyor, mikro-yüzünün hareketleri. Elleri onun kaşlarını çatmak ve asık suratlı ağzının etrafındaki gerginliği yumuşatmak için kaşınıyor. Ama sanki bu şekilde ona daha iyi tutunmasına yardımcı olacakmış gibi ellerini tişörtünün boynunda tutuyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Olmak zorunda mı?"

Kalçalarının arkasında yavaş daireler çiziyor ve kadın kendini bir uçurumdan aşağı uyurgezer gibi hissediyor.

"Sürprizlerden hoşlanmam," diyor. "Aklınızda bir varış noktası veya son kullanma tarihi varsa, şimdiden bilmeyi tercih ederim."

Son kullanma tarihi. Ekmek ya da buzdolabının arkasındaki sulu Yunan yoğurdu gibi. Helen işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak bu düşünceyi susturuyor.

Parmağına yavaşça bir öpücük konduruyor ve bakışlarında dayanamayacağı kadar sıcak bir şey var.

"Sen bana böyle dokunurken düşünemiyorum," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor.

"Hm," diyor. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Eğiliyor ve onu tekrar öpüyor, bu sefer eşleştiği bir aciliyetle, kavraması bir anda tüy hafifliğinden vizör benzeri bir şeye dönüşüyor. Bu bir öpücük arayışı, birbirlerine sahip çıkmak istedikleri tüm yollar için yeterince dünyaları ya da zamanları *olmadığını* bilen bir öpücük, en azından bu gece değil. Bir yerlerde, zihninin karanlık koridorlarında, Grant'le bu öpüşme oyununu sonsuza dek oynamanın eğlenceli olabileceğini düşünüyor, o ilk, mükemmel öpüşmeye geri dönene kadar tempoları ve kuralları değiştiriyor.

Öpücük. Adam geri çekildiğinde, hafifçe öne düşen kadın oluyor ve adamın dudaklarının kendi dudaklarında hissettiği duygunun peşinden koşmayı bu kadar çabuk öğrenmiş olması onu rahatsız ediyor. Adam hafifçe gülüyor.

"Bir yolunu bulursan bana haber ver," diye nefes veriyor. "Hayatta kalmak için bir şansım olsun istiyorum."

Helen köprücük kemiğinin çukurundaki bir noktaya bakıyor, yüzünde tek bir konsantrasyon kaşıyla oradaki bir santimlik deriyi okşuyor. Adam yutkunuyor ve Helen'in gözleri bu hareket karşısında titriyor.

Grant onun dikkatini tekrar çekmeye çalışarak, "Helen," diyor.

"Hm," diye cevap veriyor, eli kirli sakalını incelemek için yukarı kalkıyor. "O gece New York'ta kalmayı teklif ettikten sonra neden gittin?"

Jersey?"

Tenini okşamayı bırakır ve kaşları artık *ona* dönüktür. Buna alışkındır. Uzanıp kaşlarını düzeltmek için içten bir ihtiyaç hissediyor.

Alnının kırıksıklığı.

"Kalırsam çok ... aptalca bir şey yapacağımı düşündüm."

Buna gülüyor. *Aptalca*. Böyle bir zamanda bile çok düzgün. O Belindeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve tek bir yumuşak hareketle onları kanepenin üzerine yatay olarak çeviriyor. Şimdi onun altında kızarıyor ve ağzı mükemmel, şaşkın bir O. Adamın ilkel bir parçası kısa süreliğine tatmin oluyor. *Demek vücudunun onun altında olması böyle bir şeydi.*

"Helen ..." diyor, hatasız ereksiyonunu onun kalçasına bastırarak. "Bu gece seks yapmayacağız. Havamda değilim."

Adam yüzünü boynuna yaklaştırırken gülüyor, böylece adamın onu bir sonraki hafta sonuna kadar ne kadar çok becermek istediğini görmüyor.

"Artık yatıya kalabilir misin?" diye soruyor boynuna.

"Hm," diyor. "Giyecek bir şeyim yok ama" demeden önce yarım sonsuzluk geçmiş gibi görünüyor.

Başını kaldırıyor. "Sen lanet olası kötü bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

Kadın kıkırdar ve adam bir şey yapmadan önce koltuktan yuvarlanır.

Aptalca.

"Sana bir gömlek vereceğim," diyerek yatak odasına doğru yürümeyi başarıyor.

Masanın karşısında otururken onu daha önce giyerken gördüğüne emin olduğu yumuşak, koyu gri bir tişört ve dantel külotu utanç verici derecede sırlıklam olduğu için minnettar olduğu bir çift boxer şort verir. Üstünü değiştirmesi için onu yatak odasının mahremiyetine bırakır, kız bunun kibar ve akıllıca bir jest olduğunu düşünür, ta ki *yatak* odasında yalnız bırakıldığını fark edene kadar.

Uyuduğu yatak odası. Muhtemelen seks yaptığı. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen *onunla* da seks yapacaktır, çünkü şehir sınırlarını o kadar aşmışlardır ki, bu gülünçtür. Aklının bir köşesinde, bu sabah topun kendi sahasında kaybolana ve unutulana kadar sekmesine izin vermeye kararlı olduğunu kendine hatırlatıyor. *Ve sonra . . .*

Adam içeri girmeden önce kapıyı çalar ve kadın, adamın ofisinde geçmişteki hallerinin aynadaki yansıması gibi hisseder. Adamın gözleri onun üzerinde gezinir.

Gömleğinin üzerine bolca oturduğundan, gri kumaşın altından görünen boxer'ının en ince parçasına kadar. Adam sertçe yutkunuyor ve kadın meme uçlarının gömleğinin altında iğne deliğine dönüştüğünü fark ediyor.

"Grant?"

"Hm?"

"Kapıyı çaldın."

"Tanrım," diyor ve kendi kendine gülüyor. "Evet. Senin için yedek bir diş fırçam var. Eğer istersen."

Grant'le yan yana dişlerini fırçalarken hissettiği tuhaf bir yakınlık var; Grant hâlâ giyinik ve Grant onun kıyafetlerini giyiyor. Banyo aynasında birbirlerine bakarken ve dişlerini fırçalarken sanki özel bir şakaya gülüyorlarmış gibi hissediyor.

"Ne?" diye sorar, ağzı temizlendiğinde.

"Yok bir şey," diyor. "Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun."

Önce yatak odasına gider, onu beklerken dizlerini yukarı doğru çeker. Döndüğünde kolunun altında yedek bir yastık ve battaniye vardır.

"Kanepede iyi olacaksın, değil mi? Sadece bir yatak var ve o *da* benim, yani ..."

Kafasına bir yastık fırlatıyor.

Başını eğiyor ve gülüyor. "Özür dilerim. Dayanamadım," diyor.

Yatağa doğru attığı her adımda gözlerindeki kahkaha azalıyor ve yatağın kenarına ulaştığında, diz çökmüş ve kollarını boynuna dolayacak kadar yaklaşmasını bekliyor.

Sonunda birbirlerine ulaştıklarında "Burada kalıyorsun o zaman," diyor ve bu bir soru gibi geliyor.

Kadın karşılık olarak adamın gömleğini çekiştiriyor ve adam kollarını kaldırarak gömleği üzerinden çıkarıyor.

Ah. Grant Shepard'ın sert göğsü, ete kemiğe bürünmüş. Elleri hafifçe omuzlarına dönüyor ve maceracı parmaklarından biri yavaşça aşağıya inerek

Görünüşe göre *zor* bir *işti*. Erkeklerin yapılı, çıplak gövdeleri hiçbir zaman ilgisini çekmemiştir; her zaman kendisini J.Crew erkek kataloğunda yaşıyormuş gibi hissettiren, sımsıkı sarılmış rahat kazak havasını tercih etmiştir. Ama Grant Shepard'ın mükemmel göğsünün her bir sert kasının dokunuşuyla genişlediğini ve *kasıldığını* hissettiğinde, bunun belki de sadece onunki gibi bir vücutla kanlı canlı karşılaşacağını hiç düşünmediği için olduğunu düşünür.

Hayal meyal onu daha önce beden eğitimi dersinde koşarken ve yanından geçerken üstsüz görmüş olabileceğini düşünüyor ve boşluğun ötesinden kendisine "*Daha hızlı koş!*" diye bağırarak istiyor.

"Böyle bir şey nasıl *olabilir?*" diye soruyor, eli adamın karnında gezinirken ve adam gülüyor.

"Egzersiz yapmak kafamı boşaltıyor," diyor. "Bazen çok fazla düşünüyorum."

Beyninde tek bir düşünce kalmayana kadar onun her santimini yalamak istiyor.

Kızın yüz ifadesinde bunun bir izini görüyor olmalı, çünkü sertçe yutkunuyor, sonra kot pantolonunun düğmelerini açmak için ellerini indirirken bir tepki için kızın yüzünü izliyor. Helen nefes alıyor, sonra hızla arkasını dönüyor. Adamın kıkırdamasını ve kumaşın yere çarparken çıkardığı yumuşak sesi duyuyor.

"Kibar olmaya çalışıyorum," diyor. "Bana gülmeyi kes."

Çekmecelerin açılıp kapandığını duyuyor, sonra yatağın eğildiğini hissediyor.

ve dizinin sıcak ağırlığını yatağın üzerinde hissediyor. Arkasını döndüğünde adamın eşofman altı giydiğini görüyor. Karşılıklı oturacak şekilde yerleşiyor ve bir bacağına onun arkasına geçirerek onu vücudunun çerçevesine doğru itiyor.

Ocak ayının soğuk havası birdenbire yayılan bir sıcaklığa dönüşür ve kendini tuzağa yakalanmış aptal bir tavşan gibi hisseder.

Bir elini saçına götürüyor ve başparmağı şakağını okşuyor.

"Bazen," diyor usulca, "benden korktuğunu düşünüyorum. Ama her zaman üstünlük sende."

Bunun hiç de doğru olmadığını düşünüyor. Birbirlerini tanıdıkları tüm tarih boyunca, herkesin dinlediği kişi o olmuştur.

kendini yabancı hissettiği her yerde rahat görünüyor. Bunca yıl sonra onun içini görebilen kişi.

Eğer üstünlük onda olsaydı, onun fazla dürüst İliklerine kadar işlemeye devam eden sorular. *Neden geldin?* Hâlâ emin değil ama gelmemenin bir seçenek olduğunu unutmaya başlıyor.

"Ben değilim. Şu anda gerçekten biriyle çıkmaya çalışmıyorum," diyor aceleyle. "Birkaç ay içinde New York'a dönecekken olmaz."

Grant, kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken hafif bir "hm" sesi çıkarıyor. "Demek ki oyuncu yönetmeni Greg gerçek değilmiş."

Derisinin içinden geçmeye çalışan nabzının hızlı dövmesini görebildiğinden emin.

"Sadece zaman geçirmenin bir yolu," diye kabul ediyor. "Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir diye düşündüm."

"Dikkatini dağıtabilirim," diye mırıldanıyor Grant, parmak eklemleri kadının kollarında gezinirken. "Dikkatini dağıtmak için neye ihtiyacın var?"

"Ben, şey," diye nefes verdi Helen. "Hatırlayamıyorum."

"Gördün mü," diye alay ediyor ve sözleri onu kışkırtıcı bir şekilde yaklaşıyor, ama *yeterince* yaklaştırmıyor. "Şimdiden işe yarıyor."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak üzeredir ama Grant onun yerine aşağı bakar ve kalçasının iç kısmına yazılmış adresini görünce eğlenerek "*huh*" der.

"Bunun için üzgünüm," diyor başparmağı tenini okşarken. "Biraz mağara adamı gibi davrandım."

"O kadar da umursamadım," diye mırıldanıyor ve adamın ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

"Yani." Adamın gözleri kızın dudaklarına kayar ve kız beklentiyle dudaklarını yalar. Adam yutkunuyor. "Benimle şu kırk beş dakikalık dolap yapımı dersini izlemek ister misin?"

Görünüşe göre, YouTube'daki ahşap işleme eğitimleri bir Cuma gecesini geçirmek için çok rahat bir yol. Kadın onun yanına oturuyor, tam olarak dokunmadan.

Ekrandaki kuru mizahlı, dede ruhlu ahşap işçisinin yaptığı esprileri açıklıyor.

"Ha," diye gülüyor, yastığa gömülürken uykunun duyularını çekiştirdiğini hissediyor. "Bana bu videoları bir daha asla gösterme, lütfen."

Grant kıkırdıyor. "Tamam," diyor ve çenesini tutarak ağzına hızlı bir öpücük konduruyor. "Kulaklık takacağım."

Göğsünü sıcak, yabancı bir his kaplıyor ve omzuna doğru ilerlerken onu aşağı itiyor, sol kolu komodinin üzerindeki kulaklıklara uzanırken sağ kolu onun etrafında kıvrılıyor.

Bir süre onun videoyu izlemesini izler, kulaklıklardan biri göğsüne düşer ve uçakta birlikte geçirdikleri zamanı düşünür, daha genç ve daha az yenilmez görüldüğü, *Babe*'i izlediği zamanı. Belki de Grant'in bu halini görebileceği tek açının bu olduğunu düşünüyor, hafifçe yana kaymış ve ona doğru bakıyor. *Bu onun en sevdiği görüntüsü olabilir.*

"Benim için de oldukça iyi bir manzara," diyor ve yavaşça uykuya dalmadan önce bunu yüksek sesle söylemiş olması gerektiğini fark ediyor.

On sekiz

Helen uyandığında, güneş pencerelerden içeri süzölmektedir ve Grant'in kolu ağır bir şekilde onun üzerinde asılıdır, vücudunu onunkine hapseder. Bu sıcak, hoş bir ağırlıktır ve Helen bunun hâlâ *orada* olmasından, son yirmi dört saat boyunca ateşli bir rüya görmemiş olmasından dolayı bir tür sayıklama rahatlığı hisseder. Ona bakıyor uzaktaki yatak odasının duvarının gün ışığında nasıl farklı göründüğünü kaydediyor - daha az rahat ve güvenli ve daha çok normal, günlük bir duvar gibi. Yutkunuyor ve dün gecedan sonra bu sabah birbirlerine ne söyleyebileceklerini merak ediyor. Yavaş yavaş, adamın nefes alış verişinin yavaş ve derinden sığlaştığını ve sert bir şeyin arkasına doğru dürttüğünü hissediyor.

"Hm," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde ve eli ödünç aldığı tişörtünün üzerinden karnına doğru iniyor, sonra kumaşın altına kayıyor.

"Sanırım bu rüyayı daha önce görmüştüm," diye mırıldanıyor ve başparmağı göbek deliğinin üzerindeki birkaç santimlik teni okşarken onun cevap niteliğindeki kıkırdamasını kulağında hissediyor.

"Kulübedeyken."

"Rüyada ne oldu?" Eli esniyor ve başparmağı kadının göğsünün kabarıklığının hemen altını sıyrıyor. Kadın titreyerek nefes veriyor; adam da öyle.

"Senin yorganındı," diyor, ona doğru bastırarak ve tatmin edici bir "*hm*" sesi duyuyor. "Senin gibi kokuyordu ve sanırım bunu arzulamak için bir şekilde kabul edildim."

Tekrar ona doğru itiyor ve boxer şortunun kumaşı kayıyor, böylece çıplak kık yanağına karşı ereksiyonunun sırtını hissedebiliyor. Adamın eli gömleğinin altından kayarak kalçasının kıvrımına konuyor ve parmakları onu yakalamaya çalışıyor.

"Başka ne arzuluyorsun?"

Sürtünme için kalçalarını birbirine bastırıyor ve adam onu kalçalarından geriye çekerken boynuna doğru iniyor. Kadın kendini yavaşça ona sürtüyor ve adam nefes veriyor.

Eli kalçasının üzerinden kayarak aşağıya iniyor ve ödünç aldığı boxer'ının içinden kadının nemli, sıcak ıslısına doğru bastırıyor.

"Siktir," diyor. "Islanmışsın."

"Mm," diye cevap veriyor, dudağını ısırtıyor ve ona doğru itiyor.

"Böyle gelebilir misin tatlım?" Eli ısrarla ona doğru bastırırken, soruyu kulağına doğru homurdanıyor.

"Ben," diye nefes nefese kalıyor, adam kumaşın içinden klitorisine doğru bastırıyor, sonra gevşiyor.

"Sen," diyor ve hareketi tekrarlıyor.

"Parmaklarını istiyorum," diyor kadın.

"Hiç sormayacaksın sandım," diye cevap veriyor ve orta parmağını kadının kaygan kıvrımlarının arasına sokuyor.

"Oh," diye inliyor, *onun içindeki* hissine alışmaya çalışırken.

"Siktir," diyor ve parmaklarının yavaş, yukarı doğru bastırma hareketine devam ediyor.

"Grant," diye nefes veriyor, kendini ona doğru çekerek sıkı daireler çiziyor.

"İyi bir kız gibi parmağıma binecek misin?" Onun boynunu öpüyor.

"Evet," diye nefesini tutuyor, iç kaslarıyla onu geri sıkarken. "Bir saniyeye ne dersin?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diyor tekrar, sanki başka kelime yokmuş gibi. Adam bir parmağını daha içine soktuğunda istemsiz bir inilti çıkarıyor.

"Rüyan nasıl bitti Helen?"

"Gelmek istedim," diye fısıldıyor. "Ama gelemedim, çünkü sen aşağıdaydın."

"Doğru, öyleydin," diye homurdanıyor. "Bunun beni beklediğini bilseydim ..."

Helen yumuşak bir "*hmm*" sesi çıkarıyor ve adam parmaklarını Helen'in içine sokarak onu çağırıyor.

"Lütfen Grant," diye nefes nefese kalıyor.

"Bunu söyleme şeklin hoşuma gidiyor," diye homurdanıyor.

"Lütfen Grant," diye yankılanıyor kadın muhtaç bir şekilde ve o da bunu ödüllendirmek için kadının kaygan sıcağının derinliklerindeki o hızlı, çağırıcı hareketi tekrarlıyor, tekrar, *tekrar*... Ta ki kadın arzuyla kıvrana kadar. "Şimdi gelebilir miyim?"

"Ben söylediğimde gelebilirsin," diyor, sesi alçak. "Beş dakika içinde..."

Yavaşça nefes
veriyor. "Dört . . ."
Tekrar ona doğru bastırır. "Üç . .
."

Parmakları kabzaya bastırıyor.
"İki . . ."

Avucunun topuğu ona doğru bastırıyor ve kadın inliyor. "Bir."

Parmaklarını kıvrıp *o noktaya* vuruyor ve kadının dünyası kapalı gözlerinin ardında patlıyor ve kadın çaresiz hıçkırık sesinin *kendisi* olduğunu belli belirsiz fark ediyor. *Ah, ah, ah.* Grant'in bileğini kavırıyor, ön tarafına doğru bastırıyor. *Lütfen, Grant.* Arkasında, Grant'in nefesinin kısa kesildiğini hissediyor.

Saçlarını okşuyor ve onunla birlikte doruğa ulaştığını biliyor.

Daha sonra, ikisi de dünyaya geri döndüklerinde, gözlerini sıkıca kapatır ve horluyormuş gibi yapar. Grant onun arkasından gülüyor, nefesi hala sık, zor nefes alıp veriyor.

Arkasını döner ve adam onu yakından izlemektedir.

"Sabah nefesini önlemenin bir yolu da bu," diye mırıldanıyor ve adam gülerken bir elini uykulu gözlerine bastırıyor.

"Düşündüğümden daha komikmişsin," diyor. "Seni tanımadan önce."

Seni tanımadan önce Helen'in kalbinde bir şeyler *kıpırdıyor* ve bununla ne demek istediğini merak ediyor. Hafızası ne kadar geriye gidiyor? Noel için eve dönüşlerinden öncesine mi? Yoksa daha öncesine mi? Los Angeles'a taşınmadan önce mi? Adını sonsuza dek aile geçmişine bağlayan o geceden öncesine mi?

Onu tanımadan önce, o zamanlar onu ne kadar sık düşündüğünü merak ediyor.

-Tabii onu hiç düşündüyse. Lisede mizahtan yoksun bir sıkıcı olarak ün saldığını biliyordu ama onun da muhtemelen böyle düşündüğünü düşünmek yine de acı veriyordu.

Onu izlerken kahkahası gözlerinden siliniyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Böyle düşündüğüm için aptalın tekiydim."

Hafifçe gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Sana ya da bir başkasına aksini düşünmeniz için bir sebep vermedim."

Adam uzanıp kızın yüzündeki saçları okşuyor ve kız birden, bunca zaman sonra ikisinin de *burada*, onun yatağında olmasının ne kadar imkânsız olduğunu düşünüyor. İkisinin de kazara birkaç yanlış adım atmış olması gerektiğini düşünüyor.
bir yere döner ve şaşkın bir panik hisseder.

bunun hiç yaşanmamasına ne kadar yaklaşmış olabileceklerini fark eder.

Bu yatağın, bu sabahın ve aralarındaki bu *şeyin* sadece tehlikeli bir baloncukta var olduğunu ve o gider gitmez patlayıp hiçliğe dönüşebileceğini hissediyor.

"İşte yine başladın," diye mırıldanıyor, parmak eklemiyle yanağında gezinerek. "Ben tam karşıdayken bin metre öteden bakıyorsun."

"Sadece ..." Duraklıyor ve onun dokunuşuna doğru eğiliyor. Adam ona dokunmakta o *kadar iyi* ki, bunu sonsuza dek özleyebileceğini düşünüyor.

"Beyin vroom vroom gidiyor. Ama ben hâlâ buradayım."

Bunun üzerine ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Biliyorum. Senin şu beynin hiç durmuyor, değil mi?"

"Sanırım bir an için öyle oldu, az önce."

Gülüyor (bundan sorumlu olmak hoşuna gidiyor), sonra onu inceliyor.

"Bugün ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Bir portmantoya ihtiyacım var," dedi birden. "Benimle gel."

On dokuz

Bir portmanto satın almak istediği yer, Santa Monica'da (evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta) emekli bir havaalanı hangarında her hafta sonu kurulan bir antika pazarıdır. Böylece adam duşu girerken o da eve gidip kendi duşunu, banyo malzemelerini ve makyajını yapabilecek ve Tanrım, saçları muhtemelen fare yuvasına benzeyecek.

Fazla düşünmeye vakit bulamadan ona adresini mesaj atar ve yola koyulur.

Eve dönüş yolunda en az iki bit pazarından daha geçer ve adamın neden birdenbire bir portmanto istediğini merak eder.

Helen dairesinin kapısını açtığında, her şeyi dün sabah bıraktığı gibi bulunca biraz şaşırır. Aynı mermer tezgahlar, aynı bej mobilyalar, duvarlarında aynı genel sanat eserleri. Annesinin bu şehirdeki depremler konusunda ne kadar endişeli olduğunu düşünür ve Duygusal depremlerin de aynı türden bir içsel serpintiye sahip olup olmadığını merak eder - sarsılan kemikler, sarsılan temeller, duvarlarda asılı duran her şey hafifçe eğiktir. *Onun* da böyle hissedip hissetmediğini ve şu anda ne düşündüğünü merak ediyor.

Helen duşu giriyor ve sıcak suyun altında kendini yavaşça kucaklıyor. Nemden kaynaklanan puslu buhar yukarı doğru sürüklenerek camı buğulandırırken vücudundan aşağı düşen suyun sessiz, arındırıcı meditasyonuna teslim olur.

Kendisine geriye dönüp bakması ve son yirmi dört saatin olaylarını iyice düşünmesi için bir an veriyor.

Grant Shepard'ı öptü. Onun yatağında, kollarında uyudu.

Bodrumdaki o yılbaşı partisinden bu yana en az üç kez orgazm takası yapmışlardır ama artık skordan o kadar da emin değildir.

Kafasının arkasındaki küçük bir ses ona *bunun iyi bitmeyeceğini* hatırlatıyor. *Bitemez.*

Kendini kandırmıyor. Asla elinde *tutamayacağı* bir şeye, Grant *Shepard'ın tüm dikkatine* sahip olma şansını yakaladığını biliyor. Grant'i herhangi bir şekilde hayatında tutmak, son on üç yılının büyük bir bölümünü özenle ördüğü bir gobleni ateşe vermekle eşdeğerdir. Ailesi bunu asla anlayamayacak ya da kabullenemeyecekti ve onu her gördüklerinde, iyileşmelerine ve hayatlarına devam etmelerine yardımcı olmak için *çok* uğraştığı eski acıları yeniden yaşayacaklardı.

Yani hayır, temel istekleri ve eski ihtiyaçlarının bu savaşı iyi bitemez. Ama aynı zamanda *henüz* bitmeyeceğinden de emin.

Henüz değil, diye itiraz ediyor. *Vazgeçmek zorunda kalmadan önce bunun tadını çıkarmamız gerekmiyor mu?*

Belki de şimdiden çok eğleniyordur.

Helen kot pantolonunu ve beyaz düğmeli bluzunu giyer ve telefonu bir mesajla titrediğinde saçlarını kurutmak için yeterli zamanı vardır - bu saçma, ekranda onun adını gördüğünde içinden geçen o uğultulu heyecan.

Ben buradayım.

Kapıyı açtığı anda, o kendisini fark etmeden önce adamı görür; adam bir park tabelasına yaslanmış, güneş gözlüğü takmış ve dolabında asılı olduğunu hatırladığı lacivert kapüşonlu bir tişört giymiştir. Adam telefonunu karıştırıyor ve kadın onun bu halinin fotoğrafını çekmek istiyor; onu beklediğine dair bir kanıt, yaşlanıp saçları ağardığında geriye dönüp bakabileceği bir şey.

Tam o sırada başını kaldırıyor ve sanki güneş sadece Grant Shepard'ın gülümsemesini vurgulamak için ortaya çıkıyor. Sanki bir filme aitmiş gibi görünüyor ve yaklaşırken bilinçli bir şekilde çantasının askısıyla oynuyor. Kadın yaklaştıkça biraz daha dik duruyor ve telefonunu bir kenara bırakıyor.

Bir elini uzatıp onu öpmek için kendine çekiyor; yavaş, kararlı ve *emin*. Adam onu bıraktığında hafifçe nefes veriyor, nabızı memnun bir vızıltıyla atarken alnını onunkine yaslıyor.

"Sadece kontrol ediyorum," diyor.

Kalbinin etrafında sanki biri onu sıkmış gibi bir sıkışma hisseder.

"Araba mı kullanıyorsun?" diye soruyor.

Başını sallar ve üstü açık gri arabasının sürücü tarafına yönelir. Yolcu koltuğuna geçer ve Los Angeles'ta ilk kez onun arabasına bindiğini fark eder. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama yeterince araba görmüştü.

Onun gibi kızların -iyi kızların, ailelerini dinleyen kızların- böyle üstü açık arabalarla şehirde dolaşmadıklarını bilmek için filmler.

Trafiğe girdiklerinde "Ee," diyor. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?" "Ben, şey," diye başlıyor ve nedense gergin olduğunu fark ediyor. "Ben

uzun yürüyüşler ve stand-up komedyenlerinin podcast'lerini dinlemek."

Grant sola dönerken hafifçe kıkırdıyor. "Neden stand-up komedyenleri?"

"Onlar insanlarla konuşmakta iyi, ben değilim" diyor. "Bu yüzden onları diğer insanlarla konuşurken dinlemeyi seviyorum. Toplantılarımdan önce genellikle bir podcast dinliyorum, insanlarla nasıl konuşacağımı hatırlatmak için insanlar."

"Sandığın kadar beceriksiz değilsin." "O zaman işe yarıyor," diye mırıldanıyor ve adam gülüyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor, adam arabanın vitesini değiştirirken. Adamın eline bakıyor ve dokunmak için uzanırsa ne yapacağını merak ediyor.

"Bazen hokey oynuyorum," diyor. "Birkaç yıl önce gittiğim bir odadaki birkaç kişi bir lig başlattı. Daha fazla kişiye ihtiyaçları vardı, ben de yapacak bir şeyim olsun diye katıldım."

"Lisedeyken paten kayıyor muydun?" Kaşlarını çatıyor, hatırlamaya çalışıyor.

"Hayır," diyor. "Bir yetişkin olarak dersler aldım. Hokey patenleri giymiş bir zürafa gibi tüm bu küçük çocuklarla birlikte buzun üzerindeydim."

Grant Shepard'ın buzun üzerinde çocuklarla çevrili olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışır; yumurtalıkları buna dayanamaz.

"Sen tam bir takım oyuncusun," diyor. "Futbol, hokey, televizyon yazarlığı. Yalnız kaldığında ne yapıyorsun?"

Grant ona bakıyor ve eli bileğinden onunkini yakalıyor. Parmakları kayarak onunkilere dolanır.

"Hm," diyor. "Ahşap işleri, eğer bir arkadaşımın benim için bir projesi varsa. Spor salonuna gitmek. Menajerimin bana gönderdiği şeyleri okumak. Ne bileyim işte. Sanırım kendi başıma oldukça sıkıcıyım."

Trafik ışıklarında durduklarında elini kaldırıp arkasına hızlı bir öpücük konduruyor. Kadın nefesini tutuyor, adam başparmağını yavaşça onunkine sürüyor.

"Sıkıcı olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldanıyor ve kalbi çılgınca çarparak ona katılıyor.

"Bu iyiye işaret," diyor.

Santa Monica antika pazarı nispeten küçük bir bit pazarıdır. Yine de Grant, her biri biraz farklı ve geçmişe romantik bir hayranlık duyan herkes için ilginç bir şeylere sahip olan tezgahlarda zikzaklar çizerken insanları izlemek ve konuşmak için iyi bir yer olduğunu biliyor.

Helen kullanılmış kitaplar ve nadir sanat eserleri satan bir tezgâha uğrar ve burayı işleten yaşlı adamla - doksanlı yıllarda gerçek tutkusu olan sanat simsarlığının peşinden gitmek için işinden ayrılmış eski bir bilgisayar programcısı olan Hanis'le - konuşarak epey zaman geçirir. Birkaç nadir kitap levhası ve *Wakefield Papazı'nın* 1800'lerden kalma bir baskısını alarak oradan ayrılır.

Bazen birkaç adımda bir yeni ve ilginç bir şeye işaret etmek için onun omzuna dokunuyor.

Birkaç vestiyer seçeneği bulurlar ve kısa süre sonra Helen'in olimpiik bir spor gibi pazarlık yaptığını öğrenir.

"Ne kadar?" diye soruyor. "Hm. Orada biraz hasar var, ama onun dışında çok güzel. Belki tekrar geliriz."

Çok daha büyük bir satıcıdan eski bir portmanto almaya karar verdiler. Endişelenecek mobilya parçaları. Helen fiyatı 60 dolara indiriyor, sonra Ona muhtemelen internette 125 dolara satılacağını fısıldar. Satıcı portmantoyu streç filmle sarar ve daha sonra alması için ona bir bilet verir. Grant marketin içinden geçerek otoparka doğru ilerliyor.

"Eski mobilya fiyatları hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?" Omuz silkiyor.

"Memleketteki yazar arkadaşlarımdan biri -Elyse- rastgele bit pazarlarına ve emlak satışlarına giderek tüm şehir evini döşedi" diyor. "Ben de biraz takıntılı hale geldim. Çocukluğumuzda evimizde hiç eski bir şey olmazdı; ailem bit pazarlarının kulağa pis geldiğini söylerdi."

"Hm," diyor. "Sence Doğu Yakası her zaman evin mi olacak?"

Helen duraksıyor. "Başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim," diyor. "Ciddi olarak değil."

"Herhangi bir sebepten ötürü kendinizi Los Angeles'ta kalırken düşünebiliyor musunuz?" diye soruyor.

"Gösteri için," diyor. "Eğer iyi giderse, belki. Havayı seviyorum. Kulağa ne kadar korkunç gelse de ailemden farklı bir kıyıda olmayı seviyorum. Onlar benim için endişeleniyor ve ben buradan bunu pek hissetmiyorum."

"New York'ta sizi çok ziyaret ettiler mi?"

Helen başını sallar.

"Eve çok sık gelmemi bekliyorlardı ve ben de onların haklı olduğunu ve gelmem gerektiğini düşünecek kadar yakındım." Omuz silkiyor. "Her neyse, stüdyo Nisan'daki prodüksiyon sonuna kadar dairemin parasını ödedi, bu yüzden karar vermek için biraz zamanım var."

Bu kararlara kendisinin de katılıp katılmayacağını merak ediyor. "Hm," diyor yüksek sesle.

Arabaya ulaşırlar ve adam arabayı eşyaların toplandığı alana getirir.

"Bunu nasıl taşıyacaksın?" Helen sorar.

"Dikkatlice," diye yanıtlıyor.

Biletini turuncu yelekli birine veriyorlar ve girişte, kapının yanındaki otopark bariyerine yaslanmış bekliyorlar. Adam, yanakları kızarmış ve saçları bir renk almış olan kadına dikkatle bakar.

Son iki saattir dışarıda yürüdüğü için rüzgârlı bir havası var. Adamın kalbi ani bir istekle onu kendine çekme arzusuyla hafifçe sıkışıyor - o kadar *güzel ki* - ama arabadan indiklerinden beri aralarındaki mesafeyi koruyor.

Ellerini incelemek için aşağıya bakıyor; adamın eli kadının elinin yanında, granit park bariyerinin üzerinde duruyor. Adam serçe parmağını hafifçe dürtüyor ve kadın da serçe parmağını kaldırıp onunkini kapatarak karşılık veriyor. Herkesin içinde el ele tutuşmak sayılmaz ama yine *de bir şeyler* var.

"Grant Lanet Shepard! Oy!"

Girişe doğru döner ve Helen'in elini çektiğini hisseder ve ardından varlığının sıcaklığı sağ tarafını terk eder.

Tanıdık yüzlerden oluşan bir üçlü - son çalıştığı programdaki kamera operatörü Andy, erkek arkadaşı Reese ve *Karina, gardırop*. Karina ona gülümsüyor, gözleri kısa bir süreliğine onun yanına kayıyor. "Hey," diyor.

"Ne yani, artık sarılmıyor muyuz?" Karina ekibini yönlendirirken sorar ve Andy ile Reese'in yanı sıra ona da tek koluyla sarılır.

Grant arkasını döner ve Helen'in kibar bir mesafeyle geride durduğunu görür. "Bu Helen. Helen-Andy, Reese, Karina. Andy ve Karina *The Guys*'da benimle birlikte çalıştılar; kamera ve gardırop departmanındalar. Reese de-

Reese yüzük parmağını göstererek, "Yeni nişanlandım," diyor. "Geçen hafta itibariyle." "Vay anasını." Grant sırtıyor. "Tebrikler, ikinize de." "Zaman gibi geldi," diyor Andy. "Ne kadar romantik." Reese gözlerini deviriyor. "Ne iş yapıyorsun Helen?"

Karina sorar.

"Ben, ben bir yazarım," diyor. "Grant ve ben birlikte çalışıyoruz."

Karina başını eğerken yavaş bir gülümsemeyle "Bu mantıklı," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Helen."

Grant aniden Karina'ya söylediği her şeyden ve bir kavram olarak eski kız arkadaşların varlığından pişmanlık duyur.

Andy, "Tüm iyi şeyler elimize geçmeden yola koyulmalıyız," diyor. "Seni görmek güzel, dostum."

"Siz de," diye başını salladı ve onları uğurladı.

Grant'in aklına, tüm ajanlarına rağmen aslında hiç *arkadaşı* olmadığı geliyor.

herkesin onu sevdiğini iddia ediyor. Andy'yi bir arkadaş olarak görüyordu, ancak aralarındaki arkadaşlığın aylarca, günde on iki saatten fazla birlikte çalışmaktan kaynaklanan sıradan bir arkadaşlık olduğunu fark etti. Şu anda dostlar ama arkadaş değiller - birbirlerinin hayatlarını takip etmek ya da iş dışında birbirlerini görmek için yollarını değiştirmek anlamında değil.

O zamanlar Andy ve Reese, Grant ve Karina hep birlikte takılıyorlardı. Ancak dizi sona erdiğinde, ilişkileri de dahil olmak üzere ortak noktalarının çoğu da sona erdi. Bunun bir karakter kusuru olabileceğini düşünüyor, arkadaşlıklara ve ilişkilere bu kadar kolay kapılma yeteneğinin, Onu insanların hayatında geçici olarak önemli kılan şeylerin ilk tuzakları geçtikten sonra asla sürmeyecek gibi göründüklerinde. Bunu nasıl düzelteceğinden emin değil.

"Sen . . ." Helen onlara dönüp bakarak başladı. "Boş ver." Kız

kaşlarını çatıyor ve adam onun Lauren'ı sorarken nasıl görüldüğünü düşünüyor

DiSantos yılbaşı gecesi o bodrum katındaydı, sanki bu konuyu açtığı için sinirlenmiş gibiydi. Birdenbire onu rahatlatmak ister ama *ne konuda* olduğundan emin bile değildir.

"Karina ve ben eskiden çıkıyorduk," diyor. "Çok ciddi bir şey değildi." Helen başını sallıyor. "Doğru."

Birisi portmantosunu getirir ve üstü açık arabanın içine sokmayı başarırlar. Dönüş yolunda Helen'la arasında mükemmel bir bariyer oluşturuyor.

Öğle yemeği için arabaya servis yapan bir In-N-Out'ta dururlar ve park yerinde palmiye ağaçlarının altında hamburgerlerini ve patates kızartmalarını yiyerek otururlar.

"Gizli menü olayını anlamıyorum," diyor son kalan hayvan usulü patates kızartmasını bitirirken. "Neden her şeyi zorlaştıralım ki?"

"İnsanları daha havalı hissettiriyor" diyor. "Herkesin bilmediği şeyleri bilmek."

O sırada telefonu çalıyor ve hafifçe donup kalıyor. "Annem arıyor," diyor. "Yapmalıyım ..."

Kadın telefonu açar ve adam birden kendini nefesini tutarken bulur.

"Anne? Merhaba," diyor ve hafifçe ondan uzaklaşıyor. "Hayır, sadece bir arkadaşım ile öğle yemeğine çıktım... evet."

Bir arkadaş. Grant, annesi sorarsa Helen'e ne diyeceğini merak ediyordu. Noel'in ertesi günü akşam yemeğine kimin geleceğini söylediğinde soğukkanlı bir şekilde kaşlarını kaldırmış, sonra da sakince Helen'in herhangi bir diyet kısıtlaması olup olmadığını sormuştu. Geri dönmenden bir gün önce, ona Helen'i yakında tekrar görüp görmeyeceğini sormuştu. "Birlikte çalışıyoruz anne," demişti. Kadın ona tuhaf bir bakış attı ve "Umarım ne yaptığını biliyorsundur" dedi.

Helen şu anda İngilizce ve Mandarin'in karmakarışık bir karışımıyla konuşuyor - *gösteri* ve *prodüksiyon* gibi ara sıra kullanılan Amerikan ifadelerini seçebiliyor

ve *Santa Monica'daki Sheraton'da ne yaptığını* merak ediyor.

New Jersey'den, birbirleriyle işlerinin henüz bitmediğine dair kesin bir kararlılıkla ayrılmıştı ve yılbaşı gecesinden sonraki günleri Helen'in aynı fikirde olmama ihtimaline karşı seçeneklerini değerlendirerek geçirdi. O bir tercih yaptı

Yavaş ve ince bir yaklaşım - eğer başka bir şey yapsaydı, onun için kopukluğa dair en ufak bir kanıtı alıp (*metinlerinizde noktalama işaretleri kullanmıyorsunuz, bu mahkumdur*)

Aralarında aşılmaz bir duvar vardı.

Şu anda onun arabasında oturuyor ve aralarında bir duvar yok. Ama bir portmanto var. Ve o aptal şeyin bir *şeylerin* cılız bir metaforu olduğunu düşünmeden edemiyor.

"Tamam. Evet. Tamam. Bye." Helen telefonu kapatır ve ona bakar. "Telefon görüşmen iyi miydi?" diye sorar.

"Ailem birkaç hafta içinde çekimlerin başlaması için şehre gelecek," diyor. "Seti görmek, fotoğraf çekmek ve arkadaşlarına benden övgüyle bahsetmek istediler."

"Bana övünmeye değer bir şey gibi geldi," diyor Grant.
Kadın ona bakıyor, gözlerini endişe kaplıyor.

"Onlara şovda çalıştığını söylemedim," diyor, kaşlarının arasında bir endişe çukuru oluşuyor ve adam bunu yumuşatıp öpmek istiyor.

"Hayır, ben de öyle düşünmüştüm," diyor Grant.

"Onlara daha sonra, her şey bittikten sonra, bölüm kesinlikle yayınlandıktan sonra söyleyebileceğimi düşündüm." Kendi kendine gülüyor. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama onlara karşı her şeyi bu şekilde hallediyorum. Konuşmanın kesinlikle gerekli olduğundan emin olmak için mümkün olan son dakikaya kadar beklemek ve sonra yara bandını yırtıp atmak ve bu konuda bir şey yapmaları için çok geç olduğunda devam etmek."

Kulağının arkasındaki bir tutam saçı sabırla tarıyor.

"Kulağa aptalca gelmiyor," diyor. "Ailenizle ilişkinizi yürütmenin bir yolunu bulmuşsunuz gibi görünüyor."

"Evet," diyor ve ona tekrar bakmadan önce gözlerini kaçırıyor. "Sette olmasan bile, yardımcı oyuncu olarak çağrı listelerinde olacaksın. Belki bir tanesini görmemelerini sağlayabilirim. Setteki herkes teknik olarak benim için çalışıyor, değil mi?"

Grant yüksek sesle gülüyor. "Evet, hadi o tenekeyi daha uzağa tekmeleyelim."

Kaburgalarının altında bir yerde, *bunun daha sonra daha fazla acıtılabileceğine* dair bir sancı duymazdan geliyor.

Helen inliyor. "Bir keresinde onları havaalanından alıp doğrudan üniversitedeki daireme götürmek zorunda kalmıştım, sonra hatırladım ki Ebeveynlerim benim ebeveynlerim ve odama girip suçlayıcı her şeyi temizlemesi için komşuma çılgınca mesaj atmak zorunda kaldım."

"Bu kadar suçlayıcı olan neydi?"

"Oh, sadece ... her zamanki şeyler. Günlüğüm. İç çamaşırlarım. Seks oyuncakları." Grant kaşlarını kaldırıyor ve o da mahcup bir şekilde omuz silkiyor.

Grant, Helen'in iç çamaşırı ve seks oyuncağı koleksiyonunu düşünmemeye çalışarak, "Aradaki fark, artık bir yetişkin olman," diyor. "Kendi dairen, harcanabilir gelirin ve kendi televizyon programın var."

"Evet," diyor Helen başını sallayarak. Bir süre sessiz kaldıktan sonra açık bir kırılganlıkla adama bakıyor. "Yine de onları incitmek istemiyorum."

Grant garip bir şekilde bir şey kaybetmiş gibi hissediyor. Çenesi gerilir ve başını sallar.

"Ailemi seviyorum," diyor Helen, biraz duraksayarak. "Bazen sevmiyormuşum gibi geliyor. Başka tür ailelerden gelen insanlara."

Birbirlerini yüksek sesle sevmeyi bilen aileler. Benimkiler hiç yapmadı. Hiçbirimiz Michelle'e onu sevdiğimizi söylemedik, bu kesin."

Grant onu izliyor. "Sana hiç kimse söyledi mi?"

Helen yere bakıyor ve bir omzunu kaldırıyor. "Üniversitede telefonu her kapattığımda aileme 'Seni seviyorum' demeye başladım. Her zaman biraz zorlama gibi geliyor ve onlar da zamanın sadece yüzde ellisi kadarında karşılık veriyorlar ama ..."

Gülümsüyor ve "*Ne yapabilirsin ki?*" dercesine umursamaz bir el sallıyor.

Grant onun devam etmesini bekler.

"Hiç özlediğim falan yoktu. Eskiden ne zaman İnsanlar kitaplarda ve filmlerde *aşktan* bahsederdi," diyor. "*Seni seviyorum, sevişmek, aşkla* ilgili her şey ... bana her zaman hayal edilemez gelmiştir. Birisi bunu utançtan ölmeden yüksek sesle söyleyebilir."

"Onun yerine ne dedin?"

Helen omuz silkiyor. "Hadi seks yapalım," diyor.

Grant'in beynindeki kekeleme görülüyor olmalı ve Helen bir kahkahayı bastırıyor. "Ben de öyle demek istemiştım."

"Doğru," diyor. "Tabii ki."

"Her neyse, ailemi sevmediğimi falan düşünmeni istemedim. Ailemi sevmediğimi falan düşünmeni istemedim," diyor sessizce. "İnsanları nasıl seveceğimi biliyorum. *Seviyorum, Helen Sevgiler, o-slash-it sevgiler*. Bu New York'taki en iyi arkadaşlarımla yaptığım bir şakaydı. Ben bir robottum, Helen-the-Machine, ve o-slash-it Bazen tüm aptal başarılarının arasında bilinçlenmeye çalışıyordu. Aptalcaydı."

Grant kaşlarını çatıyor. "En iyi arkadaşların kimler?"

Helen şakaklarını ovuşturur ve başını sallır. "Şu anda onlar hakkında konuşmamıza gerek yok. Zaten artık benimle pek konuşmuyorlar. Sanırım onlara böyle hitap ettiğimi duysalar şaşırırlardı."

Grant pencereden dışarı bakarken onu dikkatle inceliyor. İyi görünüyor, sanki Grant'in aniden ona vermek zorunda hissettiği güvenceye ihtiyacı yokmuş gibi. Yine de söylemeye karar verir.

"İnsan olduğunu biliyorum Helen," diyor. "Ve her zaman yüksek sesle söylemesen bile insanları nasıl seveceğini bildiğinden eminim."

Sağ elini aniden sıcak bir şekilde kavrayınca şaşırır; kız kendi elini portmantonun altına sokup onunkini sıkıştırır. Ona bakar ve kız yumuşak gözlerle onu izlemektedir.

"Teşekkürler," diyor sessizce.

Nefes verir ve arabayı çalıştırır.
"Hadi seni eve götürelim."

Helen'in Santa Barbara'daki evinden buraya gelmek yaklaşık kırk beş dakika sürüyor.

Monica Silver Lake'teki evine geri döner ve Grant günün büyük bir kısmını aynı sorunlar etrafında zihinsel turlar atarak geçirir.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordu ona, binanın dışındaki yükleme alanına yanaştığında. "Garajda misafir park yeri var."

Çok umutlu görünüyordu, onu davet ediyordu. Binaya baktı ve orada geçirebileceği saatleri, Helen'in nerede yemek yediğini, uyuduğunu ve hayal kurduğunu görmeyi düşündü.

"Bunu eve götürmeliyim," demişti onun yerine, portmantoya vurarak. Bu kendini korumaya yönelik bir hareketti.

İlk sorun, ondan *hoşlanıyor* olmasıdır. Zeki, komik ve istediği zaman çok seksi. Ona dikkatini verdiğinde. İlgilenmediğinde. Ona daha zeki, daha komik ve daha *iyi* olması gerektiğini hissettiriyor, böylece etrafta kalmasına izin verecek.

Bu da ikinci sorun. Kızın uzun vadede bunu *yapmayacağından* oldukça ama oldukça emin. Sadece bu şehirde bir milyon Grant Shepard var ve onun kadar sevdiği, kendine özgü kişisel bagajıyla gelmeyen biriyle tanışması an meselesi.

Ne kadar zamanı olduğundan ya da zamanı geldiğinde onu hayatından ne kadar kolay çıkaracağından emin değildir. Grant bu düşünceyle göğsünde bir baskı hissediyor.

Portmantoyu evine sokarken kulaklarında hafif bir çınlama duyar ve görüşü bulanıklaşır. Panik atak geçirmenin eşiğinde olduğunu biliyor.

Konuşabileceğin birini bulmalısın.

Karina'nın birkaç ay önce telefonda ona söylediklerini düşünür. Onun bir terapisti kastettiğini düşünmüştü (ve bir terapisti vardı; o zamanlar bile vardı), ama belki de daha çok arkadaş gibi birini kastetmişti. Helen arkadaş sayılır mı? Bu kelime ona uygulandığında acınacak derecede eksik görünüyor.

Henüz terapistine Helen'dan bahsetmedi. Daha doğrusu Noel sonrası Helen'den. Aylık kontrolleri sırasında bu konuya girmek çok yeni ve karmaşık gelmişti.

Dengesiz bacaklarıyla kanepeye doğru yürür ve arkasına tutunur. Gözlerini kapatır ve nefes verir. Dün gece bu kanepede oturduğunu hatırlıyor - beklemek, izlemek, *istemek* - Helen ona doğru gelirken kılını bile kıpırdatmamaya *çalışmak*. Kalması için ikna edici bir argüman sunabileceği kadar yaklaşmasını istiyordu. *Ve o da yaptı.*

Kulaklarındaki çınlama yavaşça azalıyor ve öğleden sonra ışığına karşı kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor.

Ne yapıyordu? Doğru
ya, portmanto.

O şeye kaşlarını çatarak bakıyor, neden aldığından tam olarak emin değil. Dolaba doğru yürür ve onu açar ve hatırlar. Hiç askı yoktu. Dün gece Helen geldiğinde müsaitti. Bu sabah uyandığında, uzun kışlık paltoları olan insanlar için hayatında biraz yer açması gerektiğini hissetti.

Loş ışıktaki asılı duran tüm ceketlere ve eski kapüşonlulara bakarak kaşlarını çatıyor.

Belki de, diye düşünüyor, artık ihtiyacım olmayan şeylerden kurtulmalıyım.

Yirmi

Helen ertesi Cuma günü evinde sadece kızların katılabileceği bir pijama partisi düzenler.

"Her Doğu Yakası nakli gibi batı yakasına taşındığın için seninle dalga geçecektim ama bu ..." Nicole pencereleri açarak, uzakta geceleri bir karnaval gibi ışıldayan, mükemmel çerçeveli Santa Monica İskelesi'ne hayranlıkla bakıyor. "Buna değer."

"Şarap açacağın nerede?" Saskia mutfaktaki çekmeceleri açıp kapatarak soruyor.

Helen geçici bir dairede bir şarap sahibi olacak kadar iyi bir şarap içicisi değildir ve araba anahtarları ve bir kalem kullanarak bir şişenin tıpasını nasıl açacaklarına dair bir YouTube eğitimi izlemek zorunda kalırlar.

Saskia hiç izlemediği için *Cruel Intentions*'ı açarlar ve platin sarısı Joshua Jackson ("Jodie Turner-Smith'in kocası mı demek istiyorsun?") da dahil olmak üzere oyuncu kadrosunun ne kadar ikonik olduğunu açıklamanın yarısında Nicole filmi durdurur.

"Tamam, Helen bize randevusunu anlatmayı kabul edene kadar bu filmin bir saniyesini daha izlemeyeceğiz."

Pazartesi günü odadaki herkesin ilgisinden utanmıştı. Hepsi onun anket formundaki randevusuna fazlasıyla ilgi duyuyordu. Grant konu açıldığında oradaydı, öğle yemeğinde onlara katılmak için uğramıştı.

Her zamanki gibi Helen'in karşısındaki koltuğa oturmuş ve Nicole randevunun detaylarını sorarken yüksek sesle kolasının fişini çekmişti.

"Eğlenceliydi," dedi Helen onlara. "Bowling oynadık."

Owen ona masalcı dedi ve Saskia ona kelekler verip vermediğini öğrenmek istedi ve Grant ona bir nane şekeri uzatmasını istedi.

Nihayetinde Helen, Eve ve Saskia'nın büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, casting direktörü Greg'i bir daha görmeyeceğini söyledi.

"Ama neden?" Nicole talep etmişti.

Sonra Suraya, öğle yemeği sohbetlerinin çok uzadığını hissettiğinde yaptığı gibi cam kuru silme tahtasına bakmaya başladı ve Helen onlara daha sonra anlatacağına söz vererek sohbeti kesti. Grant ofisine gitti ve Helen, öğleden sonra dördüncü bölümün kırılma seansına başlamadan önce tuvaleti kullanmak için dışarı çıktı.

Grant'in eli uzanmadan önce iki adım atmıştı ve aniden kendini yazarlar odasının arkasındaki duvara yaslanmış ve iyice, *aşırı derecede* öpülmüş buldu.

"Bu gece bana gel," demişti, sesi alçak ve titreşimliydi, öyle ki kız ona daha sert ve *daha fazla* bastırmak istiyordu.

"Hayır," demişti ona. "Kıyafetim yok."

"Sana yeni kıyafetler alacağım," dedi alt dudağını ısırarak.

"Git iyi bir senaryo yaz," diye cevap verdi, "belki o zaman gelirim."

Sonra ondan uzaklaştı, arkasından gelen kıkırdamayı duyunca dönmek için kendini zor tuttu.

Buna sadık kaldığı için kendisiyle gurur duyuyor -çoğunlukla, sadece yazılarının durumunu kontrol etmek için ofisine yaptığı birkaç günlük gezintiyi saymazsak.

Perşembe günü öğleden sonra, gelen kutusu Grant'ten gelen bir e-postayla çınladı.

(Konu yok)

Buraya gel.

Eklenti: *The Ivy Papers*-Bölüm 102-Grant Shepard-Taslak 1.pdf

O kadar belirgin bir şekilde kızarmıştı ki, Nicole ona telefonunda neler olduğunu sordu. Daha iyi bir yalan düşünemeyecek kadar telaşlanmıştı ve "Sanırım bu hafta sonu bir randevum var" dedi.

Suraya'dan ağır bir iç çekiş *duymuşlardı* ve Nicole, Helen'den daha önce verdiği randevuyla *ilgili* tüm dedikoduları paylaşma sözünü yerine getireceğine dair bir söz almıştı. Cuma gecesini yatıya kalmaya karar verdiler.

Buraya gelmenin tam olarak ne anlama geldiğini anlamak için biraz zaman gerekti.

"Helen," diye sızlanıyor Saskia, elinde şarap kadehiyle. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Neden bu konuda bu kadar ketum davranıyorsun?"

Helen başını eğip Nicole'ün elindeki kumandayı almaya çalışır.

Nicole kumandayı gömleğinin altına sokarak, "Çünkü dedikodusu olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyor," diye cevap veriyor. "Amcık gibi davranmayı bırak ve bize randevunun ne olduğunu söyle. Greg'le mi?"

"Hayır, sana onunla bir daha görüşmeyeceğimi söylemiştim," diyor Helen. "Bu Bilmiyorum. Garip yeni bir şey."

Nicole ona kurnazca bakıyor.

"Neden tuhaf?" Saskia sorar.

"Hımm," der Helen.

"Tanıdığımız biri mi?" Nicole gözlerini kısarak sorar. "I-"

"Vay anasını, Grant'i sikmişsin," diyor Nicole.

Helen kıpkırmızı kesilir, bu da inkar etmesine yardımcı olmaz, "Hayır, hayır, hayır. Sevişmiyorum. Sevişmiyoruz."

"Ama sen istiyorsun!" Nicole der ve Helen'a bir yastıkla vurur. "Kaltak, biliyordum!"

Saskia ağzı bir karış açık, ikisinin arasına bakar. "Hayır... hayır, gerçekten mi?"

Helen başını Nicole'ün kucağındaki yastığa bırakır ve boğuk bir inilti çıkarır. "Bu ... karmaşık."

"Evet, eminim," diyor Nicole, saçlarını okşayarak. "Seviştiğinizde, Suraya'nın iki numarası olduğu için sorumlu olan o mu? Yoksa senin kitapların ve dolayısıyla senin şovun olduğu için sen mi?"

Helen buna homurdanır.

"Nasıl başladı?" Saskia biraz şaşkın bir ses tonuyla soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Helen. "Kış tatili için eve gittik ve her şey ... farklıydı."

Nicole destekleyici bir şekilde "Ateşli," diyor.

"Ama şimdi buraya geri döndük ve bu Bilmiyorum." Sanki terapistinin kanepesinde yatıyormuş gibi başını kaldırıp tavana bakıyor. "Sanki New Jersey'de bulunduğumuz süre boyunca ne geçmişin ne de şimdinin alacakaranlık kuşağındaydık. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu -belki de bu yüzden

hatta ... mümkün. Los Angeles'a döndüğümüzden beri, sanki ... gerçek sonuçları olabilirmiş gibi hissediyorum."

"Ne gibi sonuçlar?" Saskia soruyor.

Helen düşünüyor. Muhtemelen şöyle bir şey: Onu mantıklı bir zamanda çekip gidemeyecek kadar çok sevmek ve aptalca bağlanmak ve kendini tamamen kaçınılabılır, imkansız bir duruma zorlamak.

"Bilmiyorum, sadece saçmalıyorum," diye mırıldanıyor Helen. "Bu bir randevu bile olmayabilir. E-postasında sadece 'Buraya gel' yazıyordu."

Nicole homurdanıyor. "Evet, sikini kastediyor."

"Bunu yapmak isterdim," diyor Helen trajik bir teslimiyet havasıyla ve Nicole ile Saskia kahkahalara boğuluyor. O zaman baş döndürücü, beklenmedik bir rahatlama hisseder - sanki bu sırrı paylaşmak bir şekilde katlanmayı kolaylaştırmış gibi, hayati gerçeklerin hiçbirinin değişmediğini bilmesine rağmen.

Nicole son olarak, "İhtiyacınız olan şey iyi, eski moda bir hizmet şartları sözleşmesi," diyor. "Bu şekilde her şey açıkta kalır ve herkes aynı sayfada olur. Her tür ilişkide son derece hayati önem taşır. Bunu ne kadar erken konuşursanız o kadar iyi olur."

Helen'in gece yarısından kısa bir süre önce ona mesaj atması yeterince mantıklı.

Yarın gelirsem, önce hizmet şartlarını konuşabilir miyiz?

Yanıt neredeyse anında-

Hangi hizmetlerle ilgileniyorsunuz?

Onun yatağında uyanık olduğunu ve kendisinden bir yanıt beklediğini düşünerek kızarır. Alaycı bir cevapla ciddi bir cevabın artılarını ve eksilerini tartışır, ancak ondan ikinci bir mesaj gelir-

Sabah görüşürüz.

Grant, onun kapıyı çalmasına fırsat vermeden kapıyı açar.

Cumartesi sabahı ve üzerinde hala eşofman altı, eski bir tişört ve uykulu bir ifadeyle elini saçlarının arasında gezdiriyor.

saçlarının dağınıklığı. Adam boş boş kapı aralığına yaslanıyor ve kadın aniden yüzünü adamın göğsüne gömmek istiyor, böylece adamın nefes alış verişleriyle yükselip alçalırken kahkahasının gürültüsünü duyabilecek.

Ama bu çılgınca bir şey olurdu, bu yüzden onun yerine spor ayakkabısıyla kaymış ayağını dürtüyor.

"Siktir, yoga pantolonunun içinde çok iyi görünüyorsun," diyor sonunda ve kız gülerken onu kapıdan içeri çekiyor.

"Senaryoyu okumadım," diye mırıldanıyor, nane diş macunu tadında öpücükler arasında.

"Kimin umurunda," diyor yüzünü onun boynuna gömerek.

"Grant." Başını tekrar yukarı kaldırmaya çalışıyor ama bunun yerine parmaklarını saçlarına dolamayı başarıyor.

"Beş günlük çalışma haftasına kim karar verdi?" diyor, köprücük kemiğine doğru öpücükler kondurarak. "Zamanda geri gidip onları öldürmeme izin ver."

"Ben de seni özledim," diye nefes veriyor ve kısa bir duraksamadan sonra onu kendi bedenine çekerken dudaklarına sert bir öpücük kondurarak dllandiriyor.

Elleri tişörtünün altından kayarak gğ्सne tırnaklarını geçiriyor ve onun onay hırıltısının titreşimini hissediyor.

"Bu konuyu konuşmalısınız," diye mırıldanıyor onun ağzına karşı. "Beni pmeyi bırak o zaman," diye cevap veriyor, imknsız bir şekilde.

Bir elini adamın ensesinden geçirip tişörtünün önünü düzeltiyor ve sonunda onları ayırıyor. En azından dudaklarından... Alnını onunkine yaklaştırıyor ve tişörtünün alt kısmıyla oynuyor.

"Endişeliyim," diye başlıyor, sonra diğer başparmağının boynundaki nabız noktasına değdiğini hissedince duruyor. "Sonu kötü bitebilecek bir şeye başlıyor olabileceğimizden endişeleniyorum."

"Hm," diyor ve başparmağını o noktada yavaşça ileri geri hareket ettiriyor. "Devam et."

"Belki de bazı ... temel kurallar hakkında konuşmalısınız."

"Temel kurallar." Alnına doğru başını sallıyor.

"Bunun işimizi etkilemesini istemiyorum. Belki de zaten etkiliyordur."

"Ama senaryomu okumadıysan nasıl bilebilirsin ki?" diye alay ediyor ve dudakları onu daha da yaklaştırıyor gibi görünüyor.

"Yapacaktım," diye mırıldanıyor ve sadece onun tenini hissetmek için nabzı daha hızlı atıyormuş gibi hissediyor. "Ama yazıcım yok."

"Hm." Başparmağını o tek noktanın üzerinde gezdiriyor, sonra da kızın ağzının kenarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Tamam. Hadi gidelim."

Adamın ellerinin ve vücudunun sıcaklığını üzerinden çekerken kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Ondan uzaklaşıp koridordan geçerek yatak odasına gidiyor.

"Hadi ofise gidelim," diyor diğer odadan. "Bunun oradaki işimizi nasıl etkileyip etkilemeyeceğini konuşabiliriz. Sadece biraz giymem gerekiyor giysiler."

"Ama ..." Birkaç adım yürür ve yatak odasının kapısının önünde durur. zerinde boxer külotu var ve kızın görünüşü karşısında kaşlarını kaldırıyor.

"Helen," diyor sertçe. "Eğer buraya gelirsen, adını, benim adımla ve her ne kadar akıllı ve zeki olsan da her şeyi unutana kadar seni yatağımda

becereceğim.

o güzel kafanda biriktirdiğin önemli sorular
Çünkü seni kaç kere boşalttığım için doğru düzgün düşünemiyorsun. Eğer bunu istemiyorsan, yerinde kalmalısın."

"Oh," diyor usulca ve duvara yaslanıyor. "Tamam." Adam gülüyor ve kapıyı kadının yüzüne kapatıyor.

Grant onları stüdyoya götürürken arabada pek konuşmazlar. Kadın, Grant'in fazlasıyla *farkındadır* ve Grant ona dokunmasa da, kadın Ona doğru her bakışında yanakları kızarıyor. Hafta sonu güvenlik görevlisi, yaka kartlarını gösterdikten sonra onlara el sallıyor ve kadın elleriyle ne yapacağından emin olamıyor. Grant ona çarpık, güven verici bir Kalbinin sallanan bir köşesine sıkışmış gibi görünen bir gülümseme. *Neredeyse orada*, diyor gibi.

Genellikle hareketli olan ses sahnelerinin ve sıra sıra dizilmiş boş beyaz karavanların önünden geçerler. Burbank'ta güneşli bir Ocak günüdür ve Helen hava güzel olduğu için minnettardır. yanında güneş gözlüğü takmak için bahane.

"Hiç hafta sonları buraya geldin mi?" "Hayır," diyor.

"Genellikle binadaki ofislerde çalışan birkaç kişi olur," diyor kapıyı onun için açık tutarken. "Çok değil, ama ... dizi yapımcıları A tipi bir gruptur."

"Oh," diyor.

Asansöre doğru yürürlerken Grant, "Suraya'nın iyi bir iş-yaşam dengesi var," diyor. "Tanrıya şükür. Çalıştığım son dizi yönetmenleri akşam sekizden önce odadan çıkmazlardı. Sanırım ailelerinden nefret ediyor olmalılar."

Kısa ve gergin bir *yolculuktan* sonra asansörün kapıları açıldığında, yazar odalarının dışındaki hayalet kasabayı görürler.

"Haydi," diyor ve tanıdık ofis alanına doğru ilerliyor.

Yazarlar odasının kapısının kilidini açıyor, sonra yumuşak bir klik sesiyle arkalarından kapatıyor ve Helen ürperiyor.

Her zamanki yerlerine, karşı karşıya otururlar.

"Yani," diyor. "Bunun işimizi etkileyeceğinden endişeleniyorsun."

"Nasıl olmasın ki?" Kollarını kavuşturuyor. "Önümüzdeki yedi hafta boyunca her gün burada oturup sana bakmak zorundayım."

"Dört hafta," diye karşı çıkıyor. "Ondan sonra senaryo üzerinde olacak, bölümünüzü yazacaksınız ve geri döndüğünüzde, sezonda herkesin 'odada' olduğu ama temelde senaryoları üzerinde uzaktan çalıştığı bir noktada olacağız."

her zaman. Sonra prodüksiyon başlayacak ve sen ve Suraya her zaman bir şey için sette aranacaksınız ve *ondan* sonra oda resmen bitecek ve her zaman sette olacaksınız."

"Ve sen orada olmayacak mısın?" Kaşlarını çatıyor.

"Suraya'nın bana ihtiyacı olmadığı sürece hayır, ama o daha çok sette olan bir tip," diyor. "Temsilcilerim şimdiden gelecek diziler için düşünmem gereken materyaller gönderiyorlar."

"Oh," diyor.

"Temel kurallarınız olduğunu söylemiştiniz," diyor, parmaklarını birbirine vurarak, tam da bu şekilde, bir hikaye üzerinde çalışırken, tam da her şeyi çöpe atacak bir şey sunmak üzereyken yaptığı gibi.

"Evet," diyor. "Her şeyden önce ikimiz de bunun bir yere varamayacağını biliyoruz." Grant yavaşça başını sallıyor, gergin. "Yeterince adil."

"İkimizden biri bunu istediği zaman bitirebilir," diyor. Adam buna homurdanıyor. "Yani herhangi bir ilişki gibi, o zaman." "Bu bir ilişki değil."

Grant kaşlarını kaldırıyor. "Seni nasıl ve ne zaman becereceğim konusunda pazarlık yapıyoruz," diyor. "Burada bir tür ilişki olduğunu söyleyebilirim."

Helen yutkunur. O haklı, biliyor.

"Gerçek bir tane değil," diyor. "Halka açık bir tane değil. Sosyal medyada hiçbir şey yok." "Peki," diyor adam.

Duraklıyor. "Nicole ve Saskia bizim bir şey olduğumuzu biliyorlar. Sanırım ben bir şey söylemeden önce şüphelenmiş olabilirler," diyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Haftalardır sana aşık bir ergen gibi baktığımı düşünürsek, bu şaşırtıcı değil."

O anda kızarıyor, *ezilme* kelimesi beyninde bir Broadway tabelası gibi parlıyor ve boğazını temizliyor.

"Yazarlar odası Mart ayında tamamlandıktan sonra bir bitiş tarihi belirledik," diyor. "Belki bir hafta sonra."

"Her iki taraf da rıza gösterirse yenileme seçeneği ile mi?" Grant karşı çıkıyor. "Avukatıma hazırlattığım sözleşmelerin çoğunda bu oldukça standart bir dil."

Helen parmaklarını gergin bir şekilde masaya vuruyor. "Haftadan haftaya karşılıklı olarak yenileme seçeneği."

Grant kahkaha gibi gelen kısa bir nefes veriyor. "Peki."

"Ancak prodüksiyon sona erdiğinde ve ben New York'a döndüğümde temas kesilecek" diye ekleme ihtiyacı hissediyor. "Amaç, bu iş bittiğinde,

Kimse hiçbir şeye şaşırdığını söyleyemez ve mümkün olduğunca hızlı ve acısızdır."

Grant nedense *acısız* bir şey olmayacağını düşünüyor ama bunu söylemiyor.

"Yani sen şehirden ayrıldıktan sonra, ikimiz de hayatımıza devam edeceğiz ve bu hiç olmamış gibi davranacağız. ne oldu?" diye açıklıyor. "Sabahın üçünde sarhoşken gelen işkence dolu sesli mesajlar yok, birimiz diğerinin şehrindeyken gelen mesajlar yok, ... hiçbir şey yok."

"Doğru," diyor.

"Hm," diyor. "Ne zaman başlayacağız?"

Helen yutkunur. "Şimdi, eğer istersen."

Masanın üzerindeki kaleme vuruyor ve dikkatle onu izliyor. "Ben istiyorum."

Sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi başını eğiyor. Birden onunla Connect 4 oynadıklarını, onu ve tabloyu incelerken yüzündeki tembel konsantrasyonu düşündü. O oyunu kazanmıştı, ama belki de kadın zihninde tamamen başka bir şey oynuyordu. Sonra elini kırpılmış sweatshirt'ünün altına uzattı ve adam düşünmeyi bıraktı. Kadın yavaşça eşofman üstünü çıkarıyor ve altındaki ince spor sütyenini ortaya çıkarıyor. Masanın etrafında ona doğru yürürken sertleşmiş meme uçlarının gölgesini seçebiliyor. Kadın kendisinden birkaç santim ötede durunca yutkunuyor.

"Bazı eklemelerim var," diye mırıldanıyor, gözlerini ona dikerek. Kadın ayakkabılarını tekmeliyor.

"Artık cast direktörü yok" diyor. "Ya da oyuncular, kamera operatörleri ya da diğer yazarlar. Ya da herhangi biri. Eğer bu işi yapıyorsak, sadece sen ve ben olacağız."

Bir parmağını yoga pantolonunun lastiğine sokup pantolonunu aşağı sıyırırken başını sallıyor ve pantolondan çıkıyor. İnce spor sütyeniyle aynı malzemeden, düz siyah pamuklu iç çamaşırı giyiyor ve adam hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

"Hoşuna giden bir şey yaparsam bana söylemek zorundasın," diyor elini uzatıp kalçasının yan tarafında gezdirirken.

Gözleri kapanıyor ve dudağını ısıyor, sonra başını sallıyor.

"Ve eğer yapmazsam, bana bunu da söyle," diyor, elini kaldırıyor ve avucuna bir öpücük konduruyor.

Helen mırıldanarak onaylıyor.

"Ve son olarak -biz birlikteyken," diye mırıldanıyor, dudakları onun karnında gezinirken, "nasıl biteceği hakkında konuşmak istemiyorum."

Konuşmamayı tercih ederim.
zamanımı boşa harcamamalıyım."

Helen başını sallıyor, elleri yavaşça onun omuzlarına düşüyor.

Akıcı bir hareketle onu kaldırıyor ve önündeki masaya yerleştiriyor. Sanki bir ziyafetteymiş ve nereden başlayacağına karar veriyormuş gibi ona bakıyor. Bacakları kenardan sarkıyor ve adam baldırına masaj yapıyor, sonra başını eğip dizinin iç kısmını öpüyor.

Beklenmedik baskı karşısında nefes verir ve adam ayağa kalkar, elleri kalçalarından yukarı doğru uzanır ve pamuğun üzerinden geçerek yanlarına doğru ilerler. Başparmakları sütyeninin alt kısmına takılıyor ve kadın parmaklarının elastik bandın altından geçtiğini hissederek ürperiyor.

Onu dikkatle izliyor, başparmakları göğüslerinin kabaran yanlarını tarıyor.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında keskin bir nefes alıyor; erimiş sıcak bir his içini dolduruyor.

"Daha fazla," diyor ve başparmakları kumaşın altındaki meme uçlarını okşuyor.

Eskiden küçük göğüslerinden utanırmış ve lisedeyken ilk kez bir başkasının önünde çıplak kalacağı ve yumuşak kıvrımlarının hayal kırıklığı yaratan eksikliğini ortaya çıkaracağı an için endişelendiğini hatırlıyor. O zamandan beri birlikte olduğu erkekler hiçbir zaman bir şey söylememiş, genellikle ilk merak giderici keşiften sonra onları es geçmiş ve bunun yerine diğer, daha hoş kısımlarına odaklanmışlardır.

Yine de her ilk seferinde bir anlık tereddüt yaşar, kendini denetime hazırlar.

Grant, yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurmanın ortasında duraksıyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyor. "Bu aptalca. Sadece ... göğüslerimin diğer göğüslerle kıyaslanmasından hoşlanmıyorum."

Adam ona bakmak için uzaklaştığında yüzü alev alev yanıyor. İltifat bekliyor gibi görüldüğünün acı bir şekilde farkındadır ve en iyisinin şu olduğuna karar verir

Bunu atlatmanın yolu onu hemen rahatlatmaktır, "Bunu söylediğimi unut. Vücudumu seviyorum. Burada olduğun için çok şanslısın. Geri gel."

Grant dinliyor. Kadın bir başka uzun, uyuşturucu öpücüğe daha boyun eğiyor ve adamın parmakları çene çizgisini süpürmek için yukarı çıkıp boynundan ve omuzlarından aşağı kayıyor.

Dudakları parmaklarını takip ediyor ve spor sütyeninin boyun kısmına kadar öpüyor. Dilinin sıcak ve yumuşak yalayışını kumaşın üzerinde hissediyor,

Tene srtnyor. Sert bir Şekilde nefes alıyor ve kalbinin göğsüne vuran ısrarcı sesini duyabildiğinden emin.

DiĖer eli karnından aŐaĖıya, ić ćamaŐırını gećip kalćalarının üst kısmına iniyor ve sonunda dizlerinin ić kısmında yavaŐ daireler ćiziyor. Kendi boĖazının arkasından gelen bir inleme sesinin farkına varıyor.

Grant elini ayak bileĖine götürüp baŐparmaĖını önce AŐıl'inin sonra da ayak bileĖi kemiĖinin üzerinde gezdirirken alćak sesle hırlayarak cevap veriyor.

"Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" diye nefes alıyor.

Ellerinin izini tekrar takip ediyor, karnına bir öpücük bırakıyor, sonra uyluğunun ić kısmına - bir *zamanlar adresini yazdığı* yere, kız aniden hatırlıyor, sonra dizinin ić kısmını. Sonunda ayak bileğinin ić kısmını öpüyor, sandalyeye yeniden yerleŐiyor, bakıŐları kızın üzerindeyken bile sıcak sadece ayak bileğinin etrafında teması sürdürüyor.

Grant arkasına yaslanır, ćenesi gerilir, nefesi keskin, düzensiz pantolonlarla ćıkar.

Helen'in en hassas olduĖu yerler ić uylukları, dizleri ve ayak bilekleridir ve adam bu keŐfı bilmekten zevk alır. Teması tamamen kesmek istemeyerek ayak bileĖi kemiĖinin etrafında yavaŐ bir daire ćizmeye devam ediyor -Yeni bir favori kitaba baŐlamıŐ gibi hissediyor ve elinden bırakamıyor yoksa yerini kaybedecek.

"Farkında olduĖunu sanmıyorum," diyor yavaŐća, "bunu ne kadar sık hayal ettiĖimi."

Gözleri yavaŐća vücudunu tarıyor; göĖsü kafesinin yükselip alćaldıĖını görebiliyor.

"Seni bu masada düŐünürken ne kadar ćok elime düŐtüm," diye mırıldanıyor ve kızın gözlerinin ateŐle parlamıŐını izliyor.

Grant o sırada gömleĖini ćıkarıyor ve bir yıĖın halinde yere düŐüyor. "Hić kendine dokunuyor musun Helen?"

Ellerinin kemerine doğru gidiŐini öylesine yoğun bir konsantrasyonla izliyor ki, adam neredeyse kadının bakıŐlarının sıcaklığını parmak eklemlerinde hissedecek. Kadın yavaŐća baŐını sallıyor.

Birkać kısa hareketle kemerini ćzd ve boŐtaki elini -Hl bileĖinin ić kısmında yavaŐ daireler ćizmeyen el. Pantolonunu. Kendini sıkıyor ve titrek bir nefes veriyor. Onun horoz dalgalanır

sanki ona tam önünde daha sıcak, daha tatlı bir yer olduğunu hatırlatmak istercesine, kendi eline karşı.

"Sütyenini çıkar," diyor, "ve göğüslerini benim için topla."

Sütyenini çıkarırken onu izliyor, *sonunda* çakıllı kahverengi meme uçlarını ve ağzını açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi aniden sulandıran sivri küreleri ortaya çıkarıyor. Elleri onları itaatkâr bir şekilde avuçlamak için yukarı kalkıyor, gözleri adamın gözlerinden kemerinin altında yavaşça, ritmik bir şekilde çalışan eline kayıyor.

"Meme uçlarını çimdikle," diyor ve kızın nefesinin kesildiğini duyunca memnun oluyor. Başı geriye düşerken bu hissin etkisiyle gözlerini kapatıyor ama adam onun bileğini sıkıyor. "Hayır, gözlerini kapatma. Burada benimle olmanı istiyorum."

Helen o zaman gözlerini açıyor, dudakları pornografik bir surat ifadesiyle aralanıyor. "Çok güzeller, sen boşalırken onları yalamak istiyorum," diyor.

daha sert bir çekiş.

Kız en yumuşak iniltiyi çıkarıyor ve adam kendini koltuğunda kalmaya zorlamak ve ileri atılmak için her şeyi tüketen arzuyu görmezden gelmek zorunda kalıyor.

"Kendine dokunduğunda hiç beni düşünüyor musun?" diye sorar.

Helen nefes verir ve başını sallar.

"Göster bana," diyor.

Bir eli vücudundan aşağı kayıyor ve düz bir avuç içini siyah kumaştan oluşan o çıldırtıcı derecede baştan çıkarıcı üçgenin ön tarafına doğru kaydırıyor. Diğer eli göğüslerini okşamaya devam ederken bir başparmağını lastiğe takıyor.

"Seni böyle düşünmüştüm," diyor. "Sandalyende otururken. Beni izlerken."

Kendi eline karşı kıpırdanıyor, ağzı bu his karşısında mükemmel bir *O* harfi oluşturuyor ve adam onun yakın olduğunu gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyor.

Masaya karşı sallanma şekli.

Dizinin iç kısmına hızlı bir öpücük bırakıyor, elleri aynı anda hem ayak bileğini hem de sikini kavırıyor. Yavaşlaması gerektiğini biliyor ama bacaklarının arasında ayağa kalkmadan önce son bir çekişe karşı koyamıyor. Onun

Pantolon ayak bileklerine kadar düşüyor ve bunun çok onursuzca olduğunu düşünüyor ama kumaşın arasından onun mükemmel amından yayılan sıcaklığı hissedebildiği için umursamıyor.

"Helen, sanırım şimdi kendini benim için boşaltacaksın," dedi.

kulağına fısıldıyor, parmakları kalçalarının yanlarını kavırıyor. "Ve bana yalvarana kadar meme uçlarını yalayacağım."

Sonra, adam dilinin sıcak düzlüğünü sivri kahverengi bir meme ucuna bastırduğında inliyor. Onu dondurma gibi yalıyor; yavaşça, sürükleyerek, tadını çıkararak.

"Ben ..." diye bağılıyor, hâlâ kendi eline karşı kıvranıyor ve bu, adamın şimdiye kadar tanık olduğu en ateşli şey. Acı dolu bir hıçkırık çıkarıyor.

"Lütfen, Grant."

"Lütfen, Grant ne," diye mırıldanıyor göğsüne karşı.

"Şimdi diğerini," diye nefes alıyor ve adam da ona uyuyor.

"Sana istediğin her şeyi veririm tatlım," diye mırıldanıyor. "Sadece istemen yeterli."

Kadın tekrar inliyor ve adam onun areolasını ağzına alıyor, dişlerini nazıkçe meme ucuna sürtüyor. Sonra nefesi kesiliyor ve adam onun Bir, iki kez kendi eline çarpıyor ve diğer eli masanın üzerinde parçalanırken saçlarını kavramak için körlemesine havalanıyor. Adam onun diline karşı titrediğini, ellerinin kalçalarını demir gibi kavradığını hissediyor ve kadın bir çığlık atıyor

Nefesleri sığ pantolonlara dönüşmeden önce tek bir işkence inilti.

Elleri adamın saçlarını çeker ve onu çaresizce öpene kadar yukarı iter, adam onun içinde boğuluyormuş gibi hisseder.

"Vücudunu seviyorum," diyor çürük öpücükler arasında. "Burada olduğum için çok şanslıyım."

Aralarına uzanıyor, boxer külotunun içine giriyor ve *kutsal lanet eli onun horozunun üzerinde*.

"Seni hissetmek istiyorum," diye mırıldanıyor onun ağzına. "Lütfen."

Başparmağını ağlayan başının üzerinde gezdirip shaftını sıkarken boğazından boğuk bir inilti kaçıyor.

"Yapmak zorundayım-" Yerde bir yerde duran cüzdanındaki prezervatifi düşünerek ondan uzaklaşır.

"RİA'm var," diyor aniden. "Lütfen Grant, seni hissetmem gerek."

Kadın onu boxer külotundan çekip çıkarırken nefesi kesiliyor ve beynindeki çarpıntıyı düşünebilecek kadar uzun süre gidermeye çalışıyor. *RİA'm var. Seni hissetmem gerek.*

"Geçen yılın sonunda sağlık kontrolünden geçtim," dedi pantolonunun altından. "O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım-"

Düşüncesini tamamlayamıyor gibi görünüyor, çünkü tırnakları hafifçe taşaklarına doğru çekerken yumuşak bir şekilde tırmıklıyor.

Onun yerine "*Siktir*," diyor.

"Evet," diyor ve iç çamaşırını çıkarmak için masadan hafifçe kalkıyor. Adam hafifçe afallamış bir halde aşağı bakıyor ve kadının sikinin başını kıvrımlarına doğru yönlendirmesini izliyor. "Sadece yavaşça."

Kadının onu içine alma hissi karşısında dişlerini gıcırdatıyor, daracık sıcaklık yavaşça, milimetrelerce kayarak onu sarıyor. *Boku* yedim, diye düşünüyor, başını kaldırıp onun içine doğru itilme hissiyle nefes nefese kaldığını gördüğünde. *Buna sonsuza kadar ihtiyacım olacak.*

Helen Grant'in yüzüne bakar, sisin içinden düşünür, *demek bunu yaptığında böyle görünüyorsun.*

Çenesi konsantrasyondan gerilmişti ve imkânsız bir şekilde hâlâ kızın içine doğru kayıyordu, kızın sıcaklığının kayganlığı şimdi daha hızlı ilerlemesine neden oluyordu.

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor, istemsizce onun etrafında sıkılırken. Adam acı çekiyormuş gibi inliyor, sonra sarsılıyor ve kalçalarını eğiyor ve aniden *Grant* tarafından iliklerine kadar dolduruluyor. İçindeki yabancı ama her geçen saniye daha da *tanıdık* -unutulmaz- hale gelen adamın hissiyle nefesi kesiliyor.

Nefesi sıcak bir şekilde kızın şakağından dışarı çıkıyor ve kız deneysel bir şekilde -bir, *iki kez*- onun içinde sallanırken elleri kalçalarının yanlarını kavıyor. Adam onun dudaklarına ölçülü bir öpücük konduruyor ve alnını onunkine yaslıyor, gözleri konsantrasyonla kapalı ve kadın birden onun ne kadar haksız bir şekilde *güzel* olduğunu düşünüyor.

"Mm." Adam nefes veriyor ve kadın adamın yavaşça onu kendine doğru bastırıldığını, sonra gevşediğini, sonra tekrarladığını fark ediyor. İkisi de vücutlarının birleştiği ve yeniden birleştiği noktaya bakıyor - kadının nefesi ne kadar ilkel görüldüğüne takılıyor.

"I . . . Beni bu masada becerdiğine inanamıyorum," diyor ve adam kısa bir kahkaha atıyor.

"Yapabilirim," diyor. "Bunu o kadar çok düşündüm ki, sanki hatırlıyormuşum gibi geliyor."

Başparmağını onun sivri meme ucunun yanından geçiriyor ve tekrar içine girmeden önce bu sefer biraz daha dışarı kayıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye kulağına nefes veriyor. "Bu ne cüret."

Gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor ve adam tekrar içine girdiğinde nefesi kesiliyor.

"Grant," dedi muhtaç bir şekilde onun kulağına. "Sanırım yine boşalacağım."

Başparmağı aralarına giriyor, kız inlerken bile ısrarla, acımasızca klitorisini sıkıştırıyor. Nefes nefese kalıyor, ona doğru eğiliyor ve aniden

bembeyaz oluyor.

Yıldızlar görüşünde patlıyor. Adam inliyor, kadın da onun nabız gibi atan dalgasını hissediyor.

Zevk vücudunu sarıyor, onu sarsıyor ve orgazmını hıçkırıklarla serbest bırakırken sessiz olmayı unutuyor.

Belli belirsiz, adamın onu sırt üstü masaya yatırdığını fark ediyor ve başparmağını dudaklarından göğüs kafesine doğru gezdirirken tembel bir hayranlıkla onu izliyor. Adam geri çekilirken dudağını ısıyor ve sonra ona çarpıyor,

Soğuk masa altında sallanıyor, sonra tekrar geri çekiliyor.

Kadın elini uzatıyor ve adam onun elini tutup bileğinin iç kısmını öpüyor; bu onu şaşırtacak kadar şefkatli bir hareket. Adam bir kez, iki kez içine kayar- kız merakla adamın alnındaki tere bakar -Sonra adam bir iniltiyle sarsılarak içinden çıkıyor ve kadın adamın boşalmasının sıcak akıntısının karnına doğru fişkırdığını hissediyor.

Başını onun boynuna doğru eğiyor ve yavaş, kesik kesik nefesler veriyor. bedenine geri dönüyor. Onun omzunu öpüyor ve karnının alışılmadık bir istekle gerilmesine neden olan kısık, hırıltılı bir şekilde gülüyor.

"Bunu her hafta sonu yapalım," diyor omzuna doğru ve kadın gülüyor.

Kuru silme tahtası için mendil kullanarak midesini temizliyor ve Pazartesi günü yavan plastik kaba (hala Staples'tan aldığı 3.99 dolarlık etiketi taşıyor) her baktığında kızaracağını şimdiden biliyor.

İç çamaşırlarını ve kıyafetlerini tekrar giyer ve yazarlar odasının ilk günlerinde Suraya ile yaptığı belli belirsiz bir konuşmayı hatırlar.

"Bazı yazarlar odada kötüdür ama sayfada harikadır," diye açıklamıştı. "Başlangıçta onlar için daha zordur, ama insanlar onları keşfettiğinde *işe yararlar*."

Helen, Suraya'nın Helen'in odada kötü olduğunu, bu yüzden sayfada harika olması gerektiğini ima edip etmediğini merak etmişti.

Suraya, "Ama TV yazarlarının büyük çoğunluğu bir odada iyidir ve sayfa üzerinde iyi ile oldukça iyi arasında bir yerdedir," diye devam etti. "Bu, pek çok insanın istediği şeye giden daha kolay bir yol."

Helen o hafta sonu eve gitmiş, odalarındaki yazarları kataloglamaya çalışmış, Suraya'nın hoş geldin içkileri gecesinden sonra ilk kez gönderdiğinde sadece göz gezdirdiği spesifik örneklerini tekrar okumuştur.

Saskia odada sessizdi ama örneği yürekten parlıyordu. Nicole odada sürekli olarak komikti, ancak Suraya'yı kızdıracak kadar çenesini çalıştırma eğilimi vardı ve Helen onun örneğini benzer şekilde farklı bir sese sahipti. Owen, Tom ve Eve odada *iyiydiler*.

-Her zaman eğlenceli ve masadaki enerjiyi geliştirmeye hazır, görünüşte tamamen farklı konuşma konularından bağlantılar kuruyor
Gün boyunca. Yazıları da duruma ayak uydurdu - Nicole ya da
Saskia'ninkinden daha kendinden emin ve yetenekli, ama belki de daha az
özel.

Ve Grant. O zaman bile onun bir odada *harika* olduğunu biliyordu. Her zaman öyleydi ve Grant'in örneklerine bakarken yeterli ile iyi arasında bir şey bekliyordu.

Sonra onun örnek pilotunu okudu. O gece yazdıklarını en hızlı o okudu, iradesi dışında karmaşık bir ağın içine çekildi.

Güney Jersey'nin küçük bir sahil kasabasında karakterlerini birbirine bağlayan ilişkiler, sırlar ve yalanlar. Bu onun isteyerek izleyeceği türden bir TV dizisi bile değildi, yine de son sayfaya ulaştığında, daha sonra ne olduğunu sormak için ona mesaj atmak gibi aptalca bir dürtü hissetti. (Tabii ki atmadı.) Onun çalışmaları ve sonunda sayfada ne kadar *harika* olursa olsun, onun her zaman
İkisini de yapabildiği için bir adım önde.

Grant, bölümünün ilk taslağının harmanlanmış bir çıktısını önündeki masaya bıraktığında, bir gerginlik hissediyor. Onun yazdıklarıyla ilgili değil, *kendi* yazdıklarıyla ilgili. Grant'in bir haftayı samimi bir şekilde New York'taki ilk sıkışık stüdyo dairesinde, Brooklyn'deki kafelerde, şehrin dört bir yanındaki halk kütüphanelerinde, bir zamanlar kendi zihninin mahremiyetinde hayal ettiği karakterleri keşfediyor.

Onun senaryosunu okurken, *kendisini* nasıl gördüğüne dair dürüst bir bakış yakalayacağından endişeleniyor ve bunun aralarında filizlenmekte olan her şeyi mahvedebileceğinden korkuyor. Bir şekilde onun vücudunun içinde olmasından daha samimi hissettiriyor ve kendi iradesi dışında gelişen klostrofobik bir his yakalıyor.

"Sonra okurum," diyor sonunda. "Hadi senin evine dönelim."

Ona elini uzatıyor ve o da ayağa kalkıyor. Adam onu nazikçe öpmek için çenesini yukarı kaldırıyor ve kadın onun kollarında baş döndürücü bir sıcaklık hissediyor.

"Kalbin çarpıyor," diye mırıldanıyor. "Yaptığım bir şey mi?" Kadın gülüyor.

"Hemen hemen her zaman," diye cevap veriyor ve adam onu gergin bir özlemle dolduran tatmin edici bir "*hm*" sesi çıkarıyor.

Yirmi Bir

Helen FaceTime üzerinden annesine "Neden mutlu olamadığımı anlamıyorum," diyor. "Kulağa gerçekten güzelmiş gibi geliyor."

Annesi, Helen'in kuzeninin Kanada'daki düğününün veda brunch'ından ayrıldıktan sonra, düğünün güzel olduğunu ama aileden çok bir iş arkadaşının kızının düğünü gibi hissettirdiğini söylemek için yoldan arıyor.

"Yeterince Çinli yok," diyor annem. "Herkes Fransız; her şey Fransız. Bence kuzenin Çinli olduğu için utanıyor."

Helen gözlerini devirir ve kuzeni Alice'in Instagram'da etiketlenmiş fotoğraflarını açar.

"Neon bir çiftte mutluluk tabelası astı ve aslan dansı yaptılar, bu oldukça Çinli, anne."

"Aynı şey değil. Annesinin mutlu olsa bile biraz üzgün olduğunu biliyorum. Sen anlayamazsın." Helen en azından annesinin bu konuda haklı olduğunu düşünüyor.

Kolejdeyken, Amerikan edebiyat-kurgu sahnesinde büyük bir ses olmak gibi belirsiz arzuları varken, göçmen-çocuk asimilasyonunun sessiz trajedileri, yıllar boyunca Çin'deki ebeveynlerinin memleketlerini her ziyaret ettiklerinde hissettiği kopukluk duygusu, büyükanne ve büyükbabasını ana dilleri Kantonca'da ona bakarken yakalaması ve ebeveynlerinin o daha doğmadan önce aldığı kararlar nedeniyle onları anlayamaması hakkında birçok kısa öykü yazdı. Bazen, eğer dönmek isterse, bir günde annesinin kalbini kırdığı tüm yollar hakkında bir şiir kitabı yazabileceğini düşünüyor.

Annem, "Evlendiğinde daha fazla Çinli davet ettiğinden emin ol," diyor. "Kız kardeşim çok üzgün. Tek sahip olduğu amcan, ben ve

Baba."

"Hı-hı," diyor Helen, "bunu aklımda tutacağım."

"Bunu aklında tutacaksın, ha! Tanışmamız için eve kimseyi getirmiyorsun bile," diyor annem. "En azından Alice evli."

Helen bu tamamen mantıklı sıçrama karşısında başını sallayarak En Azından Evli Alice Takımı'na katılıyor.

Helen, "Eve her zaman arkadaşlarımı getiriyorum," diyor ve bu çoğunlukla doğru. New York'taki arkadaşları, annelerinin üç yıl önce onlar için yaptığı soya soslu somon balığı hakkında hâlâ övgüler yağıdırıyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor annem. "Özel bir arkadaş."

"Ah, özel bir arkadaş," diyor Helen ve aklına imkansız bir şekilde Grant ve

Bu sabah ona hazırladığı kahvaltı. Yumurtayı haşlama becerisinden çok etkilenmişti. "Anne, yirmi beş yıl boyunca bana okula ve işe odaklanmak ve erkekleri düşünmemek. Belki de evlenmemiş olmamın nedeni tam bir *guai nui* olmamdır."

Ne kadar iyi bir kız. Bildiği tek Kantonca cümle bu, anne babası ve büyükanne ve büyükbabası ona iltifat etmek için söylerlerdi - arkadaşlarının önündeyken, onların istediği bir şeyi yaptığında Cenazeden sonra birbirlerine Helen'in asla böyle bir şey yapmayacağına dair güvence verirken onayladılar.

Helen her zaman iyi bir kız olmuştur. Michelle'in dünyayı dolaşmasını ve her zaman herkesi üzmenin yollarını bulmasını izlerken yaşadığı hayal kırıklığını hatırlıyor. Bunu biraz da kıskanmıştı - *umursamama* fikri ona o kadar yabancı geliyordu ki, bazen böyle bir şey yaşadıklarına inanamıyordu. aynı ebeveynler. Bunca yıl sonra bile küçük kız kardeşine karşı merhametsiz bir kızgınlık duygusunun yükseldiğini fark eder.

Sen benden çok daha kolay yaşadın, diye düşünüyor Helen. *Ben vardım. Ve sen hala dayanamadın mı?*

Helen'in annesi, dinlediğini iddia eden ama aslında dinlemeyen bir kıza sahip olmanın trajedisi hakkında bir monologun ortasındadır.

"Hayatın doğal akışı böyle Helen, çocuklarının büyüüp bir aile kurması ve kendi çocuklarına sahip olması gerekiyor" diyor annem. "Senin de hayatında birine ihtiyacın var, annen ve baban olmadığında seninle ilgilenecek birine. artık burada."

Helen ona, "Kendime bakabilirim, *zaten* bakıyorum," diye hatırlatıyor. "Gerçekten iyi gidiyorum."

"Biliyorum, biliyorum," diyor annem. "Ne kadar modern bir kadın."

Helen iç geçiriyor. "Eğer eve getirmeye değecek biriyle tanışırsam, sana haber veririm," diyor sonunda. "Sadece bu arada hayatımı yaşamama izin ver."

"Hımm," diyor annem, sanki bu da tartışmaya açılmış gibi ve Helen yaklaşan baş ağrısına karşı gözlerini kapatıyor ve her şeyin biraz *daha kolay* olmasını diliyor.

Grant telefonuyla uğraşıyor ve Helen mutfağında ilerlerken müdahale etmemeye çalışıyor, rastgele aletler aramak için çekmeceleri açarken biraz yıpranmış görünüyor.

Ev yemeği noktasına gelmeleri iki hafta sürdü, Çünkü o kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren hep başka şeylerle meşgul oluyorlardı ve sonra çok geç oluyordu ve sıfırdan bir şeyler hazırlamak için çok yorgun oluyorlardı. *Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak*, demişti bu sabah, doğruca mutfağa giderken. *Sırf sana kahvaltı hazırlamak için yumurta aldım*.

Akşam yemeği için iyiliğine karşılık vermekte ısrar etti ve adam bu konuda belli belirsiz bir rekabet hissettiği izlenimini edindi.

"Somon balığı, pilav ve siyah fasulyeli sarımsak soslu yeşil fasulye yapacağız," diye duyurdu. "Domatesli yumurtalı bir şey yapmayı düşündüm ama sadece iki kişi için garnitür olarak uygun değil. Belki kahvaltı için olabilir."

O zaman daha fazla kişiyi davet etmelerini önermeyi düşünüyor ama Ona bir kadeh beyaz şarap uzatıp, kaburgalarının hemen altında saklanan gizli bir noktayı çekiştiren gelişigüzel sahiplenici bir şekilde ağızının köşesinden öptüğünde bu fikirden vazgeçer.

"Bluetooth sisteminize bağlanıyorum," diyor ve evde yemek pişirmek için rastgele bir çalma listesi açıyor.

Ani bir sırtışla omzunun üzerinden ona bakıyor. "Bu Spotify'daki 'arkadaşlarla yemek pişirme' çalma listesi mi?"

"İyi biliyor musun?" diye soruyor kuru bir sesle, şarabından bir yudum alıyor ve kızın şu anda çok sevimli göründüğünü düşünüyor.

"Arkadaşlarımla yemek yaparken sürekli dinliyorum," diye onaylıyor. "Gerçekten spesifik titreşimlere bakmayı ve sonra bunun için başka birinin çalma listesini koymayı seviyorum. Bu benim favorilerimden biri."

Birkaç ay içinde işine yaramayacak ama beyninde çok daha uzun süre yer edeceğinden emin olduğu bu bilgiyi zihinsel olarak bir kenara attığını hissediyor.

"Bu hafta en çok neyi dört gözle bekliyorsun?" diye soruyor, kadın fırının biplemesini yönetirken. "Ve en çok neyden korkuyorsun?"

"Pilot yönetmenle şahsen tanışmak," diyor. "Söylenenlere göre gerçekten havalı ve genç biriymiş ve Suraya stüdyoyu ona büyük bir şans vermeye ikna etmiş.

Ve Perşembe günü stüdyoyla yapacağım not görüşmesinden korkuyorum. Benden nefret ediyorlar."

"Senden nefret etmiyorlar."

"Uğraşmaları gereken fazladan bir uzuv gibiyim - Suraya telefona çıkmadan önce bana ne diyeceklerini asla bilemiyorlar," diyor Helen, dumanı tüten bir kaşıkla

pirinç kaselere. "Kendimi 5 santim uzunluğunda

hissediyorum." Bir kase pirinci yere düşürüyor, sonra da bağılıyor.

"Hm," diyor, mutfakta ona yardım etmek için oturduğu yerden kalkarken. "Belki de en çok beni yazarlar odasında görmeyi dört gözle beklediğini söylersin diye düşünmüştüm."

Adam mutfak adasının diğer tarafına ulaştığında, kadın onu yakasından tutup lavabo dolaplarına yaslayarak öpüyor.

"Çok klişesin," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı ve gülümsediğini hissedebiliyor.

Yemekten sonra dışarıda, balkonunun zeminindeki sahte çimlerin üzerinde otururlar. Adam duvara yaslanıyor ve kadın da adamın uzun bacaklarının arasına girip göğsüne yaslanıyor. Vücudu temasla hafifçe uğulduyor gibi görünüyor ve burnunu onun boynuna bastırmak için eğiliyor, bu hareketin onun en sevdiği hareketlerden biri olduğunu, her zaman nefes nefese küçük bir iç çekiş çıkarmasından anlıyor.

muhtaç bir kedi gibi yanağıyla dürtüyor.

"Senden iyi bir erkek arkadaş olur," diyor havaya.

Adam aniden boynundan geri çekiliyor.

"Teşekkürler," diyor, sesindeki keskinliği koruyamayarak. "Bu balkonda benimle ne yapıyorsun?"

Orada güzel, uygun bir kızla erkek arkadaş mı oldun?" Belli belirsiz caddeyi ve önlerindeki Santa Monica İşkelesi'ni işaret ediyor. Yüzünü çevirip kurnazca ona bakıyor. "Senin zararın ne Grant Shepard?"

Kısaca gülüyor.

"Terapistim anksiyetem olduğunu söylüyor," diyor. "Ve değersiz olma korkusu."

Eli, omzunun üzerinden sarkan ağır kolu sıkıyor ve başparmağı hızlı, güven verici bir hareketle adamın ön kolunu okşuyor.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldanıyor. "Eminim bunun üstesinden gelebilirsin."

Adam başını tekrar kadının boynuna yaslıyor ve kadın bir kez daha titrek bir iç çekiyor.

"Sence bir kız arkadaş edinmeli miyim?" diye mırıldanıyor boynuna.

"Seni hak eden tek kişi," diyor, sesi alçak ve yumuşak. "Senin için adayları inceleyebilirim."

"Peki ya sen?" diye soruyor ve midesi iskeledeki eski, cılız hız trenine binmiş gibi komik bir takla atıyor.

Bir an sessiz kalıyor ve sonunda konuştuğunda sesi de kısık. "Yani, neden gerçek bir geleceği olmayan bu seksi durumun içindeyim? iyi bir genç adam bulup yuva kurmak yerine?"

Kastettiği bu değildi, ama onun kendi sorusuna cevap vermesini bekledi.

"Sanırım henüz sağlıklı olmaya hazır değilim," diyor sonunda. "Yine de bir gün."

Grant bu bulmaca gibi cümleye kaşlarını çatıyor. Eğer cümleyi daha fazla incelerse, parçalara ayrılacağını ve belki de aralarındaki bu kırılgan şeyin de parçalanacağını hissediyor.

"Helen," diyor sonunda, onun omzunu öperek. "Saçma sapan konuşmayı kes.

Çok geç oldu ve yetişemeyecek kadar yorgunum."

Gülüyor ve onu dudaklarından öpebilmesi için başını yukarı eğiyor. Yavaş, tembel bir öpücük, ama bir şekilde - kimin başlattığından emin değil - sıcak ve arayıcı bir hal alıyor. Sanki tartışıyorlarmış gibi hissediyor ve kadın dönüp adamın dudaklarını

Çenesini kadının ellerine tutuşturan adam ayağa kalkar ve kadını da kendisiyle birlikte yukarı çeker, ta ki kadın adamın vücuduyla duvar arasında sıkışana kadar.

Kadın adamın boynunu öpüyor, sonra gözlerinde yumuşak *bir şeyle* ona bakıyor ve bu his adamın midesine saplanan bir şarapnel parçası gibi oluyor. Elini kaldırıp şakağındaki saçları okşuyor, sonra aşağı kayarak sol göğsünü avuçluyor. Kızın nefesi kesiliyor ve adam kaşlarını çatarak daha sert sıkıyor, göğüs ucunu çimdikliyor.

"Seni incitiyor muyum?" diye soruyor, sesi alçak. Kadın başını sallıyor ve dudağını ısırıyor.

"Beni biraz incitmen hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor ve adamın dudakları onun dudaklarına çarpıyor, sert, morartıcı, istekli. Onu yeterince uzun süre öperse, acının ve *incinmenin* tadını kovabileceğini düşünüyor, ama bunun nereden geldiğinden emin değil.

"Helen," diye mırıldanıyor onun ağzına karşı. "Kız arkadaş istemiyorum." Kız başını sallıyor, adam alt dudağını ısırırken

hafifçe inliyor.

"Ve bir daha bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyor sesi titreyerek. "Anladın mı?"

Kadın cevap vermiyor, ısrarla adamın dudaklarını kovalıyor, adam da alnını onunkine yaslayarak geri çekiliyor. "Beni duydun mu?" diyor.

"Evet," dedi. "Seni duydum."

Kadın adamın dudaklarını tekrar yakalıyor ve bu sefer adam da onu öpüyor ve gecenin geri kalanında sohbet sadece yumuşak nefes alıp vermelerden ve birbirlerinin isimlerinden oluşuyor.

Yirmi İki

Salı günü, Helen ofise ilk gelen kişi olmasına şaşırır. Sevgililer Günü'nün ertesi günüdür (dün geceyi Nicole ve Saskia ile akşam yemeği yiyerek geçirmiş, sonra da prensip gereği eve yalnız dönmüştür) ve görünüşe göre otoyolda yedi arabanın karıştığı bir kaza olmuş ve herkes kuzeye, Burbank'e giden trafiğin içinde kalmıştır. Suraya, Grant geldiğinde onsuz yola çıkmaları için mesaj atıyor. Yaklaşık kırk dakika sonra, onlara tekrar mesaj atarak 109. bölümün çekimlerinin zaten bittiğini ve çok fazla yapım öncesi toplantısı olduğunu, bu yüzden doğrudan prodüksiyona gideceğini söylüyor

ve bugün hepsi evden çalışabilir.

Helen dönüp eve gitmek üzereyken asansörün kapıları açılır ve Grant belirir. Üzerinde kapüşonlu bir tişört ve beyzbol şapkası vardır ve dışarı çıkarken omuzlarının doğal olmayan bir şekilde inip kalktığını görebilir.

Bir sorun var.

Onu görüyor ama onun yerine ofisine doğru hızlı adımlarla yürüyor.

"Grant?"

"Su," diyor hırıltılı bir sesle ve bir bardağı ofis su soğutucusunun altına sıkıştırıyor.

Önce yanlışlıkla sıcak suya basıyor ve soğuk suya geçmeden önce küfrediyor. Sonra onun yanına ulaşıyor ve yakından bakınca Solgun ve terliyordu.

"Neyin var?" Onun eline nazikçe dokunur.

"Panik atak," diyor acımasızca, duvara yaslanırken gözlerini kapatıyor.

"Bana şimdi neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor.

"Saymam lazım," diyor. "Tabelalardaki harfler ya da başka bir şey ..."

"Seninle sayayım mı?" diye soruyor ve duvardaki bir posteri işaret ediyor. "Bu tabela mı?"

Adam başını sallar ve ikisi de yukarı doğru sayarken kadın onun elini tutar. "Bir ... iki ... üç ..."

Beşe ulaştıklarında, adamın nefesi yavaş ve kesik kesik hıçkırıklarla çıkmaya başlıyor ve kadın kolunu adamın beline dolayarak onu kucaklıyor. O da

Yüzünü saçlarının arasına bırakıyor ve nefes alıp verirken nefesinin ve gözyaşlarının nemli sıcaklığını hissedebiliyor, ona sarılmadan rahatlığını kabul ediyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, adamın nefesi yavaşladığında ve doğrulduğunu hissettiğinde.

Avuçlarını adamın üst kollarında aşağı yukarı gezdirerek onu ısıtmaya çalışıyor. "Bu aptalca," diye mırıldanıyor ve kadın onun boynuna bir öpücük konduruyor.

devam etmesini söyledi. "Kazadan dolayı kuzeydeki beşinci yolda trafik var." "Büyük araba kazası mı?"

"Büyük kazadan birkaç mil sonra ikinci bir kaza daha oldu. Yerde çarşaf içinde biri vardı" diyor.

"Oh."

"Tüm o trafiği nasıl atlattıklarını düşünüp durdum, sadece birkaç mil sonra ölmek için," diye mırıldandı. "Ya da belki daha önce oldu ve diğer büyük yığılmaya neden oldu. Bilmiyorum."

"Ve sen panik atak mı geçirdin?" diye soruyor ona bakarak.

Adam eliyle yüzünü siliyor, kadın da elini ondan alıp avucuna bir öpücük konduruyor.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diyor ve yutkunuyor.

"O zaman da yaralanmıştın," diye mırıldanıyor, parmaklarını onun ellerinin arasından geçirerek.

Kısa bir süre nefes verir.

"Bazen böyle oluyorum," diye mırıldanıyor. "Nedenini bilmiyorum. En rastgele tetikleyiciler, utanç verici."

"Bu ... hakkında mı?" Helen sorusunu bitirmiyor ama yine de duyuyor.

"Muhtemelen," diyor. "Yani, kesinlikle kafamı sikti, eğer bu ne soruyorsanız. Sağlık görevlilerinin oraya ulaşması o kadar uzun sürdü ki, trafiği hala hatırlıyorum."

"Hadi," diyor Helen ve elini çekerek onları ofisine doğru götürüyor.

Kapıyı kapatıyor ve duvara dayalı kanepeye oturuyor. Beyzbol şapkasını çıkarıyor ve kapıya yaslanıyor. Soğuk ve solgundur ve Helen'in içi sızlar.

ne kadar savunmasız göründüğünü.

"Buraya gel," diyor ve adam kanepeye doğru ilerlediğinde, başı kucağına gelene kadar onu aşağı doğru itiyor. Bir eliyle saçlarını okşuyor ve bu hareketi yatıştırıcı darbelerle tekrarlıyor.

"O gece hakkında çok düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Yapmamaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor. "Ne zaman yapsam kendimi çok işe yaramaz hissediyorum." "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye mırıldanıyor.

"Bunu bilmiyorsun," diyor sessizce.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "Bu senin hatan değildi."

"Hapse gireceğimi sandım," diyor ve boğuk bir şekilde gülüyor. "Daha çok kendim için endişeleniyordum."

"Bu mantıklı," diyor. "Sen daha çocuktun. Neler olabileceğini bilmiyordun. Korkutucuydu."

Grant ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor.

"Sen beni teselli etmemelisin. O zamandan beri hayatım çok iyi gidiyor," diyor. "Çok baktan."

Her iki elini de kendi elleriyle kapatıyor, fazladan ağırlığın görüşünün karanlığında bile rahatlatıcı hissettirmesini umuyor ve bir an sonra sessizce parmaklarını birbirine bağlıyor.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun," diyor, o kadar sessiz ki tekrarlamak zorunda hissediyor. "Bana o geceyi anlatabilirsin. Eğer birlikte hatırlayabileceğin birinin olması yardımcı olacaksa."

İkisi de bir an hareketsiz kalır.

Grant bir nefes alır ve sonra başlar.

Yirmi Üç

Grant şimdi ne zaman hatırlasa, hep geri dönüşler gibi geliyor, sanki - ve bu ona çok aptalca geliyor, yüksek sesle - sanki hafızası bir montaja dönüşmüş gibi.

Katıldığı partiyi hatırlıyor, Brianna Peltzer'in son dakika partisine katılmaya son anda karar vermişti, bir Cuma gününü daha kutlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Sonrasında Lauren DiSantos'u görmek için belli belirsiz planları vardı ama parti Lauren'in sahnesi değildi.

Gecenin başında birinin ona uzattığı Pabst Blue Ribbon şişesini, bardağın üzerindeki teri, elinde bir bira olmasının onu her zaman daha yaşlı ve daha yorgun hissettirdiğini, sanki çoktan üniversiteye gitmiş gibi hissettirdiğini hatırlıyor. Kafasını kaldırıp eski kız arkadaşı Desiree'yi ve *eski kız* arkadaş kavramının yasak cazibesini gördüğünü hatırlıyor. Kız bilmiş bir şekilde elini tuttu ve onu dans pistine çekti. Dans ettiler. Öpüştüler.

"Beni eve bırak," diye fısıldadı kulağına.

Partideki diğer herkes hâlâ içerken o birasından sadece bir yudum almıştı.

Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu.

Gece yarısından kısa bir süre sonra Desiree'nin evinin önüne geldiler.

Ön tarafta bir hafta önce balo fotoğraflarını çektiydikleri tanıdık meşe ağacı vardı.

Grant ve Desiree ikinci sınıftan beri birlikteydiler. Artık birlikte olmamaları birden garip ve üzücü gelmişti. Desiree baktı

Yolcu koltuğundan ona bakıyordu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

"Bundan sonra olacaklardan korkuyorum," dedi Desiree. "Liseden sonra." "Ben de," dedi Grant, daha önce hiç böyle düşünmemiş olmasına rağmen. Daha önce

lisenin büyük bir bölümünü hiç tanışmamış izlenimiyle geçirdi. Henüz kendisinin gerçek versiyonunu görmemişti; bir sonraki bölüme başlamak için heyecanlıydı. Ama Desiree'yi yolcu koltuğunda, eski tanıdık araba yolunda görünce birden doğruyu söylediğini anladı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Grant tam olarak ne söylediğini hatırlamıyor. Onun yerine, Desiree'nin dudaklarının dolgunluğunu ve verdiği yanıt karşısında nasıl hafifçe yukarı kıvrıldıklarını hatırlıyor. Omzundaki saçları geriye doğru taradığını, araba yolunun yumuşak ışığının sarı perdeyi araladığını hatırlıyor. Ailesinin bahçesindeki fiskiyelelerden kaçarken güldüklerini ve üst kattaki yatak odasına çıktıklarında parmağını dudaklarına bastırışını hatırlıyor. Lauren DiSantos'u düşündüğünde bir suçluluk hissettiğini hatırlıyor - gece yarısına kadar onun evinde olacağını söylemişti. Biraz geç kalabilirdi.

Seksin iyi ve üzücü olduğunu hatırlıyor ve belki de biraz üzücü olduğu için iyiydi.

Desiree'nin yatak odasının kapısının diğer tarafında son kez dururken, "Bunu tekrar yapamam," dedi. "Gitmek zorundayım."

"Keşke bu kadar emin olmasaydın," dedi. "En çok acı veren kısım da bu."

Grant şimdi daha az emin olmayı diliyor.

Grant radyodaki şarkıyı, önündeki arabanın rengini ya da annesinin minivanının bardaklık gözündeki gazozun tadını hatırlamıyor.

Zamanı hatırlıyor-

2:03.

ve hava-

bulutlu, sağanak yağışlı

ve onun hedefi-

*Lauren DiSantos'un evi, ama
belki de kendi evi,
Route 22'deki bir sonraki durağa kadar karar vermek zorunda değildi.*

Hız göstergesini hatırlıyor-

60 MPH-

ve görmek için yukarı bak-

BİR *INSAN, BOK-*
65 MPH

Grant bu kısmı size anlatmaması gerektiğini düşünüyor ama siz duymak istiyorsunuz.

Grant kapıyı açtığında havadaki duman kokusunu ve ayaklarının altındaki camın çitirtisini hatırlıyor. Arabanın fazla hasar görmediğini hatırlıyor - diye düşünüyor *ama bu doğru olmayabilir*, ailesi ertesi hafta arabadan kurtulmuş. Etrafında bir yay şeklinde yanıp sönen dördümlü flaşörlerin silüetini bozduğu başka insanlar da vardı - yüzleri, kıyafetleri ve cinsiyetleri artık hafızasında bulanıklaşmıştı.

Bir kişinin diğetine "Sürücünün kim olduğunu gördün mü?" dediğini duydu.

"Sadece bir çocuk," diye cevap verdiler. "Çok korkmuş görünüyordu." Grant "*Benden mi bahsediyorsunuz?*" diye sormak istedi.

Ama önce kurbanı kontrol etmesi gerekiyordu.

Yaklaşmasının, Grant'in *babaların* nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiği gibi görünen kırklı yaşlarının sonlarındaki bir adamın sıkı tutuşu tarafından durdurulduğunu hatırlıyor. (Bu hiç mantıklı değildi çünkü Grant'in bu adama hiç benzemeyen bir babası *vardı*, ama bu ne burada ne de oradaydı).

"Oğlum," dedi Grant'in babası olmayan adam. "Oraya gitmek istemezsin." "Gitmek zorundayım," dedi Grant. "İyi olup olmadıklarını görmeliyim."

Adam başını salladı. "Ne olduğunu hepimiz gördük. Bu senin hatan değildi."

Grant aniden midesini bir korku dalgasının kapladığını hatırlıyor. "Başım belada mı?" diye sordu.

"Adın ne oğlum?" diye sordu adam yanıt olarak.

Grant *bir an* için yalan söyleyip söylememeyi düşündüğünü hatırlıyor.

"Grant," diye cevap verdi ve sanki sadece gerçeği söylemek için uzun bir mesafe koşmuş gibiydi. "Grant Shepard."

"Kaç yaşındasın Grant?"

"On sekiz." O sırada ağlıyordu, çünkü adamın arkasında, karanlıkta bir iyilikseverin koyu yeşil paltosunun örttüğü topal bir figür görebiliyordu. Paltosunun şeffaf cam düğmeleri vardı ve yerdeki camlarla birlikte ışığı yakaladıklarını görebiliyordu.

"Bana bak, Grant," dedi babası olmayan kişi ve Grant gözyaşlarını silip itaat etti, ölü kız yerine önündeki yabancıya odaklandı - *o zamana kadar bunun bir kız olduğundan emindi, cüssesine bakılırsa birkaç metre ötedeydi.* "İçiyor muydun?"

"Hayır, efendim" diyen Grant, daha sonra yapılan alkolmetre testinde yalan söylemediği ortaya çıkmasına rağmen yalan söylediğini hissettiğini hatırlıyor.

Helen o geceye dair tüm anılarının zihninin arka tarafındaki su dolu tek bir odada kilitli olduğunu düşünüyor. Kapıyı açmadan önce, her zaman önce iyi şeyleri hatırlamaya çalışır.

Küçük bir çocukken Michelle'in onu her yerde takip eden, oyuncaklarını ve şekerlerini paylaşmaya her zaman istekli, tuhaf bir şekilde tatlı bir gölge olduğunu. Hayvanlara nasıl takıntılı olduğunu ve bir çikolata Labrador yavrusu ya da turuncu bir tekir kedi yavrusu ya da belki sadece bir çift muhabbet kuşu evlat edinmek için nasıl ortak bir kampanyaya öncülük ettiklerini, *ne renk olduğu önemli değil, yemin ederiz* (hepsi başarısız oldu). Michelle, Union, New Jersey'deki o ilk sıkışık dubleks dairenin arka bahçesinde yetişen çilekleri ne kadar çok severdi, Bir yatak odasını paylaştıkları ve daha iyi bir okul bölgesi ve çok ihtiyaç duyulan alana sahip Dunollie'ye taşınmak için bitkileri geride bıraktıklarında tüm araba yolculuğu boyunca nasıl ağladığını.

Helen, kardeşliklerinin on altı yıllık kısa süresinde, ilk iki yılı hatırlayamayacak kadar küçük olduklarını, on yıl boyunca ergen kız kardeşlerin olabileceği kadar yakın olduklarını ve son dört yıl boyunca neredeyse sürekli anlaşmazlık içinde olduklarını tahmin ediyor. Helen'in tahminine göre

dengeinde, trajik bir gecenin hatırasını savuşturmak için kendi lehine kullanabileceği bir oran gibi görünüyor.

Ama işler hiçbir zaman bu şekilde yürümüyor.

Helen, ailesi morga giderken geride bırakıldığını hatırlıyor.

Nasıl *hissettiğini* hatırlamıyor - okula söylediği şey üzgün olduğu.

Bir hafta sonra soran danışmanlar - sadece *Michelle'in odasını şimdi, şimdi, ŞİMDİ annem ve babam dönmeden önce temizlemek* için ezici bir ihtiyaç duyduğunu hatırlıyor. Bu o kadar zorunlu bir zihinsel direktifti ki, yatakta uzanmış anne babasının arabasının arkasından garaj kapısının kapanma sesini beklerken yorganına dokunan her deri hücresinin kaşındığını hissedebiliyordu. Bir aile dostu

Helen'e göz kulak olmak için eve gidiyorlardı; fazla zamanı yoktu.

Michelle'in odasına koşarak girdiğini ve içeri girdiğinde kendini aptal gibi hissettiğini hatırlıyor. Oda, Michelle'in *hâlâ hayatta* olduğunun bir kanıtı gibi kokuyordu, sanki Helen'in eşyalarını karıştırmasına kızıp her an içeri dalacakmış gibi.

Helen *intihar* kelimesinin henüz aklına gelmediğini biliyordu, bu daha sonra gelecekti. Boş pil bölmesini karıştırırken bile Michelle'in Hello Kitty saati, toz dolu o küçük düğümlü plastik torbaları almak için Helen hâlâ herkesin yanılıyor olabileceğini, o korkunç kazada 22. Yol'da buldukları cesedin Michelle'e ait *olmadığını* düşünüyordu. Eğer bilselerdi, neden ailesi cesedi teşhis etmek zorunda kalsındı ki? Ya da belki Michelle'di, ama *ölmemişti-ölmüştü-* insanlar ölümden sonra hayata dönmezler *miydi?*

TV dizilerinde sürekli ambulans mı var?

Her iki durumda da Helen, Michelle'in en sevdiği saklanma yerlerini tararken ve her şeyi temizlerken *dünyanın en iyi kız kardeşi* gibi hissettiğini hatırlıyor.

Tuvalette *madde bağımlılığı sorunlarına* işaret edebilecek herhangi bir kanıt.

İşte o zaman birbirlerine söyledikleri son sözleri hatırladı.

Akşam yemeğinden sonraydı, altı saatten az bir süre önce. Helen yatağında oturmuş, 2012 Dartmouth Sınıfı'ndan sınıf arkadaşlarını Facebook'ta takip ediyordu, sanki onlar hakkında yeterince bilgi sahibi olursa astral seyahat yapabilecekmiş gibi

Kendini üç ay sonrasına, bu boğucu evin ve içindeki herkesin uzak bir anıdan başka bir şey olmayacağı bir geleceğe yansıttı. Michelle saçlarını kıvırmak için gelmişti, *çünkü Helen'in aynası onunkinden daha iyiydi*. O da bir partiye gizlice gitmeyi planlıyordu-Helen onaylamıyordu, ama *Helen asla onaylamazdı*. Michelle bir kolye ödünç almak istedi ve Helen hayır dedi.

"Ama sadece birkaç saatliğine," dedi Michelle.

"Her şeyi kaybettiğin gibi onu da kaybetmediğini varsayarsak," diye mırıldandı Helen, dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan. "Cevabım hayır. O kolyeyi bana Popo verdi. Onu üniversiteye götüreceğim."

Michelle, "Ondan bana ait bir kolye olmamasının tek nedeni, on altıncı doğum gününden önce *ölmüş* olması," dedi.

"Senin için kötü oldu," dedi Helen. "Odamdan çık."

"Bana karşı her zaman çok kabasın," diye yakındı Michelle. "Ve ben *hiçbir şey* yapmıyorum sana."

"Yakında burada yaşamayacağım, bu yüzden daha fazla acı çekmek zorunda kalmayacaksın, değil mi?"

Michelle bir süre sessiz kaldı. Sonra, acımasızca: "Bazen keşke kız kardeşim olmasaydın diyorum."

Helen sonunda dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

Tam burada dondurun, Helen her zaman hayatının film makarasını oynayan kişiye anlatmak ister. Ama sahne acımasızca devam eder:

"Buraya ilk ben geldim ve asla bir kız kardeş istemedim. Eğer bana kalsaydı, bir kız kardeşim olmazdı."

Michelle isyan edercesine ona baktı, çenesi hiç gelmeyen bir yanıt üzerinde çalışıyordu. Helen bir pişmanlık hissettiğini hatırlıyor ama *bunu Michelle başlatmamış mıydı?*

Sonra Michelle sıcak saç maşasını duvardan çekip odanın öbür ucundaki Helen'e fırlattı.

"Neyin *var* senin?!" Helen sıcak metalden kaçarak bağırdı. Michelle dışarı koştu ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Helen, Michelle'in dizüstü bilgisayarını açtığını ve ekranın biraz Michelle'in en sevdiği erotik Yüzüklerin Efendisi hayran kurgularıyla dolu gizli bir klasörü silerken bulanıktı -ağladığını hatırlamasa da ağlıyor olmalıydı-. Helen'ın bildiği kadarıyla Michelle hiç hayran kurgusu yazmamış.

biliyordu ama ne zaman Helen'in kendisini rahat bırakmasını istese müstehcen bölümleri yüksek sesle okuyarak Helen'i kızdırmaktan hoşlanıyordu. Michelle de böyle sinir bozucuydu. *Michelle ölmek için fazla sinir bozucuydu.*

Michelle'in internet tarayıcısı geçmişini, porno veya uyuşturucuyla ilgili suçlayıcı aramalardan temizlemek amacıyla açtı. Ve o ne bulduğunu hatırlıyor.

"95 kiloluk bir kadına 55 mil hızla araba çarpması durumunda hayatta kalma olasılığı nedir?" 01:38

"tıbbi olarak öldüğünüzde ne olur" 13:39 "10

Günlük Hava Tahmini Dunollie NJ" 13:41

Bir nottan çok bir ilmik bulmuş gibi hissettim.

Helen, "*Geride bıraktığın tek şey buysa seni asla affetmeyeceğim*" diye düşündüğünü hatırlıyor.

Her ihtimale karşı silmedi. Odada bu durumda okunması gerektiği belli olan herhangi bir şey olup olmadığını taradı.

Hiçbir şey.

Odadaki sessizlik ürkütücü bir hal aldı.

Helen o zamanlar fiziksel bir not aramanın aptalca olduğuna kendini ikna ettiğini hatırlıyor. Tabii ki Michelle bunu yapmazdı, tabii ki bu onun için çok eski moda olurdu, *tabii* ki herhangi bir intihar mektubu yazmış olsaydı, bunu dizüstü bilgisayarında yapar ve bırakırdı. Dijital olarak ortaya çıkarılacak bir yerde - e-posta taslaklarında ya da sabit diskte sadece Helen'in nasıl erişeceğini bileceği kadar derine gömülmüş şifre korumalı bir dosyada.

Elbette Michelle, sahip olduğu tek kız kardeşine son bir kez *siktir* çekmiş olsa bile, son sözü söylemeden bu dünyadan ayrılmazdı.

Helen, Michelle'in dijital mirasının tamamını daha sonraki bir tarihte kapsamlı bir şekilde araştırmak üzere bir sabit diske kopyalarken, yeniden kazandığı sükûnet duygusundan etkilendiğini hatırlıyor.

Michelle'in gerçekten öldüğünden emin olduktan sonra.

Grant cenazeden ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmenizi istiyor.

Nemli, gri yaz öğleden sonrasında dışarı adım attığını hatırlıyor, Helen'in sesi hâlâ kulaklarında çınlıyor. *Gitmeni istiyor, hemen.* Boğazında korkunç bir yumru oluştuğunu, ciğerlerinin yandığını ve kilisenin içinde kimse tarafından görülebilirken *kesinlikle ağlamaması gerektiğini* düşündüğünü hatırlıyor. Sanki kadının ne dediğini tam olarak anlamamış gibi etrafta dolanırken görülmek istemiyordu. *Git buradan. Hemen.*

Grant oradan ayrıldı ve dağın tepesindeki eski pizzacıya gitti çünkü eve gidip babasına cenaze konusunda haklı olduğunu söylemek istemiyordu. O da

Polis olay yerinde onu sorgularken yanında güven verici bir şekilde duran adama (babasına değil) ne olduğunu merak ettiğini hatırlıyor. O adam bir noktada ortadan kaybolmuş ve Grant onu bir daha hiç görmemiş.

Bir dilim pepperoni pizza ve bir kutu kola sipariş ederken havadaki sıcak zeytinyağı ve hamur kokusunu hatırlıyor. Tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı güzel kızın ona gülümsediğini ve sonra adını duyduğunu hatırlıyor -"Grant?"-ve futbol takımından mezun olan diğer son sınıf öğrencileriyle birlikte oturan Kevin Palermo'yu görmek için döndü.

"Seni burada görmek güzel, dostum," dedi Kevin. "Bir dakika oldu."

Grant, Brianna Peltzer'ın evindeki partiden beri hiçbirini görmemişti, gitmemesi gereken o aptal partiden.

"Özür dilerim," dedi Grant ve boğazındaki yumru onu boğmaya hazır görünüyordu.

"Sen kendininkini beklerken bizimle bir dilim ye," dedi Kevin ve diğerlerinin arkasında yer açabilmesi için ayağa kalktı. Grant, Kevin'in bunu söylerken kibar mı yoksa umursamaz mı davrandığından hâlâ emin değil - *onunla tanıştınız, o*

hep böyleydi. "Hey, Tommy Hariri'yi gelecek yıl takım kaptanı yaptıklarını duydun mu? Zavallı birinci sınıflar."

Grant, "Tommy Hariri," dediğini hatırlıyor ve sanki Michelle Zhang, *sevgili kızı, kız kardeşi, arkadaşı*, birkaç mil ötede toprağa indirilmiyordu. "İmkânı yok."

"Yol," dedi Kevin.

Grant o gün pizzacıda yeni ve korkunç bir gücü olduğunu keşfettiğini hatırlıyor.

Birini öldürdüğü için paayı sıyrabileceğini ve herkesin ona her zamanki gibi, sanki hiç yapmamış gibi davranacağını.

Yirmi Dört

"Özür dilerim," diye soluk soluğa kalıyor Grant ve nefes alış veriş i yeniden düzensizleşiyor. "Özür dilerim, özür dilerim, keşke Keşke-"

Cümlelerini bitiremiyor gibi görünüyor ve Helen merak ettiğ i tüm zamanları düşünüyor (yapmamayı dilerken), *senin için nasıldı, sonra*, bir sonraki düşünceye kısaca izin verdiğ i tüm zamanlar, *korkunç olmalı* ve suçluluk, kızgınlık ve öfke ve

Şimdiki acı, ısrarcı kalbi hiç bitmeyen bir *acı-acı-acı-acı* ritmiyle atana kadar tekrar tekrar geçmişteki *acıya* dönüşüyordu. İyi servetinin büyük bir kısmını terapiye harcadı, kalbinin o korkunç tekrarlayan şiirini, kendi düşüncelerini duyabileceğ i kadar, hala çarpan organlarından başka bir şey düşünebileceğ i kadar köreltmek için eğitti.

Her zaman onun için de bunun bir versiyonunu hayal ettiğ inden şüpheleniyor - *senin için nasıl* bir şey *olduğ unu* hayal ettiğ inde kendi duygusal yaralarının bir yankısı. Ama *bunu* görmek, soğuk teninden yeterince soğuk olmayan kalbine kadar *hissetmek* çok farklı.

Helen ayakkabılarını çıkarır. Ayağ a kalkar ve yavaşça kendini yeniden yerleştirir.

Bir dizini kanepenin iç tarafına koymuş, diğ er dizini de yere sarkıtmış tı.

"Bana sarılır mısın?" diye soruyor ve bir süre sonra adam başını sallıyor.

Daha da aşağıya iniyor, bacakları onunkilerin üzerine uzanıyor, kolları onu sararken vücudu onun vücudunu ağır bir battaniye gibi örtüyor. Birdenbire, tuhaf bir şekilde bunu ona verebildiğ i için, belki de dünyada bunu *yapabilecek* tek kiş i olduğ u için minnettar oluyor.

"Sanırım onu affetmeden çok önce seni affettim," diye mırıldanıyor sonunda. "Hâlâ affetmedim, gerçekten. Affedecek miyim bilmiyorum."

"Beni affetmemelisin," diyor Grant. "Kardeşine sonsuza kadar kızgın kalmamalısın. Böyle olmamalı."

"Biz böyle bıraktık," diyor Helen. "Büyümemiz, kendimizi aşmamız ve dağın diğer tarafında arkadaş olarak buluşmamız gerekiyordu. Arkadaştan da öte - eski sınıf arkadaşlarımı birlikte büyüdükleri kardeşleriyle takılırken görüyorum ve keşke on üç yıllık anılarım daha olsaydı, keşke *o* son anda başka bir şey söyleseydim ya da *o* başka bir şey söyleseydi ve keşke -Keşke *o* son anda ölmek istediğinden daha çok yaşamak isteseydi. Keşke ona yaptığı son şeyin ne kadar *aptalca* bir *hareket* olduğunu söyleyebilseydim ve keşke *o* da bana cevap verebilseydi. Her neyse, bu senin hatan değil. Senin suçun değil.

Grant Shepard, bunların hiçbirini için seni suçlamıyorum."

Göğsünde yavaş daireler çizerken kalp atışlarının yavaşlamasını dinliyor. Uykuya dalıyor olabileceğini düşünürken, adam mırıldanıyor: "Buna çok ihtiyacım olduğu için üzgünüm. Keşke olmasaydı."

Üzülme, diye düşünüyor, biraz umutsuzca. *Bana ihtiyacın olmasını istiyorum.*

Başını kaldırıp baktığında adamın gözleri kapalıdır. Zaten yıllardır doğru düzgün çalışmayan kalbinin neden kırılıyormuş gibi hissettiğinden emin değil.

Grant uyandığında öğleden sonradır ve masasının arkasında dizüstü bilgisayarında çalışan Helen'in güven verici, yumuşak *tıkırtılarını* duyar.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye soruyor acımasızca.

"Birkaç saat," diye cevap veriyor. "Saat neredeyse bir buçuk."

Oturur, gözlerindeki uykuyu siler. Utanç da. Eğer *o* kafasını kaldırdığında kız ona acıyan gözlerle bakıyorsa, arabasına atlayıp Kanada'ya gidecektir.

"Bence bize öğle yemeği ısmarlamalısın," diyor Helen, hâlâ yazmaya devam ederek. "Ya da bir yere gidebiliriz."

"Öğle yemeği seçme sırası sende" diyor.

"O zaman herkesin sevdiği sandviççiye seçiyorum," diyor Helen. "Hadi gidelim."

Arabayı *o* kullanıyor ve kadın yolcu koltuğunda oturarak diğerlerinin sabahdan bu yana yaptıkları çalışmalar hakkında onu bilgilendiriyor-Owen taslağını teslim etti, Tom ve Eve ilk taslaklarını teslim ettiler, Nicole revizyonunu gönderiyor ve Suraya da ilk üç bölümü prodüksiyona gönderdi.

Helen, sezonun sondan bir önceki bölümüne ulaştıkları için gergin olduğunu söyler ve Helen elini kısa bir süreliğine kendi eliyle kapatır

Araba trafik ışıklarında rölantide giderken. Kız ona bakar, gözlerinde sevgi dolu bir gülümseme vardır ve adamın kalbi çok tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde sıkışır.

Aynı karışımın bir çeşidini sipariş ederler ve siparişlerini beklerken dışarıda güneşin altında otururlar. Helen cam şişedeki maden suyundan bir yudum alır ve şişeyi kaldırımdaki cılız, yuvarlak metal masaya bırakırken keskin bir sesle "*Seni sevebilirim*" diye düşünür.

Ona ihtiyatla bakıyor.

"Aptalca bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyorsun," diyor.

"Şimdi de zihin okuyucu mu oldun?" Adam kaşlarını kaldırıyor.

Helen başını sallar ve garson onlara kırmızı plastik sepetler içinde sandviçlerini getirir.

"Ben Grant'in yüzünü okuyan biriyim," diyor cips paketini açıp tepsiye atarken. "Bazen şöyle bir şey söylemeden hemen önce odada şöyle bir bakış oluyor, 'Wild pitch, ya her şeyi değiştirirsek ve son altı saattir yaptığımız tüm sıkı çalışmayı çöpe atarsak? pencere.'"

Grant gülüyor. "O zaman bunu kendime saklayacağım."

Helen suyunu yudumlar, sonra tekrar yerine koyar. "Neden bana doğum gününün gelecek hafta olduğunu söylemedin?"

Grant kaşlarını çatıyor ve patates kızartması için bir paket ketçabı köşeye sıkıştırıyor.

Bir tanesini ustalıkla çalıp ağzına atıyor. "Masandaki vergi formlarının üzerinde gördüm," diye ekliyor.

"Tamam, sürüngen."

"Bunları öylece dışarıda bırakmamalısın," diye cevap veriyor. "Doğum günün için ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor sandviçini ısırırken. "Sen."

Helen gözlerini devirir. "Favori bir pastan var mı? Ya da bir restoran?"

Koltuğunda geriye yaslanmış, düşünüyor. "Benimle bir restorana gelir misin?"

"Şu anda bir restorandayız."

"Öğle yemeği molasında bir sandviç dükkanındayız," diye mırıldandı.

"Gerçek bir restorandan bahsediyorum, kibirli garsonlar, küçük tabaklar ve randevuları olan giyinik insanlar."

"Elbette." Helen duraklar. "Bütün odayı davet edebiliriz."

Grant ağzını silerken alçak sesle kıkırdıyor. "Doğru, bütün oda. Ve eve ayrı arabalarla mı dönelim?"

Helen omuz silkiyor.

Grant onu inceliyor. Belki de bunu çözenin bir yolu olduğunu hissediyor ama henüz bulabilmiş değil. Belki de bir oda dolusu profesyonele ihtiyacı vardır.

senaristlerle çalışacak. Bu düşünceye güler, sonra aklına bir şey gelir.

"Ne istediğimi biliyorum," diyor yavaşça. "Bir doğum günü partisi düzenlemeni istiyorum.

parti -yemek partisi- benim evimde. Odadaki herkesi davet edin. Kurmaya yardım etmek için erken gelin. Yıkma için geç saatlere kadar kal. Ve sen kapıdan çıkana kadar istediğim zaman sana dokunabilirim."

Helen kızarır. "Ne yani, insanların önünde mi?"

Grant bir omzunu kaldırır. "Bana ne istediğimi sordun."

Nicole, Helen'in herkesi Grant'in doğum günü partisine davet eden e-postasının taslağını okurken, "Bu adam sana aşık," diyor. "Burada neler oluyor?"

Helen kızarır. "Bir doğum günü partisi davetiyesi, hepsi bu."

Bazı duygulardan şüphelenmezse yalan söylemiş olur - onu birkaç kez o sıcak, yumuşak ifadeyle kendisine bakarken yakaladı ve Geçen hafta balkonda, onun yerine çıkması gereken varsayımsal kız arkadaşlarından bahsederken, kalbinin boğazına sıkıştığı o an vardı - Peki ya sen?

"Gönderiyorsun, çünkü o kadar iyi arkadaşsınız ki onun evinde ev sahipliği yapıyorsun?" Nicole şarabını şüpheyile yudumlar. Helen, "şarap ve sızlanma" için evine gelme davetini kabul ettiğine pişman olmaya başlıyor. "Eğer yanılıyorsam, o zaman bunu sorduğu için psikopatın teki. Ona aşık mısın?"

"Hayır," diyor Helen kararlılıkla. *Hayır.* "Eğleniyoruz, şimdilik kolay ve rahat, sonra bitecek. Sadece Sanırım bazen kafa karıştırıcı oluyor. Çünkü birbirimizi daha önceden, çok yoğun koşullar altında tanıyorduk ve birbirimizi her zaman görmememiz imkansız. birlikte çalışıyoruz."

Odadaki herkes Grant ve Helen'in geçmişten gelen karmaşık ilişkisini artık biliyor. Geriye dönüp baktığında, Google varken bunu bu kadar uzun süre gizli tutabileceklerini düşünmesi ona aptalca geliyor. Helen hâlâ Herkesin bildiğini fark ettikleri günü hatırlıyorlar - ölümcül bir araba kazasıyla ilgili aptalca bir konu odada gündeme gelmişti. Masanın üzerine koyu bir sessizlik çökmüştü. Owen, Tom ve Eve'e anlamlı bir bakış attı,

Saskia hafifçe öksürdü, Nicole *kuşkulu* bir sessizlik içindeydi ve Helen birden *herkesin göz temasından kaçındığını* fark etti. Başını kaldırıp Grant'in de aynı şeyi fark ettiğini ve onunla özel bir gülüşü paylaştığını hatırlıyor. Kuru silme tahtasına kayıtsızca bakan son kişi Suraya'ydı, ancak arkasını dönüp anında "*Ne kaçırdım lan ben?*" diye bağırdı.

Yine de sadece Nicole geçmişin ve bugünün tam resmini biliyor. (Saskia da muhtemelen şüpheleniyordur, her şeyin uçurumunda yaptıkları son konuşmaya bakılırsa, ama sormayacak kadar kibardı).

"Karşılıklı çekime giden yolda travma bağı kurdunuz." Nicole başını sallıyor. "Sağlıklı."

Helen önce güler, sonra inler. "Sanırım ..." Duraklıyor, sözlerini dikkatle değerlendiriyor. "Bence aşık olduğunu düşünüyor olabilir, hatta aşk bile değil, ama uygunsuz duygulara kapılıyor. Bence o 'aşık olan, duyguları yakalayan' bir tip. Onunla tanıştınız."

"Evet," diyor Nicole kuru bir sesle. "Evet. Biliyor musun, Grant'i bir arkadaş olarak *severim*. Belki de sana niyetinin ne olduğunu *sormalıyım*. Tüm bunların sonunda onun kalbinin kırıldığını ve toz içinde kaldığını görmekten nefret ederim."

Helen rahatsız bir şekilde kayar.

"Grant neler olduğunu biliyor," diyor. "Bu sadece ... oynadığımız bir oyun gibi. Ben bizi yolumuzda tutuyorum, o ise her zaman zorlamaya ve en fazla ne alabileceğini görmeye çalışıyor. Sanki sürekli pazarlık yapıyor gibiyiz ve bu eğlenceli, sanırım, aksi takdirde ikimiz de geri gelmeye devam etmezdik. Bu bizi tempo tutmaya zorluyor. Ama o kuralları biliyor. İmkansız olduğunu bildiği bir şeyi istemez."

"Hm," diyor Nicole ve şarabını yudumluyor. "Yalan söylemeyeceğim, bu kulağa kafa karıştırıcı ve ateşli geliyor, ama belki de burada biraz dikkatli olmalısın, Hel. Zekisin ama aptal kertenkele beyinli duygulardan daha zeki değilsin. Gözlerin açıkken de incinebilirsin."

"Bu iyi bir cümle," diyor Helen. "Bunu bir şeye koymalısın." "Ben tam bir *yazarım*," diyor Nicole ve gülüyorlar, Grant ve konuşulmayan, aldatıcı, muhtemelen orada olan duygular tekrar ortaya çıkmaz.

Ertesi Pazartesi odaya gelen Suraya daveti reddeder ("Patron etrafta olmadan daha çok eğlenirsiniz") ve asistanına bir şişe şampanya gönderebilmek için Grant'in ev adresini sordurur. Diğer herkes kabul eder.

Tom, "Bunu bir araya getirmen çok hoş Helen," diye ekleyince Eve onu kaburgalarından dürter.

Grant masanın *karşısından*, *bu sabah seni duvara karşı becerdim* gözleriyle onu izlerken Helen, "Lisede çok kaba olduğum için bunu telafi etmeye çalışıyorum," diye cevap veriyor.

Grant, "Her neyse, prodüksiyon önümüzdeki hafta başlıyor ve ondan sonra da oda kısa bir süre sonra sona erecek," diyor. "Hepinizi bir kez olsun bu odada görmemek güzel olurdu."

Cuma günü geceyi onun evinde geçirirler, böylece yarınki parti için gardırobunun tamamından seçim yapabilir. Yatak odasının bitişiğindeki saçma sapan büyüklükteki giyinme odasında seçenekleri kaldırırken ipek bir bornoz giyiyor ve bunları vücudunda onun için deniyor.

"Beğendim," diyor, kız cilveli siyah bir elbise tuttuğunda.

"Bunu ben de beğendim," diyor, kadın vintage yeşil bir elbise çıkardığında. "Mezuniyet balosu elbisem buralarda bir yerde olabilir, hoşuna gideceğini düşünüyorum.

Bir tane de mi?" Helen oflayıp pufluyor, o da gülüyor. Soyunma odasındaki banktan kalkıyor ve onu vücuduna doğru çekerek boynundan öpüyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Seni giyinirken izlemek hoşuma gidiyor," diyor. "Ama geç oldu ve yapabileceğimiz başka şeyler de var."

Ona karşı titriyor ve dönüyor ve çalmayan bir müzik eşliğinde hafifçe sallanırken kolları tembelce onun boynuna dolanıyor.

"Saat kaç?" diye soruyor.

Yatağının başucundaki saate bakıyor. "Gece yarısını biraz geçiyor."

"Mutlu yıllar," diyor ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseliyor.

Adam izin verir

Onu öpmeden önce tatmin olmuş küçük bir "*huh*" sesi çıkarıyor. Bu ses onu yıkıyor ve midesindeki o tanıdık özlem hissi geri geliyor. Adam geri çekildiğinde, kızın nefesleri titrek bir şekilde kesiliyor.

"Bazen tam karşımdayken seni özlediğimi hissediyorum," diyor adam burnuyla yanağını dürttüğünde. "Bu garip değil mi?"

Gülüyor ve onun yerine tekrar öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyor. Elleri kollarından aşağı kayıyor ve kısa süre sonra kendini yukarı kalkmış, bacakları adamın beline dolanmış bir halde buluyor ve adam onları yatak odasına götürüyor. Gömleğini çıkarmasına yardım ediyor ve yatağa düştüklerinde, onları ayıran tek şey pamuklu boxer külotu ve ipek bornozunun ince bir tabakası.

Cübbesinin bağını çekerken düşünceli bir şekilde hafifçe *mırıldanıyor* ve yay hızla çözülür. Cübbeyi kadının teninden kolayca sıyrır.

ve ağzıyla ellerinin izlediği yolu takip eder.

Hava ılık ve adamın dudakları sıcak olmasına rağmen titrediğini fark ediyor. "Şu anda beni özlüyor musun?" diye mırıldanıyor karnına karşı ve

göbek deliğini usulca öpüyor, çıldırtıcı bir şekilde kalçalarının üst kısımlarına doğru sürükleniyordu.

Parmakları adamın saçlarına dolanıyor ve onu istediği yere yönlendirirken düşünmeden başını sallıyor.

"Evet," diye soluk soluğa bağırıyor, adam onun yumuşak, gizli noktalarına dikkatini verirken. "Çok iyi, çok iyi hissettiriyor."

Yavaş ve istikrarlı bir ritim tutturuyor, sonra da ufaklığı emiyor, çok aşına olduğu hassas yumru ve kendi ani orgazmıyla şaşıyor.

"*Siktir*," diye soluk soluğa kaldı. "Bilmiyordum. Çok yaklaştım."

Aşağı bakıyor ve adam onu ateşli gözlerle izliyor; bakıyor Aynı anda hem *aç* hem de *tatmin* olmuş. Belki kendisinin de ona böyle baktığını düşünür.

Kalçasına bir öpücük daha konduruyor, sonra üzerine çıkana kadar yukarı hareket ediyor. Elleri aşağıya doğru kayıyor ve bacağına ıslak, yapışkan bir iz ve kendi orgazmının nemini hissedebiliyor. Birbirlerini isteme şekilleri çok dağınık ama kızın umurunda değil gibi görünüyor.

"Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim," diye soluk soluğa söylenirken, sanki düşüncelerini duyabiliyormuş gibi onu sıkıyor.

Sonra onu kalçalarından kavıyor ve elleri omuzlarında, onun üzerinde tünecek şekilde döndürüyor. Adamın üzerine yavaşça çökerken Onu aşağıya doğru yönlendiriyor, onu vücudunun daha da içine çekerken nefes verme şeklinden ve tutuşunun gücüyle tenini sıyırmaktan zevk alıyor. Ellerini kendi vücudunda gezdiriyor çünkü onun kendisine dokunmasını izlemekten hoşlandığını biliyor ve göğüslerini avuçlayıp sıkarken gözleri istekle parlıyor.

Sonra ellerini tutuyor ve onu öpmek için öne eğilirken başının üzerine kaldırıyor. Kalçaları altlarında yavaş daireler çizerken, ona bu şekilde bastırılmanın garip bir yakınlığı var.

Onun ağzına karşı nefes nefese kalıyor. "Daha fazla dayanamayacağım." "Ben de," diye mırıldanıyor. "Beni bekleyebilir misin?"

Boğazının arkasından küçük, acılı bir ses çıkarıyor ve başını sallıyor. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sadece bu." Kadın onu iç kaslarıyla sıkıyor ve adamın nefes alış verişini düzensizleştiriyor. "Bu, ve sen, ve bu, ve sen..."

"Helen," diye boynunu törpülüyor. "Bana sahipsin."

O anda kendini kaybediyor ve onun da doruğa ulaştığını hissediyor. Adam titreyen dalgalar halinde boşalıyor ve kadın dünyaya geri döndüğünde adamın içinde hâlâ sarsıntılar hissettiğine şaşırıyor. Yüzünü ellerinin arasına alıyor ve onu öpüyor, dilindeki tuzun ve *kadının* tadını seviyor.

"Sen de bana sahipsin," diye mırıldanıyor onun ağzına karşı.

Hiçbir şey söylemiyor ama başını eğip omzuna saygılı bir öpücük konduruyor ve kadın melankolinin garip bir şekilde üzerine çöktüğünü hissediyor.

Ona tekrar baktığında kıkırdıyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Kadın başını sallıyor.

"Ama sen buradasın, çatlak," diyor bileğini sıkarak. "Mutlu yıllar bana."

O zaman gülüyor ve adam onu kucaklayıp duşa götürüyor ve gecenin geri kalanında bunu bir daha düşünmüyor.

Yirmi Beş

Grant Shepard'ı sevmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmek oldukça kolay.

Helen yemek masasını Helen'in sahip olduğu servis altlıklarıyla kuruyor çünkü annesi Helen'in servis altlıklarını beğendiğine dair bir yorum yapmasının ardından onları Kaliforniya'ya geri götürmeye zorlamıştı. Düz keten bir kumaştan yapılmış olan bu servis altlıkları, Helen'in çocukluğunda sahip olduğu hiçbir şeye benzemeyen kaydırmalı bir nakış bordürüne ("1920'lerde büyük büyükannesi Margaret tarafından dikilmiş!") sahiptir.

Grant kendi doğum günü yemeğini pişiriyor - bir süre önce mutfağında bulduğu bir kutudaki eski aile tariflerini kullanıyor ve bir keresinde yenilebilir bir şey alıp kendisi için yapmasını istediği her yemeği ayırmış. Sıcak çörekler, Noel rostosu ve biftek Diane ile ilgili talimatların arasına katlanmış

Büyükanne Vicki'nin meşhur Alman-İrlanda elmalı pastası ve Büyükbaba Carl'ın "en güzel kulaklar" yarışmasını değerlendirdiği yerel etkinliklerle övünen gazete kupürleri. Yedi yaşındaki Grant ve büyükanne Vicki'nin mutfakta, krema ve kötü kazaklarla kaplı ve mükemmel neşeli gülümsemelerle çekilmiş bir fotoğrafı bile var.

"Keşke seni o zaman tanısaydım," diyor fotoğraftaki gülümseyen Grant'e dokunarak.

O sırada nerede olması gerektiğini düşünüyor - *Union, New Jersey'deki o ilk sıkışık apartman dairesinde, bir yatak odasını paylaşıyor ve muhtemelen madde yerine zihni öğreniyordu* - ve tanıdık bir ağrının uzandığını hissediyor.

Günümüz Grant'i başının yan tarafına bir öpücük konduruyor ve erimiş lezzetli bir şeyi karıştırması için onu nazikçe ocaktan uzaklaştırıyor.

"Böyle şeyleri yüksek sesle söylemeyi bırakmalısın-herkes öğrenecek," diyor, sesinde alaycı bir not var.

Dönüp onu yakasından tutuyor ve aniden öpüyor ve kolları otomatik olarak onu karşılamak için yukarı kalkıyor. Onu bıraktığında, adamın sevimli bir şekilde dağınık bir hali vardır ve kadın bunu ne kadar sürdürebileceğini merak eder. Adam hem şaşırmış hem de memnun görünüyor. Bu onda iyi bir kombinasyon ve eğer hakkı olsaydı bunu her gün giymesini isterdi.

"Tamam," diyor ve taze soğanları doğrama işine geri dönüyor.

Adam yan gözle ona bakar.

"Ne kadar zamanımız var?" Cep telefonuna bakar.

"Çok değil. Nicole, Owen'la birlikte fırında bir şeyler ısıtmak için erken gelecek."

Lavaboya doğru ilerlerken, adam aniden onu kollarının arasında yakalıyor. "Kastettiğim bu değildi, çatlak," diyor ve kadın belli belirsiz şunu fark ediyor

Şimdi sevgilisi olan kıza pislik sataştığı için iki lakabı var, daha tatlı bir şey için *kraker*. "Ne kadar zamanımız var, sen ve ben?"

Onun gözlerinin içine bakıyor ve gözlerinin içine düşmeye çok yakın olduğunu, bunu çoktan yapmış olabileceğini düşünüyor.

"Yeter," diyor.

"Bundan pek emin değilim," diye yavaşça cevap veriyor Grant, başparmağını kızın koluna sürüyor ve kapı çalıyor. Grant onu bırakır. "Zil kurtardı."

Nicole ve Owen pişmiş salam ve şarküteri getirdiler ve şarap talep ettiler.

Owen, Grant'in fırının kapağını açmak için eğilen Helen'in saçlarını nazikçe geriye doğru taradığını görünce Nicole'ün kolunu tokatlar.

"Yok bir şey, yok bir şey," diye kıkırdar, kadın şaşkınlıkla arkasını döndüğünde.

Grant tezgâhtaki serçe parmağını kendi parmağıyla kapatıyor ve Owen'ın kalp krizi geçiriyormuş gibi yapıp elini kaldırdığını ve uzaklaşırken "Bu kadarı da fazla" dediğini duymadan önce sadece bir saniyeliğine ona bakıyor. Kendimi toparlamam gerek."

Grant güler ve Helen'in omzuna bir öpücük bırakır. Nicole kaşlarını kaldırır. "Şey," der. "Ateşli."

Ve o da gider. Grant Helen'a döner ve ikisi de güler. "Sanırım insanlar yatırım yapmış olabilir," diye mırıldanır.

"Siktiğimin TV yazarları," diye gülüyor Grant. "Daha iyi bilmeleri gerekirdi."

Tom ve Eve çikolatalı lav kekiyle gelir ve Saskia da bruschetta getirir. Grant, Helen'in sırtının küçük kısmına dokunduğunda ya da havuçları kontrol etmek için yanından ayrıldığı son ana kadar parmakları ona tutunduğunda kimse bir şey söylemiyor.

Geri döndüğünde omzunu ovuyor ve eli yukarı çıkıp ensesini okşuyor. Helen onun elini otomatik olarak yakalıyor ve hiç düşünmeden bir öpücük konduruyor.

"*Hadi* ama," diyor Tom ağlamaklı bir sesle. "Bunu başka biri de görmüş olmalı!"

Oda kahkahalara boğulur ve Grant boştaki kolunu ona dolayıp başının yan tarafına bir öpücük kondururken Helen de güldüğünü hisseder.

Grant Shepard'ı sevmenin böyle bir his olduğunu düşünüyor ve içi acıyor.

Yemekten sonra, sadece Tom ve Eve kalana kadar herkes teker teker, sendeleyerek, yanakları sohbetten kızarmış bir şekilde ayrılır.

"Sonsuza dek bununla övünecek," diyor Eve ve salona doğru giderlerken gülüyor. "Haftalardır bana 'yumuşak lansman'ın ne olduğunu bilmediğimi söylüyor."

"Hey, siz çocuklar akşam yemeğine gelmelisiniz," diyor Tom, sesi biraz sarhoş geliyor. "Ve eğer evlenirseniz, nikâhı ben kıymalıyım-"

Eve, "Tamam, hadi seni eve götürelim, Tommy," der ve özür diler gibi konuşurken onu kapıdan dışarı iter. Grant kapıyı arkalarından tıkırtıyla kapatır.

Onları yalnız bırakmak. Tekrar.

Helen sırtıtarak ona bakıyor. "Mutlu bir doğum günü geçirdin mi?"

Adam gülüyor ve onu öptüğünde onun da güldüğünü hissedebiliyor.

"Helen," diyor usulca ve yüz ifadesinin puslu ve hülyalı halden temkinli ve tetikte hale geçişini izliyor.

"Hayır," diyor. "Artık konuşmayalım."

"Sana söylemem gereken bir şey var." Burnuyla onu hafifçe dürtüyor.

"Başka bir şey hakkında değilse, duymak istemiyorum," diyor ve uzaklaşıyor.

Nefes verir ve onu mutfığa kadar takip eder. Ortalığı temizliyordu. Bulaşık makinesinde bulaşıklar, saçları dağınık, sinirli bir at kuyruğu. O kadar içinde ki

ona aşık olmak acıtıyor.

"Bu konu hakkında sonsuza kadar konuşmamazlık edemeyiz" diyor.

"Elbette," diyor, eşyaları durulayarak. "Zaten birkaç hafta içinde konuşmayacağız, bu yüzden bu konuyu kesinlikle sonsuza kadar konuşmayabiliriz."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diyor, sesi 1950'lerden kalma bir gangster gibi çıktığı için sinirlenerek. "Mart ayı yaklaşıyor ve ikimiz de birkaç hafta içinde birbirimizden ayrılmak istemeyeceğiz."

"Biraz hafta içinde neler olabileceğini bilemezsiniz" diyor.

"Yavaş bir düşüştü ama oldukça kalıcı bir çarpışmaydı Helen," diyor ve sesindeki asit notasına engel olamıyor. "Sana aşığım."

"Hayır, değilsin" diyor.

"Evet, öyleyim," diyor usulca. "Bugün benim doğum günüm ve ben öyle diyorum."

Helen başını iki yana sallar ve karşı köşeye doğru yürür. "Sadece öyle olduğunu düşünüyorsun," diyor ellerini inceleyerek. "Bu ... değil."

Beni önemsiyorsun ama bizi birbirimize bağlayan şey geçmişimizdeki boktan bir şey. Aksi takdirde buna asla başlamazdık ve sen bu iki şeyi birbirine karıştırıyorsun-"

"Bu öyle bir şey değil," diyor. "Bu senin kim olduğun ve benim kim olduğumla ilgili, şu anda, şu anda. Neden bana izin vermiyorsun?"

Sonra onu öper, *seni sevmesini* engeller. Bu aç ve öfkeli bir öpücük ve o da karşılık veriyor.

"İyi o zaman," diyor ağzına karşı ve mutfak sıcaklığına rağmen aniden üşüyor. "Bugün benim doğum günüm. Yalan söyle bana. Bana beni seviyormuşsun gibi davran."

Öpücüğü yavaşlıyor ve kız ondan uzaklaşıyor. Ona bakıyor ve yüz ifadesinden dolayı göğsünde bir şeyler çarpıyor.

"Grant," diyor ve elini onun yüzüne doğru uzatıyor.

Onu öptüğünde, yavaş ve kasıtlı. Saniyeler içinde morartıcı ve araştırıcı bir şeye dönüşüyor.

"Beni seviyormuş gibi yapmak bu kadar zor mu Helen?" diye soruyor usulca, alnına doğru bir öpücük kondurarak.

"Bu çok," diye nefes alıyor, "melodramatik."

"Biz sanatçı tipleriz," diye cevap veriyor. "Dalga geç benimle. Hatta söylediklerimi geri alacağım. Sana hiç aşık değilim, Helen. İşte, ödeştik. Şimdi ikimiz de öyle davranabiliriz."

"En iyi Katharine Hepburn'ümü takınayım mı?" diyor, yumuşak bir şekilde transatlantik aksanını takınarak.

"Evet, tatlım," diye mırıldanıyor ve en iyi Jimmy Stewart'ıyla karşılık veriyor.

Helen usulca güler. "Çok klişesin," diyor ve onu tatlı tatlı öpüyor. "Seni seviyorum."

Yalan söylüyor, numara yapıyor, bu gerçek değil.

"Bunu çok iyi yaptın," diyor Grant, göğsünde bıçak gibi bir his kıvrılırken.

Helen yarı mahcup bir kahkaha atıyor ve başını eğiyor.

"İzin verseydin sana daha önce aşık olurdum," diyor ve çenesini kaldırarak onun bunu duymasını izliyor. "Seni sevmek çok kolay, Helen."

Sonra onu öper ve adam kendi kendine *hala* onu sevdiğine göre *hala sayılır* diye düşünür.

Helen sabahın dördünde mavi ışıktaki uyanır ve arabasına biner. Spotify çalma listesini açar - "hayatımın aptal aşkıdan uzaklaşıyorum"- ve eve doğru yola koyulur.

Pazar günü öğleden sonra yorgun ve bitkin bir halde kadının evine gelir.

Önce "Özür dilerim," der ve elini uzatır. Kadın kendini onun kollarına gömüyor.

Adam yatıştırıcı elini kızın sırtına ve ensesine sürüyor. "Bu konuyu bir daha açmayacağım, çatlak. Kuralları biliyorum, söz veriyorum."

"Sana verebileceğim tek şey bu," diye fısıldıyor. "Yapabileceğimin en iyisi bu." "Alacağım, alacağımı biliyorsun," diyor huysuzca saçlarına doğru, düşünüyor

anlamsız, sonsuz bir *istek, ihtiyaç, ver, al, lütfen* akışı.

Sonra onu öpüyor ve o da onu öpüyor.

Yirmi Altı

Çekimlerin ilk gününden önceki gece Helen uyuyamaz.

"Bu normal," diyor Grant ona uykulu bir şekilde, gece birde verandada belirdiğinde. "Noel ya da açık kalp ameliyatından önceki gece gibi."

Sabah sette olmayacak; sezonun son bölümünü hazırlarken hala yazarlar odasında olacak. Muhtemelen en iyisi bu- doğum gününden beri, sanki ödünç alınmış bir zamanları varmış gibi hissediyor ve onun her zaman yanında olmayacağı fikrine alışmaya çalışıyor. Neredeyse Mart ayındayız ve birkaç hafta içinde işi bitecek ve yeni bir diziye geçmeye hazır olacak. *ve onu bırakmak için en uygun zaman olacak.* Ama şimdiden daha fazla bahane bulmaya başladığını hissediyor -neden Nisan sonunda prodüksiyon bitene kadar beklemesinler ki- ayrılmak için ne kadar beklerlerse o kadar acı çekeceğini bilse de.

Adam ona sarıldığında ağlamaya başlar ve adam onun saçlarına güler.

"Teselli edilmekten bu kadar nefret ediyorsun demek," diyor adam ve kadın başını omzuna doğru sallıyor.

Önce yüzünün yan tarafını, sonra da ağzına ulaşmadan önce yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını öpüyor. "Helen, seni rahatlatmaya çalışmıyorum. Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum."

Gülüyor ve onu öpüyor, adam onu kaldırıp yatak odasına taşıırken kolları boynunun arkasında dolanıyor. Sabah yedide sette olması gerekiyor ve onu neredeyse sabah üçe kadar ayakta tutmasına izin veriyor; gülüyor, soluk soluğa kalıyor, dokunuyor.

Sabahın altısında yatağından kalktığında, adam hâlâ yarı uykuludur, saçları dağınıktır ve sabahın ilk ışıkları yüzünden yüzünde hafif bir çatıklık vardır.

"Beni hep terk ediyorsun," diye mırıldanıyor ve kalbindeki sıkışma onu kalmak gibi aptalca bir şey yapmaya zorlamadan uzaklaşıyor.

Helen setten eve dönerken arar; saat akşam altıyı geçmektedir ve ilk gün neredeyse bir saat erken toplanmışlardır.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diyor endişeyle. "Bu, yönetmenin ne yaptığını bildiği anlamına mı geliyor? Yoksa bu, bilmiyorum, bazı şeyleri masa . . ."

"Bu iyi bir şey," diyor Grant. "Her gün tam on iki saat çalışıyorsanız üretim acımasız olabilir. İlk gününüzü erken bitirmek iyi bir hava yaratır."

Ona ekiple tanışmasını, birinci yönetmen yardımcısının kendisinden nefret ettiğini düşündüğünü ama görüntü yönetmeninde bir müttefiki olduğunu, gardırop ekibinin ona nasıl soruları olduğunu ve bunları nasıl cevaplayabildiğini (*şaşırtıcı!*) ve oyuncuların nasıl bu kadar farklı görüldüğünü anlatıyor.

kostüm ve tam saç/makyaj, o atılmıştı.

"Sanki beynimden çıkıp gerçeğe adım atmışlardı - iyi anlamda çok tuhaftı. Kendi karakterlerime hayran kalmış gibi hissettim."

Grant buna gülümser ve garip bir gurur hisseder. Liseden bir anısı rastlantısal olarak gözünün önüne gelir -Helen, AP İngilizce sınıfının önünde durmuş, öğretmenin isteği üzerine iyi yazmanın bir örneği olarak sınıfa kompozisyonunu okumuştur. Kendisi de dahil olmak üzere kimsenin pek dikkat etmediğini ve bu konuda biraz kötü hissettiğini hatırlıyor. Belli ki seçilmek onun için çok şey ifade etmişti.

Dizi yayınlandığında insanların bu kez dikkat edeceğini düşünüyor. Bu iyi bir dizi ve kitaplarının özel yanlarını dizide korumak için çok çalışmışlar ve dizinin kendi başına büyümesine izin vermişler. Bir tanesi En sevdiği hikâye kitaplarda hiç yer almıyor ve Helen da şaşırtıcı bir şekilde bunun en sevdiklerinden biri olduğunu kabul etmişti.

"İlk günün iyi geçti o zaman?" diye sorar, kapıyı açtığında kadın verandada, hâlâ telefonda onunla konuşmaktadır.

"Mm." Başını sallıyor ve onu bekleyen kollarına atılıyor. "Yine de seni özledim." Adam onun saçlarına gülümsüyor ve daha ne kadar zamanları olduğunu merak ediyor.

Helen telefonunun alarminin durdurma düğmesine basar ve LAX'e gitme vaktinin geldiğini söyler.

Son altı saatini takıntılı bir şekilde dairesini temizleyerek, yerleri fırçalayarak, dolaplarını ve çamaşırlarını kontrol ederek ve her *türlü* izden arınmış olduklarından emin olarak geçirdi. Annesinin lisede yaptığı gibi bir süveterin kaybolduğu bahanesiyle uyuşturucu aramak için tüm çekmecelerini tek tek karıştıracaktır, ancak Helen yine de her ihtimale karşı hepsini kendisi kontrol eder (elbette hiçbir şey yoktur), tıpkı o zaman yaptığı gibi. Annesi Helen'in *bir şeyler* sakladığından her zaman o kadar emin görünüyordu ki, bazen Helen'in kendisi de saklamadığından emin olamıyordu.

"Bir dahaki sefere uçtuğunuzda, sizi almak için daha kolay bir havaalanı var.

Burbank," diyor anne ve babası valizlerini (yirmi yıllık ve kırık bir tekerleğe ve sıkışmış bir sapa rağmen "Gayet iyi çalışıyorlar!") arabasına yüklerken. "LAX biraz kaotik."

"Bir dahaki sefere, bir dahaki sefere, ne bir dahaki seferi," diye homurdanıyor annem, pencereden inşaat tabelalarına ve kapalı trafik şeritlerine bakarak. "Sadece kısa bir süreliğine Los Angeles'tasın."

Helen giderek artan baş ağrısını görmezden gelir ve onları yakınlardaki bir Radisson oteline götürür.

"Sabah bir araba gelip sizi sete götürecektir," diyor.

"Kapıda sizin için bir geçiş kartı olması gerekiyor, ancak herhangi bir sorun yaşarsanız beni arayabilirsiniz."

"Söylediğin kelimelerin hiçbirini bilmiyorum," diyor annem. "Başım ağrıyor."

"Aç mısın?" Helen sorar. "Gidip yemek alabiliriz."

"Evet, yemek yemeliyiz," diye kabul ediyor babam. "Tabii çoktan yemediysen." "Henüz yemedim."

"Yemek yemedin mi?" Annemin kaşları birbirine çarptı. "Saat neredeyse sekiz oldu."

Helen kendi alnını direksiyona çarpmak istiyor. "Hadi yemek yiyelim," diyor ve onları otelin otoparkından çıkarmak için manevra yaparken direksiyonu kavırıyor.

Onları In-N-Out'a götürür ve gizli menüyü onlara açıklamayı düşünür ama sonra vazgeçer. Yemeklerini paylaşmak için oturduklarında, annem mutlu bir şekilde kendini açıyor, çantasından peçeteler ve uçaktan aldığı kuruyemiş paketlerini çıkarıyor.

"Teşekkürler anne," diyor Helen bitkin bir halde.

"Ee," diyor annem sade bir patates kızartması yerken. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyiler," diyor Helen otomatik olarak. "Prodüksiyonun ilk haftası iyi geçti. Başta gergindim ama herkes gerçekten iyi iş çıkıyor ve dizi sorumlusu da çok mutlu."

"Neden kendi şovunu yönetmediğini anlamıyorum," diyor babam hamburgerini ısırırken.

"Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım," diye açıklıyor Helen milyonuncu kez. "Ama Suraya gerçekten harika. Sanki bir kabuğun içindeki iki beyin gibiyiz."

Bu, neredeyse kesinlikle kafalarından geçen tanıdık bir ifade üzerine bir oyun. Helen sık sık ailesiyle olan ilişkisinin ne kadarının çeviri sırasında kaybolduğunu ve bu ülkeye hiç taşınmamış olsalardı her şeyin ne kadar farklı olacağını merak ediyor. Ama o zaman belki de bir yazar olmazdı, en azından bu tür bir yazar olmazdı, bu tür hikayeleri, bu belirli insanlarla, hayatının bu belirli zamanında anlatmazdı ve kendini ailesinin verdiği kararlara tanıdık bir şekilde minnettar buluyor.

Daha sonra ("sadece bakmak için") onun dairesine giderler ve babası pencereden dışarı bakıp "Güzel bir manzaran var" dediğinde Helen küçük bir gurur dalgası hisseder.

Annem oturmadan önce yumuşaklığını kontrol etmek için her bir koltuk minderini yokluyor, sonra sanki bir mağazadaki ürünleri test ediyormuş gibi hafifçe aşağı yukarı zıplıyor.

Yatak mağazası.

"Tüm bunların parasını stüdyo mu ödüyor?"

"Evet," diyor Helen. "Prodüksiyon bitene kadar."

"Çok güzel," diyor annem onaylayarak. "Bu çok güzel."

Ve Helen, ailesinin onun başka bir kıyıda geliştiğini görmesine izin vermenin güzel *olduğunu* düşünüyor.

Bak, sessizce iletişim kurmaya çalışıyor, benim için endişelenmene gerek yok.

Hayatta kalacağım.

Tam olarak bir demlik çay için kalıyorlar, baba sessizce odadan odaya yürürken, Helen bunun için bir bulaşık makinesi olduğunu protesto etse de annem bulaşıkları yıkamaya başlıyor.

Anne ve babasının bu mekanda olmasından dolayı biraz kaşınıyor ve geriliyordu; onları Kaliforniya'daki hayatının sahneleri arasında hareket ederken hayal etmek, kötü yapılmış bir çift pozlama gibi beyinde biraz yanlış oynuyordu. Ama annesinin tabakları havluyla silerken eski arkadaşları hakkında boş boş dedikodu yapmasını ve babasının çeşitli odaların ışıklarını açıp kapatmasını dinledikçe, apartman dairesini bir *yuva* duygusunun kapladığını hissediyor ve bunu düşündüğü kadar

umursamadığını fark ediyor.

Uber'lerini beklemeleri için onları lobiye götürüyor, çünkü annem Helen'in onları Radisson'a götürüp geri getirmesi için çok geç olduğunda ısrar ediyor ve Helen de geç *olduğu* için minnettar.

Grant'i aramadan önce arabalarının gözden kaybolmasını bekler.

"Nasıl gitti?" diye soruyor, sesi yatakta yattığını belli edecek şekilde alçak.

"Güzel," diyor. "Söylediğim gibi daireye geldiler. Beğendiler. Benimle gurur duyduklarını yüksek sesle söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaştılar."

Grant kıkırdar ve *eğer yapabilseydim bu hissi devam ettirirdim* diye düşünür.

Yirmi Yedi

Helen'in ailesi seti ziyaret etmeyi *çok seviyor*.

Bir prodüksiyon asistanı videoya sandalyeleri yerleştiriyor ("Ne, sadece bizim için mi?")

köyü ve sesçi Mike, prodüksiyon sesini duyabilmeleri için onlara kulaklıklar veriyor. Suraya onları oyuncular ve ekiple tanıştırıyor.

Bu şovun fikir babasını yaratan beynin ebeveynleri. "Yani gerçekten, onlar bizim şovumuzun büyükanne ve büyükbabaları gibi."

Annem yaygaraya karşı çıkarken bile kendini beğenmişlik yapıyor ve babam da zamanının çoğunu

Helen'e istemediği atıştırma lıkları getirmek için yemekhaneye gidip gelmek.

Yemek sırasının önüne geldiklerinde annem, "Burada çok önemlisiniz," diyor. "Çok fazla özel muamele var."

Helen biraz utanarak, "Hepsi sadece seni etkilemeye çalışıyor," diye mırıldandı. "Asıl önemli olan mürettebat. Bu kadar çok insanın birlikte bu kadar sorunsuz çalıştığını hiç görmemiştim. İnanılmaz bir şey."

Prodüksiyon ve çekim kavramlarını korkutucu derecede yabancı bulmuştu; hâlâ öğrenmekte olduğu tuhaf terimlerle dolu garip bir canavar. Ve eğer bir yazarlar odasında diğer yedi yazarla çalışmak onun içe dönük eğilimli kaynaklarını zorluyorsa, anlamaya bile başlayamayacağı çok özel işleri olan yüzlerce yabancidan oluşan dev bir ekip daha da kötü olabilir miydi?

Yine de Helen set hayatını beklenmedik bir şekilde çekici bulmuştur.

Bir ordu alayı ile iyi bir İsviçre saatinin karışımı gibi çalışıyor; her kişi bir başkasına rapor veriyor, her kişi prodüksiyonun kalbinin atmasını sağlayan bir iş yapıyor. Bu şekilde insanlarla tek tek konuşmanın daha kolay olduğunu düşünüyor; ikinci kamera asistanı Cherise ile sohbet ediyor,

Lens filtrelerini temizlerken hafta sonu çekeceği kısa filminden bahsediyor ya da yönetmen Jeff'in Aziz Patrick Günü için hazırladığı özenli çim sergisinin fotoğraflarını göstermesini istiyor. İnsanları çok iyi oldukları işleri yaparken tanımayı seviyor - Suraya'nın bir keresinde konfor bölgeleri hakkında söylediği bir şeyi hatırlıyor ve setin, her *kesim* ve *aksiyon* arasında heyecan verici bir faaliyet vızıltısıyla mekânı dolduran pek çok ilginç, son derece yetenekli sanatçı ve teknisyen için bir konfor bölgesi olduğunu fark ediyor.

Sette kendi yerini bulmaktan keyif alıyor. Suraya pilot yönetmenin yanında oturuyor, ara sıra kulağına bir şeyler fısıldıyor, yönetmen başını sallayıp oyunculara notları iletmek üzere uzaklaşıyor. Bölüm başkanları gelecek bölümler için sorular hazırlar ve Suraya büyük Helen stüdyo, kanal ve post prodüksiyondan gelen telefonlarla ilgilenirken, gardırop ve set tasarımıyla ilgili sorularını Helen'e yöneltiyor.

"Sana iyi bir takım olacağımızı söylemiştim," diyor Suraya ve öğle yemeğinde ikili yaratıcı kenar çubuklarını bitirirken Helen'e sırtıyor.

Helen aslında Suraya'nın kelimesi kelimesine iyi bir takım olacaklarını söylediğini hatırlamıyor ama yine de minnettar.

Suraya yarın çekecekleri bir filmle ilgili olarak yönetmen ve yapımcıyla görüşmek üzere yemek masasından kalktıktan sonra babam, "O iyi bir patron," diyor. "Birçok iş aynı anda nasıl halledeceğini biliyor. Sen de ondan bir şeyler öğrenmelisin."

"Öyleyim," diyor Helen.

Suraya, Helen'i setten birkaç saat erken gönderir ("Ailen şehirde. Onları dört saat daha sıkıkmak istemezsin, git onlara yemek ısmarla!") ve Helen onları akşam yemeği için Studio City'de popüler bir suşi mekanına götürür.

"En sevdiğin bölüm neydi?" Helen onlara çay koyarken soruyor.

"Hikayelerinizin ve kelimelerinizin hayata geçtiğini görmek," diyor annem. "Bu çok harika ve şaşırtıcı."

Babam, "Bütün o insanlar, *senin* TV programını yapmak için oradalar," diyor.

"Bu *benim* dizim değil," diye itiraz ediyor Helen. "Ortak bir 'yaratıcı' kredim var, ama Suraya showrunner ve bütün bir yazar ekibimiz var ve-"

"Evet ama sen kitaplarını yazmasaydın bunların hiçbiri olmazdı," diyor babam. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

Helen bunu duyunca kalbinin yerinden fırlayacağını düşünür ve açıklanamaz bir şekilde ağlamaya başladığını görmesinler diye banyoya gitmek için izin ister. Babasını ağlarken görseydi ne yapacağını bilemeyeceğinden emindir. En azından bu iyiliğe karşılık verebilir.

Banyoda yüzünü yıkıyor, makyajını tazeliyor ve yansımasına belli belirsiz gülümsüyor. *Güzel bir gündü, benimle vakit geçirmek hayatıma girmelerine izin veriyorum.* Zamanının çoğunu onlara karşı düşük dereceli bir kızgınlık yaşayarak geçiriyor, milyonlarca küçük Çocukluğunda yaşadığı ve artık *pek* de önemli olmayan adaletsizlikler yüzünden bu duyguyu unutmuştur; kendisi mutlu olduğunda, onlar da mutlu olduğunda ve mutlu, sevgi dolu bir aile düşündüğünde aklına gelen şey gibi hissettiklerinde.

Masalarına döndüğünde anne ve babasının alçak sesle Kantonca konuştuklarını görür.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Babam anneme başını sallıyor, annem Kantonca bir şeyler söylüyor ve Helen *"Onunla konuşmama izin ver"* cümlesini seçebiliyor.

"Ne oldu?" Helen tekrarlıyor, midesinin çukurunda büyüyen bir önsezi duygusu.

"Neden," diyor annem, parmakları kendi cep telefonunu sıkıca kavrarken, "sizin için çalışan bu isimde bir yazar mı var?"

Ekranı Helen'a çeviriyor ve prodüksiyon ofisinden gelen bir hazırlık programı e-postası, üzerinde açıkça "Bölüm 102, Hazırlığın 1. Günü" yazıyor: Yönetmen: Kasey Langford / Yazar: Grant Shepard."

Helen boş gözlerle ekrandaki Grant'in ismine bakıyor. *Neden annemin telefonunda onun adı var?*

"Annen bizi her şey için e-posta listesine almalarını istedi," dedi babam. yavaşça söylüyor. "Doğru zamanda doğru yerde olamayacağımızdan çok endişeliydi."

Helen annemin cep telefonuna göz kırpmıyor.

Grant Shepard, suçlayıcı bir şekilde tekrarlıyor gibi görünüyor.

Annemin Helen'in yatağının kenarında oturduğu eski bir anı canlanıyor: "Grant Shepard, bu kız kardeşini öldüren çocuğun adı. Onu tanıyor musun?"

"Ben ... bu ... bilerek yapmadım," diyor Helen sonunda.

"Demek o," diyor annem ve sesi sanki *onu* tükürüyormuş gibi çıkıyor.

"O değil ..." Helen sözünü kesiyor, çünkü ne yapabileceğini bilmiyor Bunu daha iyi hale getirmek için söyle. *O kadar da kötü biri değil. Benim için o kadar önemli değil.*

Çok uzun süre buralarda olmayacak.

"Neden?" Annem tıslıyor.

"Programa çıkacağını bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Sana söyledim, ben şov sorumlusu değilim."

"Bizden başka hangi sırları saklıyorsun?" Annem histerik bir sesle patladı. Babası onu sakinleştirmek için elini uzatır ve Helen kanın yanaklarına hücum ettiğini hissederek. "Ben ... değilim." Helen nefes alıp veriyor. Onlara yalan söylemek istemiyor.

"Bunu bir sır olarak saklamak istemedim. Sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." "Kendi kızım," diyor annem inanamayarak. Ayağa kalkar.

"Anne."

Annem, "Burada yemek yemeyeceğim," diyor ve babama Kanton dilinde hızlı ve sert bir söz söyledikten sonra dışarı çıkıyor.

Helen hatırladığından çok daha yaşlı ve yorgun görünen babasına bakar.

"Baba," diyor.

Dayanma elini kaldırıyor.

"Bize söylemeliydin," diyor sertçe. Ayağa kalkar ve gider.

Helen gözyaşlarını tutamadı ve birkaç dakika bekledi. ebeveynleri bir Uber'le gitmiştir. Yemeklerinin kutulanması için para ödüyor ve arabasına binip tepeyi aşp Silver Lake'in tanıdık dolambaçlı sokaklarına varana kadar otoyolda ilerliyor.

Kapı zilini çalar ve kapı açılana kadar çalmaya devam eder. Grant eşofmanlarıyla görünür; boynunda kulaklıklar vardır.

"Üzgünüm, yazıyordum ..." Kadının yüzüne baktığında sözünü yarıda keser.

"Bir şey oldu."

"Ailem ..." diyor ve ağlamamaya çalışıyor. Adam onu sözsüz bir şekilde kucaklıyor ve kız birden kendini alacakaranlık kuşağında, ailesi hakkında ağlamak için mezuniyet balosu kralının evine gidiyormuş gibi hissediyor. *On yedi yaşındaki halim beni şimdi görebilseydi,* diye düşünüyor mizahsızca.

Ayrırlılar ve kadın bir şekilde onun evinin eşiğini geçtiklerini fark eder. Adam kapıyı kapatır ve kadın yüzündeki nemi siler. Ona daha iyi bir açıklama borçluydu.

"Adınızı bir e-postada görmüşler."

Grant, "Bu çok talihsiz," diyor, çenesinde bir kas kasılıyor.

"Bilmiyorlar bile ..." Helen, annesinin son birkaç aydaki tüm gerçeği öğrenmesi halinde nasıl tepki vereceğini düşünürken sözlerini yarıda keser.

"Ve onlar sadece ... eğer öğrenirlerse tam olarak ne olacağını düşündüğüm şeydi. *Tam olarak* olacağını düşündüğüm şeydi."

Grant tekrar onun yanına uzanıyor ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını okşuyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni bıraktırmaya çalıştın, hatırladın mı?"

"Bunun onları ne kadar inciteceğini bilmeliydim," diyor başını sallayarak. "Yapmamalıydım ..."

Ona doğru bakar ve kaşlarının arasında bir çatıklıkla onu dikkatle izlediğini fark eder.

"Bunu onlara nasıl yapabildim?" diye soruyor ve kime sorduğuna emin değil.

"Onlara hiçbir şey yapmadın," diye cevap veriyor Grant ve onun anlamadığını biliyor. "Onlar senin ailen. Bir süreliğine kızacaklar ve sonra yola gelecekler. Bu ... değil."

Adam sözünü kesiyor ve kadın ona bir bakış atıyor. "Lütfen 'O kadar da kötü değil' deme."

"Bunun dünyanın sonu olmadığını söyleyecektim," diyor.

Kadının tüm bu bilgileri kafasında evirip çevirdiğini ve bunun onu kaçınılmaz bir sonuca götürdüğünü görebiliyor.

"Helen," diyor, onu bu durumdan kurtarmaya çalışarak. "Bunun olmasını istemediğini biliyorum ama eninde sonunda öğreneceklerdi. Yapım sırasında olmasa bile, dizi yayınlandıktan sonra. Her zaman öğreneceklerdi."

Helen yavaşça başını sallıyor ve o da Helen'in kendisine bakmasını diliyor. "Belki böylesi daha iyidir," diyor.

Sonra ona sertçe bakar.

"Bunu daha fazla yapamayız," diyor. "Belli ki." "Belli ki," diye tekrarlıyor adam, afallamış bir halde.

"Dizide çalışıyor olmanız yeterince kötü; bizim hakkımızda bir şey öğrenmemiş olmaları tamamen aptalca bir şans."

Bizim hakkımızda. Grant, kendisi bile emin değilken *bizim hakkımızda* kim ne bilebilir ki diye merak ediyor. Helen'la birlikte *olduğumuzu* iddia etme gibi kafa karıştırıcı bir hakka sahip olalı iki aydan biraz fazla oldu ve çocukluk odasında birlikte geçirdikleri o ilk gecenin beynindeki düğümlerini hâlâ çözmeye çalışıyormuş gibi hissediyor.

"Katılmıyorum," diyor Grant, sonra da sonradan ekliyor,

"Açıktır." "Bunun bir yere varamayacağını biliyorduk, bunu en başından beri söylüyorduk."

Helen ayağa kalkar ve Helen'in çoktan kararını vermiş olduğu gibi korkunç bir hisse kapılır.

Belki de daha kapıdan içeri girmeden önce aklına gelmişti. "Bunu kabul etmemin tek nedeni buydu."

"Tek sebep bu değil," diyor Grant ve ses tonundaki sertliği engelleyemiyor. "Yeterince ikna edici bulduğun başka nedenler de hatırlıyorum."

"Neden benimle bu konuda kavga ediyorsun?" Helen'in söyledikleri karşısında kafası gerçekten karışmış gibi görünüyor.

"Neden öyle düşünüyorsun?" Grant cevap verir ve bir bardak su almak için mutfağa doğru yürür.

"Eğer konu buysa" -onu mutfağa kadar takip ederken elini sallıyor -"Doğum günü partin hakkında ..."

Grant, "Sana aşık olduğumu söylediğimde, evet," diye mırıldanıyor ve suyunu içiyor.

Helen, "Biliyordun," diye söze başlar ve gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları vardır.

Onları öpüp uzaklaştırmak istiyor, ki bu aptalca çünkü kız teselli edilmekten nefret ediyor. "Bunun neden imkansız olduğunu *biliyorsun*."

Grant, "*İmkansız* gibi kelimeler kullanıp duruyorsun ama bence belki de bunu yapmak zorunda kalana kadar ailene dizide çalıştığımı söylemenin imkansız olduğunu düşündün" diyor.

"Tamam, ama ailemin buna verdiği tepki tam da benim demek istediğimi kanıtlamıyor mu?" Helen diyor ki. "Eğer onlara her şeyi anlatırsam, bu onların dünyasının sonu olur."

Peki ya benimki? Dramatik bir şekilde düşünüyor ama söylemiyor.

Grant sonunda ses tonunu ölçülü tutmaya çalışarak, "Onlara her şeyi anlatırsan tepkileri ne olur bilmiyorum," dedi. "Onlar senin ailen. Eğer kötü olacağını düşünüyorsan, muhtemelen haklısın. Ama biz yetişkin insanlarız Helen. Birbirimizden başka kimsenin iznine ihtiyacımız yok."

"Doğru, çünkü tüm sağlıklı ilişkiler birbirlerinden başka kimselerinin olmadığı ilişkilerdir." Helen kısa kısa güler.

"Söylediğim bu değil."

"Ben asla ..." Sanki bir şekilde onun dolaplarında doğru kelimeleri bulacakmış gibi ondan uzağa bakıyor. *İyi şanslar*, diye düşünüyor, *bu dolaplar benim için çalışıyor*. "Bunun geçici bir şey olmasını hiç istemedim. Eğlenceliydi, kullanışlıydı ve belki de biraz tabu olması onu heyecanlandırıyordu-"

"Sakın bunu yapma," diyor. "Bunu ucuzlaştırma."

"Mesele şu ki, burada hiçbir zaman bir gelecek görmedim" diyor. "Bu konuda açık konuştum. Duygularınız değiştiyse, bu talihsiz bir durum, ama nasıl hissettiğim konusunda yapabileceğim bir şey yok."

"Talihsizlik," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Bu benim, Grant Shepard: Talihsiz."

Helen yumuşak bir sesle, "Dışarıda birlikte mutlu olabileceğimiz milyonlarca başka insan var," diyor.

Sonra ona sertçe bakar. Helen odanın havasının kaçtığını hissediyor.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" diye sorar. "Yalvaracağım. Lütfen, Helen."

Grant birkaç kısa adımda aralarındaki mesafeyi kapatıyor ve aniden kollarına giriyor ve alnını, sonra yanağını, boynunu, omzunu öpüyor. Her öpücükte lütfen, lütfen, lütfen sözcüklerinin teninde şekillendiğini hissedebiliyor ve adam dizlerinin üzerine çöküp ellerini öpüyor ve kalbi parçalanıyor.

"Bir keresinde hiçbir şey olmadığını söylemenin daha kolay olacağını söylemiştin," diyor usulca. "Bunu hâlâ yapabiliriz. Asla yapmak zorunda değiliz..."

Helen mizahsızca güler.

"*Bir şeyler oldu,*" diyor. "Bu, aramızdaki bu şey, *hiçlikten* çok uzak bir şey."

Grant'in çenesinde bir kas

kıpırdıyor. "Sana aşığım," diyor.

Helen ellerini ondan çeker. Yere çöktü ve yorgun bir şekilde onun dolaplarına yaslandı. "Keşke bunu söylemeseydin. Bu işleri çok daha zorlaştırıyor." Grant

kendi kendine gülüyor. "Doğru."

Adam asık suratla onun ayakkabılarına bakıyor ve Helen uzanıp ona dokunabilmeyi diliyor.

"İkimizden birinin bunu istediği zaman bitirebileceğini söylemiştik," diye hatırlatıyor ona. "Bunun acısız olması gerekiyordu."

"Acısız hissettirmiyor," diyor. "Öyle mi?"

O zaman ona bakıyor ve nefesi boğazında düğümleniyor. İfadesinde delici derecede savunmasız bir şey var ve ona yalan söylemeye cesaret edemiyor.

"Hayır." Yutkunuyor. "Öyle değil."

"Ben deli değilim, sen de hissettin, değil mi?" diye soruyor.

"Aramızdaki bu şey farklı, özel. Kulağa çok ezikçe geliyor. Özel değil, içimde bir his var, sanki bunu bekliyormuşum gibi. *Senin için.*"

Helen sessizce başını sallıyor. "Ben de hissettim," diye fısıldıyor sonunda.

"Ne yani, sadece ... vazgeçmemiz mi gerekiyor?" diye soruyor yüzünü buruşturarak. Adam suyunu içiyor ve kadın da bir bardak istemiş olmayı diliyor.

"Mutlu olmak istiyorum. Sağlıklı olmak istiyorum," diyor usulca. "Bunu seninle yapamam. Her zaman bir yanımda, bunun olmasının sebebinin geçmişimizdeki berbat bir şey olup olmadığını merak edecek."

Grant başını sallıyor. "Bunun olmasının nedeni bu değil."

"Belki her şey farklı olsaydı." Yutkunuyor. "Belki daha sonra tekrar karşılaşsaydık ya da birbirimizi hiç tanımamış olsaydık."

Grant kısa bir süre gülüyor. "Artık birlikte olduğumuz için mutluyum," diyor. "Daha önce olmadığı için üzgünüm."

"Bence birkaç ay içinde bunu bitirdiğimize memnun olacaksın," diyor Helen ve o şimdiden başını sallıyor. "Eğlenceli ve ilginç biriyle tanışacaksın ve bu işkence dolu drama olmadan seni sevebilecek biriyle..."

"Senin acı dolu dramını seviyorum," diyor açıkça.

Helen buna daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildir ama aynı zamanda onunla bu konuşmayı bir daha yapmak istememektedir. O yüzden kalıyor. Adam ona bakıyor ve daha önce gözlerinde gördüğü tüm sıcak, gömülü duygular şimdi orada, sessizce parlıyor.

Grant başını duvara yaslar. "Sence sen de beni sevebilir miydin? Yoksa her zaman lanetli miydi?"

Helen yutkunuyor. *Tanıyorum, tanıyorum, tanıyorum*, kalbi her atışında bunu söylüyor gibi. "Beni bilirsin," diyor usulca. "Her zaman karamsar ve kasvetliyim." "Seni seviyorum," diyor tekrar, ona bakarak. Ağzının köşesi kalkıyor.

"Bunu yüksek sesle söylemek güzel bir şey. Bu şartlar altında bile."

Helen yanaklarındaki nemi siler ve ağladığını fark eder. Bir anda yanında bitiverir, onu kollarına çeker, saçlarını okşar ve yatıştırıcı bir sesle fısıldar: "Sorun yok, karşılık vermek zorunda değilsin, sorun yok, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Ağızındaki sözcükleri durdurmak için onu öper, ancak yine de O da onu öperken, elleri yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalkarken dudaklarına değiyor. Yanağındaki parmak uçlarının sıcaklığından, dilinin umutsuz hareketinden ve göğsündeki ısrarlı dövme ritminden yayılan *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum* yankısını hissedebiliyor, ta ki artık ondan mı yoksa kendisinden mi geldiğinden emin olamayana kadar.

Grant önce yavaşça öpücüğü bitirmeye çalışıyor, son bir öpücük için geri geliyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha, neredeyse ağzına karşı gülene kadar.

"Helen, durmalıyız," diye mırıldanıyor ve onun burnunu öpüyor.

"Bu iş burnumda bitemez," diye cevap verince adam kısa bir "*ha*" çekti.

Onu çenesinden tutuyor ve ağzına son bir (*gerçekten*) öpücük konduruyor - kısa, sert ve dayanılmaz derecede *sıcak* - sonra ayağa kalkıyor.

Adam kadına bakıyor, kadın da adama bakıyor.

"Gidiyorsun o zaman," diyor adam.

Başını sallıyor.

"Bir daha geri gelme, duydun mu?" der, korkunç bir Jimmy Stewart tonuyla, gözlerinde mizahla. Kahkahası sönüyor ve umutsuz bir *istekle* kasvetli bir ifadeyle ona bakıyor. "Ciddiyim."

Tekrar başını sallar ve yutkunur, sonra mutfaktan çıkar.

Onu takip etmiyor ama mutfağın kapısında durup kızın paltosunu ve çantasını almasını izliyor. Kapıyı açtığında ona bakıyor ve yarım ağızla veda etmek için iki parmağını kaldırıyor. Kadın Keşke o anda arkasına bakmasaydı - adamın görüntüsünü ezberlemek çok kolaydı ve şimdiden onun orada duruş şeklini ve boynunun kıvrımına ne kadar kolay sığacağını unutmaya çalışıyordu.

"Güle güle," diye mırıldanıyor ve onun duyamayacağından emin olduktan sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Eve dönerken hiçbir şey dinlemiyor ve o kadar çok ağlıyor ki Sawtelle Bulvarı'ndaki ışıklarda görüşünün bulanıklaşmasından bir an için yağmur yağdığını sanıyor. Ama öyle değildir ve eve tek parça halinde dönecek kadar uzun süre duygularını kontrol altında tutar.

Yirmi Sekiz

En büyük şaka ise ertesi sabah bölümün hazırlıklarına başlamaları, yani Grant yüzünü fırçalıyor, normal bir günmüş gibi kıyafetlerini, ayakkabılarını ve tıraş losyonunu giyiyor ve işe gidiyor.

Birkaç yıl önce başka bir dizide çalıştığı için biraz tanıdığı hazırlık direktörüne kendini tanıtmak için yapım ofisine uğrar.

"Harika bir senaryo," diyor dostça bir dikkat dağıtma havasıyla. epizodik yönetmenler, zihinlerinde dönen milyonlarca tabak taşıyor gibi görünüyor. "Eğlenceli olacak."

"Evet," diyor ve kendi kendine gülüyor. "Bu bir aşk mektubuydu. Kitaplara."

Onun başka bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekliyor ve adam onu işinden alıkoyduğunu fark ediyor. Arkasındaki duvarlarda tüm setlerinin devasa planları var ve adam bunların görüş alanında yüzmeye ve bulanıklaşmaya başladığını görünce telaşlanıyor. Gözlerini ovuşturuyor ve boğazını temizliyor.

"Üçüncü perdenin başında bir şey var, bu sezonun ilerleyen bölümlerinde bir şeyler kurguluyor, açık olup olmadığından emin değilim ama eminim ton toplantısında gündeme gelecektir," diyor, çoğunlukla söyleyecek bir şey için.

"Harika." Başını sallıyor. "Gözüm üzerinde olacak o zaman." "Harika," diyor aptalca ve uzaklaşıyor.

Sabahın geri kalanını Suraya'dan gelen, Owen'ın senaryosunda düzeltmeler yapmak için zamanı olmadığını, bu yüzden lütfen onlarla ilgilenebileceğini, Saskia'nın yeni taslağını ve menajerinden gelen, uyarlamasını düşündüğü kitaplar hakkındaki e-postaları okuyarak geçirir, çünkü

Görünüşe göre *The Ivy Papers* üzerinde çalışarak fikri mülkiyet konusunda çalışabileceğini kanıtladı ve bu da yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı.

Helen'in ailesinin hâlâ orada olup olmayacağından emin olmadığı için yönetmenle birlikte sete gitmez.

Helen'in kendisi de neredeyse kesin olarak bunu yapacaktır ve bunun kararını zorlaştırıp zorlaştırmadığını ya da kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını bilememektedir. Penceresinden aşağıdaki stüdyoya her baktığında onu aramamaya çalışıyor ve Helen'in orada olmadığı her seferinde biraz yıkıldığı gerçeğinden rahatsız oluyor.

Suraya öğle yemeğinde ofisine uğrayıp sette kendi bölümünü idare etmesine gerek olmadığını, yazarlar odasının kapanış haftalarının sorumluluğunu üstlenmesini tercih ettiğini söyleyince kısmen rahatlar.

"Tamamdır patron," diyor, kimin için çalıştığını kendine hatırlatarak. Günün sonunda ses sahnelerine giden video beslemesini açıyor,

Çünkü hâlâ çekimler devam ediyor ve içindeki aptalca umut kırıntıları ısrar ediyor, çünkü belki, belki de kız yeniden çekim sırasında kameranın önüne geçecek ve onu görecek.

Tabii ki yok, ama yine de üretimin tanıdık sesini rahatlatıcı buluyor.

"Bunu unutabilirsin, değil mi?" diyor somurtkan, sarışın, kötü kız, kendisinden daha kötü olan rol arkadaşına. Öne doğru eğiliyor ve yüzü bulanıklaşıyor, sonra kameraya bakarken yüzü gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Özür dilerim. Tamamen aklımdan çıkmış. işareti."

Zil çalar ve kamera kesilirken ekran kararır, ancak tekrar geri döner, aynı kurulum, ikinci çekim. Ekip hızlı hareket ediyor; herkes eve gitmek ister.

"Bunu unutabilirsin," diye tekrarlıyor aktris. "Değil mi?"

Grant bu repliği hiç sevmeydi. Suraya'nın bir sahnenin alt metnini diyaloga dökme eğilimi olduğunu düşünüyor; bu, on yıl boyunca en ağa bağlı prosedürel dizilerde çalışmaktan kalan bir alışkanlık. Bir notaya basıyor, sonra bir *daha* basıyor ve sonra iyi bir önlem için *bir kez daha* basıyor, yine de bazen dramatik etki için işe yaradığını kabul ediyor. bölüm kapanış monolog montajları iyi iğne düşüşleriyle eşleştirildi.

"Özür dilerim, bu benim repliğim mi? Daha fazla olduğunu

sanıyordum....." Diğer aktris omzunun üzerinden kameraya bakar ve Suraya'nın muhtemelen onu öldürebilmek için finali yeniden yazmanın yollarını düşündüğünü bilir.

"Hayır, biliyorum, sadece biraz dramatik bir ara verdim," diyor sarışın aktris kendini küçümseyen bir göz devirmeyle. "En baştan geri alabiliriz."

"Hazır olduğunuzda," diyor kamera dışından bir ses, yönetmen olduğunu biliyor ama yine de daha yakından dinliyor, belki duyabilir diye Başka biri.

Bunu unutabilirsin, değil mi?

Helen'in annesi ikinci gün sete gelmiyor ama babası geliyor.

Sessizce destek oluyor ve sirkte bir tur daha atması için onu karşılayan ekip üyelerine gülümseyip başını sallıyor. İlk isim olarak ve en uzun çekim gününün on üçüncü saatine girdiklerinde Helen'a bir fincan çay getiriyor.

"Teşekkürler baba," diye mırıldanıyor ve bunda ciddi.

Başını sallıyor ve siyah katlanır sandalyeye tekrar oturuyor, otururken dizleri çatırdıyor.

Dün akşamki yemek hakkında konuşmamışlar ama baba, günün son çekimi için kurulumlar arasında ona annemin yarın orada olacağını söylüyor.

"Bu iyi," diyor Helen ve gülümsemeyi başarıyor.

Bugün prodüksiyondan *Grant Shepard*'ın adının geçtiği en az iki e-posta daha geldi - onun da masada olacağını biliyor.

Yarın öğle yemeğinde ve sonrasındaki ton toplantısında ve neredeyse dört gözle beklediği kadar korkuyor.

Belki buna katlanabileceğini düşünüyor, eğer onu bir süreliğine görebilirse Şimdi, ondan sonsuza dek vazgeçmek zorunda kalmadan önce. Aynı odada bile olmayacaklar; prodüksiyon yarın yerinde çekim yapıyor, bu yüzden herkes şehrin dört bir yanındaki karavanlardan ve ofislerden yakınlaştırma yapıyor olacak. Onun ofisinde mi yoksa evden mi çalışacağını merak ediyor. Kamerasını açık tutup tutmayacağını merak ediyor.

Bir yanı hayatının bu kadar dramatik olduğuna inanamıyor - çektikleri pembe gençlik dizisinin sahnelerinden bile daha dramatik geliyor. Ya da belki de *şu anda* böyle hissediyordur ve bir gün bu zamana bir tür bağımsız düşkünlükle bakabilecektir. *Onu özlemenin* bu keskin duygusu bile, hayatının bu dönemindeki her anı daha da keskinleştirdiği için takdir edeceği bir şey olacak ve belki de bir şekilde sanata girdiği için minnettar bile olacak.

Bunca acı ve dramdan sonra sanatın da kötü olması büyük bir kayıp olurdu.

Bu yüzden işe odaklanıyor. Oyunculara yardımcı olmak için bir cümlelini değiştirilebileceğini düşündüğünde Suraya'yı dürtüyor, rastgele mikro referanslar gönderiyor.

kostüm tasarımcısını etkiliyor, yapım tasarımcısı için sadece bir kez kullanılacak tek bir mekan için tüm bir Pinterest panosu oluşturuyor.

"Çok fazla çalışma," diye sesleniyor şef Jeff, işlerini bitirdikten sonra ve artık bunun onun herkese günlük vedası olduğunu biliyor. "Yarın sana burada ihtiyacımız var."

"Yarın görüşürüz," diyor ve toparlanırken ona küçük bir selam veriyor.

"İyi günler," diyor babam ses sahnesinin dev ahır kapılarından çıkarken. Sahte öğleden sonra ışığından ayrılıp zifiri karanlığa yürümek her zaman sarsıcıdır. "Çok şey yapmışsın."

Helen bunu söyleme şekline gülüyor, sanki tek sorumlu kendisiymiş gibi o.

"Evet, şey," diyor. "Bazı harika profesyonellerle çalışıyorum."

"Herkes çok sıkı çalışıyor," diye onaylıyor babam. "Annen çok memnun olacak
duydum."

Helen buna yumuşak bir "*ha*" çeker. Annesi ve babasının evlilikleri içinde ne tür özel konuşmalar yaptıklarına dair hiçbir fikri yok. Onları hiç öpüşürken, flört ederken ya da "*seni seviyorum*" derken görmemiş. Birbirlerine karşı anlamadığı bir tür sevgi besliyor olmaları gerektiğini düşünüyor.

Bunca zaman ve bunca acıdan sonra hâlâ birlikte olabilirler. Ama kendisi için böyle bir aşk istemiyor ve sonra bunu düşünmeyi bırakıyor çünkü ne tür bir aşk isteyeceğini düşünmeye dayanamıyor.

Babasını otele geri götürmesi için şık siyah mekikle bırakır ve babam ona sert, tek kollu bir sarılma yapar. Bu muhtemelen babasının ona hayatında üçüncü sarılışıdır; bir tanesini üniversite mezuniyetinde, bir diğerini de kitap etkinliklerinden birinde bir fotoğrafçı tarafından garip bir şekilde yönlendirildiğini hatırlar. Sarılacak tipler değiller. Ama gülümsüyor, beceriksizce sırtını sıvazlıyor - izleyen herkes onun en sevdiği eski profesörlerinden biri olduğunu düşünebilirdi ve belki de bu onun babasıyla olan ilişkisini tanımlıyordu ve giderken el sallıyor.

Arabasına doğru yürürken, evde onu bekleyen akşam yemeği seçeneklerini kısa bir süre düşünür; dün gece aptalca bir şekilde tüm paket şüşileri Grant'in evinde bırakmıştır ve sıfırdan bir şeyler pişirecek enerjisi yoktur.

Tanıdık gri üstü açık arabasını kendisinininkinin karşısındaki park yerinde gördüğünde buna hazır değildir; adam hâlâ *buradadır*. Yazar odasının bulunduğu binaya doğru bakar ve onu bu kadar geç saatte burada tutan şeyin ne olduğunu merak eder. Suraya ile bir son dakika toplantısı belki, ya

da

Masanın önündeki revizyonlar okunuyor. Gecenin geç saatlerine kadar burada geçirdikleri, masada flört ettikleri ya da çalışırken dikkatini dağıtmaya çalıştığı bir oyun oynadıkları zamanları düşünmemeye çalışıyor.

İçindeki hain bir parça ayaklarını çekiştiriyor ve binaya doğru yarım adım atıyor.

Ama sonra geri kalanı *-aklı* maddeye üstün *gelir*- sadakatsiz uzuvlarının kontrolünü geri alır ve arabasına binip oradan uzaklaşır.

Santa Monica'ya geri dönmek için yeterince uzun bir yolu var ve çeşitli arabaya servis seçeneklerine girip çıkıyor, sonunda buzdolabında kalan tavuk salatasının iş göreceği sonucuna varıyor ve muhtemelen bir protein Orada bir yerde de salla.

Hâlâ sola dönüp McDonald's'a girmeyi düşünüyor.

-bu üzüntüyle patates kızartması istiyor, lütfen- bir an için lunaparktaki hız trenini düşünmesine neden olan gürültülü bir *patlama* olduğunda, çevresi ondan uzaklaşıyormuş gibi görünürken ağır çekim bir gerçeküstülük ve sonra dünyası bir, iki kez baş aşağı dönüyor ve sonra her şey parçalanan siyah ve çatırdayan cama çarpmadan önce korkunç, metalik bir gıcırtı duyuluyor.

Yirmi Dokuz

Bir kalp atış hızı monitörünün hafif bip sesiyle ve Suraya'nın çatık kaşlı yüzüyle uyanır.

"Güzel," diyor. "Uyanmışsın."

Helen etrafına baktığında temiz, ancak çok pembe bir hastane odasında olduğunu görüyor ve vücudundaki neredeyse her kemikteki donuk ağrı ona nedenini hatırlatıyor. Sarı bir hasta önlüğü giyiyor, hava limonlu temizlik ürünleri gibi kokuyor ve odanın pastel renklerine garip bir şekilde uyum sağladığını hissediyor, sanki buraya *ait*.

Helen, Suraya'ya düzgün bir yanıt veremediği için doktor - çok güzel bir doktor, Helen oyunculuk yapmayı düşünüp düşünmediğini belli belirsiz merak ediyor - içeri giriyor. Doktor hızlı bir şekilde Helen Zhang'ın kırılma şekillerinin bir kataloğunu okur - kırık kol, kırık köprücük kemiği ve daha ciddi ve potansiyel olarak ölümcül bir şeye dönüşmekten kıl payı kurtulan kırık bir kaburga.

"Ve omurga incinmesi," diye ekliyor. "Bu oldukça yaygın. Uyuyabilmen için sana bir sürü ağrı kesici ve sakinleştirici verdik. Ailen dışarıda, seni görmek istiyorlar."

"Hayır," der Helen ve ilk kez bu kadar yüksek sesle konuştuğunu fark eder.

-Ne kadar zamandır dışarıda olursa olsun. Sesi kullanmadığı için kısık.

"Değil

-Henüz değil."

Annesinin beyaz dudaklı *endişesini* düşünmek şu anda dayanabileceğinden daha fazla ve huzurunu biraz daha uzun süre korumak için biraz bile kötü hissetmiyor.

Doktor, "Keyfin bilir," der ve bakıma muhtaç başka bir yaralı, pastel hastayla ilgilenmek üzere oradan ayrılır.

Onu Suraya ile yalnız bırakarak.

"Özür dilerim," diyor Helen otomatik olarak.

Suraya bir el sallıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek ne var? O kamyonun durup dururken kırmızı ışıktaki geçmesi senin suçun değil."

Helen aniden ağlamak ister ve nedenini bilemez. Bunun yerine Suraya'ya özür dileyerek gülümsüyor. Beklenmedik bir şekilde canı yanıyor ve yüzünde bandajlı kesikler olduğunu fark ediyor. "Şu anda burada olmak zorunda değilsin. I

Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Gerçek şu ki şu anda buradayım. Toplantılar her zaman daha azı için zorlanır," diyor. "Ama neden acil durum bağlantınız benim?"

"Oh." Helen sıcak bir utançla kızarır.

Tabii ki. Suraya sadece dostça bir endişeyle gelmedi; biri Helen'in kayıtlarına bakıp onu *aradığı* için geldi. Bu durumdaki aşağılanmanın acısı kaburga kırığından daha fazla acıtıyor.

"Tüm o formları doldururken Los Angeles'ta kimseyi tanıımıyordum," diyor. "Sormam gerekirdi. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor Suraya, bir mizah parıltısıyla. "Biraz tuhaf -bir sonraki işinde bunu yapmanı tavsiye etmem- ama bence artık bu şehirde daha çok arkadaşın var. Nicole ve Saskia dışarıda. Saskia hüngür hüngür ağlıyor, zavallı kız."

"Oh," der Helen ve sıcak bir his onu şaşırtır. Onu bekleyen arkadaşları vardır.

Suraya, "Grant de burada, belli ki," diyor ve Helen bu kısa cümlemin her kelimesini açmaya çalışıyor.

"Doğru," diyor boş boş.

Suraya ona gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Senden hoşlanıyorum Helen ve bunu kaldırabilecek kadar güçlü görünüyorsun, o yüzden sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Helen başını sallar.

"Kariyerimin başında birinin bana söylediği iki şey vardı. Birincisi, evini düzene sok." Suraya başını öne eğiyor. "O anda ne kadar romantik gelse de, değerli enerjinizi işkence dolu kişisel hayatınıza harcıyorsanız, gerçekten ihtiyacınız olan şeylere öncelik veremezsiniz."

Helen öksürür ve bir utanç daha hisseder. *Beni böyle mi görüyorsun?*

"İkinci olarak, anne veya baba sorunlarınız hakkında bir psikiyatristle konuşun.

Çünkü yanında çalıştığınız kişi hakkında hatırlamanız gereken en önemli şey şudur: Ben sizin anneniz değilim, babanız da değilim. Ben hala

Eğer o günü berbat edersen günün sonunda seni sevmeyeceğim, çünkü bunun için zaten kendi çocuklarım var."

Suraya'nın gözleri telefonuna kayıyor ve sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor: "Çocuklarımla beni mutsuz ettiğinden değil. Sadece ... bir kez sahip olduğunuzda onlar hakkında düşünmeyi ve endişelenmeyi asla bırakamıyorsunuz. Tüm o korkunç

"Kalbinizin göğsünüzün dışında yaşadığına dair klişeler."

"Tamam," diyor Helen usulca. "Terapistimle annelik sorunlarım hakkında konuşacağım."

Suraya gülümsüyor. "Her zaman anne sorunlarının baba sorunlarından daha güçlü olduğunu düşünmüşümdür," diyor düşünceli bir şekilde.

"Kesinlikle daha motive edici. Ama bunu ikinci sezon tartışmasına saklayabiliriz. İlk kimi göndermemi istersin?"

Helen düşünür ve korkaklığı seçer. "Nicole ve Saskia, sakıncası yoksa."

"Onlara haber veririm." Suraya başını sallar. "Ben sete gidiyorum. Sanırım şu anda ilk sahneyi çıkarıyorlar. İstersen iPad'inden prodüksiyon yayını izleyebilirsin. Annen evden senin için getirdi."

"Teşekkürler," diyor Helen.

Suraya güven verici bir canlılıkla "Geçmiş olsun," der ve oradan ayrılır.

Grant, Nicole ve Saskia'nın koridorda ilerleyişini izler ve Suraya ona doğru yürümeden önce başıyla kısa bir selam verir.

"Bugün izinlisin o zaman," diyor kesin bir ifadeyle.

"Evet," diyor ve sesi kendi kulaklarına yabancı gelen alçak bir gürültüyle çıkıyor. "Dün gece revizyonları gönderdim ve eğer masa okumasından sonra bana stüdyo notlarını gönderirsen, ben-"

"Grant," diyor Suraya ve başını öne eğiyor. Ona biraz acıyan bir şekilde bakıyor ve bu da boğazındaki yumrunun acımasına neden oluyor. "Bu konuda endişelenme. Ben halledebilirim."

"Teşekkürler," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım," diyor Suraya ve rahatlatıcı olduğunu varsaydığı bir şekilde koluna dokunmak için uzanıyor.

"O nasıl?" diye sorar ve ağzının kuruduğunu fark eder.

"Uyandı," diyor Suraya. "Yaralı ve bir sürü ağrı kesici ilaç alıyor ama ... iyi olacak gibi görünüyor."

"Güzel," diyor hırıltılı bir sesle. "Bu çok iyi." "Öyle," diyor Suraya. "Sen nasılsın?"

Grant gülüyor ama kısa, esprisiz bir hava dalgası halinde çıkıyor. "Ben iyiyim," diyor. "Dün gece bana kamyon çarpmadı." Suraya'nın bakışları onun üzerinde geziniyor.

"Belki değil ama berbat görünüyorsun," diyor sonunda. "Kendine iyi bak. Yarın sana ihtiyacım var."

"Teşekkürler," diyor Grant. "Deneyeceğim."

Başını sallıyor, Helen'in ailesine bakıyor (odanın uzak köşesinde Grant bakmıyor, çünkü *bunun* ikinci kez karşılaşmaları olmasını kaldırılabileceğinden emin değil), sonra asansöre doğru lobiye yöneliyor.

Nicole ve Saskia ellerinde çiçekler (Saskia), kirli dergiler (Nicole) ve gözyaşlarıyla (yine Saskia) odaya dalıyorlar.

"Aman Tanrım, tam bir drama kraliçesisin," diyor Nicole, ağlayan kıza kolunu dolayarak. "O iyi, bak, o iyi."

Helen gülümsüyor ve el sallıyor, sonra yüzünü buruşturuyor çünkü bu çok *acıtıyor*.

Saskia, "Ya ölürsen ve ben sana yazarlar odasındaki o son gün sana böyle bir sürtük gibi davrandığım için üzgün olduğumu söyleyemezsem diye düşündüm," diye feryat ediyor.

Helen şaşkınlıkla Nicole'e bakar. Nicole "hiçbir fikrim yok" der ve gözlerini devirir.

Helen, "Merak etme," diyor. "I . . . O zamandan beri bunu hiç düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse."

"Çok iyisin," diyor Saskia ve Helen her denediğinde kaburgalarındaki kırığı hissetmese gülecek.

"Grant bok gibi görünüyor," diyor Nicole, konuyu yumuşak bir şekilde değiştirerek. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Aptal kalbinin hâlâ onun adını duyduğunda çarpması şaşırtıcı. Sanki lisedeymiş ve aşık olmuş gibi. Bipleyen kalp atış hızı monitöründen diğer herkesin de bunu duyabiliyor olması acımasız ve olağandışı hissettiriyor. Nicole monitöre bakıyor ama akıllıca bir şey söylemiyor.

"Hâlâ burada olmasına şaşırdım," diye mırıldanıyor Helen ellerine doğru.

"Gerçekten öyle miyiz?" Nicole şüpheli bir ses çıkarır. "Sana aşık olduğumu söylemiştim."

Saskia gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Çok perişan görünüyordun," diyor. "Bizi aradığında."

"Seni mi aradı?" Helen kaşlarını kaldırır.

"Evet, onu görmek istemeyebileceğini düşündü," diyor Nicole. "Çılgınca, değil mi?"

Helen zayıf bir sesle "Ha," der. Sonra aklına bir düşünce gelir. "Bunca zamandır ailemle birlikte dışarıda mıydı?"

Nicole başını sallar. "Endişelendiğin buysa, konuşmuyorlar ya da başka bir şey yapmıyorlar. Bekleme odasında kesinlikle bir Köpekbaklıkları ve Jetler olayı yaşanıyor, kimse birbirinin tarafına geçmiyor."

"Oh." Helen başını sallar. "Bu iyi, muhtemelen."

Nicole düşünceli bir ifadeyle, "Gerçi biz tampon olarak orada olmadığımıza göre kim bilir neler oluyor," diyor. Helen'in yüz ifadesine gülüyor. "Merak etme! Herkesin en çok *senin* için endişelendiğinden eminim."

"Doğru," diyor Helen zayıf bir sesle. "Ben."

Grant önündeki toprağa kaşlarını çatarak bakıyor ve yüzmeyi bırakmasını istiyor.

Onun yerine bir fincan belirir ve başını kaldırdığında Helen'in babası olduğunu bildiği yaşlı adamın elinde bir paket çay fincanı tuttuğunu görür.

"Bir şeyler içmelisin," diyor.

Grant kalın bir sesle "Teşekkürler," diye cevap veriyor ve çayı alıyor. Limonlu ve zencefilli çay içini ısıtıyor. Helen'in oturduğu sandalyelere bir göz atar.

anne ve babasının oturduğunu ve annesinin ortadan kaybolduğunu görür - muhtemelen tuvalete gitmiştir.

"Uzun zamandır buradasın," diyor Helen'in babası, ağzı acımasız bir çizgi halinde.

"Siz de uzun zamandır buradasınız," diyor

Grant. "Biz onun ebeveynleriyiz," diyor babası basitçe.

"Evet." Grant başını sallar ve tekrar yere bakar.

Aralarında dile getirilmemiş bir soru var: Biz *onun ebeveynleriyiz. Sen onun için kimsin?* Grant buna cevap veremiyor, Helen'in babasına, Helen'e ve kendisine. Onun için herhangi biri olmaya *gerçekten* hakkı yok, ama şu anda başka birine, başka bir yerde faydalı olabileceğini de düşünmüyor. Suraya'nın onu bugün işe gelmekten alıkoymasına gülmek istiyor ve kendini daha da değersiz hissediyor.

Kendine gel, Shepard.

Grant, Helen'in babasına söyleyebileceği ve her şeyi düzeltecek bir şey düşünmeye çalışır ve *bu adamın kim olduğunu bile bilmediğini* fark eder. *isim.* Helen gerçekten tanışmalarını hiç istememişti. *Onun isteklerine saygı duymak mı yoksa umutsuz bir şey denemek mi daha iyi olurdu?*

Helen'in babası Grant'e değerlendirici bir bakış atar, derin bir iç çeker ve

sonra
odanın karşısındaki sandalyesine döner. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur-

önce Helen'la konuşmalı.

Grant bu saat içinde yüzüncü kez Helen'i gördüğünde, eğer görürse, ona ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyor.

Yazar tıkanıklığına hiçbir zaman inanmamıştı - babası bir keresinde bu fikre gülmüş ve şöyle bir şey söylemişti: "Araba tamircilerinin "Tamirci bloğu, değil mi?" Ve Grant işine de aynı romantik olmayan sertlikle yaklaşmaya kararlıydı.

Mesele şu ki, mekaniğin bazen engellenmiş hissetmediğinden pek emin değil.

Grant, kendi arabasını tamir etmeyi yeterince denemiş ve başarısız olmuş, araba bakım sanatında zarif çözümler bulmak için harcanan yaratıcı düşünce miktarına saygı duyuyor.

Ama kelimeler onu asla hayal kırıklığına uğratmadı - en azından diyaloglar. Düzyazı daha zordu; bırakın bir romanı, bir düşünceyi düzgün bir paragrafa dönüştürecek kadar uzun tutamazdı. Ama diyalogları her zaman, sanki yazdığı insanlar da yanındaymış gibi duyabildi.

Şimdi Helen'in sesini hayal etmeye çalışıyor ama beyni inatla varsayımlara giden tüm yollardan kaçınmaya devam ediyor.

Ruh hali, *bunu bir kereden fazla yaşamayalım* diyor gibi görünüyor. *Bu senin iyiliğin için.*

Nicole ve Saskia hemşireleri kızdıracak kadar uzun süre kalır ve Helen'in hastanede verdiği pudingli ve meyveli kahvaltıdan sonra sanki hep ayrılmayı planlamışlar gibi davranırlar.

"Çabuk iyileş bebeğim," diyor Nicole ve Helen'in başının üstünü öpüyor. "Sırada kimi gönderiyoruz? Üzgün, ateşli adamı mı yoksa üzgün, endişeli ebeveynleri mi?"

"Annen gerçekten endişeli," diyor Saskia. "Yani, sorun yok, sadece, bilirsin, bir sürü 'Bebeğim, onu görmeme izin vermiyorlar' gibi şeyler."

Helen hafifçe oflar. "Evet, eminim."

Nicole elinde ceketle kapıya yaslanıyor. "Ben oyumu ateşli olana veriyorum. Zaten yaralısın, biraz eğlenceyi hak ediyorsun."

"Eğlence," diye tekrarlıyor Helen. "Doğru."

Nicole omuzlarını silkiyor ve sesini alçaltıyor. "Helen. Helen, seni seviyorum. Helen, hmmm ..." Gülümsüyor. "Bu benim Grant izlenimimdi, eğer anlayamadıysan."

Helen içtenlikle güler ve yüzünü buruşturur.

"Beni ikna ettin," diye öksürüyor, Nicole'ün bir anlığına endişeli görünmesine neden olacak şekilde. "Düşünceli, ateşli olanı gönder."

Dışarı çıkarlar ve kadın, önce bir ayna ödünç almalarını istemesi gerektiğini dehşetle fark eder. Hastane yatağının krom korkuluklarındaki çarpık yansımasını kullanarak kısa bir süre saçını düzeltmeye çalışır, sonra tanıdık ayak seslerinin yaklaştığını duyunca tam zamanında vazgeçer.

"Şey," diye nefes alıyor ve adam *burada*. "Berbat görünüyorsun. Ne oldu sana böyle?"

Grant o sırada gülüyor (bu sesi özlemişti, en son ne zaman duymuştu?), kapı aralığına yaslanıyor. Tişörtü buruş buruş olmuş ve Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve yatağından çok uzaktaki, kapıya en yakın sandalyeye çökmek için kendini garip bir şekilde açışından boynundaki çatlağı görebiliyordu.

"Daha kötü görünüyorsun," diyor. "Sanki sana kamyon çarpmış gibi." "Ha," diyor kadın. "Komik."

"Çok komik," diye kabul ediyor.

"Neden geldin?" diye soruyor.

"Bu çok açık değil mi?" diyor ve ona o şekilde bakıyor.

"Şu anda bu oyunu oynayacak enerjim yok," diyor usulca. "Daha yakına gelir misin?"

Ayağa kalkar ve şaşırtıcı birkaç adımda ona en yakın sandalyeye ulaşır. Ona bakmak için dönüyor, artık dokunacak kadar yakın, ama henüz tam olarak dokunmuyor. Kadın güçsüzce uzanıyor ve adam sol elini iki elinin arasına alıyor, sonra başını eğip başparmağını öpüyor. Bu, kalbinin acıyla sızlamasına neden oluyor ama en azından kalp atış hızı monitörü bunu algılamıyor gibi görünüyor.

Önce bileğini, sonra avucunu, sonra da her bir parmağını öpüyor. Bunun üzerine kadın hafifçe gülümsüyor.

"Kanepemde yıllıkla geçirdiğin o zamanı mı düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor, sol serçe parmağının ucuna uzun bir öpücük kondururken.

"Hayır," diyor. "Seni özlediğimi düşünüyordum." Adam usulca ofluyor.

"Böyle şeyleri yüksek sesle söylemeyi bırakmalısın," diyor huysuzca. "Bu beni öldürüyor."

Elini kaldırıp adamın kaşınan yanağına bastırıyor ve adam elini kendi eliyle kapatarak onu daha da yakınlaştırıyor.

"Grant," diye söze başlıyor ve o da başını sallıyor.

"Belki de bu kadar çok konuşmamalıyız, çatlak," diyor usulca. "Seni öpebilir miyim?"

Evet dememesi gerektiğini biliyor ama yeterince ağrı kesici aldığı için bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünüyor.

"Muhtemelen bana bir tane borçlusun zaten," diye mırıldanıyor ve onun kahkahasını ağzında hissedebiliyor. Yavaş bir öpücüğe dönüşürken titrek bir iç çekiyor - son öpüşmelerinden bu yana aldığı ilk gerçek nefes gibi geliyor. Onun

Dudaklar oyalanıyor -sıcak, tatlı, *özlem dolu*- ta ki bitene ve adam sandalyesine dönüp onu izleyene kadar.

Göğsündeki yakıcı bir acı ona Grant Shepard'ın dikkatli bakışları altında güvende olmanın, sevilmenin ve iyileşmenin böyle bir şey olduğunu söylüyor.

Kıkırdıyor.

"Beni kızdıracak bir şey söylemek üzeresin," diyor.

Çok sinir bozucu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye söze başlıyor Helen ve Grant elini uzatıyor. "Beni hemen ciddiye al."

"Kalp krizi gibi," diyor, sesi kadının hatırladığından daha hırıltılı çıkıyor. "Sevimli, pastel bir tane."

Bunu görmezden geliyor.

"Burada olmana sevindim. Aksini söylersem yalan söylemiş olurum," diye başlıyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor soğukkanlılıkla.

"Keşke bunu yapmasaydın," diyor.

"Gerçeği söylemek mi?"

"*Kesin*," diyor.

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldanıyor adam ve kadın gözlerini deviriyor. "Ailem dışarıda."

"Evet, öyle," diyor.

"Annem muhtemelen beni görmesine izin vermediğim için hastane personeline küçük bir sinir krizi geçiriyordur."

"Birkaç tane oldu," diye kabul ediyor. "Bence çok küçük, tamamen makul erimeler. Sinir bozucu bir şekilde anlaşılmaz olabiliyorsun. Olmak istediğin zaman."

"Özür dilerim," diyor sinirli bir şekilde.

"Sorun değil," diyor sessizce. "Buna alışkınım."

"Dışarıda, onlarla nasıl geçti?" diye soruyor, morartıcı acısını bastırmaya çalışarak. "Giriş formlarımla aranızda bir bağ oluştu mu, şimdi kanka mısınız, annem sizi Noel yemeğine davet etti mi?"

Grant'in çenesi gerilir. "Hayır."

"Annem seni tanıdı mı?"

Grant kısa bir nefes verir. "Hayır."

Helen asık suratla yastığına gömülür. "Hiçbir şey değişmedi Grant. Bir araba kazası geçirdim. İnsanlar her zaman araba kazası geçirir ve kemiklerini kırarlar. Bunu biliyorsun."

"Ama *sen bilmiyorsun*," diyor, sesi kuru bir törpü gibi. "Dün gece Suraya'dan gelen o telefonun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Bu arada, acil durum irtibatı olarak patronunu seçmekle iyi ettin, hiç de acınası değil, Helen."

Öpüşmeleri sona erdiğinden beri içinde kaynayan sessiz öfkenin artık neredeyse yüzeye çıktığını söyleyebilir. *İyi olmuş*. Öfkeli bir Grant'le tatlı bir Grant'ten daha iyi başa çıkabilir.

"Los Angeles'ta kimseyi tanı mıyordum," diyor.

"*Beni* tanıyordun," diye tıslıyor. "O evrakları üçüncü hafta doldurmuştuk, hatırlıyorum, oradaydım. Kamp gezisinden hemen önceydi."

"O zaman arkadaş değildik," diye cevap veriyor. "Şimdi de arkadaş değiliz!"

Helen kısa bir nefes verir. "Mantıksız davranıyorsun. Aptalca istihdam formları doldurmamız kimin umurunda?"

"Bilmiyorum," diyor Grant ve hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarına götürüyor. "Senin yanındayken düzgün düşünemiyorum."

"Belki de başka birini yazmalıydım. Saskia ya da Nicole muhtemelen önce sizi aramazdı."

Grant ona ters ters bakıyor. "Suraya beni aradı çünkü bilmek isteyeceğimi biliyordu. Böyle söyledi. Neredeyse açmıyordum, çünkü otuz altı saattir uyumamıştım, çünkü son konuşmamızı tekrar edip duruyordum, bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi anlamaya çalışıyordum. sonucu değiştirebilirdi. İyi ki açmışım Helen. Sen *ölmüş* olsaydın ve ben uyuyor olsaydım bana ne yapardı biliyor musun?"

Helen isyan edercesine ona bakar. "Bu kadar uzun süre uyumamışken araba kullanmamalısın."

"Uber'e bindim." Sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi ona iğrenmiş bir bakış atıyor. "Yolda ne fark ettim biliyor musun? Birkaç ay içinde minnettar olacağıma, başka birini bulacağıma, mutlu ve sağlıklı olacağıma dair tüm o konuşmalar, hepsi *saçmalık*."

Adamın gözlerindeki umutsuz bakış karşısında nefesi kesilir. Birden bir anı canlanır, Michelle'in cenazesinde kilisede onunla göz göze geldikleri anı,

tüm o yıllar önce. Zamanın ve mekânın ötesine ulaşıyor, ona kim olduklarını ve neden bu kadar uzun süredir birbirlerini terk ettiklerini hatırlatıyor gibi görünüyor.

"Bana küçük kirli sırrını saklayabilirsin, bana diğer erkekler gibi tadımlık gelebilirsin, yine de her seferinde seni geri alırım," diyor, çenesindeki bir kas şiddetle titriyor. "Bir başkasının tamamına sahip olmaktansa senin bir *parçana* sahip olmayı tercih ederim."

Helen yutkunur. "Bunu senin için istemiyorum. İkimiz için de. Bu sağlıklı değil."

"Sağlıklı olmak istemiyorum," diyor Grant ve göğsü sanki maraton koşmuş gibi kabarıyor. "Sadece seni istiyorum."

Ona bakar ve eğer onu sevdiğini söylerse, ikisi için de hiçbir zaman umut olmayacağını bilir. Buraya tekrar tekrar gelecekler, her seferinde birbirlerine daha az tutunacaklar, ta ki eski kalp kırıklıkları ve kaçırılmış şanslar için ömür boyu pişmanlık ve kızgınlıktan başka bir şey kalmayana kadar.

"Şimdi gitmenizi istiyorum," diyor sessizce.

"Sorun ne, çok mu dürüst oldun?" Grant usulca mırıldanıyor.

"Lütfen," diyor.

"Sen bir korkaksın, Helen."

Şimdi ağladığını fark ediyor ve adam da bunu görüyor. Adam onu teselli etmek için hareket etmiyor (*kadın teselli edilmekten nefret ediyor*) ama gitmiyor da. Ona bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Kovuldum mu?" diye açık açık sorar.

"Evet," diyor ve yüzünü siliyor. "Gitmelisin."

"Evet, gidiyorum," diyor Grant, sesi alçak ve karanlık. "İyi bir hayatın olsun, çatlak."

"Grant," diyor kadın ve adam kapının önünde duruyor. Dönüyor ve donuk gözlerle onu izliyor. Onu şimdiden o kadar *çok* özleyiyor ki. "Umarım Yanılıyorsun. Umarım bir gün bunu atlatabilirsin."

Uzun bir süre ona bakıyor ve sanki onu ezberliyormuş gibi hissediyor.

"İkimiz için de umut etmeye devam edebilirsin. Ben olmayacağım," diyor sonunda ve ayrılıyor.

Helen bir hemşireden kendisini tuvalete götürmesini ister ve bu süreyi temizlenmek için kullanır. Yüzündeki gözyaşlarını siler ve isterse daha sonra, hayatının geri kalanında her gece daha fazla ağlayabileceğini kendine hatırlatır. Sadece ailesinin onun iyi olacağını görmesine yetecek kadar uzun süre kendini tutması gerekiyor

-Belki biraz sıyrık ve darbe almıştır ama zaman ve yatak istirahatinin düzeltmeyeceği bir şey değildir. Tam o sırada aklına annesinin muhtemelen daha uzun süre kalmak için ısrar edeceği, hatta Helen'in yeterince iyileştiğini düşünene kadar ona bakmak için dairesine taşınacağı gibi korkunç bir düşünce gelir ve Helen çılgınca onu caydırmak için en iyi argümanları düşünmeye çalışır. *Benimle ilgilenecek arkadaşlarım var, binanın güvenliği giriş çıkışları kontrol ediyor ve kira kontratında sadece benim adım yazıyor, eğer taşınırsan pencereden atlarım.*

Sadece sonucunu yüksek sesle söyleme düşüncesiyle kendini karanlık bir şekilde eğlendiriyor. Belki bunu duyup gülebilecek ya da en azından umursamaz bir tavır takınıp konuşmaya devam edebilecek anneler vardır. Kendi annesinin de kül rengi yüzüyle ona bakıp "*Neden böyle korkunç bir şey söyledin?*" diye soracağını biliyor.

Helen hastane personelinin muhtemelen onun korkunç bir insan olduğunu, kendi ailesini umursamadığını, korkunç, duygusuz bir robotu tedavi ettiklerini düşündüklerini biliyor. Banyoya girdiğinde titreyen ama şimdi tuhaf bir şekilde sakin görünen ellerine bakarken, öyle olup olmadığını merak ediyor.

Eskiden bunun onun süper gücü olduğunu düşünürdü, kızgın duygularını tespit etme ve onları dikkatlice bir kenara koyma yeteneği. *Bu öfke şu anda bize hizmet etmiyor; onu bir kenara bırakın ve gerçeklerle ilgilenin. Bu üzüntü yardımcı olmuyor; onu kapatın ve çözüm arayın.* Bu onu etkili, üretken, hatta güçlü yaptı.

Ancak son zamanlarda duygusal olarak eskisinden çok daha kırılgan olduğunu fark etti. Kendini toparlamaya çalışırken bir sarılmayla baraj yıkılıyor ve gözyaşları sel olup akıyor. Gerçi artık kimse ona sarılmayacak.

Bu yüzden o anda işe yaramayan duygulara karşı kendini korur, doğru türden bir sorun yok, olduğundan daha kötü görünüyor, ben iyiyim, aynada gerçekten gülümser ve hemşirenin odasına dönmesine yardım etmesi için zile basar. Ve sonunda "Ailem için hazırım." der.

Babası sert bir yüz ifadesiyle, annesi ise çekik, cam gibi gözlerle içeri girer. Annesinin ağladığını anlayabiliyor ve bir suçluluk duygusu hissediyor. Annem Helen'in iPad'ini ve bir paket cipsi uzatıyor.

"Aç olabileceğini söylediler," diyor ve çantayı Helen'in yatağına bırakıyor.

"Teşekkürler," diyor Helen. Cipsleri alıyor ama açmıyor. Helen repertuarındaki en iyi *iyiyim* gülümsemesini dener. "Yani belli ki bir şey

oldu. Ha. Ama şimdi iyiyim. Beklettiğim için özür dilerim. Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim."

"Nasıl hissediyorsun?" Annem soruyor ve kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi belirliyor.

"İyi," diyor Helen. "Yani, *harika* değil ama bu şartlar altında oldukça iyi."

"Doktorlar kırık kemiklerin olduğunu söyledi," diyor annem, gözleri Helen'in uzuvlarını tararken.

"Evet ama daha önce de kemiklerim kırıldı ve iyileştim. Dördüncü sınıfta çenemin üzerine düştüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Helen hatırlıyor. Annesinin arkadaşının evinde salıncaktaydı ve büyük çocukların yaptığını gördüğü gibi salıncaktan atlamaya karar vermişti. Çenesinden önce yere düşmüştü ve annesinin çenesinden fışkıran kanı görünce gözlerinin nasıl komik bir şekilde dehşete düştüğünü hala görebiliyor. Helen'i acil servise götürmüştü, tamamen sessizdi, arabadan otoparka ve bekleme odasına kadar panik yayıyordu. Helen, annesinin bir doktor bulana kadar doktora yumuşak, kırık bir İngilizceyle sorular sorduğunu hatırlıyor.

Mandarin dilini bilen ve Helen'in sadece bir parmak ateline ve çenesine on dört dikişe ihtiyacı olduğunu açıklayabilen hemşire.

"O zamanlar daha gençtin," diyor annem.

"Demek istediğim, o zaman da endişeliydin ve her şey yolundaydı. Ben de iyi olacağım."

"İyi, *iyi*, hep *iyisin*," diyor annem. "Bize hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Sana bir şeyler anlatıyorum," diyor Helen ve sesinin tam on yedi yaşında gibi çıkmasına neden olan huysuz tonuna engel olamıyor.

"Kızımızı dinleyin, nasıl yalan söylediğini dinleyin," diyor annem babama dönerek. "Onun için çok kolay."

"Dinlenmeye ihtiyacı var," diyor babam.

"İyi olduğunu söylüyor!" Annem tersledi, sonra Helen'e döndü. "*O çocukla ne yaptığını biliyorum.*"

O çocuğu öğrenerek söylüyor ve Helen'in beyni yorgun bir şekilde *bunu şu anda yapamayacağımı* düşünüyor. Şaşkınlık ya da şok sinapslarının hiçbiri ateşlenmiyor gibi görünüyor.

-Helen'in tek yapabildiği *yorgunluk*.

"*Mesajlarını* gördüm," diyor annem. "iPad'inle seni beklemek için çok zamanım vardı."

Helen öfkeyle gözlerini kırıştırır. Grant'e attığı mesajların tamamını milisaniyeler içinde zihninden geçiriyor ve suçlayıcı bir şey hatırlamaya çalışıyor. Ona mesaj atmış olması bile suçlayıcıdır. Ama o kadar çok mesajlaşmamışlardır.

-Uyanık oldukları saatlerin çoğunu birlikte geçiriyorlardı.

"Birbirinizle konuşma şekliniz, *buraya gelin, sizi özledim, mutlu yıllar* -"

"Aman Tanrım, bu çok aşırı bir tepki anne-"

"*Onun senin için ne olduğunu biliyorum!*" Annem ağlıyor. "Onu buraya senin *kendi annem.*"

Helen başka tarafa bakar. Her nasılsa annesinin bunu görebileceğini unutmuştu. Hastanenin kendisi ve ailesinin ona erişimi arasında büyülü bir yasal sınır koyma yeteneği onu güçten çılgına çevirmiş olmalı, yoksa böyle bir şeyi bir an bile unutmazdı. O

En son ne zaman hata yaptığını hatırlıyor; lise birinci sınıfta bir gün eve geldiğinde günlüğünü mutfak masasının üzerinde açık bulmuş ve annesinin ihanet dolu bir ifadeyle onu beklediğini görmüştü. *Kendi annen hakkında nasıl böyle şeyler yazabilirsin?*

"Kız kardeşin ne derdi?"

Helen sessizce başını sallar ve pencereden dışarı bakar.

Michelle muhtemelen ona beşlik çakacak ve "*Sende böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.*" diyecekti.

"Onun benim için ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikrin yok," diyor Helen sonunda. "Her neyse, bitti. Beni seviyordu ve bitti ve ben gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum."

Tekrar ağladığını fark edince biraz dehşete kapılıyor ve sessizce yüzünden aşağı yuvarlanmayı reddeden gözyaşlarını öfkeyle siliyor.

"Helen. Bu bir *hastalık.*"

Bunu daha önce de duymuştu, annesinin en sevdiği cümleydi - Helen gece üçten sonra uyanık kalıp yorganın altında el feneriyle kitap okuduğunda, Helen'in günlüklerinde *dört yıl daha* karaladığı sayfaları bulduğunda *Dört yıl daha*, mürekkebi bitene kadar el yazısı ile *dört yıl daha*, ailesi bir şeyler yaptığında kafasındaki çarpıntıyı yatıştırmanın bir yolu olarak Muhtemelen onun iyiliğini düşünen ama o sırada kendini adaletsiz hissettiği için şimdi unuttuğu bir şey. *Bu bir hastalık.* Yine de annem Helen'in düzenli olarak bir terapistle gitmeye başladığını ilk duyduğunda tereddüt etmişti.

"Neden? Terapistle gitmeni gerektirecek kadar kötü olan ne?"

Helen anne ve babasının onun için her zaman ellerinden geleni

yaptıklarını, sadece onun için daha kolay bir hayat istediklerini biliyor. O *kadar da kötü olmadıklarını* kendine hatırlatıyor.

Herkesin çocuğu doktor ya da eczacı olurken sizin yazar olmanıza izin verdiler. Destek olurlar. Ortaya çıkıyorlar. Sadece onun için bir bağlamları yok ve bu da ona ters konuşuyorlarmış gibi hissettiriyor. her konuşmada yönler.

Ama bunu ben seçmedim, diye düşünüyor. Başka bir ülkeye taşınmaya ve bir aile kurmaya karar verdiniz. Kendi çocuklarınızı tam olarak anlayamamanın da beraberinde geleceğini bilmeliydiniz.

Ailesini seviyor, gerçekten seviyor, ama bu dikenli, karmaşık bir aşk ve Helen aniden umutsuz bir duyguya kapılıyor, belki de tek sahip olduğu şey dikenli, karmaşık bir aşk. Belki Grant Shepard kalıcı olarak, güvenli bir şekilde dikiz aynasında olsa bile, asla basitçe ve feragat etmeden sevmeyecektir.

Helen karnında bir pençe hisseder, paniklemiş bir *kapana kısılmışlık* hissi ve ağzını açtığında kelimeler boğuk bir şekilde çıkar-

"Senin tarafından seilmek *boğucu*."

Kulağa o kadar korkunç ve dramatik geliyor ki, neredeyse söylediğine inanamayacak. Helen titrek bir nefes veriyor. "Bana nefes alacak bir santim bile alan bırakmıyorsun."

Annem şaşkınlıkla Helen'e bakar. "Ben senin *annenim*," der.

"Biliyorum lan," diye tersliyor Helen.

Başını kaldırıp bakıyor ve annesinin ona hiç böyle baktığını görmemiş sanki uzanıp tokatlamak istiyormuş gibi. (Babası köşedeki sandalyeye çekilmiş ve Helen'in iPad'indeki prodüksiyon yayınını titizlikle izliyor).

Helen, "Lisedeyken günlüğümü okudun, şimdi de mesajlarımı okuyorsun, bana *hiçbir şey* bırakmıyorsun," diyor.

Annem ona bakar. "Çünkü bize *hiçbir şey* vermiyorsun. Başka ne yapmam gerekiyor? *Hayatınızda* neler olup bittiğini başka nasıl bilebilirim?"

Helen bu bölümün, anne ve kızın nihayet kalpten kalbe konuştukları bölüm olacağını düşünür. Duvarlar yıkılır, nihayet birbirlerini gerçekten *görürler* ve sonunda her şey çözülür. En sevdiği Emmy Ödüllü, sert ama sevgi dolu aileleri konu alan televizyon dizilerinin her bölümünde ona yutturulan tam bir Amerikan fantezisi bu.

Ama nedense annemle birbirlerini hep özlüyorlarmış gibi görünüyor. "Bırakalım da dinlensin," diyor babam odanın arkasından. "Bu konuşmanın burada gerçekleşmesi gerekmiyor."

Annem Helen'e bakıyor, parmakları iki yanında sıkı yumruklar halinde. Babam ayağa kalkar ve Helen'in iPad'ini ona geri verir. Annemi dürtüyor.

"Hadi," diyor.

Helen annesinin boğazının çalışmasını, gözlerinin yeni yaşlarla dolmasını izliyor.

Senden nefret etmiyorum, demek istiyor. *Sadece beni sevme şeklinden nefret ediyorum*.

Ama annem bunu duyamazdı. Helen sessizce onu izliyor Ebeveynler çıkışa doğru ilerler ve bunun sahnenin sonu olduğunu, aralarında halledilecek başka bir şey kalmadığını bilirler. *Hiçbir anlamı yoktur*. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken-

"Bekle." Helen boğazını temizliyor, onlara *bir şey* söylemek için çırpınıyor. "Artık YA yazmıyorum."

Ailesi durur, kafası karışmıştır.

"Ne, yeni bir kitap anlaşıyor mı var?" Babam soruyor.

"Hayır," diyor Helen, kalbi küt küt atıyor. Söylediği kelimelerin hiçbirini kastettiğinden bile emin değil ve aniden bunun diğer gençlerin "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıp çocukluk yatak odalarının kapılarını çarptıklarında yaşadıkları heyecan olabileceğini düşünüyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben sadece

Artık gençler hakkında yazmak istemediğimi

biliyorum." Annem ve babam birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar.

"Ne hakkında yazdığın umurumda değil," diyor babam yavaşça. "Ama belki de önce nereye ineceğini bilmeden atlamak o kadar da iyi değildir."

"Michelle yaptı," diyor Helen, kelimeleri bıçak gibi odanın bir ucundan diğerine savurarak. "Belki benim için daha iyi olur."

Babam sanki dayak yemiş gibi kapının kolunu tutuyor. Annem dehşete düşmüş bir ihanet ifadesiyle ona bakıyor. "*Böyle korkunç bir şeyi nasıl söylersin?*" diye tıslar.

Helen güler ve yüzünden açıklanamaz bir şekilde akan gözyaşlarını siler.

"Bilmiyorum anne, muhtemelen içim çok kırık. Nedenini merak ediyorum." Sonra babası annesinin dirseğinden çekiştirir ve anne babası gider.

Sonunda.

Otuz

Grant'in *The Ivy Papers*'ı hazırladığı son gün ile çocukluğunda en sevdiği fantastik kitap serilerinden birinin yüksek bütçeli Netflix yeniden çevrimi olan bir sonraki programı arasında üç haftalık bir boşluğu vardır. İşi ilk aldığı anda gerçekten heyecanlanmıştı ve Helen'i Los Feliz'deki en sevdiği kitapçıya götürüp ona ilk kitabın bir kopyasını aldığını hatırlıyor.

Daha sonra yedikleri öğle yemeğinin büyük bir kısmını kitabın karmaşık mitolojisini açıklamaya çalışarak geçirmişti. Devam soruları sordu ve *uyarlamada düzeltecekleri belli olan* birkaç modası geçmiş olay örgüsü noktasında burnunu kırıstırdı ve arabasına vardıklarında, "Hiç okumayacaksın, değil mi?" dedi.

Güldü, ona her şeyi yapabileceğini hissettiren o şekilde gülümsedi ve "Ben sadece senin versiyonunu okuyacağım" dedi.

Yine de bu *onun* versiyonu olmayacak. O iki numara olacak, ancak bu işte iyi bir iş çıkarırsa, bunu *bir yerlerde bir tür* gelişmeye dönüştürebileceğinden oldukça emin.

"Her zaman kendin için bir sürü ekstra adım yaratıyorsun," demişti laf arasında. "Neden menajerine biraz zaman ayırmak ve kendine ait bir şeyler geliştirmek istediğini söylemiyorsun?"

Bu onu bir an için durdurmuştu. Elbette Helen böyle düşünecekti; o her zaman bir sonraki adımından çok emin görünüyordu. *Liseden mezun olmak. Yaratıcı yazarlık dalında uzmanlaşmak. Bir roman yazacaktı. Satmak. Çok satan bir seriye dönüştür. Yazar tikanıklığı mı var? Diziyi bir TV şovuna dönüştür ve yazarlar odasında bir yer için pazarlık yap.* Her zaman bir çözümü vardı ve bu beceriyi yazarlar odasında nasıl uygulayacağını öğrendikten sonra, her gün çalışmasını izlemek oldukça muhteşemdi.

Helen'in yanında dururken kendini biraz sahtekâr gibi hissetmişti. Üniversiteyi seçmişti çünkü California, New Jersey'den olabildiğince uzaktaydı.

ve senaryo yazarlığı kursuna sadece İngilizce seçmeli ders zorunluluğunu yerine getirmek için kaydolmuştu. Los Angeles bir endüstri şehriydi, bu yüzden herkes onun hevesli bir senarist olduğunu varsaymıştı ve o da buna uydu çünkü bir senaryo bulmaktan daha kolay görünüyordu. kendi rüyasıydı. Sonunda, bu onun hayali haline geldi ve kendisi için bir şey istemenin ve onu elde edeceğinden emin olmamanın korkunç duygusunu keşfetti.

Her zaman bir sonraki işinin son işi olabileceğinden o kadar emindi ki Fern'in ona gönderdiği neredeyse her toplantıya, her yeni program başvurusuna evet dedi. Belki de işi *almak* için daha fazla zaman harcadığını düşünüyor.

Yazma zanaatının kendisinden daha çok ve kendisini her duyduğunda *bir odada iyi*, bunun ima ettiği şeyin acısını hissediyor.

Bir odada iyi, ama hiçbir şekilde yaratıcı bir dahi değil.

Bir odada, bir süreliğine boş bir koltuğu dolduracak birine ihtiyacınız varsa iyidir.

Bir odada iyi: sizi kazanacak ve ona ne kadar ihtiyacınız olduğuna sizi ikna edecek, oysa aslında size ihtiyacı olan o.

Kendi fikirlerinden hangilerini gerçek bir şeye dönüştürmek istediğinden bile emin değil. Elinde eski pilot örnekleri var.

başkalarının dizilerindeki kredileri, ona toplantılar ayarlayacak kadar iyiydi. Yıllar önce yazdığı bu pilot bölümler için heyecanlandığını hatırlıyor. Ancak şimdi onları taradığında, beyninin modası geçmiş bir anlık görüntüsü gibi hissediyor ve denese bile o versiyonunu yeniden yaratabileceğinden emin değil.

Şu anda *öyle* bir kariyere sahip olduğunu biliyor ki, IMDb sayfasını yirmi iki yaşındaki haline gösterse, Grant Shepard yarın ölebileceğini ve hayatının hedeflerine ulaştığını düşünecek.

Ama bu *ondan* önceydi.

Çıldırıcı, heyecan verici bir aşk deneyimi yaşamadan önce Daha iyisini yapabileceğini ve yapması *gerektiğini*, henüz potansiyelinin zirvesine ulaşmadığını düşünen biri.

"Bu bir lanet," demişti Helen bir keresinde ona, bir hedefe ulaşır ulaşmaz kendine yeni hedefler yaratıyor gibi görünmesine duyduğu hayranlığı dile getirdiğinde. Biraz da hüznle gülümsemişti. "Asla gerçekten mutlu olamayacağım. İstedğim şeye sahip olur olmaz, aynı çaresizlikle istediğim bir şeyin daha ortaya çıkacağını biliyorum."

Kasım ayı başında yaptıkları Forest Falls gezisini ve Suraya'ya "Zaten yürüyüş yapmaktan nefret ediyorum" dediğini düşünüyor.

Helen tanıdığı en iyi dağcılardan biridir ve hayatlarının geri kalanında onunla birlikte dağlara tırmanmaktan mutluluk duyacağını düşünür. Ona bazen durmasını, ne kadar ilerlediğine dönüp bakmasını ve bunun tadını çıkarmak için biraz zaman ayırmasını hatırlatırdı. Ve daha önce tırmandığı ve etrafında döndüğü tanıdık zirvelerin yanından geçmeye devam etmesi için ona yardım eder, ikisini de ilerlemeye teşvik ederdi. *Hadi, az ileride daha iyi bir manzara var.*

köşeyi dönünce.

Bunu kendisi için yapıp yapamayacağını merak eder. Helen'i sevmek - her ne kadar en başta onu sevmeye hakkı olmasa da- onun bir versiyonunu sonsuza dek yanında taşıyacağı anlamına geliyorsa. *Bunu atlatacağını umuyor.* Ama o bunu, *onu* aşmak istemiyor. Bu acıya tutunmak ve onu plastiğe sarıp güvenli bir yerde saklamak istiyor, çünkü muhtemelen ondan geriye kalan tek şey bu olacak.

Grant, rozetinin otoparka girmesine izin verdiği son gün dizüstü bilgisayarını toplar ve otoparka giderken ses sahnelerinin arasından geçer. Ana birim başka bir yerde çekim yapmaktadır ve sanat yönetmeni sezonun son altı bölümü için yeni bir setin inşasını denetlediği için havada yoğun bir talaş kokusu vardır.

Haftalar önce onun için inşa ettikleri kahve dükkanı setini yıkıyorlar. bölümüne yer açıyor ve mekanda yürürken ayak izleri talaşta bir iz bırakıyor. Artık kullanılmayan kahve dükkanının diğer tarafında dizinin ana karakteri Helen'in yatak odası takımı yer alıyor.

ayakta durdukları setlerin favorisi. Yazarlar odası ilk kez diziyi gözden geçirdiğinde omzuna vurduğunu hatırlıyor.

ses sahneleri ve yatak odasına ulaşırlar.

"Çok güzel," deyip duruyordu. "*Tam olarak* hayal ettiğim gibi görünüyor. Çok iyiler."

Sanat ekibi *de* iyi. Son on yılda Emmy ödülllerinden paylarına düşeni aldıklarından oldukça emin.

Ama aynı zamanda Helen'in bir şeyi resmettiğinde -Bir yatak odası, bir hedef, bir *gelecek*... Kadın bunları gerçeğe dönüştürmenin bir yolunu buluyor. Keşke onun da içinde olduğu bir gelecek hayal edebilseydi. Eğer yeterince isteseydi, *bir şekilde* bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaklarından emindir.

Sahte yatak odasının zeminine oturur ve kafenin duvarları diğer tarafa yıkılırken, vızıldayan zincirli testerelerin havayı daha da fazla talaşla doldurmasını dinler.

O sırada telefonu çalar, arayan annesidir.

"Grant, tatlım, neler olduğuna asla inanamayacaksın."

Evin satışının hafta sonu *çok* ani bir şekilde kapandığını ve bazı ihtiyaçları olduğunu söylediğinde onu dinler ve uygun bir tepki verir.

müteahhitler (*bu sefer onlara bağırdı!*) bazı işler yapmak için geliyorlardı ve *bu* yüzden

İrlanda'ya gitmesine sadece üç hafta var. Koyun çiftliği onun için *hazır* bile değil, ama bu ona ülkenin yakın olmayan tüm bölgelerini keşfetme şansı verecek.

"Eşyalarınızdan hâlâ birkaç kutu var, isterseniz onları depoya koyabilirim, sorun değil. Sadece gönderilemeyecek kadar ağır olan bazı şeyler var, anlıyor musun? Komodinlerin ve yatak odandaki kanepe gibi, onları bağışlamaya çalıştım ama tatlım, kimse onları istemiyor."

Ona zahmet etmemesini, sadece fırlatıp atmasını söylemek üzereyken birden aklına çocukluğunun geçtiği evi bir daha asla göremeyeceği ya da Dunollie, New Jersey'e dönmek için bir nedeni olmayacağı gelir.

"Hayır," derken buluyor kendini. "Gelip onları alacağım. Ben sürerim."

Ertesi gün, bir süredir satın almayı düşündüğü yakıt tasarruflu bir SUV kiralar ve üstü açık arabasını bir ikinci el araba grubunda satışa çıkarır. Bir haftalık kıyafetlerini toplar ve en sevdiği tişörtünün hâlâ Helen'de olduğunu fark eder. Bu hatıranın onda kalabileceğine karar verir.

Kendisini Arizona'nın kızıl kayalıklarından geçiren ve ona Cumartesi sabahı çizgi filmlerini hatırlatan, Road Runner'ın çöl manzaraları ve sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen yollar boyunca *miyavlamasını* izleyen daha hızlı, biraz daha az manzaralı rotayı tercih eder.

Büyük Kanyon'un tabelalarını görür ve en son ne zaman kendi gözleriyle gördüğünü hatırlayamadığı için düşüncesizce yoldan sapar. O Bir benzin istasyonundan tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi alır ve Büyük Kanyon'da rastgele yabancılardan tek başına fotoğrafını çekmelerini isterken ve onlar ona acıyarak bakarken zihninde bir görüntü belirir. *'08'de mezuniyet balosu kralı olduğumu bilmiyorlar*, diye düşünüyor ve kendi kendine gülüyor.

Oraya vardığında fotoğraf makinesini arabasında unutur, ama bunun bir önemi yoktur, çünkü fotoğrafların zaten manzaranın hakkını vereceğini düşünmemektedir. Sarp bir kayanın üzerine oturur ve yanık kırmızılar ve yeşillerle dolu geniş manzaraya bakar.

Mavi-morlar ve yeşilin en ufak ipuçları, altındaki oyulmuş vadiye yayılıyordu.

Ya Helen'i Chicago'da unutmaya karar verir ya da bir uçak bileti alıp Yunanistan'da sadece tekneyle ulaşılabilen ücra bir adaya taşınır ve hayatının geri kalanında dolaplar inşa eder.

Elbette bunların hiçbiri olmuyor.

Oklahoma'da yanlış bir yola saptığında ve gece geç saatlere kadar Kansas'ın düz ovalarında araba sürerken onu aramayı düşünür. Aramaz ama bu düşünce onu uyanık tutar ve Wichita'daki oteline sağ salim varmasını sağlar. *Sağ ol, kraker*, diye düşünür.

o zaman acıtır.

Erkenden yola çıkar ve on saatlik bir sürüşten sonra, doğaçlama sahnesi için Chicago'ya taşınan ve onun Instagram'da ülkeler arası seyahatinden sahneler paylaştığını görünce kanepesini teklif eden üniversite arkadaşı Julie Swain'in dairesine ulaşır.

Julie'nin bir şeyler alabilmesi için bir markete koştular.

Tuvalet kâğıdı -kendisi için olduğunu sanıyor ve parasını ödemekte ısrar ediyor ama meğer yarın toplanacak olan skeç komedi grubu içinmiş. Kadın altı paket bira alır ve oturma odasına döndüklerinde arka planda bir doğa belgeseli açarlar.

"Peki Grant Shepard için sırada ne var?" diye soruyor, her biri için ikinci bir şişe açarken.

"Şey, bu birayı bitirmeyi ve ardından skeç komedi grubunuza aldığım tuvalet kağıdından biraz kullanmayı düşünüyordum."

Gülüyor ve onu omzundan itiyor. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ne kadar kaçınan bir piçim, değil mi?" Grant sırtıyor ve cam şişeden bir yudum alıyor. "Hayır, sıraya girmiş işlerim var. Şu büyük Netflix işi için o kadar çok gizlilik sözleşmesi imzaladım ki, bu arada sol meme ucumu da onlara satmış olabilirim. Ve ondan sonra, bilmiyorum. Bir şeyler çıkacaktır."

"Bu harika," diyor ve omuzları hafifçe birbirine değiyor.

Belki de bir zamanlar, üniversitede aralarında bir şeylerin yaşanmış olabileceği bir dünya olduğunu düşünür. Ama yeterince zaman geçmiştir ve daha kolay ve rahat bir şeye, eski dostların arkadaşlığına alışmışlardır. Helen ile böyle bir konuşma yapmak için yeterli zamanın geçip geçmeyeceğini merak eder.

"Ne oldu?" diye soruyor, yan gözle ona bakarak. "Sanki milyonlarca kilometre uzaktasın."

"Hiçbir şey," diyor, sonra daha iyi düşünüyor. "Tuhaf bir iyilik isteyebilir miyim?" Kadın başını sallar, belki de biranın etkisiyledir ama adam devam eder: "Bir arama yapmak için telefonunu ödünç alabilir miyim ve yarın seni ararlarsa, sadece yanlış bir numara mıydı yoksa onlara araba sigortası falan mı satmaya çalışıyordunuz?"

Julie bir süre ona bakar ve sessizce telefonunu çıkarıp ona uzattığında Julie'de acıma hissi uyanır.

Aramayı yapmak için merdivenlerden çatıya çıkar, Mart ayının sonlarında hava hâlâ yeterince soğuk olmasına ve yukarıda eriyen kar birikintileri olmasına rağmen. Helen'in tanımadığı numaralara cevap vermediğini bildiğinden, gülerek "Alo? Telefondayım! Alo?"

Sertçe yutkunur ve arka plandaki müzik sesini - *muhtemelen "arkadaşlarla yemek pişirme"* - ve onun nefes alışını dinler. Sonsuza kadar orada durur, aptalca bir şekilde onunla aynı anda var olduğunu duyduğu için minnettardır, telefon tıklanır ve kadın telefonu kapatır.

Arama kaydı, aramanın dört saniye sürdüğünü söylüyor.

Helen telefonu kapatır ve telefonu yere bıraktığında ensesinde tuhaf bir his oluşur.

"Yanlış numara olmalı," der Nicole'e.

Tüm beklentilere meydan okuyan ailesi, Helen hastaneden çıktıktan bir gün sonra Los Angeles'ı terk etti. O zamandan beri onları aramadı, onlar da onu aramadı.

Neredeyse beş hafta oldu. Bu sessizlikten ne anlam çıkaracağından emin değildir ve midesinde rahatsız edici bir utanç ve suçluluk duygusu hisseder.

tıpkı çocukken ortalığı kirlettiğinde ve sonuçları ailesinden saklamaya çalıştığında yaptığı gibi, bu konuyu çok fazla düşünüyor.

Yazarlar Odası resmi olarak sona erdiğinden beri Grant'ten de haber almamıştı ve günlük hazırlık programı için bir dağıtım listesinde olsa bile her gün gelen kutusunda onun adını görmeyi dört gözle beklemesi için bir neden yoktu. Pembe hastane odasındaki o günden beri onunla konuşmamıştı ve bunu düşünmek bile kalbini hızlandırıyordu.

Onun ülke çapında bir gezide olduğunu ve şu anda Chicago'da bir yerlerde "Julie" adında biriyle taco yediğini biliyor. Bu kadar çok şey bilmesi utanç verici. Resmi *Ivy Papers* hesabından Instagram hikayelerini izliyor ve muhtemelen her zaman onunla ilişkilendireceğini düşünüyor.

Grant Shepard'ı takip ederek o parlak, önceden doğrulanmış hesaba giriş yapmak için dokunmak.

Nicole, iyileşme sürecinde ona yardımcı olmak için dairesine taşındı. Bu noktada Helen çoğunlukla ihtiyacı olan her şeyi kendisi için alabilmektedir ancak Nicole yine de kalmakta ısrar eder.

"Senin evin benimkinden daha güzel ve kazara kayıp küvette ölürsen ben gelemem," diyor ve Helen bu arkadaşlık için gerçekten minnettar. Yedi yıldır bir oda arkadaşı olmamıştı ve Ev işlerini, yemekleri ve düşünceleri paylaşacak birinin olması ne kadar güzel.

Nicole ona yazmakta olduğu yeni şovdan bahsediyor, rekabetçi bir e-spor ligindeki banliyö ebeveynleri hakkında berbat bir sahte belgesel, ama şovu yöneten insanlar gerçekten harika ve temsilcileri bunun onu komedi alanında daha sağlam bir şekilde kuracağını düşünüyor, ki o *zamandan* beri girmeye çalışıyor.

"Birlikte geçirdiğimiz dramarama zamanını takdir etmediğimden değil." Nicole Helen'in kolunu okşadı. "Beni bu daireye getirdi."

Helen gülüyor ve gelecek ay, prodüksiyon bittiğinde ve Los Angeles'ta kendine ait bir yer bulması ya da evine geri dönmesi gerektiğinde ne yapacağını merak ediyor.

New York'a. Ya da başka bir yere mi taşınır? Bundan sonra nereye gideceğinden hiç emin değil ve rastgele Lisa Shepard'ı ve İrlanda'daki koyun çiftliği planlarını düşünüyor.

"New York'u düşündüğünde nasıl hissediyorsun?" Helen yaklaşan kararlarını yüksek sesle düşünürken Nicole sorar.

"Uzun zamandır yaşadığım yer. Ve harika bir şehir," diyor Helen. "Her zaman bir şeyler oluyor, insanlar hayatlarını gözünüzün önünde yaşıyor. Bu biraz acımasız ama aynı zamanda iyi bir şey, eğer bir yazarsanız? Sonbaharda ve Noel'de çok güzel oluyor. Yürünebilir, ki Los Angeles öyle değil."

"Ben gerçekleri sormadım. Hislerimi sordum," diyor Nicole. "Mesela vücudunda nasıl *hissediyorsun*?"

Bu, Helen'in New York'taki arkadaşlarının muhtemelen gülerek karşılayacağı, sonra da romanlaştıracığı türden bir LA hippisi sorusudur. yeşil meyve suyuna ve yürüyüşe gönderme yapıyor. Ama Helen başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Kendimi ... eşit hissediyorum," diyor. "Sanki bir şey biraz aşağı, biraz yukarı çekiştiriyor ve ben tam ... buradayım."

Göğsüne dokunur, gözlerini açar ve biraz utanır.
Ama Nicole sanki çok mantıklıymış gibi başını sallar.

"Los Angeles'ta kalmayı düşündüğünde ne hissediyorsun?"

Helen'in nefesi istemsiz bir şekilde ürperiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Kaşlarının çatıldığını hissediyor ve düzeltmeye çalışıyor ama bir şekilde *Grant'i* düşünmesine neden oluyor. Sonra derin bir nefes alır ve yutkunur ve bu çok fazlaymış gibi gelir, göğsü doluymuş ve başı çok sıkıymış gibi ve nefes almak ister ve sonra alır ve aniden, hiçbir yerde ağlamaya başlar ve gözleri artık kapalı bile değildir ama hiçbir şey göremez, tek görebildiği Nicole'ün lacivert pijama pantolonundaki çiçek desenidir ve Nicole, "*Ah tatlım,*" der ve Helen'in saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşar. Kucağında endişeli bir hayvan.

"Onu sevdim, gerçekten sevdim," diye aptalca Nicole'ün pijama pantolonunun içine doğru geveliyor.

"Biliyorum," diyor Nicole usulca.

"Ben onu sevdim, o da beni sevdi ve artık her şey bitti ve bunu asla geri alamayacağım" diye ağlıyor.

"Bunu bilmiyorsun," diyor Nicole.

"Ama ben biliyorum," diyor Helen. "Artık benden nefret ediyor. Ben de kendimden nefret ediyorum. Aptal aptal ağlayan bir *pisliğim*."

"Evet," diyor Nicole sempatik bir şekilde. "Yani, bilemiyorum. Belki de kendinden nefret etme."

"En kötüsü de bunu kastettiğini düşünmem" diyor. "Sanırım isteseydim beni geri alırdı, ama sonunda onu gerçekten *anlayan* ve benim sahip olduğum *aileye* ve *geçmişe* sahip olmayan havalı bir LA yönetmeni hatunla tanışırdı ve onunla mutlu olabilirdi ve bunu gerçekten düşünmezdi bile, ama içten içe onu gerçekten birlikte olması gereken kişiden uzak tuttuğumu bilirdim ve ..."

Helen birkaç derin, ürpertici nefes alıyor.

"Çok çılgın bir fanfic yazıyorsun bebeğim," diyor Nicole ve onun sırtını hafifçe sıvazlıyor. "Nereye gideceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Ve?"

"Ve bu beni öldürürdü," diyor. "Grant ile onun sonsuza dek sürecektir mutluluğu arasında durduğumu bilmek."

"İşte bu yüzden yaptığını yaptın," diyor Nicole. "Onu sevdiğimi hiç söylemedim," diyor Helen.

"Yine de biliyor."

"Ama ona hiç söylemedim, neden söyleyemedim?"

Helen hiçbir anlam ifade etmediğini biliyor ve güzel sözlerini ve *onu* kaybettiği için ve her şeyin ne kadar ulaşılmaz olduğunu hissettiği için ağlıyor ve sonunda gözyaşları tükeniyor ve Nicole ona bir fincan çay getiriyor ve nazıkçe, "Görünüşe göre New York liderliği alıyor." diyor.

Dunollie, New Jersey, ilkbaharda çoğunlukla çamurlu gri gökyüzü ve sisten oluşur, özellikle de dağın tepesinde, ancak Grant bunu çok da umursamadığını fark eder.

Annesi onu yanağından öperken, "Kaliforniya güneşini de yanında getireceğini umuyordum," diyor. Daha da alçalmış gibi hissediyor. Son zamanlarda onu öpmek için can atıyor ve bu düşünce onu eski büyük evlerini sonsuza dek kapatma düşüncesinden daha çok üzüyor.

Ev karton kutular ve garip uzunlukta baloncuklu naylonlarla kaplıdır ve Lisa Shepard'ın bu evden nasıl çıkmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktur. İki hafta içinde tamamen. Bodrumu kontrol etmek için aşağıya indiğinde ise irkilir.

"Vay canına," diyor istemsizce.

"Biliyorum," diyor onun yanında ve ikisi de boş alana bakıyor.

Grant, ev sineması bölümünde halı ve gömme aydınlatma olduğu için takılabildikleri ve ayaklarının sıcak kaldığı bitmiş bodrumları olan arkadaşlarını kıskanırdı. Kendi bodrumu soğuk, her zaman hafif nemli bir odaydı.

ailesinin bir ev bulmak istememesiyle sona erdi. Eski bisikletleri, babasının eski makbuzları, annesinin kutu kutu aile fotoğrafları ve Geçmiş Noel partisi süsleri.

Şu anda boş bir alan gibi görünüyor ve belki de burada yaşayacak bir sonraki aile halı, ısıtma ve kendi ev sinemasını ekleyecek. Kaşlarını çatıyor ve göğsünde vatan hasretine dair bir his belirliyor.

"Evi kim satın aldı?" diye soruyor, sesi cızırtılı ve yabancı geliyor.

"Ah, bu *büyüleyici* çift," diyor annesi ve üst kata geri dönüyor. "Yeni evliler ve birbirlerine aşık oldukları çok açık. Üniversitede tanışmışlar, ayrılmışlar ve tekrar bir araya gelmişler.

Şimdi o kadar *komik* geliyor ki, sanırım çocukları stand-up komedyeni olacak." Grant başını sallar ve onu kutuların yanından ikinci kata kadar takip eder.

"Bütün kutularını odana koydum." Sağdaki ikinci kapıya elini sallıyor.

"Yatağını sattım, çünkü geri geleceğini düşünmüyordum.

Ama kanepeler var ve eski uyku tulumun hâlâ bir yerlerde duruyor." "Yedinci sınıftayken mi?" Grant kaşlarını kaldırdı.

"Anlaşıldı," diyor annem.

Grant sonunda yerel A&P'ye gidip kendine şişme bir yatak alır ve bunun yanında götürmek için yeterince kullanışlı olacağını düşünür. Annesi onu kısa vadeli yiyeceklerden oluşan bir listeye gönderir; dondurulmuş pizzalar, tavuk çevirme gibi şeyler. Üniversiteden önce Dunollie'deki son yazında Lauren DiSantos ile bu A&P'nin otoparkında takıldıklarını hatırlar ve birden New Jersey'den bir an önce gitmek ister.

"Affedersiniz, şu kek karışımını getirebilir misiniz?"

Grant yere bakar ve gördüğü manzara bir kova buzlu su gibi üzerine sıçrar. Bu Helen'in annesidir ve onu yerel A&P'nin tembel pişirme reyonunda gördüğüne o da aynı derecede şaşırmış görünmektedir. O anda beyzbol şapkası taktığını hatırlar ve yanlışlıkla onu kandırdığı için özür dilemesi gerekip gerekmediğini belli belirsiz merak eder.

En üst raftaki kek karışımına uzanıyor. "Bu mu?"

Helen'in annesine bakar, yarı yarıya onun gitmiş olmasını beklemektedir. Ama o sadece sessizce başını sallar. Adam ona uzatır, o da alır. Başını kaldırıp adama bakmıyor, olduğu yerde sabitlenmiş, Betty Crocker'ın ismine bakıyor. Kadın

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor ve nefes nefese mi kaldığından yoksa bir şey mi söylemeye çalıştığından emin olamıyor.

O nasıl, diye sormak istiyor ama sormuyor.

Helen'in annesi kutuyu arabasına koyar ve sertçe arkasını dönerek onu kek karışımı reyonunda yalnız bırakır.

Belki de onun gerçek sesini ilk kez duyduğunu düşünüyor.

Yatak odasındaki şilteyi havaya uçurur ve kanepesine o kadar uzun süre bakar ki, yeterince uğraşırsa kendisinin ve Helen'in geçmişteki hallerinin hayaletlerini çağırabileceğini düşünür. O geceyi düşündüğünde yutkunur - hafızasında o kadar çok kez tekrarladığı bir gecedir ki, muhtemelen tüm gece ona musallat olmuştur

Los Angeles'a dönüş yolunda.

Ertesi Pazartesi, şehre giden bir trene binmeye karar verir ve annesi şaşkınlıkla ona bakar.

"Ama şehirden nefret ediyorsun," diyor ve haksız da değil.

Penn İstasyonu'ndan çıktığında, ayakları otomatik olarak Yedinci Cadde'ye doğru yürümeye başlar. Times Meydanı'ndan sağa döner, turistleri ve

Komedi şovu organizatörleri ve Broadway tabelaları ve Bryant Park'taki yeşil piknik masalarına ulaşana kadar yürümeye devam ediyor.

"Eskiden Bryant Park'ın yanındaki halk kütüphanesinde yazardım," demişti Helen bir keresinde bir podcast'te, onu kızdırmak için yüksek sesle dinlemişti çünkü yanaklarındaki utanç verici pembelik hoşuna gitmişti. "Sonra parkta öğle yemeği molası verip yaşlı adamların satranç oynamasını izlerdim."

Saat on bire çeyrek kala olmasına ve neredeyse hiç yaşlı adamın satranç oynamamasına rağmen bir büfeden sandviç alır. Yollarının farklı bir şekilde kesişebileceği bir dünya olup olmadığını merak ediyor. Son altı yılda iş için şehre yarım düzine kez gitmiş, genellikle kendi isteği dışında ve her seferinde nefret ederek. Bryant Park'a bile gitmiş, tam da bu masalarda oturmuş.

piknik masaları. Ama kalabalığın içinde onu tanıyabilir miydi? Ve eğer tanısaydı, bu konuda bir şey yapar mıydı? Ya lisede birbirlerini hiç tanımamış olsalardı, o zaman ne olurdu? Adamın önemli bir parçası hâlâ kızın önemli bir parçasını tanıyor olacak mıydı?

Sonraki bir saatini yandaki kütüphanede, labirent gibi binanın bir katından diğerine dolaşarak ve Helen'in en sevdiği yerlerin nereler olduğunu merak ederek geçirir. Gösterilerinin bu Beaux Arts mermer salonlardan, yaldızlı tavanlardan, ön kapıdan geçer geçmez herkesin kısık sesle konuşmasına neden olan kilise benzeri atmosferden nasıl esinlendiğini görebiliyor.

Bir kütüphaneci ona bu araştırma kütüphanesinde genç yetişkinlere yönelik bir bölüm olmadığını söyler, o da alt kattaki hediyelik eşya dükkanından bir bez çanta ve bir mıknaş alır ve kapıdan çıkıp caddenin karşısındaki iç karartıcı derecede modern bir ödünç verme kütüphanesine gider. Raflarda Ivy Papers'ı arar. Rafta dört kitaplık serinin sadece iki cildi vardır ve bu durum karşısında ağzının kenarı kalkar. Çok rağbet görüyor. Mevcut iki seçenekten daha kalın olanı, ikinci kitabı (*en az sevdiği*) alıyor ve açık bir sandalye aramaya koyuluyor.

Öğleden sonralarını Helen Zhang'ın yazılarını okuyarak geçiriyor. Bazen en iyi arkadaş karakterinde ve aşkında onun sesini duyabildiğini düşünüyor. Uzun zamandır onu en çok elinde tuttuğu anmış gibi hissediyor ve bu duygunun tadını çıkarıyor, her ne kadar acı verse de.

Kütüphaneden çıktığında güneş gökyüzünde alçalmıştır ve Penn İstasyonu'na doğru yavaşça yürür.

Trende uykuya dalmak üzereyken pencereden dışarı bakar ve kalbi durur.

Peronda dururken, karşı trenden inmek üzereyken
-Kesinlikle değil, ama evet, o. O.

Helen, kanlı canlı. Tanıdık gri yün bir palto giyiyor ve kolunda bir askı var. Saçları dökülmüş ve sinirli görünüyor ve adam içten içe *onun o olduğunu* biliyor.

Trenin düdüğü çaldı ve o anda kız sanki trene bakıyormuş gibi ona doğru baktı.

onu tam olarak nerede bulacağını biliyor. Kızın yüzündeki şaşkınlığı, ağzının hafifçe düştüğünü ve kaşlarının çatıldığını fark eder.

Hemen ayağa kalkar ve tren kompartımanında ilerler.

O da trene doğru yürür ve hareket o kadar yumuşaktır ki, trenin çoktan istasyondan ayrıldığını fark eder. Onu bir daha asla göremeyeceği, aslında orada bile olmadığı ve bunun sadece eski uğrak yerlerine musallat olmuş bir hayalet olduğu paniğinin yükseldiğini hisseder.

Ama kadın da onu görüyor ve adam bunun gerçek olduğunu biliyor. Trenin sonuna ulaştığında pencereyi kapatır ve kızın platformun sonuna ulaşmasını izler. Kadın gittikçe küçülüyor ve adam onun telefonunu aldığını gördüğünü sanıyor ve aşağı bakınca kendi telefonunun çekmediğini görüyor. Dahili telefondan gelen bir ses ona "Burası 16:13 Raritan Valley Line treni. Secaucus."

Tünelden çıktıklarında ve gökyüzünün elektrik mavisi ışığı trenin içine süzüldüğünde, telefonunu çıkarır ve aptalca ona bakarak sinyal çubuklarının görünmesini bekler. Hiçbir şey yok. Tren onu gittikçe daha uzağa götürürken, onu gördüğünden gittikçe daha az emin olmaya başlar. Artan sinyaliyle birlikte herhangi bir cevapsız arama, sesli mesaj ya da mesaj görünmüyor. Westfield'a ulaştığında üç tam çubuk çekiyordur, Artık umursamıyor ve onu arıyor.

"Merhaba, ben Helen. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Telesekretere düşmeden önce iki kez çaldığı gerçeğini hatırlar ve reddedilmenin acımasız acısını hisseder. Yutkunur.

Yeterli.

Dunollie'de trenden indiğinde, telefonundan onun numarasını siler.

Helen, New York Halk Kütüphanesi'ndeki kütüphaneciye özür dileyen bir bakış attıktan sonra telefonunu kontrol eder. *Cevapsız Arama-Grant Shepard.*

O kadar uzun zamandır telefonunda onun adını görmemişti ki neredeyse kalp krizi geçirecekti. Bu *oydu*, o trende, çok sıcak peronda

Az önce bir hayalet görmediğinden emin olabilmesi için çok fazla insan ve çok fazla milimetre cam vardı. Titreyen elleriyle not defterini çantasına tıktırdı ve paltosunu karıştırdı. Dünyadaki en sevdiği kütüphaneden olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıyor, ki anlaşıldığı kadarıyla bu hiç de hızlı değil.

Nihayet zemin kata ulaştığında, nefesi panik içinde kesik kesik çıkmaya başlıyor ve Beşinci Cadde'ye çıktığında insanlar ona birilerini çağırımları gerekiyormuş gibi bakıyor.

Arama kaydını açar ve başparmağı onun adının üzerinde gezinir.

Telefonu açacaktı, bundan emindi. Arayacaktı, o da açacaktı ve ona New York'taki eski dairesine geri taşındığını, artık ev gibi hissetmediğini, onu o kadar çok özlediğini, kalbinin sürekli acıdığını ve onu o kadar çok sevdiğini söyleyecekti ki bazen bir daha gerçekten mutlu olabileceği bir dünyayı hayal bile edemeyecekti. Geri dönecek ve yarın ailesiyle yiyeceği barışma yemeği planını iptal edecek ve ona tekrar *dokunabilecek*, ve-ve ...
. . . ikisinin de hayatına devam etmesini imkânsız hale getirecekti.

Bırak gitsin, diye hatırlatıyor kendine sertçe. *Mutlu, sıra dışı biriyle mutlu, normal bir hayatı hak ediyor.*

Grant'i hak eden türden bir kadın, onu doğru kıyıda, evim dediği kıyıda bulurdu ve o da kollarını açardı ve kadın ilk kez kollarına düşerdi ve onun kendisi olduğunu bilirdi

en sevdiği yer olacaktı. Aynı anda hem kaçma hem de gömülme dürtülerinin korkunç ve kafa karıştırıcı bir karışımıyla savaşmak zorunda kalmaz, sonunda kaçmayı seçerdi. Grant'i hak eden türden bir kadın, sahip olduğunda neye sahip olduğunu bilirdi ve haftalar sonrasına kadar onu kaybetmenin üzüntüsüyle küvette boğulsa ayak parmaklarının neye benzeyeceğini bilecek kadar uzun süre ağlayıp sızlanmayı beklemezdi.

Grant'i hak eden türden bir kadın, küçük kız kardeşleri hayatta tutan türden bir sevgiye sahip olabilir.

Grant Shepard bir Hollywood filminin sonunu hak ediyor; etkileyici bir müzik, geniş kamera hareketleri ve yağmurda öpüşme. Bu filmin sıcak ışıktandırılmalı, baba şakalı ve yaz bahçesinde aile yemekli bir son jeneriği olurdu.

Ve Helen Zhang asla bu tür karmaşık olmayan bir sonsuza dek mutlu yaşam için yaratılmamıştır.

Thirty-One

Helen, ailesinin evindeki akşam yemeğine Magnolia Bakery, ve bir Noel sabahı Michelle ile mutfaklarında tereyağı kremayı yeniden yaratmaya çalıştıklarını hatırlıyor, hava sıcak vanilya kokusuyla tatlıydı. Helen bu gece burada kalmıyor, eski memleketindeki Airbnb dünyasına cesurca dalmaya karar verdi.

Seçtiği ev şehrin pek de aşına olduğu bir yerinde değildir ve telaşlı çiçekli perdeler ve pembe halılar ona lise ikinci sınıftaki telaşlı, çiçekli geometri öğretmeni Bayan Stover'ı hatırlatır. Ev sahibi ellili yaşlarının sonunda, çocukları üniversiteye gitmiş Polonyalı bir adamdır ve Helen'e giriş yaptığında sıcak kurabiyeler getirir. Ona ne olduğunu sorar. Columbia'daki kızına gönderebilmek için kitaplarının isimlerini yazıyor.

Zil çaldığında annem kapıyı açar ve gözleri Helen'in yüzünden ayak parmaklarına doğru kayar.

"Ben zaten pasta yaptım," diyor ama yine de Helen'den bir kutu kek alıyor.

Helen ayakkabılarını çıkarırken, "Ben de seni gördüğüme sevindim anne," diyor.

Üst kata, Michelle'in eski yatak odasına koşma dürtüsüne direnir ve bunun yerine annesini, çeşitli tencere ve tavaların soya sosu, zencefil ve yeşil soğanla lezzetli bir şekilde cızırdayıp buharlaştığı mutfağa kadar takip eder. Babam kanepede oturmuş, iPad'inde kaçak bir Çin tarihi dizisi izliyor. Kadına rahat bir el sallıyor.

"İşler nasıl?" diye soruyor önce.

Babası ona işlerin hiç de iyi gitmediğini söylüyor. İngilizcesi sayesinde şirkette çıkabileceği en yüksek noktaya çıktığını ve üniversiteden yeni çıkan çocuklar kadar etkileyici olamayacak kadar yaşlandığını düşünüyor. Ona Çin'de start-up işine girmeyi düşündüğünü, kendisi gibi biri için daha fazla fırsat olduğunu ve İngilizcesinin becerileri orada daha çok takdir edilecektir.

Helen, "Bence İngilizcen harika," der ve bunda ciddidir. Babam homurdanır ve gösterinin nasıl gittiğini sorar.

Helen ona post prodüksiyondan ve kurgu oturumlarına uzaktan katılmak için kullandığı programın nasıl hatalı ve berbat olduğundan ve bazen orada bulunmasına gerçekten değip değmediğinden emin olamadığından bahsediyor. Ona bazen bir kurgu seansının ne kadar uzun sürdüğünü ve Suraya'nın çocuklarına yemek yapmak için seanstan ayrıldığını, sonra Helen'in devreye girdiğini ve bunların onun En sevdiğim seanslar, o ve baş editör karşı kıyılarda vücutlarını açıp hayatları hakkında rastgele şeyler konuşurken oynatma için işlenecek sekanslar.

Bazı açılardan terapi gibi - bir kanepede oturmak ve prodüksiyonun tüm hatalarını tekrar gözden geçirmek ve iyi kısımları vurgulamak ve sonra garip duraklamaları kesmek ve kırmak, sonra aktrisin saçına konan bir sinek gibi en anlamsız şeylerle patlayan mükemmel çekimleri bulmak ve büyük çekim sırasında kamera dışındaki birinin bir elma kutusunu düşürmesine tekrar kızmak

doruk konuşması. Editörün bir sahneyi yeniden şekillendirmesini ve cilalamasını izlemek

Beynindeki şeye en *çok* benzeyen şey, milyonlarca heyecan (*ham görüntü çok iyi!*), hayal kırıklığı (*yönetmen neden bu çekimi seçti?*), hüsrana (*ah, işte bu yüzden*), siktir et artık umurumda *değil* (*sinekli garip çekimi at, belki kimse fark etmez*) ve hayır, aslında, klavyenin birkaç yaratıcı vuruşuyla, sonunda her şeyin yolunda gittiğine dair hoş bir sürpriz döngüsü yaşıyor gibi hissediyor.

"Peki bir sonraki kitabınız?"

Helen'in henüz buna bir cevabı yok. Menajeri ona, eğer isterse muhtemelen başka bir dizide senarist olarak çalışabileceğini söyledi. "Eğer ilgilendiğin bir şeyse, bu alanda seni tam zamanlı temsil edecek birini getirmemiz gerekecek."

Bir süre gerçekten deneme fikriyle flört etti, ancak gerçek şu ki, bunun nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikri yok. Bir şovdan diğerine rahatça geçebileceğinden ve her şeyi olurlarına bırakabileceğinden emin *değil* çünkü *bu onun bebeği değil ve o sadece bir iş yapmak için burada*. Belki bir şeyler

öğrenebileceğini düşünüyor.

Başka birinin altında çalışıyordu, belki başka bir Suraya'nın, ama sonra merak etti

-Bu belirsiz ders her neyse onu öğrenmek istiyor mu, yoksa bir zamanlar çok sevdiği (*hala seviyor*, kalbi refleks olarak ısrar ediyor ve *sessiz ol, ondan bahsetmiyoruz* diye düşünüyor) *gerçek* işini yapmasını engelleyen her neyse onu düzeltmenin bir yolunu mu bulmak istiyor, böylece kendini bir romancı olarak önermesinin vaadini yerine getirebilir mi?

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum," diyor babasına ve annem diğer odada ellerini çırparak yemeğin hazır olduğunu duyuruyor.

Babasına söylediği şeylerin çoğunu annesine de tekrarlarlarken bulur kendini. Annem başını sallıyor, hızla göz kırpmıyor ve bazen Helen konuşurken milyonlarca başka şey düşünüyormuş gibi görünüyor ama sonunda, "Yakında anlayacaksın. Her zaman yaparsın."

Helen göğsüne doğru esen ılık hava akımına şaşıyor ve içtenlikle "Teşekkürler anne" diyor.

Annem bu onayı havada uçan bir sinek gibi savuşturur ve Helen tanıdık bir şeyin yerine oturduğunu hisseder. *İşte uzlaşma budur. bizim ailemizde öyle görünüyor.*

"Özür dilerim," diyor Helen, aniden bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyuyor. "O gün hastanede söylediklerim için. Öfkeliydim ve canım yanıyordu ve keşke seni benim gibi incitmeye çalışmak yerine daha iyi idare edebilseydim."

Babam Helen'a mahcup bir şekilde başını sallar. Annem tabakları toplamak için aniden ayağa kalkar.

Helen'e bakmadan hızlıca, "Pasta zamanı," dedi.

Kek bir Betty Crocker melek keki ve Helen bunu küçükken annesiyle birlikte yaptığını hatırlıyor - o kadar küçüktü ki Michelle yardım edemeyecek kadar küçüktü. Annesinin yumurtaları kırışını izlemiş ve ne kadar büyülü göründüklerine, altın sarısının berrak bir *aura* içinde hapsoldüğüne hayret etmişti. Bu kelimeyi bir animasyon filminden öğrenmişti ve o kadar mükemmel bir zarafet yayıyordu ki her yerde kullanmak için bahaneler arıyordu. tüm yıl boyunca.

Annesi ona çubukları kullanarak yumurta ve kek ununu nasıl karıştıracağını göstermiş, onu *bağlayıcı maddeler* ve *kimya* kavramıyla tanıştırmış ve lezzetli, altın sarısı, tatlı kokular havayı doldururken fırının önünde *bağdaş* kurup oturmuştu. *İşte gerçekten mutlu olmak böyle bir şey, diye düşündü.*

Helen, marketteki kutu kek karışımlarının önünden her geçtiğinde ve onları almadığında bir parçasının bu duyguyu hatırlayıp hatırlamadığını merak

ediyor.

Helen pastanın bir kısmını Airbnb'deki ev sahibine götürüp götüremeyeceğini sorduğunda annemin yüz ifadesinde bir şeyler titreşir, ama annem sadece burnunu çeker ve "Sen bilirsin" der.

Annem tüm bulaşıkları elde yıkamak ve saklamak üzere bulaşık makinesine yerleştirmek üzere oradan ayrılır ve Helen, babam telefonunda bir şeylere kaşlarını çatarken kekini ve çayını alıp karşısına oturur. Çayını bitirdikten sonra mutfığa gidiyor ve annemin koyduğu fincanları kurulamaya başlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor annem.

"Bu seni ne zaman durdurdu ki?" diye soruyor Helen ve annesinin ağzının kenarından bir gülümseme yakaladığını düşünüyor.

Sessizce temizlik yaparlar ve sonunda annem bir tabure çıkarır. Helen onun yerine yapmaya çalışır ama annem ısrar eder - "her şeyin nerede olduğunu biliyorum"- ve üst dolaplardan eski Tupperware'lerini indirir.

"İhtiyacın olan şeyleri neden ulaşamayacağın kadar yükseğe koyuyorsun?" Helen hayret eder ve annem kendi kendine yumuşak bir "ha" çeker.

"Çok fazla şeye ihtiyacımız var ve her şeyin uygun olması için yeterli alan yok" diyor. "İhtiyacım olduğunda alıyorum."

Helen bazen annemin mecazi konuştuğunu düşünse de, annem pastadan büyük bir parça kesmeden önce Tupperware iyice durulanır ve bir kağıt havluyla dikkatlice kurulanır.

"Airbnb'deki ev sahibin için," diyor annem, gözlerini hızla kırıştırarak.

Helen o anda ağlamak istediğini hissediyor, birdenbire *ben* yerine yıllar boyunca değiş tokuş ettikleri tüm meyve, kek ve şekeri düşünüyor. Özür *dilerim* ve *seni seviyorum*, dedi ve yola çıkmadan önce tuvaleti kullanmak için mazeret bildirdi.

Geçici yatak odasına geri döndüğünde, elbisesini giyer. En sevdiği çalıntı tişörtünü giyer (adamın evinde bıraktığı flanel düğmeli bir tişörtü de vardır ama onu yanına almamıştır) ve dişlerini fırçalar.

Gıcırdayan yatağına sürünerek girerken, o eski lanetli sabit disk ve silemediği çirkin son sözleri düşünüyor.

*Bazen keşke kız kardeşim olmasaydın
diyordum. Eğer bana kalsaydı, bir tane
bile olmazdı.*

Helen, eğer şimdi bir kez daha konuşabilselerdi Michelle'e ne söyleyeceğini düşünür. Geçmişe takılıp kalmazlardı. Ona babasından ve onun yaşlanmasıyla ilgili endişelerinden bahsederdi. Ona annesinin keklerini küçümsediğini anlatırdı ve Michelle de *o kaltağın* gözlerini devirirken. Helen ona ödeme yapmak için yukarı çıkmadığını kabul

ederdi.

Bu yolculuğa saygı duyuyor ve bunun için özür dilemek istemenin tuhaflığını inceliyordu. Michelle'e Grant'ten bahseder ve kız kardeşine Grant söz konusu olduğunda korkunç bir şekilde çuvalladığını düşünüp düşünmediğini sorar, Michelle de *evet, tabii ki derdi ve onunla defalarca yatıp ona aşık olduğun için seni affediyorum.*

Ona aşık.

Belki son kısmı değil.

Helen telefonundan Facebook'u açıyor ve eski profil fotoğraflarına geri dönüyor, kendini tersten yaşlanırken izliyor, ta ki şu fotoğraflardan birine gelene kadar en eski fotoğraflar, 2007'den. Kendi çok ince kaşları ve agresif yan kakülleri onu selamlıyor ve başı eğik, kız kardeşininkine bastırılmış. Michelle, güzellik eğitimleri ve YouTube'un olmadığı bir çağda etkileyici bir şekilde kanatlı eyeliner kullanıyor. Saçları başının tepesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve hala *çok havalı* görünüyor. Helen fotoğrafta bir hırka ve inciler takıyor ve Ulusal Onur Derneği'ne kabul törenine gitmeden önce bu fotoğrafı çektiklerini hayal meyal hatırlıyor.

O günün umut verici bir gün olduğunu ama akşam yemeğinde Michelle'in garson kıza söylediği bir şey yüzünden anne ve babasıyla kavga ettiğini hatırlıyor. Helen küçük kız kardeşinin her zaman bir yolunu bulup olayları *kendisiyle* ilgili hale getirmesine çok kızmıştı. Ama yine de fotoğrafı profil resmi yaptı, çünkü elmacık kemiklerinin görünüşünü beğenmişti.

Seni özliyorum, diye düşünüyor ve artık bunu itiraf etmek o kadar da dayanılmaz gelmiyor.

Helen derin bir nefes alır ve şu anda mantıklı görünen tek şeyi yapar. Telefonundaki notlar uygulamasını açar ve yazmaya başlar.

Sevgili Michelle,

Duraklar ve nasıl devam edeceğini düşünmeye çalışır.

Bunca zaman sonra ölmüş küçük kız kardeşine nasıl hitap edeceğini.

Sevgili Michelle,

seni geri zekalı

aptal.

Hayır. Bu daha çok Michelle'in vereceği tepkiydi. Helen telefonunun ekranına güler - eski, tanıdık hayaletlerin umudundan bile yoksun bu soğuk, boş odada kulağa garip gelir - ve baştan başlar.

Sevgili Michelle,

Bir dakika oldu.

Otuz İki

Dört Ay Sonra

Helen basın turu ve gala için Ağustos ayında Los Angeles'a döndüğünde Burbank'taki Bob Hope Havaalanı'na uçuyor. Beklediğinden çok daha küçük bir havaalanıdır, muhtemelen şimdiye kadar gittiği en küçük havaalanıdır.

Adı. Duvarlarda *Mad Men* günlerinden beri orada duran ve o zamandan beri temizlenmemiş gibi görünen kumlu bej bir halı var.

İyi yemek seçenekleri olmayan tek bir büfe var ve son saniyede beş dolarlık bir şişe su almayı daha iyi buluyor. Ama kapısından bagaj alım yerine bir dakikadan kısa bir sürede ulaşıyor ve caddenin yukarısındaki binadan kiralık arabasını almak için kolay bir servis yolculuğu yapıyor.

Muhtemelen yürüyerek de gidebilirdi.

İyi bir havaalanı ve özellikle talep ettiği için memnun. Sadece iki haftalığına Los Angeles'ta. Stüdyo masraflarını karşılıyor.

Ona röportajlar, oyuncularla fotoğraf görüşmeleri, kahvaltılar, öğle yemekleri, akşam yemekleri ve insanlarla (yöneticiler, reklamcılar, oyuncular) içkilerle dolu on günlük bir program verdi. Grant Shepard'ı düşünmek için neredeyse hiç zamanı yoktu ve

Düşünceleri her zaman *Ivy Papers*'ın etrafında kümeleniyor gibi görünüyor. gala gecesine (24 Ağustos Çarşamba, saat 19:00, Hollywood Roosevelt oteli) katılıp katılmayacağını merak ediyor.

Helen ne giyeceği (Nicole onu bir stilistle çalışmaya ikna eder), salonun geneline ne söylemek istediği (*minnettarlık ve hayallerin gerçekleşmesi* hakkında kısa bir konuşma yazar) ve saçına ne yapacağı (*Grant daha çok neyi sever?* diye merak eder, sonra bu düşünceyi görmezden gelir, sonra saçını aşağıya doğru toplamaya karar verir - hayır, yukarıya doğru) gibi şeylere odaklanmaya çalışır.

Galaya birini getirip getirmeyeceğini merak ediyor, sonra da acımasızca Onun için istediğin şeyin bu olduğunu kendine hatırlatır. Grant Shepard gibi birinin uzun süre piyasada kalacağını düşünecek kadar aptal değil. (Beni piyasa fiyatının altında, çok değerli bir fiyata alıyorsunuz, demişti bir keresinde ona). Böyle bir durumda gülümseyecek, başını sallayacak ve arkadaşça davranacaktır.

Sonraki bir buçuk hafta boyunca, toplantılara giderken ve açık havada yemek yenen mekanlara doğru yürürken, kafasında Grant ve hayali sevgilisiyle yaptığı konuşmaların tamamını yapıyor.

Seninle tanışmak çok güzel, diyor bu yüz­süz, zahmetsizce mükemmel yaratığa. Grant hayatında olduğun için çok şanslı.

Evet, Grant ve ben birbirimizi liseden tanıyorduk, o da kesinlikle var olan bu kadını doğruluyor. Hayır, o zamanlar pek konuşmazdık. Ama odada birbirimizi biraz daha iyi tanıdık. Geçmişinden biriyle karşılaşmak için ne komik bir yol.

Hayır, müstakbel kocana aşık değilim, diyor Natalie Portman'ın yüzüne ve Rahibe Teresa'nın hayırsever doğasına sahip bu kadınsı örneğe. Beni düğününe davet etseydin, kesinlikle gelirdim.

Senin adına çok mutluyum, diyor Grant'e kafasının içinde tekrar tekrar. Ben mi? Aslında gayet iyiyim.

Teslimatı hiç doğru yapamıyor. Belki de başka bir şey denemeli.

Ben mi? Artık nasıl hissedeceğimi bildiğimden emin değilim.

Yine de Helen'in durumu iyi, tabii kime sorsanız. New York'taki hayatı bir zamanlar umduğu gibi devam ediyor. Hollywood'a gidip geri dönmesi onu eski yazar çevrelerinde müsrif bir arkadaş haline getirmiş ve Helen şaşırtıcı bir şekilde daha önceki taslağına geri dönmeyi kolay bulmuştur.

"Seni özledik!" Pallavi, sanki aralarında hiç garip bir mesafe yokmuş gibi, baş başa verdikleri brunch sırasında haykırmıştı. Belki de her şey kafasının içindeydi.

Elyse akşam yemeğine geldiğinde, "Eski Helen'in geri dönmesi çok güzel," dedi. "Hollywood'a dönmediğine sevindim."

Helen şimdi Hollywood Bulvarı'na bakan bir pencereden dışarı bakıyor. Ivy Papers basın toplantısına ev sahipliği yapan tarihi (ve sözde perili, reklamcısı komplocu bir şekilde belirtti) otelin sekizinci katında. Grant'in evine gitmek için geçeceği tanıdık sokakların zihinsel haritasını çıkarıyor.

buradan. Palmiye ağaçları ve reklam panolarıyla kaplı o uzun bulvardan aşağı inecek ve sadece on beş dakika içinde *orada* olacaktı.

Ama sonra asansör geliyor, kapılar açılıyor ve o da asma kattaki basın toplantısına yöneliyor.

24 Ağustos Çarşamba, 20:15.

Gala gecesidir ve Grant ikinci -belki de üçüncü? kimin umurunda- viski kadehini yudumlamaktadır. O günden bu yana dört ay geçti.

ve o zamandan beri her gün kendine *hayatına devam etmesini*, Helen Zhang'ın onunla hiçbir şey yapmak istemediğini, bir gün muhtemelen ailesinin *sevdiği* hoş, *normal* bir adamla evlendiğini göreceğini ve Grant'in sonunda istediğini elde ettiği için mutlu olacağını söyleyerek geçirdi, Çünkü o da iyileşti ve hayatına devam etti. Ve her gece uykuya dalmadan önce, "*Yarın daha çok çalışacağım*" diye karar veriyor.

Belki de bu gece için son bir umut ışığı taşıdığını düşünüyor. Evindeki ofisinde oturuyor, üzerinde iki saat önce giydiği ve kapıdan çıkarken giymek niyetinde olduğu takım elbisesi var. Hâlâ olabilir.

Ivy Papers'ın gala partisi için e-postayla gönderilen davetiye için haftalar önce almış ve birkaç dakika düşündükten sonra *siktir* et deyip LCV'ye katılmıştı. Takvimindeki o madde işaretli etkinliğin giderek yaklaşmasını izlemişti - iCal'inde beliren o yeşil nokta, kafeinden daha iyi bir *uyanış* sarsıntısıydı! Helen'in Instagram hikayelerini, Pazar günü Bob Hope Havaalanı'na inişinden kasırgalı basın turu paylaşımlarına ve ne idüğü belirsiz paylaşımlarına kadar, kendi yarattığı sefaletin boktan bir montajı gibi izledi.

Beverly Hills'in çeşitli restoranlarında ve çatılarında yapılan toplantıların ve öğle yemeklerinin fotoğrafları, hepsi de *yanlış yönde*.

Grant *bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu*, her şey sona erdiğinde doğrudan teması keseceklerini kendine hatırlatır. Günler, gelen kutusunda bununla çelişen hiçbir şey olmadan geçti.

Dün gece uyuyamamıştı; suçu, yazmakta olduğu yeni pilot filmde yaşadığı üçüncü perde sorununa atmıştı. Ofisine gitmiş, tüm notlarını ve taslak taslaklarını düzenlediği Scrivener belgesine bakmış ve sonra birden Scrivener'ı bilmesinin tek nedeninin Helen'la bir kafede birlikte çalıştıkları bir zaman olduğunu hatırlamıştı. Bir ileri bir geri sekme yapıyordu.

Google Docs'taki taslağı ile Final Draft'taki senaryosu arasında gidip gelirken daha önce hiç görmediği bir yazma yazılımı kullandığını fark etti.

"Bir roman taslağı hazırlarken tüm bölümleri takip etmek daha kolay oluyor," dedi ve sol taraftaki panelde bir hikâyenin omurgasını gösterdi. "Dizi için ayrı bir dosya tutuyorum - her günün notları için yeni bir 'bölüm' oluşturun." Sabit diskini karıştırmadan düşüncelerini organize etmenin dâhiyane bir yolu gibi görünmüştü ve Grant hemen indirmişti.

Şimdi programı dizüstü bilgisayarından silmek için garip bir kaşıntı hissediyor.

Grant kravatını gevşetir ve odanın diğer ucundaki ayakkabılarına bakar. *Kalk ve onları giy, diye* zihinsel olarak kendine emretmeye çalışır.

Bunun yerine, beyni yeni favori *oyununu* oynamaya karar verir - bir *sonraki sahne* ne olacak?

Grant düşüncelerini yeniden yönlendirmeye çalışır, ancak film yine de başlar-

INT. SÜSLÜ BİR MEKAN - GECE

Grant içeri girer. Helen'i hemen görür. Helen de onu görür.

HİBE

Helen. O hastanede ne dediğini biliyorum, o gün trende telefonuma çıkmadığını biliyorum, o zamandan beri senden tek kelime duymadığımı da biliyorum, ama ... Sadece bir gece daha geçirmek için kalbimi binlerce kez daha kırmana izin verirdim.

Helen uzanır ve elini Grant'in kalbinin üzerine koyar. Ona hüznle gülümser. Grant onun elini kendi eliyle kapatır.

Bir vuruş. Kadın gülümsüyor, adam kaşlarını çatıyor ve kadın elini daha uzağa, daha uzağa itiyor, ta ki bir *POP* ve *CRUNCH* sesi duyulana ve eli adamın göğsüne girene kadar.

HELEN

Bu acıttı mı? Özür dilerim.

Helen muzaffer bir gülümsemeyle Grant'in kanayan ve hâlâ atan kalbini çıkarır. Kalbi aralarında tutar, sonra da yere saplar.

Grant homurdanıyor. Viskisini yudumlar ve zihinsel olarak bir sonraki film makarasına geçer.

INT. / DIŞ. GRANT'IN EVİ - GECE

Kapı zili çalıyor. Grant kapıyı açar. Helen'dır. Birbirlerine bakarlar. Kelimeler gerekli değildir.

Aynı anda birbirlerine doğru ilerlerler; dudaklar buluşur, eller arar, bedenler çarpışır. Adam onu evine çeker ve kıyafetlerini çıkarır.

Filmin geri kalanı tam NC-17.

Grant aptalca, umutla kapıya bakar. Hiçbir şey yok.

Saate bakar. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu.

Gösterim bitti. Muhtemelen şu an partidedirler.

Telefonu *çalıyor* ve kalbi yerinden fırlıyor; eski yazarlar odası grup sohbeti, Owen'ın gömleksiz, güneş gözlüklü ve boktan bir sırıtışla çekilmiş fotoğraflarıyla yeniden dirilmiş. Bali xx'den mutlu gala geceleri, yazıyor mesajda.

Grant telefonunu bir uçurumdan aşağı atmayı düşünür. Ama bunun için kalkıp kapıdan çıkması gerekir.

Son bir senaryo deniyor-

INT. GRANT'IN OFİSİ - GECE

Grant masasında oturmuş, Helen'la ilgili her anısını yeniden canlandırıyor, onun tadını damağında hissediyor.

Grup *sohbetine* mesaj atıyor - *müthiş bir partiye benziyor, kaçırdığım için üzgünüm!!!*

Galaya ev sahipliği yapacakları oteli araştırıyor. Ona notsuz güller gönderir.

Grant kendine bir içki daha koyar. Tek başına akıl almaz derecede sarhoş olur. Yarın, Hinge'i indirecek ve Bir şey hissedene kadar kaydır.

Sonunda sonuncusunu seçmeye karar verir.

24 Ağustos Çarşamba, 21:30.

Harika bir partiye benziyor, kaçırdığım için üzgünüm!!!

Helen eski grup sohbetindeki mesaja bakar -New York Halk Kütüphanesi'ndeki o cevapsız aramadan beri Grant'ten gelen ilk iletişim- ve göğsünü istenmeyen anılar ve işe yaramaz duygularla dolu o kilitli odadan taşan korkunç, boğucu bir his kaplar. Yıllarca süren sıkı çalışmanın, *aklın maddeye üstün* gelmesinin ve *kişisel acıların verimli bir şekilde kullanılmasının* doruk noktasını kutlayan gürültülü, göz alıcı partiye bakıyor.

Neredeyse bir asırlık ışıltılı, göz alıcı partilere ev sahipliği yapmış bir balo salonundalar ve giydiği vintage elbise, kat kat siyah tülde ve minik el dikimi kristallerden yapılmış daraltıcı, güzel bir şey. Saatler önce giydiğinde mükemmel hissetmişti ve şimdi de tamamen artık anlamsız.

Oda çiçeklerle ve buzdan heykellerle süslenmişti. O anda aklına gelen en tuhaf düşünce, hepsinin batan bir gemide dans ettiği ve bunu bilen tek kişinin kendisi olduğudur. Bir garson elinde istiridye tabağıyla yanlarından geçerken dans pistinin üzerindeki disko topu, dans edenlerin küçük, dalgalı yansımalarını mavi parti ışıkları. Helen ani bir korkuyla, *belki de artık çok geç olduğunu ve çoktan battığımızı* fark eder.

Başka ne bekliyordun ki?

Bu zihinsel sarmaldan bir çıkış yolu arar ve bunun yerine son dört aydır kasıtlı olarak görmezden gelmiş olması gereken küçük, gizli bir umut kompartımanını keşfeder - küçük bir parçası ona şunu fısıldamış olmalıdır *Belki de onu tekrar görmek her şeyi düzeltecektir.*

Kendi tutarsızlığı yüzünden kendinden nefret eder. *Aptal, aptal Helen,* diye kendini uyarıyor. *Zaten anlamsız konuşmalar kotanı doldurmadın mı? Pişmanlık mı?*

Dans pistinin karşısında, başrol oyuncularını Suraya, Tom ve Nicole ile dans ederken, Eve ve oyuncu kadrosunun geri kalanı

komik büyüklükteki skor kartlarını kenardan izliyordu. Mavi-mor parti ışıkları bu tuhaf sahneye uhrevi bir parlaklık veriyor ve Helen muhtemelen oraya gidip gülümseyebileceğini, gülebileceğini, dans edebileceğini ve içinde büyüyen bu uyuşmuş ölü hissini on beş yirmi dakika daha görmezden gelebileceğini düşünüyor.

Ama ya o zamana kadar çok geç olursa?

Duygularını bir an *daha* görmezden gelirse, bir *daha hiçbir şey hissetmeyebilir*. Helen bunu bildiğinden şüphelenmektedir çünkü bunu daha önce de yapmıştır ve Michelle'in cenazesi ile Grant'le yaşadığı o ilk duygu patlamaları arasındaki uzun zaman dilimi *hiçbir şeyin, hiçbir şeyin, hiçbir şeyin* olmadığı uçsuz bucaksız bir zaman dilimidir.

Böylece tasarımcı topuklu ayakkabılarını çıkarıp asansöre yönelir, giderken aşırı tanıdık üreticilerden ve meraklı yabancılardan kaçır. Asansörün kapıları açılır, sonra kapanır ve kadın kendini aynalı bir kutunun içinde, kat eski asansörlerin sahip olduğu o yavaş, gıcırtilı şekilde yukarı doğru sarsılırken ani gözyaşlarını geri çekerken bulur. Kapılar tekrar açılır ve çok da uzak olmayan Hollywood geçmişinin çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflarından oluşan bir duvar bulanıklaşır. halı kaplı koridordan geçerek katın sonundaki odasına koşar.

Kapısının önünde güller ve bir şişe şampanya beklemektedir, bir notla birlikte.

İyi iş çıkardığınız için tebrikler!

*Sevgilerimle,
Suraya, Grant, Owen, Nicole, Saskia, Tom, Eve ve tüm
Ivy Papers ailesi <3*

Helen bu notun neden bir anda hayatında okuduğu en kasvetli şey olduğundan emin değildir ve ağır maun kapıyı açmak için acele eder. Herkes onun *hiçbir şey* için çirkin bir şekilde ağladığını görür. Şampanyayı açar ve doğrudan şişeden içer. Gül buketini alır, penceresini açar ve her seferinde bir tanesini acımasızca koparır; kırmızı güller dalgalanır. Yaprak bombaları aşağıdaki bulvara düşüyor. *Benden nefret ediyor, nefret etmiyor.*

Dizüstü bilgisayarını açıyor ve son dört aydır üzerinde çalıştığı belgeyi çıkarıyor - her şey altüst olursa diye hâlâ menajerine söylemediği bir belge.

Asla Okumayacağınız Mektuplar.scriv.

Bu bir çalışma başlığı, eğer bitiş çizgisine ulaşırsa, daha özlü, daha izleyici tarafından test edilmiş bir başlık için bir yer tutucu. Bitiş çizgisine *ulaştığında*. Her biri

Bu bölüm Michelle'e yazılmış bir mektup, Helen'in son on dört yıldır kararlılıkla reddettiği ve Michelle'in sabit diskini tarayarak bir intihar mektubu aradığı eski bir terapi isteğinin (ve şimdi onunla konuşabilseydin kız kardeşine ne derdin?) tamamlanmasıdır.

Eski dedikoduları ve gelecek planlarını yazdı, çocukluk anılarını katalogladı ve öğrendiği dersleri tek yönlü bir kitapta topladı. Daha sonra kitaba benzeyen bir şey haline getirilecek yazışmalar.

Ama onun bir sonu yok.

Helen Scrivener dosyasını açtığında, üzerinde "İşte Seni Bıraktığım Yer" yazan boş bir son bölümle karşılaşır. Ertelemediği bölüm buydu.

Neden şimdi değil, neden burada değil. Helen şampanyadan bir yudum daha alır. İmleci ona göz kırpmıyor.

Sonra yazmaya başladı.

Sevgili Michelle,

~~*Sonunda ilk senden haber almaktan vazgeçtim.*~~

Sevgili Michelle,

~~*Ölümden sonraki hayattan çok, umarım bir gün köşeyi döndüğümde sen orada olursun. Bu sefer her şeyi doğru yapacağım.*~~

Sevgili Michelle,

Veda etmeden önce, sensiz gayet iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Hiç suçluluk hissetmiyorum çünkü bu benim hatam değildi ve bu arada bir kez daha siktir git ve en başta burada olmak istemeyen birini özlemeyi reddediyorum.

Tüm bunları bilmenizi istiyorum, ancak bunun kendi saçmalıklarım olduğundan şüphelenmeye başlıyorum ve bunu tespit etmekte daha iyi olmalıyım.

Ben iyi değilim. Bir süredir iyi değilim ve uzun zamandır seni suçluyorum çünkü yaptığın son şey bana sevmenin ne kadar acı verebileceğini öğretmek oldu.

Seni sevdim ve sen yine de gittin. Bunun üzerinde durmamaya çalıştım, kendime her şeyi nasıl daha iyi yapabilirdim diye sormamaya çalıştım, hiçbir şey hissetmemeye çalıştım. Ve sen öldükten iki ay sonra üniversiteye gittim ve tanışmamızdan bir hafta sonra bir çocuğa onu sevdiğimi söyledim. Utanmıştı, ben de kahkahalarla güldüm ve tabii ki öyle demek istemediğimi, sadece bunu yüksek sesle söylemeden geçemeyecek kadar mükemmel bir an gibi hissettiğimi söyledim. Daha önce hiç söylememiştim, sana bile. İlk seni seviyorum cümlemi boşa harcamıştım ve ondan sonra bir daha kimseye söylemek istemedim.

Sonra ilk kez aşık oldum, gerçekten.

Bozuk değilmiş gibi davrandığım bir şeyi düzeltmek istememe neden oldu: zar zor atan kendi kalbimi.

Sorun şu ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Babamın bize okuduğu bilim-kurgu romanlarından birini yazıyor olsaydım, zaman yolculuğunu icat ederek başlar ve yatak odamdaki son kavgamıza geri dönerdim. Gelip kapını çalardım ve sana üzgün olduğumu ve seni sevdiğimi söylerdim.

Sonra bu kolu daha da geriye iter, büyükanne ve büyükbabalarımızı bulur ve onlara bu tür şeyleri önce ebeveynlerimize nasıl söyleyeceklerini öğretirdim.

Ve sonra ne değiştiğini görmek için günümüze geri döndüm. Belki de hiçbir şey.

Bu bir bilim-kurgu hikayesi olmadığı için buradan başlayacağım:

Sen yaşarken seni incittiğim her şey için özür dilerim ve keşke sen öldükten sonra beni incittiğin her şey için de özür dileyebilseydin. Eğer ikinci bir şansım olsaydı, bunu yapardım.

birçok şeyi farklı yapardım. Ama o gece hayatının direksiyonuna geçip seni kalmaya zorlayamazdım ve hiçbir şeyi değiştirmeden sana çok uzun zamandır kızgınım.

Bu bana şimdiye kadar iyi geldi. Sen kovmak istemediğim şeytansın. İyileşip hayatıma devam edersem seni sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum. Ama sağlıklı olmak istiyorum. Ve mutlu olmak istiyorum, yine de mutluluğa hiç güvenmedim. Benim için mutluluk gelip geçici, kalp atışından kalp atışına bir deneyim, gelip geçiyor ve umarım geri geliyor. Bizim gibi insanlar için sonsuza dek mutluluk diye bir şeyin var olmadığından endişeleniyorum.

İşte onun yerine yazmaya çalışacağım son:

İlerlerken bile seni geride bırakmak zorunda kalmayacağım türden bir son, Çünkü sen her zaman benim bir parçamsın - bu parça kalbimde bir delik gibi hissettirir bile. (Sevmek acı verebilir ama ben yine de bunu yapmak istiyorum).

Başka birinin benim en iyi ve en kötü yanlarımı gördüğü ve beni sevdiği bir son. Birlikte mutlu olurduk, birlikte üzülürdük, birlikte her şey olurduk. Ve her şey bittiğinde ve başka bir sona ulaştığımızda, küllerim onun bedeninden büyüyen ağacın üzerine serpilirdi çünkü ölüm bizi ayırana kadar yeterli olmazdı, çünkü Onunla kısa bir sonsuzluktan daha fazlası.

Sonları her zaman başlangıçlardan, vedaları merhabalardan daha zor bulmuştumdur. Çocukken, yaşam ve ölümün aynı şeyin iki yüzü olduğuna dair bir fikrim vardı - aslında bir umudum.

ve öldüğünüzde, öbür dünyada daha önce yaşadığınız tüm hayatların kapılarının önünden geçeceğiniz uzun bir koridor olacaktı. Teorime göre bu koridorda, yaşadığınız her bir hayatı hatırlayabilecek ve tüm çabanızı buna yoğunlaştırırsanız, bir sonraki kapıyı açıp bir sonraki hayatınıza başlamadan önce yanınıza tek bir niyet veya ders alabilecektiniz.

Birbirimizi bir daha görebilecek miyiz bilmiyorum. Bugünlerde cennete ya da öbür dünyaya pek inancım yok. Ama bu hayatta pek çok konuda yanıldım, belki bu konuda da yanıliyorumdur. Yaşayan hiç kimsenin bunu bilebileceğini sanmıyorum ve öğrenmek için de acele etmiyorum.

Yine de, umarım bu bir sonsözün olduğu türden bir hikayedir. Bir gün son sayfayı çevireceğim ve aniden sen orada olacaksın. Ve ben bu sefer her şeyi doğru yapmak için bir şans daha yakalayacağım.

Sana "Seni seviyorum." demekle başladım. İkimiz için de umut etmeye devam edeceğim.

Helen

Helen belgeyi dışa aktar düğmesine basar ve daha iyi düşünmeden temsilcisine bir e-posta ekler.

Kime: Chelsea Pierce
Konu: Yazıyordum

Bir şey olabilir, hiçbir şey olmayabilir. Yine de yazmak istedim.

Helen duraklar, sonra *e-postayı ilet'e* tıklar.

Kime? Grant Shepard

Sizi daha sonra şaşırtmak istemiyorum, bu yüzden size şu anda üzerinde çalıştığım taslağı gönderiyorum. Son bölüm konuyla ilgili. Eğer çıkarmamı istediğin bir şey varsa, konuşmaktan memnuniyet duyarım.

Eğer bilmenizde fayda varsa, haftanın geri kalanında şehirde olacağım.

Sevgile
r,
Helen

Otuz Üç

Grant ekranındaki metne bakıyor ve bunun bastırılmış bir *özlemle* halüsinasyon yoluyla var ettiği bir tür berbat okuma-anlama sınavı olup olmadığını merak ediyor.

Sevgil

er,

Helen.

Otuz Dört

Saat sabahın biri ve telefon çalıyor. Helen ışığı yakıyor.

"Merhaba, Bayan Zhang, burası ön büro-"

"Saat sabahın biri," diye mırıldanıyor.

"Evet, burada sizi görmek isteyen *ok ısrarcı bir beyefendi* var. Kontrol etmek istedim-"

Helen oturur. "Kim?"

Asansörün kapıları sekizinci katta açılır ve Grant kalbi küt küt atarak yukarı bakar.

Oda 805. Dünyanın en uzun koridorunun sonunda, *buna paranız yetmezmiş* gibi kokan süslü, tarihi bir Hollywood otelinde. Attığı her adım, pelüş yeşil halının ona vazgeçmesini söylemesiyle noktalanıyor gibi, *pes et, pes et,* ve kalp atışları son yıpranmış ve hırpalanmış umut ipliği gibi ses çıkarıyor, *hayır, hayır, hayır.*

Metal levhalı kapı 805 görünürde, *bunun bir hata olmamasını umuyor* ve aniden önünde duruyor, *şimdi ya da asla,* ve kapıyı çalıyor.

Kapıyı açıyor ve *karşısındaki Grant.*

Gözlerinde vahşi bir parıltı var ve üzerinde keskin siyah bir takım elbisenin dağınık kalıntıları var, kravatı ağlar boyunca kaybolmuş. Çenesi sıkılı ve

Elleri kapının çerçevesini kavıyor - geri dönmeyi ummadığı bir uçurumun kenarına yaklaşan Byronic bir kahraman gibi görünüyor.

"Helen," diyor alçak, yırtıcı bir sesle.

"Grant," diyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor. "Seni çok özledim."

Kısa bir süre başını sallıyor ve gözleri kızın her ayrıntısında geziniyor - kız aniden prömiyer sonrası dağılmış saçlarının ve giydiği gri waffle örgülü otel bornozunun farkına varıyor.

"Taslağını okudum," diyor. "Başından sonuna kadar. Tek bilmek istediğim bununla ne demek istediğin."

Grant telefonunu kaldırır ve ekranda ona parlak bir şekilde geri dönen kendi e-postasıdır. Gözleri üzerinde geziniyor, sonra hayal kırıklığı içinde düşünüyor. *Oh. Yasal sorumluluk reddi kısmı.*

"Ne olur ne olmaz diye sana erkenden göndermek istedim."

"Hayır," diye araya giriyor ve kızın elleri gergin bir istekle kaşınıyor. Ona dokunacak kadar yaklaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. "O kısmı değil. Daha aşağı.

Şunu tekrar oku."

Ekranın ilgili bölümüne dokunur.

"Yüksek sesle, eğer sakıncası yoksa," diye ekliyor Grant usulca.

Helen'in kalbi iki kısa kelimeye takılır. O anda adama bir bakış atar; adamın bakışları donuktur ve aklına aniden, aşağılayıcı bir düşünce gelir, *Belki de bir tür intikam amacıyla, ona kendi ilacının tadına baktırmak ve bir daha kendisiyle iletişime geçmemesini söylemek için gelmiştir.*

"Sevgiler, Helen," diye okuyor sonunda.

"Öyle misin?" Sesi sert ve sözleri soğuk. "Şimdi ya da asla, Helen."

Şimdi ya da asla. Helen halihazırda deneyimlediği birkaç sonsuz "asla"yı düşünür. Kız kardeşine onu sevdiğini hiç söylememişti. Ona hiç söylemedi ebeveynlerin tatsız gerçekleri. Grant Shepard'ın onu kollarına aldığı ilk andaki kadar sevildiğini hiç hissetmemişti.

Grant Shepard'ı ait olduğu yere, şimdiki zamana geri getirin.

Helen sonunda "Evet," diyor ve onun gözlerinin ardında bir sıcaklık parıltısı görüyor. "Eğer beni hâlâ istiyorsan."

Grant daha fazla yaklaşmıyor - kapı çerçevesini tutmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuş olmasına rağmen.

"Hastanedeki o gün," diyor yavaşça, dikkatlice. "Sanırım sana yalan söyledim.

Sana söyledim -ve ne zaman aklıma gelse bunu zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyorum- 'Bir başkasının tamamına sahip olmaktansa senin bir parçana sahip olmayı tercih ederim'."

Helen bir pişmanlık yumağını yutar. "Hatırlıyorum."

"Mesele şu ki. O zamanlar senden bir parça almıştım ve bu beni neredeyse öldürüyordu."

"Oh," diyor ve anlayışla başını sallıyor. *Artık çok geç olduğunu söylüyor.*
"Özür dilerim."

Adam öne doğru bir adım atar ve kadının dünyası kendi ekseninde dönmeye başlar.

"Bu sefer hepsini istiyorum," diyor Grant, sesi sert ve imkânsız derecede yakın. "Geceleri, gündüzleri, hafta sonlarını ve tatilleri istiyorum ve seni yanımda, yatağında ve hayatımda istiyorum. Ailenle tanışmak istiyorum ve seni lanet İrlanda'daki bir koyun çiftliğine ve babamın Boston'daki evine götürmek istiyorum. Senin nasıl bir insan olduğunu görmek istiyorum. seksen yaşındasın. Bunu gerçekten yapmak istiyorum ve sana *benim* demeyi o kadar çok istiyorum ki bu bir *şaka* gibi, ama bu sefer tüm şov için kayıt yaptıramayacaksan, o zaman yapma-"

Öne atılıp onu öpüyor ve adamın tadı viski ve sürpriz gibi geliyor. Elleri onu hemen *daha yakına, daha yakına, daha yakına* çekiyor, çaresiz kalp atışları onunkilere çarpıyor.

"Ben de bunların hepsini istiyorum," diye mırıldanıyor ve adam bunu yüksek sesle söyleyecek kadar uzun süre ondan ayrı kalmasına gücenmiş gibi görünüyor. Hırıltılı bir "*hmmph*" çıkarıyor ve onun dudaklarını daha yakına kovalıyor. "İşleri berbat etmekten hâlâ çok korkuyorum. Henüz tamamen iyileştiğimi sanmıyorum ve sen birini hak ediyor-"

"Helen," diye nefes veriyor, alnı onunkine değiyor. "İstediğim her şey olman için tamamen iyileşmen gerekmiyor. *Benim* olman için. *Senin her parçanı* seviyorum, seni aptal, *sinir bozucu* kadın. Henüz tanışmadığım yanlarını bile seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve soğuk, kırık kalbi bunu bir başkasına yüksek sesle söylemenin ve bu *kadar çok şey ifade etmenin* verdiği hisle aniden parlıyor gibi görünüyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, kelimelerle ifade edemiyorum."

"O halde," diyor Grant ve onu tekrar öpmek için başını eğiyor, "daha az konuşalım."

Otuz Beş

Sabah 6:25 civarında, Kuzey Kaliforniya kıyılarının elli mil açığında 6.8 büyüklüğünde bir deprem meydana gelir. 7000 Hollywood Bulvarı'nda sarsıntılar

39.73 saniye ve Helen, Grant'in kollarının kendisine sıkıca sarılmış olduğu hissiyle uyanır, tüm oda sarsılır ve sarsılır ve tavandan havalandırma üzüne olan cılız bir roller coaster yolculuğunda olduklarını ve belki de *Grant'in otel odasına hiç gelmediğini* ve hepsinin korkunç, harika bir rüya olduğunu düşünür. *Uyanma*, diye emrediyor kendine.

"Sadece bir deprem," diye mırıldanır Grant kulağına ve yeni bir korkuyu keşfeder: Grant buradadır ve onu tekrar kaybetmek üzeredir. Yer, binanın temellerini ve içindeki ahşap mobilyalardan porselen tabaklara ve yeni kavuşmuş aşıklara kadar her şeyi sarsarken korkunç, takırdayan bir ses duyulur. "Güvendesin."

"Daha önce hiç depremde bulunmadım" diyor ve birdenbire deprem sona eriyor.

Onunla yüzleşmek için arkasını döner ve Grant'in hala *Burada*, keskin bir uyanıklıkla onu izliyor. Kadın uzanıp avucunu adamın yanağına bastırıyor ve adam sabırla onun sağlamlığını kontrol etmesini bekliyor: adam *gerçek*. "Eminim çok şey yaşamışsındır."

Grant onun elini tutuyor ve avucunu öpüyor, sonra uzanıp yanağını okşuyor, sanki onun da dokunulacak kadar gerçek olup olmadığını kontrol ediyor.

"Bazen artçı sarsıntılar olur," diyor sonunda, tatmin olduktan sonra. "Eğer gerçekten burada kalacaksanız, muhtemelen bir noktada deprem güvenliğini gözden geçirmeliyiz."

Bu sözlerin ardında bir parça şüphe var ve kalbi bunun için kırılıyor.

"Gerçekten kalıyorum," diyor ona.

Grant basitçe "Güzel," der ve eli kızın boynundan aşağı iner, sonra omzuna doğru yavaş ve sıcak bir yol kat ediyor. Kadın çarşafın altında çıplak ve adam kendi elinin de çarşafın altında kaybolmasından büyülenmiş gibi görünüyor.

"Grant," diye titreyerek nefes veriyor, adamın eklemleri kaburgalarını sıyrırken.

"Helen," diye karşılık veriyor eşit bir şekilde ve parmakları beyaz kumaşın altındaki gizli kıvrımları ve vadileri keşfederken kahverengi gözleri onunkilere kilitleniyor.

"Binayı terk etmeli miyiz?" -keskin bir nefes alır- "ya da başka bir şey?"

Adamın gözlerinde bir mizah parıltısı görür.

"Hayır," diye yanıtıyor ve öne doğru eğilip karnından aşağıya doğru öpüyor. Adam kadının ellerini tutup başının üzerine koyuyor ve kadın refleks olarak parmaklarını adamın saçlarına doluyor. "Deprem güvenliğinin ilk kuralı, eğer yataktaysanız, yatak sallanırken orada kalmanız gerektiridir."

"Oh," diyor. *Oh.*

"O zaman kıvrılman ve başını koruman gerekiyor," diye devam ediyor, kalçalarının arasından.

"Bu, um," diyor ve adamın dili tam *orayı* okşarken düşünce trenini kaybediyor. "*Ah.*"

"Yere yat, başını ört ve sert bir şeye tutun," diyor Grant, alçak sesi kadının sıcak çekirdeğinde yankılanıyor.

"Grant," diye yalvarıyor muhtaç bir şekilde. "Lütfen."

İkisinin de ihtiyacı olduğunu bildiği şeyi ona verir ve artan gerilim kırılıp orgazm onu süpürürken dudağını ısırır.

Grant onun üzerinde yeniden ortaya çıkıyor ve kolları, sarsıntıların vücudundan mı yoksa binadan mı kaynaklandığından emin olmasa bile, kendini *güvende* ve *sevilmiş* hissetmesini sağlayacak şekilde ona sarılıyor.

"Tüm bunları hatırlayabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor girişinde yeniden konumlanırken.

Adam kendini içeri iterken "Evet," diye nefes nefese kalıyor.

"Güzel," diyor gergin bir sesle. Onu bu şekilde izlemeyi seviyor, onun sıcaklığına sarılmışken ve yüzündeki her ifadenin titreşimini izleyebileceği kadar yakinken. Boğazındaki kaslar olağanüstü bir şekilde çalışırken bile gözleri gülüyor. "Bunu benim için söylemeye çalış."

Helen onu iç kaslarıyla sıkıyor ve adam onu iliklerine kadar doldururken dudakları sözsüz bir şekilde onun adını söylüyor.

"Beni istiyorsun," diyor ve adam ondan uzaklaşırken kadının nefesi kesiliyor.

"Evet," diye cevap verir ve adam tekrar içeri girer.

"Daha yüksek sesle," diyor ve tekrar geri çekiliyor. "Beni seviyorsun." "Evet," diyor, *daha yüksek sesle* ve adam onu ödüllendiriyor.

"O zaman benimle kalacak mısın?" diye soruyor, yüzünü onun boynuna gömerek. "*Evet, evet, evet,*" diye yankılanıyor, adam ilkel bir ritimle içine girerken, dünyası parçalanıp onun sesiyle yeniden birleşene kadar

yankılanan bir
doruk noktası.

Daha sonra, hava sıcak bir şeyle uğulduyor gibi görünüyor ve Tanıdık, aralarında parlayan, konuşulmayan bir şey. *Beni iste, beni sev, bana sahip ol, beni tut*, nabızı iletişim kurmak için hızla atıyor.

"Ailen hakkında ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek," diyor adam ve kadın nefes nefese gülüyor.

"Ailem şu anda düşünmek istediğim son insanlar," diyor ve gözlerini kapatıyor. "Bir yolunu buluruz."

Helen, Grant'in iki hafta sonra yeniden ortaya çıktığını FaceTime üzerinden ailesine duyurduğunda, Dunollie, New Jersey'de yağmurlu bir Eylül sabahıdır. Evin dışındaki ağaçların seyrek dallarının tıkırdadığını görebilmektedir.

Arkalarındaki pencereler ve *burada havanın çok farklı olduğunu* düşünüyor.

"Los Angeles'ta biriyle görüşmeye başladım. Los Angeles'a taşınıyorum. Ciddi bir şey. Bu o, Grant. Onunla tanışmanı istiyorum. Birkaç hafta içinde New York'ta eşyalarımı alırken o da seninle tanışmak istiyor. Ama ona iyi davranmazsan, biz de gelmeyiz."

Annem göz kırıyor, gülüyor ve o alçak, gıdaklayan sesi çıkarıyor. Bazen *sert* bir şekilde *onaylamadığını* belli eder, sonra aniden koltuktan kalkar ve gider.

"Bu konuyu kapattığını sanıyordum," diyor babam. "Her neyse, ne olacağını bile bilmiyorsun. Kim bilir, belki bir yıl sonra farklı hissedersin. Daha emin olana kadar bu konuları açmamalısın."

"Eminim," diyor Helen.

"Daha çok gençsin," diye ısrar ediyor babam. *32 yaşındayım*, diye düşünüyor. "Bu kadar çabuk karar verme."

Telefonu kapattığında Grant onun elini sıkıyor ve yüzünde özür dileyen bir ifadeyle ona bakıyor.

Helen aile geçmişleri ve yeniden yazılamayacak karmaşık geçmişler için özür dilemeden önce, "Hadi sahile gidelim," diyor. "Hava mükemmel."

Ocak ayında New York Halk Kütüphanesi'nin dışında kar yağıyor ve kadın, adamın evlenme teklif edeceğinden oldukça emin. Adam kızın bildiğini biliyor, kız bundan emin, Çünkü sürekli ona bakıyor ve ellerini ceketinin ceplerine sokup telefonunu çıkarıyor.

"Çok sinir bozucusun," diye mırıldanıyor, çantalarını güvenliğe verirken ve Grant çantasını ondan saklarken.

"Beni seviyorsun," diye cevap verir ve onun önünden okuma odasına geçer.

Yaldızlı tavana resmedilmiş mükemmel mavi gökyüzünün altında oturuyorlar ve arkadaki uzun ahşap masada dizüstü bilgisayarlarını çıkarıyorlar. Helen'in üzerinde çalıştığı

Anı kitabı için revizyonlar yapıyor - deneme kitabı YA yayıncısının kardeş baskısına satıldı ve yeni adı *Sending All My Love* oldu. Grant'in revize etmekte olduğu bir pilot dizisi var, kendi yarattığı baş döndürücü, doğrudan diziye yönelik bir bilimkurgu dünyası. Senaryosu hararetli bir açık artırmada satıldı ve sürekli uyarlamaların olduğu bir pazarda orijinal fikirlerin kalıcı değerinin kanıtı olarak ticarete umutla anıldı.

İkisi de aylardır burada birlikte çalışmaktan bahsediyorlardı; bu, son kıl payı kurtuluşlarının anısını yeniden yazmak için bir fırsattı.

Helen buranın sessizliğini ve kilise benzeri atmosferini çok seviyor. diğer bibliyofiller sessiz bir endüstri içinde yazıyorlar. Yaklaşık on dakika sonra, Grant'in bundan kesinlikle nefret ettiğini fark eder.

"Hey," diye fısıldıyor ve etraflarındaki çalışkan müşterilerin birkaç bakışını kazanıyor. Dürüst olmak gerekirse, son bir dakika içinde üçüncü kez konuşuyor ve her zaman "Sandalyenizi çekebilir misiniz?" veya "Wi-Fi şifreniz var mı?" ya da şu anda "Bir kalem ödünç alabilir miyim?" gibi sıradan bir şey oldu.

Helen ona sessizce en iyi kalemını uzatır. Siyah bir deftere hikâye vuruşları yazıyor, dizüstü bilgisayarını birkaç dakikalığına bırakıyor ve sonra boşta kalan, bastırılmış bir enerjiyle ayağını vurmaya başlıyor. Helen onun ayağını kendi ayağıyla kapatıyor ve adam başını kaldırıp bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağına, bunu söylemek için eğilirken omzuna çarpıyor ve kadın sıcağa rağmen titriyor.

Ayağını vurmaya bırakır, ancak beş dakika sonra sol eli huzursuzca planlayıcısına vurmaya başlar. Bir kütüphaneci sivri bir şekilde boğazını temizler ve Helen elini kendi eliyle kapatıp ona sakinleştirici bir bakış atar. Grant gözlerini devirir, sonra Helen'in eline bakar.

Yakaladığı elini onunkinin altına doğru çevirir ve aniden yakalanan o olur.

Adam ona bakar ve kadının kalbi boğazında düğümlenir. Boştaki eliyle dudaklarına *susturucu* bir parmak bastırıyor, sonra gömleğinin cebine uzanıp bir yüzük çıkarıyor.

Platin, Edward dönemi görünümlü bir ayarda sade bir yuvarlak kesim pırlanta.

Bu mükemmel.

Ona rahatça uzatıyor ve sessiz bir omuz kaldırıyor. *Sen ne düşünüyorsun?*

Sanki sessiz bir çalışma salonundalar ve adam ona baloya gitmeyi teklif ediyor. Helen göz kırpmıyor. Zaman farklı ilerliyor gibi görünüyor.

Grant Shepard sana böyle evlenme teklif ediyor, diye düşünüyor ve bunun gerçekten olduğuna inanamıyor. O mezuniyet balosunun kralı!!! diye ekliyor on yedi yaşındaki benliği, gereksiz yere ve o anın kaydığını hissedebiliyor

gelecekte arkadaşlarına anlatacakları *bir* fıkraya gülmek isterken bile, *bir senaristin bir yazara evlenme teklif etmesi için kaç kelime gerekir?*

Sonra başını kaldırıp bakıyor ve adamın rahat duruşuna rağmen gözlerinde biraz sinir titremesi görüyor ve kalbi onu sevmenin ağırlığıyla çökmeye hazır görünüyor.

Evet, başını sallıyor.

Grant kısa ve rahatlamış bir nefes alıyor, kabaca gülüyor ve yüzüğü kızın parmağına geçiriyor. Elini kaldırıp parmak eklemlerini öpüyor, sonra öne doğru eğiliyor, dizleri birbirine değiyor ve kızarmış yanaklarına, burnuna ve son olarak da bekleyen dudaklarına bir öpücük konduruyor.

Nişanlandılar.

Bir hafta sonra Helen'in ailesiyle, Helen'in sekiz yaşından on sekiz yaşına kadar gittiğini hatırladığı Route 22'deki dim sum restoranında buluştuklarında hava karla karışık yağmurludur. İçeri girerken, on üç yaşında asık suratlı bir çocuğun yanından geçerler.

Çinli kız masasındaki diğer herkesi görmezden gelerek kalın bir roman okuyor ve Helen heyecanla Grant'i dürtüyor.

"O bendim," diyor.

Grant gözlerini Helen'in ailesinin onları beklediği ilerideki masadan ayırmıyor. Onun yüzündeki acımasız ifade karşısında kalbi sıkışıyor.

"İyi olacaksın." Dirseğini sıkıyor. "Bir vahşi at sürüsü bile beni seninle evlenmekten alıkoyamaz."

Öğle yemeği beklenebileceği kadar iyi geçiyor, yani harika değil.

Annem masaya sipariş vermeyi reddediyor, Helen'e doğru elini sallayarak, *istediğin gibi olsun, ne istersen sipariş et, nasıl olduğunu görüyorum* der gibi.

Babam Grant ile çalışmalarını hakkında sohbet etmeye çalışıyor ama bunu çoğunlukla Grant'in tüm filmografisiyle dalga geçmek için bir fırsat olarak kullanıyor. "Helen'in gösterisinden önce yaptığın gösteriyi izledim. Arkadaşlarımdan hiçbiri duymadı."

Hesap geldiğinde Grant ödemeyi teklif eder ve annem sert bir şekilde "Teşekkür ederim, çok nazıksınız" der.

Helen umutsuz bir kahkahayı bastırır; ailesinin bir akşam yemeği faturasını ödeme hakkı yüzünden çıkardığı her dünya savaşını hatırlar. Oturlurlar

Grant'in imzası için garsonun dönmesini bekleyen Helen, bunun bir hata olup olmadığını merak eder ve evlenme teklif etmeden önce ailesinden izin almaması konusunda ısrar eder. *İhtiyacın olan tek şey benim iznim değil mi?* Belki de bu konuda yanılmıştı.

Anne ve babası konuşur gibi bakarlar ve Helen önsezili bir sızı hisseder.

Annesi derin bir iç çeker ve sonra şöyle der: "En azından uzun boylu.

Kız kardeşim, onun kızı

Alice çok kısa evlendi."

Başını sallar ve Grant Helen'a "Bu, olası yanıtların akış şemasında yoktu" der gibi bakar.

Helen gözlerini kapatır ve zihinsel olarak ağlayana kadar güler.

"Bir yaz düğünü düşünüyoruz," diyor yüksek sesle.

Annem *küçümseyerek* burnunu çekiyor, sanki "tabii ki öyle, ben kimim ki seni durdurayım" der gibi.

"Michelle'e saygılarını sunman gerekecek," diyor sonunda, bakışları Grant'in üzerinde.

Helen, Grant'e yanan iki tütsü çubuğu uzatır ve ikisi de Michelle'in kitaplıktaki gülümseyen portresinin önünde dururlar. Grant'in çocukluğunun geçtiği evde durduğunu görmek onu hâlâ şaşırtıyor. O kadar imkânsız bir görüntü ki, beyni sürekli gözlerine *tekrar kontrol* etmesini emrediyor.

"Bunu yapmanın doğru yolunu gerçekten bilmiyorum," diyor Helen.

"Sadece ne yaptığımı biliyorum. Tütsüyü tutuyorum, yüzümü ona dönüyorum, 'Merhaba Michelle' diyorum ve aklıma başka ne geliyorsa onu söylüyorum. Ve eğilirim. Bizim evde işler hep böyle yürür."

Grant tütsüyü ondan alır ve portreye bakar.

"Merhaba Michelle," diyor. "Burada olmadığın için üzgünüm. Keşke hep

birlikte takılabilseydik."

"Bu çok tuhaf olurdu," diye mırıldandı Helen yanında. "Biliyorsun, genelde bunu yüksek sesle yapmayız."

Grant sessizce, "Söyleyeceklerimi duymam benim için sorun değil," diyor ve başını tekrar Michelle'in portresine doğru eğiyor. "Kız kardeşinle ilgileneneğimi bilmeni isterim. Ve beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

Helen, "Sonra tütsü çubuklarını fotoğrafın yanındaki kaba koyarsınız," diye ekliyor.

Grant onun talimatlarını izler. Helen gülümser ve omuz silkmektedir.

"Aşağı yukarı bu kadar," diyor. "Doğru yaptığımdan asla tam olarak emin olamıyorum."

"İyi yapıyorsun," diyor annem koridordan hızlıca. "O kadar da karmaşık değil. Helen çok fazla düşünüyor. Önemli olan onunla hâlâ bir bağımız olması. Çinliler bu tür şeylere önem verir, yaşayanlar ve ölümler, hepimiz hâlâ birbirimize bağlıyız, bu yüzden de bu bağlantıyı onurlandırıyoruz."

Ağustos sonunda İrlanda'da bir koyun çiftliğinde açık havada evlendiler. Çoğunluğu yakın arkadaşları ve ailelerinden oluşan altmışın biraz altında davetlinin katılacağı küçük ve samimi bir davet. Hava şüpheli bir şekilde mükemmel.

Nicole elindeki buketi süpürüp on yedinci katın penceresinden dışarı bakarken, "Kendimi lanet olası bir Thomas Hardy romanında gibi hissediyorum," diyor.

hazırladıkları yüzyıllık çiftlik evi. "Bir sürü insan ve birkaç koyun oraya geldi."

"Haha," diyor Helen ve midesindeki çalkantıları görmezden gelmeye çalışıyor. Üzerinde fildişi ipek krepten sade bir elbise vardı ve Nicole'ün saç tokasıyla tutturması bir saatten fazla sürmüştü (bu sırada Grant'in sabrıyla ona işkence edip etmeyeceği ya da gecenin sonunda "gerçekten vücut parçalayıcı bir havaya girip girmeyeceği" konusunda şakalar yapıyordu).

Nicole, girişteki yaldızlı aynada göğüslerini düzeltirken, "Bence durum gerektirseydi bunlar muhtemelen atılğan bir çiftlik işçisini baştan çıkarabilirdi," diye mırıldandı. "Değil mi?"

"Göğüslerin harika görünüyor," diyor Helen. "Sanki ölecekmişim gibi hissediyorum." Nicole rujunu siler. "Sen söyle, ben kaçış arabasını getireyim."

Helen başını sallar. "Hayır, bence bu normal. Değil mi?"

Nicole omuz silkiyor. "Sen söyle bebeğim. Sonsuza dek mutlu olmanın eşiğinde durmak nasıl bir duygu?"

Helen belki de kahkaha gibi gelen boğuk bir ses çıkarır.

Bundan çok korkuyor. Bir şeyi isteyip elde edemeyeceğinden, fazladan bir bölüm, hatta fazladan bir cümle devam ederse gerçek hayatın mükemmel havayı ve mutlu sonları yok edeceğinden korkuyor. *Bu sadece onu gerçekten istediğın anlamına gelir*, diye hatırlatıyor kendine, kalbi onaylarcasına çarparken.

O da başını salladı ve "Hazırım. Hadi gidelim."

Her şey düşünıldüğünde, oldukça *normal* bir gün.

Yaylı çalgılar dörtlüsü hem konukların hem de gelin partisinin onları duyabileceğı bir yer bulmakta zorlanır, çiçekçi Helen'in buketine unutma beni eklemeyi unuttur ve Nicole'ün bir asırdan uzun süredir depoda duran yadigâr duvağından bir türlü çıkaramadığı bazı sinir bozucu kırıksıklıklar vardır.

Yine de Helen babasının koluna girdiğinde ve Canon in D'nin sesleri havayı doldurduğunda, *biraz sıra dışı* bir şeyin heyecanını hissetmekten kendini alamaz. Görüş alanının hemen dışında duruyorlar ve Helen kendine nasıl nefes alacağını hatırlatmak zorunda kalıyor ve ileriye doğru bir adım atıyorlar.

Grant'in annesi tarafından aylar önce bu günün beklentisiyle ekilen papatya çiçeklerinin oluşturduğu derme çatma koridora yaklaşırlarken babam "Yavaşla," diyor. "Çok hızlı yürüyorsun."

"Normal bir tempoda yürüyorum," diyor Helen.

Şimdi koridorda yürüyorlar ve Helen her adımda, onu hayatının çeşitli noktalarında tanımış olan tanıdık yüzleri görebiliyor. Her gülümseyen yüz geçmişten bir anının kilidini açtığı için garip bir nostalji-duyusal aşırı yüklenme hissediyor - *plastik bardaklardan şampanya içmek, bir otel barında ilk kitap anlaşmasını kutlamak, bir hastanede gülmek Kirli dergiler, kötü bir kitap eleştirisi yüzünden banyoda ağlamak, arka bahçedeki salıncaktan düşmek, ilk kez muzlu ekmek pişirmek.*

Sonra yukarı bakıyor ve bu o.

Grant Shepard. *Grant Shepard, odada iyi, yatakta harika ve lanet hayatımın imkansız aşkı.*

Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. Sonunda ona ulaştığında ve peçesinin allığını kaldırdığında, kulağına fısıldıyor, "Seni görmek güzel."

Biraz titriyor ve kalabalığa dönüp bakıyor. Önce annesini görüyor, kalbi gözlerinde, altı ay önce evlendiği İrlandalı koyun çiftçisinin elini sıkıyor. Ön sırada oturan ve el ele tutuşan kendi anne babasını görüyor. Annesi kırılgan bir ifade takınıyor ve ağzının köşesi

yukarı mı aşağı mı döneceğine karar veremiyor. Babam her an ağlayacakmış gibi görünüyor.

Helen koridorun diğer tarafına bakar ve Nicole'ün Grant'in babasına bariz bir cinsel ilgiyle baktığını görür. Nicole onu fark eder ve Helen'e göz kırparak *hoş* bir bakış atar.

Grant onun elini sıkar.

"Gel burada benimle takıl," diyor sessizce ve kız onun gülen gözlerine bakıyor. "Bütün sabah seni özledim."

Gülümsüyor ve elbisesinin arkasında bir çekiştirme hissediyor.

"Shelley, hayır!" Grant'in annesi, çiçekli bir yaka takan serseri bir koyun Helen'in gelinliğinin ipek krepini çiğnerken haykırıyor.

Grant daha yakına eğiliyor ve kızın eli uzanıp saçlarına dokunmak için kaşınıyor. "Koyunun adı Michelle," diyor Grant. "Eğer inanabiliyorsan." Epizodik bir yönetmen olan nikâh memurları, "Gardırop için bekleyin," diye takılıyor.

Nicole, Helen'in trenini koyunun elinden alırken ve Helen Grant'in gözlerinin içine bakar ve "*İşte bu*" diye düşünür. Birkaç farklı karar verdikleri, *herkesin* yol boyunca biraz farklı seçimler yaptığı farklı bir zaman çizelgesinde işlerin onlar için ne kadar kolay olabileceğini alaycı bir şekilde düşünüyor. *Bu tamamen farklı bir şey olurdu.*

Hikaye.

Bunun yerine yaşayabilecekleri sonsuz farklı aşk hikâyelerini düşünür ve hepsini yazmaya karar verir. Bu duyguyu, aynı, inanılmaz aşk hikayesini yansıtan milyonlarca cam parçasına bölecek, böylece kendisine ve ona tekrar okuması gereken günler için - üzgün, yorgun, sinirli ya da incinmiş olduklarında - yakalayabilecektir. *Ya da mutlu*, diye hatırlatıyor kendine. Onu sevmek şiiirdir ve bu konuda da şansını deneyeceğini düşünür.

"Seninle evlendiğim günün en sevdiğim kısmı bu," diyor Helen gülümseyerek. "Şimdiye kadar," diye onaylıyor Grant ve *kalbi -o güvenilir organ- yüksek sesle atıyor* anlaşmada, *beni istemedi, beni sevmeye, bana sahip olmada, beni tutmada, mutlu sonda.*

Teşekkür

Bu kitap karanlıkta doğdu ve onu aydınlığa çıkarmak için pek çok insan ve pek çok taslak gerekti.

İlk olarak: Zack Wallnau, kocam ve yaratıcı ruh eşim, bu kitabı yazarken her gece uyumadan önce önümde okumaya zorladığım kişi. Ben yazarken bana ve kedilerimize baktığın için teşekkür ederim ve kedilerimiz Canary ve Eloise'e en iyi kucak arkadaşları oldukları için teşekkür ederim.

Sıradaki: Ginger Jiang, çocukluk arkadaşım ve taslağımın tamamını okuyan ilk kişi. Okumaya değer bir şeyim olduğunu söylediğin için teşekkür ederim. Ayrıca doktor olduğun ve kurgusal tıbbi sorular için mesaj atabileceğim biri olduğun için de teşekkürler.

"İlk gerçek taslak" okuyucularım: Meghan Fitzmartin, Julie Ganis, Priyanka Mattoo, Whitney Milam, Anna O'Brian, Rosianna Halse Rojas, Rebecca Rosenberg ve Scott Rosenfeld. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve Açıklık için nazik dürtmeler, gelişime giden yolu bulmama yardımcı oldu. Vicki Cheng ve Heather Mason'a da manevi destekleri ve basın turu lojistiğine ilişkin yanıtları için teşekkür ederim.

"Uzun taslak" okuyucularım: Alison Falzetta, Tim Hautekiet ve Stephanie Kim Johnson. Bu kitabın genişletilmiş ilk versiyonunu okudunuz ve bana neleri kaybedebileceğimi ve nelerin saklanmaya değer olduğunu söylediniz.

Kendi sınıfında: Sarah MacLean. Romancing the Vote açık artırması aracılığıyla bu taslağı gözünüzün önüne zorla getirdim ve bu hikayeyi ve bu karakterleri desteklemek ve savunmak için o kadar yukarıda ve öteye gittiniz ki, çok fazla düşündüğümde ağlamak istiyorum. Ben

Kitaplarınızı okuyarak ve romantizm podcast'inizi dinleyerek çok şey öğrendim (Kader *Arkadaşları!* Öpüşme hikayeleri anlatan herkes bunu dinlemeli!) ve kaderin bir cilvesi (demokrasi ve kendi bencil amaçlarım için sizden gelen bir el yazması eleştirisine çılgınca teklif veren ben) sizi hayatıma soktuğu için çok mutluyum.

Menajerim, Taylor Haggerty. Edebi yıldızlardan oluşan bir takımyıldızını temsil ediyorsunuz ve beni temsil etmeyi seçtiğiniz için kendimle gurur duymaya devam ediyorum. Bu taslağı kendi başıma asla yapamayacağım şekilde teslim şekline sokan notlar verdiğiniz için teşekkür ederim, yayıncılığın yabancı ülkesinde şampiyonum ve peri kraliçesi rehberim olduğun için teşekkür ederim, bu kitabı nasıl satacağımı tam olarak bildiğin için teşekkür ederim.

Editörüm, Carrie Feron. Bu kitabı birlikte bitirdiğimizde Avon'dan ayrılacağını öğrendiğimde, yirmi dört saatimi ağlayarak geçirdim. Bu konuda yıkıldım ve bunun dramatik davrandığımı hiç sanmıyorum. Sen her zaman bu işte birlikte çalıştığım ilk editör olacaksın ve bir yazar olarak üzerimde bıraktığın iz ne kadar büyük! Bu kitabı benimle birlikte dünyaya getirmek istediğin için ve beni olabileceğimi bile bilmediğim bir yazar olarak şekillendirdiğin için teşekkür ederim.

Avon'daki tüm ekip: Öncelikle, dünyayı daha güzel bir yer haline getirdiğiniz için teşekkür ederim. yayınladığınız kitaplar aracılığıyla romantik bir yer. Sizin tarafınızdan yayımlanmak benim için bir onur. Özellikle Asanté Simons, DJ DeSmyter, Jessica Lyons, Ellie Anderson, Alessandra Roche, May Chen ve Liate Stehlik'e bu süreç boyunca bana kendilerini iyi hissettirdikleri ve birçok sorumu yanıtladıkları için teşekkür ederim. Yaratıcı virgüllerime karşı sabırlı olduğu için düzeltmenim Katie Shepherd'a ve metin editörü Stephanie Evans'a da teşekkürler. göz ve seks sahnelerimin bir stil sayfasında bana geri anlatılmasını okumanın gerçekten alçakgönüllü hediyesi.

Bu docx dosyasını raftaki güzel bir nesneye dönüştüren çılgınca yetenekli insanlara çok teşekkürler: illüstratör Alan Dingman, sanat yönetmeni Jeanne Lee Reina, iç mimar Diahann Sturge ve yönetici editör Brittani DiMare. Estetik konusunda olağanüstü bir zevke sahipsiniz ve zamanınız, enerjiniz ve yaratıcılığınız için çok minnettarım. Bu kitaptaki ilk eskizleri ve sıkı çalışmasıyla bana kapak tasarımı sanatında hızlandırılmış bir kurs veren ve doğru yola girmemize yardımcı olan Henry Sene Yee'ye de teşekkürler.

Duyarlı okuyucum, Anna Akana. Öncelikle hayatımda olduğu için çok şanslı olduğum cömert bir arkadaş ve nazik bir ruh olduğun için teşekkür

ederim. Ayrıca bu kitabı dikenli çirkinliği içinde okuduğun ve bir versiyonunu bulmam için bana rehberlik ettiğin için teşekkür ederim.

Duygusal olarak daha dürüst ve anlatmaya çalıştığımı bildiğiniz hikayeye uygun hissettim. Çok minnettarım.

Hodder & Stoughton'dan Kimberley Atkins, Lily Cooper ve Jo Dickinson'a, Baror International'dan Heather Baror-Shapiro'ya, LEO PR'dan Kristin Dwyer, Jessica Brock ve Molly Mitchell'e, Holly Root ve Root Literary'den Jasmine Brown ve The Novel Neighbor'dan Kassie King ilk yayıncılık yolculuğumda bana yol gösterdikleri için.

UTA'daki (Jenny Maryasis, Amanda Hymson, Greg Iserson ve Mary Pender) ve Kaplan/Perrone'daki (Alex Lerner ve Ben Neumann) ekiplerime ve avukatım Phil Klein'a beni tutkulu bir yaratıcı sanatçı tipinden kariyer sahibi bir sanatçıya dönüştürmek için yorulmadan çalıştıkları için teşekkür ederim. Sizin

tavsiyeleri ve istikrarlı rehberliği, sahip olduğum en büyük haksız avantajlardan biridir.

Son on yılda bana iyi tavsiyeler veren tüm akıllı kadınlara ve onlara iyi tavsiyeler veren tüm akıllı kadınlara teşekkür ederim.

Bu kitap sensiz var olamazdı.

Eski fanfic'lerimi okuyup inceleyen ve bir gün kitap yazmam gerektiğini söyleyen herkese teşekkür ederim. Buraya gelmem uzun zaman aldı ama umarım bunu bulursunuz.

Yemek masasında bir gün yazar olmak istediğimi ilk kez açıkladığımdan ve bir okul ödevi için Lisa Frank hayran kurgusu yazdığımdan beri hayallerimi büyük ve küçük şekillerde destekleyen ebeveynlerim Ron Kuang ve Sumei Ruan'a teşekkür ederim. Sizi seviyorum ve yıllar boyunca hayatınızı zorlaştırdığım her şey için özür dilerim. Romanı okumadan *önce* içinde olduğunuzdan emin olmak için teşekkür bölümüne baktıysanız, atlamanızı öneririm

14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 24 ve 35. bölümler. Ve eğer onları okuduysanız, asla bilmek istemiyorum. <3

Kız kardeşim Olivia Kuang, benden on dört yaş küçük ve senin yaşındayken, her yaşta olduğumdan çok daha havalı. Büyümeni izlemeyi seviyorum. Sana anlatmak için aradığımda bu arsa konusunda soğukkanlı olduğun için teşekkürler.

Son olarak, eserlerini beyaz perdeye uyarlamam için bana ilk kez güvenen yazarlara: Maurene Goo ve Emily Henry. Güzel yazılarınızda benden bir parçayı yansıtan o cam parçasını bulduğum için her zaman minnettar olacağım.

Yazar Hakkında

YULIN KUANG, CW'de yayınlanan *I Ship It* ve Hulu'da yayınlanan *Dollface* gibi dizilerin senarist ve yönetmenidir. Bir keresinde "Hallmark için fazla hip" olduğu gerekçesiyle bir Hallmark filminden kovulmuş ve Emily Henry'nin *People We Meet on Vacation* kitabının uyarlama senaristliğinin yanı sıra 20th Century Studios için yakında çıkacak olan *Beach Read* filminin yazar/yönetmenidir. Pasadena'da kocası Zack ve turuncu kedileri Eloise ile birlikte yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://www.hc.com)'da keşfedin.

Bir Aşk Hikayesi Nasıl Biter için *Övgüler*

"Yulin Kuang'ın absürt derecede lezzetli ilk romanı *Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter*'in ilk sayfasından itibaren bağlandım. Helen ve Grant arasındaki kimya, Yulin'in muhteşem yazarlığı gibi saf sihir. Yulin'in en kısa zamanda yedi kitabına daha ihtiyacım var. Bunu kaçırmayın!"

-Carley Fortune, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Romantizmin gizli sosuyla tamamlanmış, son derece etkileyici bir ilk kitap... Ayrı kalmak için gerçek bir nedeni olan bir çift... ve bunu yapamıyorlar. Duygusal, ilişkilendirilebilir ve tıkmaya değer."

-Tessa Bailey, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"İnanılmaz derecede hassas, komik, seksi ve yürek burkan *Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter*, sizi güldürecek, hıçkırıklara boğacak ve umutsuzca hiç bitmemesini dileyeyeğiniz muhteşem derecede orijinal bir romantizm -ve çok daha fazlası-. Bu, tüm arkadaşlarınızla paylaşmak ve tekrar tekrar okumak isteyeceğiniz türden muhteşem bir kitap. Helen ve Grant'in unutulmaz hikâyesine çaresizce aşık oldum ve başka türlü olmasını da istemezdim."

-Lana Harper, *New York Times* çoksatan yazarı

"Yulin Kuang'ın *Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter*'i akıllı, seksi ve güçlü bir sayfa çevirici. Hollywood'a içeriden bakış, yazar odasında çalışan karmaşık karakterler kadar büyüleyici. Bu kitabı elimden bırakamadım ama bitmesini de istemedim. Son!"

-Jill Santopolo, *New York Times* çok satan yazarı

"İnanılmaz derecede karmaşık bir durumdaki iki karmaşık insan, son derece karmaşık bir geçmişe rağmen birbirlerine çekiliyorlar: *Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter* dokunaklı, zorlayıcı ve yürek hoplatacak kadar seksi.

Yulin Kuang burada kendinden emin bir şekilde yazıyor. Karakterlerinin kim olduğunu ve onları zor kazanılan mutlu sona nasıl ulaştıracağını kusursuz bir şekilde biliyor."

-Kate Clayborn, *Georgie, All Along* kitabının yazarı

"Yulin Kuang'ın harika bir sesi var, dokunaklı ve komik, ilk paragraftan itibaren beni yakaladı. Bunu okurken çok geç saatlere kadar uyumadım!"

-Jill Shalvis, *New York Times* çok satan yazarı

"*Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter* keskin ve seksi bir ilk roman. Emily Henry ve Colleen Hoover hayranları Yulin Kuang'ın bu hüzünlü ikinci şans romantizmine bayılacak."

-Elissa Sussman, *Funny You Should Ask* kitabının çok satan yazarı

"*Bir Aşk Hikâyesi Nasıl Biter* bir aşk romanında aradığınız her şey: Karmaşık karakterler, komik espriler ve o baharat seviyesi? Listelerin dışında! Bana ihtiyacınız olursa şurada kendimi soğuk suyla ıslatıyor olacağım. Sonra da tekrar okurum."

-Colleen Oakley, *USA Today* çok satan yazarı
Tanner & Louise'in Çoğunlukla Gerçek Hikayesi

"Bu büyüleyici roman, travmanın etkilerini gerçekçi ve yürek parçalayıcı bir şekilde ele alan seksi ve duygusal bir okuma. Tutkulu ve eğlenceli bir çağdaş romantizm arayan okurlar

büyük bir aşk hikayesi, sayfalardan fırlayan karakterler ve orijinal bir senarist ve yönetmen Kuang'ın ilk romanından keyif alacaklar."

-*Library Journal* (yıldızlı inceleme)

"Senarist Kuang'ın ilk romanı, keder ve suçluluğun kalıcı etkilerini güzel bir şekilde araştırırken, okuyuculara Hollywood ihtişamının perde arkasına bir bakış sunuyor Kuang, karakterlerinin karmaşık Duyguları hassasiyet ve beceriyle yansıtıyor ve Helen ile Grant arasındaki kimyayı sayfalardan sıçratıyor. Okurlar bu ikiliyi desteklemekte hiç zorlanmayacaklar."

-*Publishers Weekly*

"Operatik hüznle örülü romanslardan hoşlanan okurlar için."

-*Kirkus Reviews*

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler
ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR AŞK HİKAYESİ NASIL SONLANDIRILIR. Telif Hakkı © 2024 Yulin Kuang tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Kapak resmi ve tasarımı Alan Dingman'a ait

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı NİSAN 2024 ISBN: 978-0-06-331069-8

Baskı ISBN: 978-0-06-331068-1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.